ken macleod

vînătorii de fulgere

Newton's Wake

„Dacă n-ați citit nimic de MacLeod pînă acum, acest roman este un excelent început."
Scifi.com

Ken MacLeod

Vânătorii de fulgere

Traducere de Mihai Samoilă

Cuprins

Lui Charlie şi Feòrag

Mulţumiri

Mulţumiri lui Carol, Sharon şi Michael pentru multe, ca întotdeauna; lui Charlie Stross pentru sfaturile preţioase; lui Farah Mendlesohn pentru critica şi comentariile la prima versiune; şi lui Mic Cheetham, Tim Holman şi Patrick Nielsen Hayden.

Partea întâi
Ţinutul Cerului Profund

CAPITOLUL 1
ARHEOLOGIE MARŢIALĂ

De îndată ce păşi prin poartă, Lucinda Carlyle ştiu că planeta fusese ocupată şi că merita recuperată. Planeta purta toate semnele unei terraformări grăbite: iarbă şi muşchi albăstrui, tufe scunde, buruieni. Nu se vedea nicio formă de viaţă animală, dar nu se îndoia că aceasta exista. La cinci kilometri distanţă dincolo de o mlaştină pustie presărată cu steiuri de piatră şi bălţi, o maşină de diamant înaltă de un kilometru străpungea cerul. Cu aspect complex, ceva între o stâncă de bazalt şi o catedrală, imaginile transmise de sonda robot nu erau nici pe departe atât de impresionante ca priveliştea cea adevărată.

Ea se întoarse cu spatele la edificiu şi privi spre poartă. Era marcată de un portal pe vârful dealului, portal construit fie de către constructorii porţii, fie de următorii, minţi mai puţin sofisticate decât îşi imaginase ea: două steiuri de piatră de trei metri înălţime peste care aşezaseră un al treilea. Unul câte unul, cei din echipa ei păşiră înainte prin lucirea ciudată şi priviră împrejur. Un soare galben de tip G5 clipea ca un ochi tulbure, apos, peste orizont.

– Trist loc, spuse Macaulay, ordonanţa, lovit de o briză rece. Îmi aduce aminte de Scoţia.

Căra pe umăr o armă Charnley cu plasmă, se prefăcu a trage spre edificiul depărtat şi – ruşinat de privirea aruncată de Carlyle – se uită spre roboţii care duceau poverile.

– De parcă ai fi fost vreodată în Scoţia, rânji Amelia Orr, ofiţer de comunicaţii şi stră-străbunica lui Carlyle, care trăise acolo.

– Terminaţi, spuse Carlyle, tresărind la propriile cuvinte, dar ea comanda acolo şi trebuia să-şi impună autoritatea repede.

Avea o mare bănuială că Orr fusese introdusă în echipă să o urmărească şi să facă planuri de rezervă pentru a prelua comanda în cazul în care Carlyle avea să eşueze. Pe interiorul căştii ei, numele celorlalţi membri ai echipei de zece inşi se aprinseră unul câte unul. În acest timp, scuturile costumului se

luptau cu atmosfera. Planeta era locuibilă – poate chiar locuită – dar bacteriile, viruşii şi ciupercile trebuiau neutralizate. Trebuia să mai treacă o oră sau chiar mai mult până când membrii echipei căpătau imunitate prin intermediul costumelor, după care acestea sau cel puţin căştile puteau fi scoase.

– Prinzi vreun semnal? o întrebă pe Orr pe un ton politicos.

Femeia în vârstă ridică din umeri.

– Obişnuita pălăvrăgeală codată, zâmbi ea. Ceva muzică. Vrei s-auzi?

Carlyle ridică o mână acoperită cu mănuşă.

– Nu acum.

Făcu un gest spre înainte.

– Haideţi, băieţi, o să fie un calvar.

Era.

Două ore mai târziu, costumele lor erau acoperite cu noroi şi pătate cu variante locale de muşchi şi licheni peste care se târau artropode cu zece picioare, iar scuturile prelucrau încă echivalentul virtual al unei febre, dar ajunseseră cu toţii în faţa stâncilor lucioase. Carlyle lăsă echipa să se desfăşoare la o sută de metri distanţă de prima deschizătură aflată la nivelul solului şi se consultă cu familiarul ei. Profesorul Isaac Shlaim era un savant israelian specializat în computere, ale cărui necazuri de la Marele Rapt încoace puteau umple o carte şi chiar umpluseră. Până acum, Carlyle rezistase la rugăminţile lui de a o publica.

– Ce facem acum? întrebă ea.

Imaginea familiarului umplea un cuadrant al vizierei. Imaginea era un chip caricatural pe care Lucinda îl schimba de fiecare dată când se simţea prea jenată de amintirea faptului că Shlaim fusese odată uman.

– E un artefact din timpuri ulterioare mie, spuse el, cu un ton uşor infatuat adăugat peste amestecul obişnuit de resentiment şi resemnare. Poţi confirma că acesta este singurul artefact de acest fel de pe planetă?

– Nu.

– Pot avea acces la echipamentul senzorial?

Carlyle ezită. Eforturile familiarului de a scăpa de circuitele costumului ei erau pe atât de previzibile pe cât erau de insistente. Pe de altă parte, avea nevoie de ajutorul lui mai mult decât de obicei.

– Am să scanez şi am să-ţi fac un download, făcu ea un compromis.

– Excelent! spuse Shlaim.

Cu toate că trecerea secolelor îi răpise tonusul muscular şi răsuflarea, acceptul lui vesel păru forţat.

Ping-urile radarului şi sonarului şi scanarea întregului spectru durǎ cam un minut şi generǎ o masǎ de date de neînţeles pentru Carlyle sau pentru orice om. Ea catalogǎ datele, le izola şi trimise o copie în cutia poştalǎ protejatǎ a lui Shlaim. N-avea decât, nenorocitul, sǎ se lupte cu demonii ce bântuiau prin ecourile electromagnetice ale relicvei postumane ce zǎcea dinaintea lor.

Macaulay îşi mânǎ gorilele de fier sǎ aşeze echipamentul pentru a triangula intrarea deocamdatǎ identificatǎ. Orr stǎtea pe spate, înconjuratǎ de antene mici discoidale. Ceilalţi membri ai echipei stǎteau culcaţi pe burtǎ pe marginea unei creste, cu periscoape şi puşti cu plasmǎ, chiar dacǎ nu ştiau la ce avea sǎ foloseascǎ toate astea. De aici, neregularitǎţile stâncii de diamant pǎreau creneluri, iar depresiunile întunecate ferestre de tragere. Dar Carlyle nu vedea nicǎieri dovezi de luptǎ în mlaştinǎ: niciun semn de arsurǎ în tufele noduroase, nicio dârǎ sticloasǎ. Sentimentul cǎ erau priviţi era copleşitor, dar ea ştia din experienţǎ cǎ asta nu însemna nimic. Simţea aceeaşi tensiune în ceafǎ şi în faţa stâncilor naturale.

Se aplecǎ sub limita vizibilǎ şi fugi spre Jenny Stevenson, biologul, care ţinea o mânǎ pe armǎ şi cu cealaltǎ culegea bucǎţi de muşchi de pe costum pe care le introducea în analizor.

– Cum ţi se pare? întrebǎ Carlyle.

Ochii cǎprui ai lui Stevenson se ridicarǎ din spatele vizierei pentru a o privi pe Carlyle şi pleoapele i se încreţirǎ pentru a-i dezvǎlui începutul unui zâmbet. Degetul mare şi arǎtǎtorul, înmǎnuşate, formarǎ un „O”.

– Compatibil, spuse ea. Dupǎ ce ne cǎpǎtǎm imunitatea, am putea transforma plantele în hranǎ, nu-i nicio problemǎ.

Carlyle arǎtǎ cu degetul spre un pâlc de tufe cu floricele violete în formǎ de clopoţei.

– E chiar o buruianǎ?

– Nu chiar, spuse Stevenson, luminatǎ de un zâmbet. Doar un analog. Cineva a fǎcut treabǎ bunǎ aici. A plecat de la formele de viaţǎ native şi le-a adaptat, încǎ se mai pot observa secvenţe native în ADN amestecate cu material terestru. Fiecare celulǎ de aici conţine probabil douǎ coduri genetice simultan, chestie destul de inteligentǎ. Sortez inscripţiile de pe vechile maşini Darwin-Gosse, de unde sunt?

– Lalande 21185.
– Aha, corect.
– Bună treabă, spuse Carlyle.
Acesta era un mister; AO, principala populaţie de terraformatori, nu avea încredere în maşinile Darwin-Gosse, dar era posibil ca vreo sectă să fi adus câteva.
– Poate că a fost o mână de intruşi. Că tot vorbeam despre asta.
Carlyle se rostogoli până la Orr, rămânând în afara barierei de antene.
– Ne-au reperat deja localnicii?
Orr rămase cu faţa în sus, privind spre o combinaţie de cer şi de imagini furnizate de aparate. Nu se întoarse; probabil încă se dădea rotundă.
– Nu, din câte văd eu. Locul se află sub supraveghere din satelit, dar eu nu capăt niciun semnal. Cea mai mare parte a activităţii se desfăşoară în cealaltă parte a planetei şi nu prindem decât reziduuri. Am pus câţiva demoni cuantici să scormonească prin criptări. Ar trebui să avem un rezultat cam într-o oră.
– Vreo prezenţă pe orbita joasă?
Orr făcu un gest de delăsare spre cer.
– O mulţime de sateliţi. De dimensiunile unei portocale. Nu-i cine ştie ce tehnologie. Nişte amărâţi de fermieri.
– Ceva chestii de spaţiu profund?
– Mda, câteva, dar sunt greu de detectat reziduurile transmisiunilor de bandă îngustă. Un asteroid de minerit, din câte îmi dau seama. Poate vreun fort sau două.
Carlyle îşi muşcă buza, apoi sorbi o gură de cafea din distribuitorul din cască.
– Pare să aibă sens. Intruşii nu par să fie AO, oricine ar fi ei.
Orr rânji.
– Intruşii ar fi putut alege un loc mai bun. Mă întreb de ce n-au tăiat-o până acum.
– Mda, spuse Carlyle. Presupunând…
Presupunând că intruşii ar fi avut un mare nivel tehnologic şi o mare motivaţie, asta voia ea să spună. Se ridică, se aplecă înainte, aproape atingând genunchii cu umerii, privind împrejur.
– Când demonii tăi vor termina, poate că vom avea ceva de care să ne agăţăm. Între timp…, spuse ea, deschizând un circuit. E vremea pentru ceva arheologie de luptă.

Misiunea era clară. Nici nu trebuia să se ascundă, nici să atace intruşii, doar să extragă din comunicaţiile aeriene cât mai multe informaţii despre ei, apoi să cerceteze muntele-maşinărie de diamant ca să găsească orice urmă de tehnologie utilizabilă şi/sau ameninţare şi să dispară înainte de apusul soarelui. Familiarul ei nu găsise niciun semnal în zgomotul de fond al structurii, dar în timp ce Carlyle se strecura înainte singură, cu pistolul Webster cu reacţie prins la şold, cu echipa ei acoperind-o din spate, îşi simţi genunchii tremurând. Nu era îngrijorată atât de primejdiile generate de artefactul postuman de neînţeles, cât de faptul de a nu rata. Era prima ei misiune importantă pentru firmă, una pentru care se luptase din greu să o capete, şi nu avea de gând să greşească. În plus, exista şansa ca tehnologia de aici să fie radicală şi să nu o poată depăşi. Exista această şansă, dar nu era destul. Nu asta îi dădea putere să meargă mai departe ca unui soldat pe câmpul de luptă. Clanul Carlyle fusese tot timpul în frunte, încă de pe vremea când problemele cele mai mari erau revoltele din Glasgow.

De la câţiva metri distanţă, văzu că partea de jos a faţadei, cam până la înălţimea capului, era acoperită cu muşchi şi iarbă, evident din pricina vântului care adusese praf. Deasupra, faţada era abruptă, cu suprafaţa atât de netedă încât nu permitea priza. Deschiderea, un triunghi de zece metri înălţime şi trei lăţime la bază, păruse întunecată doar de la distanţă şi prin contrast cu restul. Când păşi înăuntru, Carlyle descoperi că interiorul era aproape la fel de bine luminat ca afară. Pasajul nu avea decât câţiva paşi.

Parterul acelui spaţiu se deschise dinaintea ei. Era ca o pădure de arbuşti bordaţi cu chiciură şi, pentru o clipă, chiar se întrebă dacă nu era chiar asta, o zonă necultivată prinsă şi păstrată sub maşinărie. O privire mai atentă la obiectele cele mai apropiate îi arătă că nimic nu era biologic aici: structura cristalină limpede se replica, pornind de la gheaţa care acoperea ramurile, până la ramurile în sine, până la tulpinile care ieşeau din podea.

Podeaua era ca gheaţa, transparenţa ei scăzând pe măsura adâncimii. Privind în sus, Carlyle văzu că întregul interior al maşinii era încrustat cu structuri arborescente, cele ce atârnau în jos având aspect de candelabre enorme, cu feţele prismatice rotunjite şi lucind în toate culorile spectrului vizibil ale luminii ce se strecura prin suprafaţa exterioară.

– E diamant, cum spuneam, rosti Shlaim.
– Cât carbon e adunat aici? întrebă Carlyle.
– Multe milioane de tone, spuse familiarul. Un întreg zăcământ carbonifer, aş spune, numai că aceste zăcăminte sunt uşor neobişnuite în zona asta.
– Sau o întreagă condrită carbonată? Să fi reuşit ei asta?
– Dacă e aşa, înseamnă că au folosit fără nicio reţinere anti-gravitaţia, spuse sceptic Shlaim. Sau ar putea să o fi coborât cu un cârlig aerian, deşi nu are sens…
Carlyle râse.
– De când ăsta e un motiv de eliminare în cazul lor?
– Oricum, spuse Shlaim, pare să fi crescut sau să fi fost fabricat *in situ.* Din carbonul atmosferic, ca o plantă.
– Nu e numai carbon, spuse Carlyle.
– Într-adevăr.
Privind de-a lungul coridorului, printre rânduri de inflorescenţe diamantine, Carlyle văzu alte culori, metalice, întrerupând monotonia scandaloasă a prismelor. Frecvenţa şi dimensiunile acestor întreruperi crescură spre centrul artefactului, unde un aranjament de cupru şi oţel, conic la exterior, complicat în detaliu, se ridica mai mult de o sută de metri de la podea. Pocalul sfânt al catedralei sau moaştele ei. Avea o aparenţă de maşinărie mai mare decât restul structurii, tendinţele lui organice fiind mai degrabă animalice decât vegetale.
Merse spre cel mai apropiat obiect aparent de metal. Cam de un metru şi jumătate înălţime, părea miniatura obiectului din centru. Strângând din ochi, îi studie cu atenţie suprafaţa complicată. Oţel lucios ca oglinda, cu vinişoare de cupru, care ar fi putut fi tubulaturi, aranjate într-o serie de diametre variate, dar precise fiecare în parte. Printre urmele de cupru se vedeau alte linii, verzi şi roşii, care păreau şi poate că erau chiar izolatori de plastic în jurul firelor. Verificându-şi viziera, Carlyle descoperi că obiectul era ceva mai cald decât temperatura ambientală a artefactului. Trecu pe infraroşu şi privi din nou conul central. Şi acesta lucea, chiar mai mult decât părţile lui mai mici.
– Se întâmplă ceva aici, spuse ea. Un fel de circulaţie. Un flux de electricitate, poate chiar combustibil.
Întinse o mână spre structură.
– Nu o atinge! avertiză Shlaim.
– Fireşte că nu, spuse Carlyle. Verific doar inductanţa…
– Tot te avertizez să nu o faci…

Ceva sfârâi şi se topi pe suprafaţa obiectului. O fulgerare de căldură sau electricitate o făcu pe Carlyle să-şi retragă braţul.

– Drace!

Avu reflexul de a-şi suge vârful degetelor. Sări în sus şi se dădu înapoi, prinzându-şi cotul amorţit. Structura se deplasa, curgând de parcă ar fi fost o topitură în podea. Se răspândi şi dendritele lungi care păreau firişoare de mercur ajunseră la baza unor tufe de diamant. Şi acestea începură să mişte, ramurile căpătară, cu clinchet, forme diferite, ca un instrument polimorf, în timp ce trunchiurile deveniră conturate în desiş. Carlyle se îndepărtă şi mai mult şi scoase Webster-ul. În câteva secunde, obiectul de metal deveni componentul central al unei reţele arahnoide înspăimântătoare cu picioare şi braţe mişcătoare, rotindu-se de parcă ar fi vrut să se hotărască unde să lovească. Zărea acum *lentile,* formate din combinaţii complexe de prisme, care o scanau.

– Cred că în această etapă nu ai nimic de pierdut dacă tragi, spuse Shlaim, cu un calm iritant.

Webster-ul mugi şi se scutură în mâna ei. Maşinăria sări în spate câţiva metri, dar altminteri nu păru afectată. Proiectilele ricoşară pentru mult timp sau cel puţin aşa păru. Înainte să se stingă toate sunetele, Carlyle se întoarse să se repeadă spre ieşire. De jur-împrejurul ei, maşinăriile se asamblau singure. Trase, în timp ce alerga, lovind cu efect, ici-colo, miezurile de metal înainte ca acestea să-şi formeze carapace de diamant. Lichidul se scurgea şi ardea.

Ieşind afară, se repezi cât mai departe şi mai repede, apoi se aruncă înainte şi se rostogoli.

– Foc de voie! strigă ea.

Un proiectil Charnley şuieră prin aer la un metru deasupra ei. Se văzu un fulger. Apoi, un sunet cacofonic în căşti o asurzi. Ceva se scurtcircuită în casca ei, înţepându-i gâtul. Se rostogoli mai departe, peste marginea crestei. Echipa trăgea de zor spre intrare. Vacarmul încetă. Carlyle înfipse un alt încărcător în Webster şi trase în deschiderea din zid. Roboţii se clătinau pe picioare în timp ce aruncau proiectile prin câmpurile lor de forţă, fără niciun efect din câte vedea Carlyle, în afară de răscolirea solului de pe faţa edificiului. Zidurile de diamant nu aveau nicio zgârietură.

– Opriţi focul!

Tirul scăzu până ce deveni un pârâit împrăştiat, apoi se opri.

Carlyle se aplecă şi se uită spre deschizătură în timp ce fumul se disipa. Una dintre maşinăriile cu multe picioare stătea acolo, fără să mişte, nici înainte, nici înapoi. Fusese oarecum avariată, din câte constată ea cu plăcere. Nu prea mult.

Fu orbită temporar când o rază laser trasă de maşinărie tăie o linie în sol la vreo doi metri înaintea poziţiei lor.

– Staţi pe loc! strigă ea.

Nu se mai întâmplă nimic.

– Se pare că am fost avertizaţi, spuse ea apăsat. E vremea să ne retragem. Ne putem întoarce cu o maşină de căutare.

Îşi strânseră echipamentul şi refăcură traseul spre poartă.

– A fost o retragere inspirată, spuse Orr.

– Mulţumesc, mârâi Carlyle.

Ceafa o durea, în parte din pricina arsurii, în parte din pricina încordării la gândul laserului din spatele lor.

– Vezi, sunt mai multe dolmene, spuse Stevenson, făcând un gest larg cu mâna spre orizont.

Carlyle aruncă o privire, confirmând şi numărând zece. Erau uşor de zărit dacă ştiai la ce să te uiţi pe creasta dealurilor dimprejur.

– Asiguraţi-vă că ne îndreptăm spre cel bun, spuse ea.

Asta stârni râsul.

– Poate că toate sunt porţi, spuse unul.

– Vreunul dintre voi a suferit scurtcircuite din pricina şocului electromagnetic? întrebă Carlyle.

Cu toţii avuseseră parte de asta.

– La naiba, spuse ea. Aveţi vreo idee ce a fost asta?

– A fost un semnal, spuse Shlaim, băgându-se în vorbă prin staţie. Şi nu, nu l-am analizat.

– Măcar să-l fi *înregistrat,* mârâi Carlyle.

Detesta să fie luată înainte de familiarul ei.

Se auzi un bubuit pe cer. Cu toţii priviră în sus şi văzură fragmente negre desprinzându-se şi căzând de la câteva sute de metri de deasupra. Apoi începu să se audă un zgomot strident şi, aruncând o privire în depărtare, văzură cu toţii un obiect negru mai mare separându-se în şase părţi, care se desfăcură una de alta, se rostogoliră şi începură o coborâre controlată şi rapidă spre ei.

– Aerocare modulare în carcase hipersonice de unică folosinţă, spuse Shlaim.

– Localnici! strigă Carlyle. Să nu trageţi voi primii!

Echipa şi roboţii formară un cerc, cu faţa spre exterior, cu armele pregătite.

Patru aerocare începură să patruleze între artefact şi cercul lor. Celelalte două coborâră la o sută de metri dinaintea şi dinapoia echipei, cu jeturi de reactoare. Erau navete de două locuri, cu carcasă netedă, un model pe care Carlyle nu-l mai văzuse niciodată. Funcţionau, după cum bănuia ea, pe principii aerodinamice. Din cea din faţă sări un individ îmbrăcat în negru, lăsând pilotul pe locul din faţă, şi înaintă, cu puşca în mână, dar cu ţeava aplecată în jos. Cealaltă mână era ridicată.

– Cine e şeful aici? bubui o voce de bărbat.

Un vorbitor nativ de americană. Deci, cel mai probabil, un AO.

Carlyle păşi înainte.

– Eu sunt.

Individul se opri şi îşi ridică viziera, dezvăluind o figură chipeşă şi măslinie.

– Ce naiba faceţi aici? Nu cunoaşteţi legea?

Carlyle îşi trecu viziera pe modul de transparenţă. Pe chipul bărbatului se văzu o tresărire, ca şi cum ceva l-ar fi surprins, dar se ferea să recunoască.

– Ştim că voi nu aveţi nicio legătură cu chestia asta, spuse Carlyle, împungând cu degetul mare peste umăr. Dar nu-i nicio problemă, ne descurcăm.

– Pe naiba! Cine dracu' vă credeţi?

– Suntem ai lui Carlyle.

El o privi uimit.

– Cine?

– Hai, nu te mai preface, spuse ea. Toată lumea ştie cine suntem. Iar noi ştim cine sunteţi voi. Sunteţi AO, nu-i aşa?

– AO? spuse el, de parcă n-ar fi auzit niciodată denumirea aceea.

– *America Offline,* explică Carlyle.

El se holbă nedumerit. Carlyle se relaxă şi se descoperi zâmbind răutăcios. Era o glumă. Arătă în sus şi făcu cercuri cu degetul.

– Voi fermieri, veniţi din cer, da?

Individul nu consideră asta ca fiind distractiv.

– Bine, spuse el. Destul. Aţi…

Se sumeţi, ascultând ceva. Chipul îi deveni palid, apoi i se înroşi. Întinse un deget spre ea.

– Ştiţi ce-aţi făcut? spuse el cu glas tremurat. Aţi trezit *maşini*

de război! Proştilor, proştilor…

Se opri.

– Lăsaţi armele jos, spuse el sec. V-am încolţit. Vă luăm cu noi.

– Nu e nevoie de asta, spuse Carlyle cu un calm voit. Ştim totul despre, ăă, maşinile de război. Lăsaţi-ne să plecăm şi ne vom întoarce într-o oră să le anihilăm.

– Nu mai spune? Cu ce?

– Cu o maşină de căutare.

Omul rânji, îşi lăsă viziera şi ridică arma. Cu colţul ochiului, Carlyle văzu două aerocare dând ocol.

– Când ai chef, Macaulay, spuse ea şi se aruncă la pământ.

Roboţii încetară focul înainte ca ea să ajungă jos. Se rostogoli, zărind patru urme de fum, două fulgere, simţind şocul în oase, apoi se ridică cu Webster-ul proptit în vintrele individului. Un alt şoc. Bălăriile ardeau în depărtare. Carlyle târî ţeava armei spre pântecele individului, îşi ridică viziera cu mâna liberă şi îi rânji în faţă.

– Sus mâinile.

El aruncă puşca şi ridică mâinile în aer.

– Acum zi-le să se dea deoparte.

– Terminaţi, spuse el.

Cele două aerocare din apropiere erau încă intacte, plutind nesigure, acoperite de echipă şi de roboţi.

– Acum, spuse ea, eşti aşa de drăguţ să ne conduci la poartă?

– Unde?

Carlyle începuse să se plictisească de asta. Individul era un fel de măscărici. Făcu un pas în spate şi ţinti.

– Chestia aia din epoca de piatră din spate.

El se întoarse pe jumătate, privind peste umăr.

– Portalul?

– Acela. Acum, mişcă.

Îl escortă sub ameninţarea armei până la aerocarul cel mai apropiat, îi făcu semn să se aşeze pe locul pasagerului în timp ce ea se chinuia să se aşeze în spatele lui. Orr, Stevenson şi încă vreo doi alergară să se prindă de aripi. Privind în urmă, Carlyle îl văzu pe Macaulay supraveghind acţiunea similară asupra celuilalt vehicul.

– Acum înaintează încet, spuse ea. Ţine minte, dacă încerci să te descotoroseşti de noi, roboţii încă vă au în vizor.

Aerocarele zburară înainte, cu motoarele în lucru, la câţiva

metri de pământul răvăşit, accelerând pe măsură ce piloţii căpătară încredere că pasagerii neaşteptaţi nu aveau să cadă.

Individul găsi o frecvenţă comună şi îi vorbi prin zgomotul de fond.

– Şi cu răniţii cum rămâne?

– E problema ta, spuse ea. Te descurci cu ei după ce plecăm noi.

Un gând îi trecu prin minte. Cei care supravieţuiseră prăbuşirii aerocarelor se aflau probabil într-o situaţie disperată şi cuprinşi de dureri. Îşi aplecă braţul în faţă şi trase cu două degete şi cu policele.

– Aş putea spune roboţilor să se ocupe de ei acum, dacă vrei.

El aruncă pe spate capul.

– Nu, mulţumesc.

Mai mormăi ceva. Nu prea drăguţ.

Portalul apăru în faţă. Carlyle făcu semn cu mâna celuilalt aerocar să o ia înainte, apoi strigă să se oprească, îşi convocă echipa, unul câte unul, şi tot astfel îşi dădură drumul de pe aeronavă şi alergară spre poartă, până când nu mai rămăseseră decât ea şi Macaulay.

– Du-te, Macaulay!

Tunarul se aruncă jos şi se repezi spre poartă, dispărând în spaţiul dintre steiurile înalte de piatră. Carlyle apăsă ţeava Webster-ului de gâtul omului de dinaintea ei, chiar sub cască. Îşi dădu seama brusc că nu-i spusese lui Macaulay să treacă controlul roboţilor către ea. Spera ca individul să nu-şi fi dat seama de situaţie.

– Să nu-ţi treacă prin cap, spuse ea.

Puse o mână pe marginea netedă dintre genunchii ei şi trecu pe deasupra ei cu un picior. Fără niciun avertisment, aeronava se aplecă brusc şi o aruncă. Costumul îi puse capul, braţele şi picioarele în poziţia optimă de cădere înainte ca ea să poată icni. Căzu pe omoplaţi şi se rostogoli, oprindu-se dinaintea unei stânci. Webster-ul îi zbură din mână. Scotoci după el. O pereche de picioare o călcară pe antebraţe. Ea puse în funcţiune servomecanismele costumului şi îşi îndoi coatele. Picioarele alunecară. Înainte ca ea să poată sări în picioare, aerocarul deja aterizase, încet şi precis, într-o furtună de praf, cu tălpicile apăsându-i încheieturile picioarelor şi pieptul.

Motoarele se opriră. Ea se încorda, încercând să scape de sub tălpici, dar erau prea grele; erau mai puternice decât costumul.

În dreptul steiurilor de piatră se aflau doi oameni înarmaţi. Şeful se uită în jos la ea.

– Bine, spuse ea. Nu mă predau, dar n-am să mă mai zbat şi n-am să încerc să evadez.

Omul îşi ridică viziera şi îşi arătă dinţii, apoi sări jos. Ea îl privi cum îşi trimise unul dintre tovarăşi de cealaltă parte a porţii. Culese de jos o piatră şi o aruncă între stâlpi. Dispăru. Apoi celălalt individ aruncă o piatră din partea lui. Piatra ajunse la picioarele şefului. El o aruncă înapoi şi piatra dispăru. Repetară experienţa de câteva ori.

Şeful ridică arma spre poartă.

– Să nu faci asta! ţipă Carlyle.

Omul se întoarse spre ea.

– De ce nu?

– Ai putea să răneşti pe cineva, spuse Carlyle.

– Exact asta şi am de gând, spuse individul.

– Atunci să te aştepţi la represalii.

Omul se uită la ea.

– Chiar ai vorbit serios când ai spus că nu te vei opune sau vei fugi?

– Sigur, spuse Carlyle.

– Va trebui să te rog să-ţi dai jos costumul.

– Stai puţin, spuse ea şi verifică valorile afişate. Se pare că am căpătat deja imunitatea, spuse ea. Bine.

Îşi deschise casca, o scoase şi o lăsă deoparte. Preţ de o clipă, rămase acolo, trăgând aer rece în piept, apoi îşi desprinse apărătorile de pe umeri. Se strecură prin gaura lăsată în costum, foindu-şi neîndemânatică umerii şi fundul până ce braţele îi ieşiră din mâneci, apoi se trase cu totul afară. Costumul fără cap rămase prins sub aeronavă, continuând să reziste greutăţii. Se rostogoli de sub aerocar şi se ridică, îmbrăcată doar cu cizmele cu talpă subţire şi îmbrăcămintea de corp, simţindu-se expusă şi vulnerabilă, dar hotărâtă să nu o arate. Cu centura utilitară la brâu, nu se simţea complet dezarmată. Individul o privi din nou ciudat, ca şi cum ar fi fost surprins, dar prea politicos să o arate.

Se auzi încă un bubuit deasupra când un alt scut hipersonic se dezintegră. Două dintre cele şase aerocare în coborâre erau albe, marcate cu un logo ce părea să spună DK. Carlyle arătă spre ele.

– Astea ce sunt?

– Secera neagră, spuse omul. Tehnicieni pentru învieri pe

câmpul de luptă.

Secera Neagră. Dumnezeule. Îi trecu prin minte imaginea primului ei bau-bau. *De nu eşti fată bună, zâna cheamă Secera Neagră să te ia!* Carlyle îşi simţi falca tremurând. O controlă cu greu.

– De ce nu vă luaţi trupe de rezervă?

De această dată, individul îi aruncă o privire *foarte* ciudată. Aerocarele se aşezară lângă mecanismul depărtat. Siluete ieşiră afară şi începură să roiască.

– Bine, spuse el. Se pare că lucrurile sunt sub control.

Arătă spre poartă.

– Ce se petrece acolo?

– E poarta spre gaura de vierme Visser-Kar, spuse ea.

– Aşa am aflat şi eu, spuse el. De ce funcţionează numai din partea asta a portalului? Sau e ca o bandă Moebius, cu o singură parte?

Carlyle se simţi oarecum depăşită. Individul nu era atât de ignorant pe cât crezuse.

– Are două părţi şi funcţionează pe ambele, spuse ea. Numai că atunci când arunci piatra din cealaltă parte, iese înainte să o arunci sau cel puţin înainte să intre. Încălcarea cauzalităţii, înţelegi? Aşa că nu.

– Nu, ce?

– Nu trece prin gaura de vierme.

– De unde ştie?

Ea zâmbi.

– Bună întrebare.

Omul se încruntă.

– Cum te cheamă? întrebă el.

Ea întinse mâna. Refuza să se considere prizonieră.

– Lucinda Carlyle.

El îi răspunse cu acelaşi gest.

– Jacques Armand.

Îşi rosti numele de parcă s-ar fi aşteptat ca ea să-l recunoască.

– Cunoscut şi ca „Generalul Jacques”.

De această dată îşi pronunţă numele ca „Jakes”, aşteptând şi mai mult să fie recunoscut.

– Nici n-ai clipit, spuse el, dând din cap. Bine, accept că se întâmplă ceva ciudat aici.

Îşi coborî viziera, parcă verificând ceva în cască preţ de

câteva clipe, apoi îl ridică.

– Se pare că aşa este. Nimeni nu te recunoaşte. Iar imaginile din satelit arată venirea voastră. Nu eşti de pe aici.

– Ţi se pare surprinzător?

– Aş putea spune şi aşa, spuse el pe un ton precaut.

– Că tot veni vorba, unde e „aici”?

– Numim această planetă Eurydice. Pentru stea nu avem un nume. Ştim că se află în braţul Săgetătorului.

– Nu te prosti! rânji Carlyle cu o plăcere nedisimulată. Habar n-aveam că reţeaua se întinde aşa de departe.

– Reţeaua?

Ea dădu din mână.

– Gaura asta de vierme e legată de o mulţime de altele într-un soi de reţea încurcată.

El o privi, muşcându-şi buza de jos.

– Iar tu şi... colegii tăi aţi venit prin gaura de vierme?

– Fireşte, spuse ea, strângându-şi braţele împrejurul pieptului, în vreme ce elementele termale din îmbrăcămintea ei de corp se încălzeau. Nu ştiai că e o poartă?

Armand clătină din cap.

– Ne-am ferit întotdeauna de structurile ne-umane, din motive care ar trebui să fie evidente, dar se pare că nu sunt.

Întinse un deget; arătă cu mâna orizontul şi coamele dealurilor.

– Am crezut că inelul de megaliţi este un indicator de hotar lăsat de indigeni. Azi e prima dată în ultimul secol când cineva a păşit încoace. Ţinem portalurile sub supraveghere continuă, fireşte, de aceea pătrunderea voastră a fost detectată. Pătrunderea şi semnalul exploziv. A avut efectul unei unde de şoc nucleare, bine măcar că nu a produs tot atâtea pagube.

Îi aruncă o privire.

– Pentru asta veţi plăti, oricine aţi fi. Cine ziceai că sunteţi?

– Ai lui Carlyle, repetă ea, mândră şi fermă.

– Şi asta ce înseamnă la voi acasă?

Ea nu prea înţelegea.

– Acasă suntem peste tot, spuse ea. Avem un nume pentru reţeaua de găuri de vierme. O numim Deriva Carlyle.

Conversaţia fu întreruptă de alte bubuituri de deasupra şi de desfăşurarea rapidă a unei varietăţi impresionante de ordonanţe în jurul porţii, ca şi în jurul artefactului. Carlyle privi în linişte. Nu

ştia cum să interpreteze pretenţia lui Armand cum că nu cunoştea originea ei şi nici funcţia porţii. Felul în care se referea el la artefact, drept ne-uman, şi la indigeni, o aducea într-o stare de perplexitate. Conştientă de faptul că ignoranţa ei în legătură cu evenimentele era la fel de mare şi că orice ar fi spus s-ar fi putut întoarce împotriva ei, preferă să nu spună nimic. Oricine ar fi fost, acest grup aparţinea unei culturi de care nu mai auzise.

După câteva minute, o sondă-robot ieşi prin poartă. Păşi pe iarbă şi scană împrejurimile cu iuţeală. Imediat fu prins de cei doi paznici ai porţii prin care avu intenţia să treacă înapoi.

– Asta a fost o greşeală, spuse Carlyle. Data viitoare să vă aşteptaţi la unul mai puternic.

Armand mârâi.

– Avem noi grijă.

Dirija desfăşurarea de forţe; făcu semn cuiva să ridice aerocarul ce se aşezase pe costum. Abia dacă îi aruncă o privire.

– Uite ce-i, spuse Carlyle, nu ştiu cine sunteţi voi şi se pare că nici voi nu ştiţi cine suntem, aşa că ar trebui să lămurim treaba asta şi să mă lăsaţi să mă întorc şi să ne potolim.

– *N-o lăsaţi să facă asta!* spuse o voce tare în cască. Costumul gol se ridicase în picioare, ţinând casca şi gulerul sub braţ ca o fantomă de carnaval. Toată lumea din apropiere se întoarse, holbându-se.

– Taci, Shlaim, spuse Carlyle.

Cum naiba reuşise familiarul să pună stăpânire pe controlul motor al costumului? N-ar fi trebuit să se întâmple asta.

– Ce-i asta? ceru un răspuns Armand.

– Familiarul meu, spuse Carlyle. Se dă în stambă, scuze.

Îi făcu un gest lui Armand să se dea deoparte şi se apropie de costum, atingându-şi circuitul audio de la gât.

– Nu mai spune un cuvânt, subvocaliză ea, sau ai să regreţi.

Duse mâna spre zapper-ul de la centură pentru a-şi întări ameninţarea şi încă mai scotocea pe la centură când costumul, spre marea ei surprindere, o dădu la o parte cu o lovitură uşoară dar dureroasă ţintită spre cot şi se apropie de Armand. El şi personalul din apropiere aveau creatura sub control şi păreau hotărâţi să o spulbere. Costumul îşi ridică braţele, lăsând casca să cadă la pământ, şi le sprijini acolo unde ar fi trebuit să fie capul.

– Profesorul Isaac Shlaim, Universitatea din Tel Aviv, departamentul de Ştiinţa Computerelor, decedat. Doresc să mă

predau vouă în calitate de reprezentant al unei puteri civilizate. Lăsaţi-mă să o fac şi eu promit că o să vă spun tot ce vreţi să ştiţi despre sângerosul clan Carlyle.

CAPITOLUL 2

MELOPEEA SECERII NEGRE

Carlyle aruncă o privire spre maşinăria trădătoare dar, înainte să-i poată avertiza pe paznici să nu asculte, partea din faţă a unei maşini de căutare, umflată, se ivi prin poartă. Carlyle alergă spre ea, făcând semne cu mâinile, în timp ce toată lumea – inclusiv costumul ei fugar – se retrase la câteva zeci de metri pe pantă în jos. Şenilele mari ale maşinii de căutare scrâşniră peste pietriş, în timp ce coastele ei abia trecură printre stâlpii dolmenului, apoi se aplecă în faţă şi începu să coboare încet panta. Semi-ovoidul elongat al carcasei sale luci ca spatele unui cărăbuş. Carlyle auzi răpăitul gloanţelor ricoşând şi se aruncă la pământ. Îşi dorea disperată să mai fi avut costumul pe ea. În situaţia în care se afla, nu putea decât să-şi pună mâinile la ceafă şi să spere că eurydicienii aveau să-şi dea seama repede cât de impenetrabilă era carapacea maşinii.

Poate că-şi dădură seama. Răpăitul armelor şi şuieratul gloanţelor încetară. Carlyle ridică privirea la timp să vadă formându-se o linie albă incandescentă în aerul dintre un tun şi maşina de căutare. Nu era laser, nu era plasmă – avu doar o secundă să o cerceteze, apoi linia se extinse de la carcasa vehiculului spre vârful porţii. Maşina pe care o credea indestructibilă era străpunsă chiar prin miez. Linia persistă, bâzâind în aer. Piatra transversală a dolmenului se dezintegră brusc şi în dreptul porţii se produse o fulgerare puternică, o flamă albastră pe care Carlyle o recunoscu, un colaps energetic. O clipă mai târziu, maşina de căutare se strânse în sine, ca o conservă vidată, şi arse până ce nu mai rămase decât cenuşă albă. În faţa armei eurydiciene se comportase precum magneziul.

Carlyle rămase acolo, clipind ca să alunge lacrimile din ochi şi imaginile din minte, scuturată de un bocet tăcut. Trei indivizi în costume albe alergară spre epavă şi începură să scormonească, apoi se îndepărtară. Fără îndoială, toţi cei dinăuntru aveau cópii de siguranţă şi, oricum, totul se petrecuse foarte repede; cu

toate acestea, situaţia continua să i se pară şocantă. Chiar şi fără finalitate, moartea era moarte. Unii dintre cei cu care fusese alături în urmă cu o oră erau morţi: oameni din echipa ei, morţi în timpul misiunii pe care o conducea, de aceea responsabilitatea îi aparţinea – aşa avea să fie interpretată situaţia acasă, şi nici ea nu se putea abţine să privească astfel lucrurile. Ceea ce era şi mai şocant, pe măsură ce sesiza implicaţiile, era că poarta fusese închisă. Poate că avea să dureze săptămâni întregi până să fie redeschisă. Până atunci, ea era izolată pe Eurydice. Firma avea să o salveze până la urmă, era sigură de asta, şi între timp putea să încerce să găsească un mod de comunicare, dar faptul că nu auzise niciodată de o colonie în Braţul Săgetătorului, iar colonia nu auzise niciodată de Carlyle, îngreuna acest lucru. Locul acela era probabil foarte izolat.

Armand urcă spre ea, ţinându-şi arma pregătită, şi o lovi cu piciorul în coaste.

– Ridică-te, jigodie sclavagistă.

– *Ce-ai spus?*

Carlyle se rostogoli şi se ridică în picioare, clătinându-se.

– De ce-ai spus asta?

– Aşa-numitul familiar al tău, spuse Armand. E o *fiinţă omenească.*

– A fost odată, spuse Carlyle. Acum e post-uman. Ştii? Morţii vorbitori? Unul dintre nenorociţii care au făcut asta? Ar fi trebuit să mă aştept. Nu mă lua pe mine cu *sclavagismul,* ţărane.

Armand se încruntă şi îşi coborî arma, calmându-se în mod vizibil.

– Avem probleme de discutat, spuse el. Pe mai târziu.

Se apropie din nou de dolmen şi aruncă o piatră. Apoi păşi chiar el dintr-o parte în alta, îi dădu ocol şi se întoarse.

– Ce s-a întâmplat acolo?

– Arma voastră a supraîncărcat poarta. S-a închis.

– Va rămâne închisă?

Se întrebă ce avantaj ar fi avut dacă ar fi minţit. Probabil niciunul. Ridică din umeri.

– Pentru vreo două săptămâni, cel mult o lună.

– Slavă Domnului pentru micile daruri.

– Da, nu veţi rămâne izolaţi pentru mult timp.

După expresia de pe chipul lui Armand, înţelese că micul dar la care se referea el nu era cel la care se gândise ea.

Rămaseră destui în jurul relicvei ca să fie suficient loc în aerocare pentru cei care se întorceau. Armand îi făcu un semn lui Carlyle şi ea urcă în spatele unui pilot care îi răspunse la privire printr-un semn cu capul pitit în spatele unei căşti cu vizieră neagră. Scaunul era tare, dar se adaptă imediat la forma ei, cuprinzând-o automat şi strâns în legături. Ea se relaxă. Carlinga se închise. Sticla era de o calitate mai bună decât s-ar fi aşteptat, practic invizibilă. Motoarele şuierară şi vibraţia crescu, făcându-i coloana vertebrală să tremure; aeronava se ridică şi acceleră, apăsând-o în scaun. Când se înclinară spre sud-vest, zări în grabă mlaştina şi dealurile aplecate, o întindere de albastru-verzui şi de maroniu cu sclipiri galbene şi luciri de soare reflectate de nenumăratele bălţi, ca lumina ce se iveşte printr-o perdea perforată. Apoi, cu o altă descărcare de energie în jeturile din spate, aeronava se ridică la nori. După o clipă de ceaţă cenuşie, ieşiră deasupra, continuară să urce şi se redresară la vreo opt sau nouă kilometri altitudine, din câte aprecia ea, înălţime de la care se vedeau puţine lucruri în afară de plafonul variat al norilor şi imagini fugare ale ţinutului de sub ei.

Carlyle putea privi norii şi pământul fără să se plictisească, dar era prea furioasă să aprecieze priveliştea. Era obişnuită cu disciplina şi disconfortul, dar întotdeauna se supusese voluntar lor şi acceptase situaţia din start. Nu se mai simţise atât de neajutorată din copilărie, atât de supusă ordinelor, atât de încarcerată. Îşi impuse să se calmeze; îşi întoarse capul din obişnuinţă să soarbă din distribuitorul de cafea care nu se afla acolo; se înfurie din nou. De spătarul scaunului pilotului era prins un bidon cu apă. Bău din ea şi se strâmbă, descoperind că era stătută. Îşi potoli setea, dar nu şi mânia; şi, fireşte, de îndată ce împinse înapoi bidonul în locaş, simţi o nevoie stringentă de a urina. În costum ar fi putut să-şi dea drumul, fără disconfort sau consecinţe, dar acolo nu. Îşi strânse buzele şi genunchii şi privi afară spre soliditatea iluzorie a norilor.

Norii făceau loc în depărtare mării albastre, presărate cu alb, iar aerocarul se aplecă iute, coborând în spirală, fie ca să se dea mare pilotul, fie pentru că era un obicei militar. Suspecta că era vorba de prima situaţie – echipa lui Armand nu i se păruse deosebit de pricepută la aterizări. Prin nori şi pe sub ei, printr-o ploaie fină, nava se îndreptă legănat, urmată de aproape de alte şapte, pe deasupra unei plaje lungi cu pontoane, marcată cu un şir de clădiri joase şi domuri şi terminată cu o pistă de aterizare

lungă de un kilometru.

La acelaşi capăt al pistei stătea un transportor mult mai mare, cu aripi delta şi bot ascuţit, având un şir îngust de ferestruici de-a lungul fuzelajului. Carlyle se ridică după ce carlinga se retrase şi păşi afară după ce primi un semn din cap din partea pilotului. O briză aspră venea dinspre mare. Când îşi linse buzele simţi un gust sărat. Sistemul de încălzire din îmbrăcămintea de corp intră în acţiune, încălzind-o în spirală.

Oamenii lui Armand o grăbiră de-a lungul pistei măturate de ploaie spre transportor. Îşi dădu seama că era un hipersonic. Scaunele, deşi aşezate pe două rânduri, păreau mai înghesuite decât cele din aerocar. Luptătorii şi medicii urcară la bord, afişând rânjete neprietenoase în timp ce-şi scoteau căştile. Costumul ei încă mai ducea casca şi apărătorile de umăr, ca un rănit ciudat; s-ar fi uitat la el, dar nu ştia unde să se uite. Uşa se închise ermetic şi aeronava porni înainte cu un muget de motoare forţate, cu acceleraţia cea mai mare pe care o simţise vreodată. Se uită prin hubloul de alături şi văzu plaja trecând fulgerător pe lângă ea şi prăbuşindu-se, apoi oceanul înclinat, o clipire de cenuşiu, apoi cerul trecând de la albastru la purpuriu în doar câteva minute. Dedesubt era oceanul şi norii în straturi suprapuse. Când nava se aplecă din nou, întoarse capul să privească spre zenit şi văzu o stea. După ce transportorul se redresă, centurile de siguranţă rămaseră legate. Simţi un şoc uşor când nava trecu în regim supersonic, apoi liniştea bruscă îi aminti cât de puternic fusese zgomotul până atunci. Un membru al echipajului în haine obişnuite trecu pe coridor, preluând comenzi. Ceru voie la toaletă. El o eliberă din centuri, o escortă acolo şi înapoi şi, cu o jumătate de zâmbet de scuză, o legă la loc. I se dădu cafea şi mâncare surprinzător de bună. Nimeni nu îi controla centura utilitară. Ar fi putut tăia centurile, ar fi putut lua echipajul ostatic şi ar fi putut deturna nava, dar – oricât de satisfăcătoare ar fi fost această fantezie până la un moment dat – nu avea în minte nicio destinaţie alternativă. Armand şi alţi câţiva din echipa lui şi din trupa Secerii Negre îşi scoseseră costumele de luptă şi acum stăteau în acelaşi compartiment îngust, cu câteva scaune mai în spate, la distanţă destul de mare ca să nu poată fi auzită conversaţia lor cu familiarul din costum. Din când în când, Armand scotea câte un strigăt de surpriză, cu o notă de incredulitate. După o vreme, se ridică şi traversă coridorul, apoi închise uşa cockpit-ului în spatele lui. Nu se uită în

ochii ei când se întoarse.

La puţin timp după aceea, ea auzi voci murmurate în spate, a lui Armand şi a unei femei. Femeia veni pe coridor şi se aşeză pe scaunul de alături. Purta pantaloni albi şi tunică, având secera neagră brodată pe pieptul stâng. Pielea ei era mai întunecată decât a lui Armand, mirosea slab a scorţişoară şi era uimitor de frumoasă.

– Josephine Koshravi, spuse ea.

Exista o anumită tensiune în privirea ei, dar vocea îi era caldă, ca şi mâna.

– Lucinda Carlyle.

Koshravi zâmbi, arătându-şi dinţii albi şi regulaţi. Arătă cu degetul mare spre emblemă.

– Nu-ţi face griji, spuse ea. Nu am de gând să-ţi tai capul.

Spuse asta intenţionat, ca şi cum ar fi fost o glumă fumată.

– Aha, spuse Carlyle, făcând brusc legătura: medic de reînvieri pe câmpul de luptă, Secera Neagră, capete… fu străbătută de un tremur scurt, apoi se forţă să zâmbească. Bine. Şi ce vrei?

– Numai să vorbesc. Ai voie să vorbeşti?

– Să *am voie?* ridică vocea Carlyle indignată. Sunt o Carlyle.

– Înţeleg…, spuse Koshravi. Profesorul Shlaim ne-a vorbit despre grupul Carlyle şi despre locul de unde veniţi. Suntem cu toţii foarte şocaţi. Vezi tu, nu am ştiut până azi că mai există şi alţi supravieţuitori umani. Nu am ştiut ce s-a întâmplat pe Pământ şi nu am ştiut că există metode de călătorie mai iuţi decât lumina.

Carlyle se hotărî că nu avea rost să le ascundă adevărul. Shlaim avea să le spună totul, oricum, şi ei nu-i mai rămânea decât să-şi povestească versiunea ei.

– Dar trebuie să fi fost proiectaţi aici, spuse ea, să fi călătorit supraluminic ca să ajungeţi aici.

Koshravi păru îngrijorată.

– Sau poate că aţi călătorit în timp, venind din trecut.

Carlyle clătină puternic din cap.

– Nu, nu funcţionează aşa. Adică, puteţi călători în timp, într-un fel, atâta vreme cât nu încălcaţi cauzalitatea. Dar noi nu facem asta, nici cu reţeaua, nici cu navele. Lumina locului din care am plecat, să zicem la o distanţă de zece mii de ani lumină, chiar nu va ajunge aici decât peste zece mii de ani.

– Asta ar putea explica de ce astronomii noştri au greutăţi în a ne stabili poziţia exactă, spuse sec Koshravi.

– Voi chiar aţi crezut că data calendaristică era zeci de mii de ani C.E.?

– Cel puţin. E destul de puţin determinată. Luam în calcul timpul după ceasurile de pe primele nave. Conform lor, data terestră este acum – îşi studie ceasul de la mână – 2367.

Carlyle încuviinţă.

– Mda, ăsta e anul. Cum de nu v-aţi prins?

– Am presupus că acele ceasuri s-au oprit în timpul călătoriei. Nimeni nu a crezut că am făcut un salt.

– Sunt uimită, spuse Carlyle. Cum aţi putut călători hiperluminic fără să ştiţi?

– Asta e o întrebare bună, spuse Koshravi. Noi – adică strămoşii noştri – locuind în spaţiu, am fost o populaţie care a scăpat de Marele Rapt. Împreună cu cei pe care îi salvaseră de pe Pământul aflat în război, s-au îndreptat spre Marte şi spre Jupiter. Aveau de ales – să se opună maşinilor de război care puseseră stăpânire pe Pământ şi care se răspândeau, sau să se îndepărteze cât mai mult posibil. Variantele au stârnit un conflict între Repatriarzi, cum şi-au spus ei, şi Reformişti. Reformiştii – partea care voia să construiască o navă spaţială – a câştigat, dar…

Ezită, cu limba roz trecând printre buzele pline şi roşii. Carlyle îi aruncă o privire şi încercă să nu înghită în sec în mod vizibil. Ştia acum cu cine şi cu ce avea de a face. Când sosiseră aici în forţă, nu ştiuseră că venise vremea unei răzbunări demult aşteptate.

– Ei bine, continuă Koshravi, nu era nicio cale să construim o navă spaţială care să transporte o mare populaţie umană – mai multe mii de indivizi la sfârşitul secolului 21 – către stele. În loc de asta, s-au hotărât să construiască o navă mult mai mică şi mai rapidă şi să-şi digitizeze personalităţile în depozitul de informaţii pentru a fi descărcate mai târziu în trupuri. Pentru a face asta, a trebuit să construiască inteligenţe artificiale super-umane şi, ei bine…

Carlyle nu se putu abţine să nu pufnească.

– Şi-au creat propriul Mare Rapt!

– Acum se pare că asta au făcut, într-adevăr. Cu toate acestea, proiectul a funcţionat, în sensul că au îndeplinit ceea ce şi-au propus să facă, chiar dacă nu în modul în care ne-am închipuit. Nava a găsit o planetă viabilă şi a pus în mişcare nanomaşinile pentru a construi maşini mai mari şi tot aşa, până

ce au terraformat planeta şi au descărcat şi reconstruit pasagerii stocaţi. Şi uite-ne aici.

– Iată-vă, într-adevăr.

Era ciudat; nimeni nu-şi imaginase vreodată oameni ieşind de cealaltă parte a Marelui Rapt.

– Ce s-a întâmplat cu post-umanii voştri?

Koshravi se încruntă.

– Evident, avem inteligenţe artificiale, cele pe care le-au construit strămoşii noştri, dar nu mai funcţionează. Cele care au funcţionat, cele care au creat călătoria hiperluminică… au plecat, fără să lase nicio informaţie despre ceea ce au făcut. Din câte ne-a spus Shlaim, chestia asta s-a întâmplat şi în alte părţi.

– Adevărat, spuse Carlyle. De fiecare dată. Odată ce atingi singularitatea, descoperi alte singularităţi înăuntru, din ce în ce mai iute, şi într-un timp foarte scurt inteligenţele implicate au şters-o din universul nostru sau şi-au pierdut interesul pentru el – nu ştim. Nu au mai rămas decât artefacte de neînţeles şi informaţii despre transportul hiperluminic şi despre reţeaua de găuri de vierme.

Râse din nou.

– Nu era nevoie să fugiţi. Până să plecaţi voi sau curând după aceea, cam prin 2105, post-umanii deja abandonaseră Pământul şi Sistemul Solar. Şi strămoşii mei – şi o mulţime de alţi supravieţuitori – se regrupau. Ne-au trebuit încă vreo şaizeci de ani să ieşim din ruină. Ambele părţi aflate în război şi în încăierările de după aceea au dezvoltat tehnologii interesante, dar necizelate. În plus au lăsat o mulţime de epave pe câmpurile de luptă. Familia mea a găsit o navă avariată, a reparat-o şi a folosit-o ca să ajungă pe Marte. Unde am găsit ruinele *voastre* şi prima poartă. De acolo nu a fost decât un pas să descoperim chestiile post-umane – antigravitaţia, transportul hiperluminic şi de-alde astea. Dacă aţi fi rămas pe-acolo, aţi fi fost în faţă, aţi fi fost importanţi – la naiba, aţi fi condus în locul nostru reţeaua.

– Înţeleg ironia, spuse Koshravi. Însă nu asta e cel mai rău, după câte ştii.

– *Nu* ştiu nimic.

– Artefactul ne-uman, fireşte, explică Koshravi. Vezi tu, această planetă a avut odată propria sa specie inteligentă. Cu zece milioane de ani în urmă au fost anihilaţi de propria lor singularitate – una de origine militară, ca a noastră. Au fost distruşi de propriile maşini de război, maşini pe care intervenţia

voastră le-a trezit din nou.

Carlyle clătină din cap, zâmbind din pricina naivităţii femeii.

– Artefactul acela a fost construit de post-umani, nu de ne-umani. Este probabil epava *propriei voastre nave!*

– Nu, spuse Koshravi cu fermitate. Dovezile fosile sunt clare. Rămăşiţele sfărâmate ale unor maşini similare cu acelea pe care le-aţi activat voi au fost găsite în ceea ce noi numim Stratul Artificial – urmele epocii lor industriale de dinaintea dispariţiei lor în masă. Nu e nevoie să mai spun că am evitat să ne apropiem de artefact de când l-am descoperit.

– Te cred, spuse Carlyle, apoi făcu o pauză, încercând să intre în starea de spirit necesară pentru a-i vorbi despre realitate. Uite ce-i, nimeni nu mai crede în extratereştri. Peste tot există viaţă unicelulară, dar nimic mai mult. Ia gândeşte-te – ce şanse ar fi fost ca nava voastră să dea din întâmplare peste singurul loc în galaxie în care viaţa inteligentă s-a dezvoltat independent, cu excepţia Pământului?

– Ne-am gândit şi la asta, fireşte, spuse Koshravi. Cea mai bună variantă pare să fie că e vorba de o civilizaţie care s-a extins şi care a ales planeta aceasta din motive cunoscute doar de ei.

Ridică din umeri.

– Oricât de improbabil pare să fie, faptul e consumat. Fosilele sunt acolo.

– Asta e *minunat,* spuse Carlyle cu sinceritate. Locul acesta va roi de savanţi şi de turişti după ce vom pune lucrurile la punct.

Koshravi se lăsă pe spătar şi privi spre partea din faţă a avionului.

– Decizia nu-mi aparţine, spuse ea gânditoare. Dar când Consiliul – adică guvernul nostru, mai mult sau mai puţin – îl va audia pe amărâtul ăla de sclav al tău, nu cred că va lăsa grupul Carlyle „să pună lucrurile la punct”.

– Sper să-mi dea o şansă să spun câte ceva, zise Carlyle. În definitiv, onestitatea lui e îndoielnică.

Koshravi întoarse capul cu o mişcare repezită. Pentru o clipă, Carlyle văzu pe chipul ei aceeaşi expresie pe care o avusese Armand când o lovise.

– Ceea ce va spune nu are nicio importanţă! izbucni Koshravi. Faptul că există în starea asta e suficient!

Carlyle deschise gura să protesteze, apoi o închise. Se afla poate, din câte îşi dădea seama, printre duşmani, despre ale

căror motivaţii şi capacităţi ştia primejdios de puţine lucruri. Cu cât vorbea mai puţin, cu atât mai bine. Îşi încleştă dinţii, ridică dintr-un umăr şi privi pe fereastra de lângă ea în tăcere, până ce albastrul, cenuşiul şi albul oceanului sfâşiară verdele şi maroniul şi negrul liniei de coastă, iar aeronava se aplecă înainte ca să coboare.

Cyrus Lamont atârna într-o plasă de frânghii elastice care făcea ca executarea fiecărei mişcări, menţinerea oricărei poziţii să necesite efort permanent. Bobinele Yettram din costumul lui îi susţineau scheletul, dar nu ajutau cu nimic tonusul muscular în timpul căderii libere. De aceea se folosea plasa care servea şi ca un tampon de acceleraţie multidirecţional. Bună pentru manevre de evadare. Rostogolirea asteroizilor cu forme neregulate era haotică, imprevizibilă, chiar şi în principiu, iar apropierea de ei era întotdeauna primejdioasă.

În clipa aceea, nava lui Lamont, *Dragonul Hămesit,* se apropia de o piatră cu diametrul mare de vreo doi kilometri. Spectroscopia iniţială a probei pe care Lamont o vaporizase cu laserul de pe suprafaţa sa, ca şi dinamica sa orbitală, indica o compoziţie de cam 5% fier, material care se putea observa şi cu ochiul liber, de la douăzeci de kilometri, pe suprafaţa aspră ca de zgură.

Nu era rău, nu era rău deloc. Sistemul Eurydice, dominat de planeta gigant gazoasă cu un singur satelit, Polypheraus, şi care mai conţinea două planete stâncoase de tip terestru şi o centură de asteroizi rari, era sărac în metale. Dacă asta se datora formării sale sau mineritului efectuat de indigenii dispăruţi demult, rămânea o problemă controversată. Era clar însă că prospectarea centurii de asteroizi era o afacere profitabilă, cel puţin pentru cei cu mai multă răbdare şi ambiţie decât influenţă. Tonajul acelei stânci avea să fie suficient, după calculele lui Lamont, pentru a-şi putea permite să se retragă dacă dorea sau, mai realist, să prospecteze în zone mai îndepărtate după metale a căror cerere avea să crească tocmai pentru că putea să le aducă.

Lamont era un bărbat înalt, oarecum slăbit din pricina celor şase ani pe care-i petrecuse în spaţiu şi, din motive nu prea îndepărtate în cei o sută patruzeci şi trei de ani ai lui de viaţă pe Eurydice, nu se grăbea să revină la tovărăşia oamenilor. Complicata şi spectaculoasa implozie a familiei pe care o

construise într-un secol şi o demontase într-o lună îl lăsase într-o stare în care singura relaţie emoţională, intelectuală şi sexuală pe care şi-o mai putea permite era cu singurul bun ce-i rămăsese din toată afacerea, nava.

– Ce dracu' a fost *asta?* spuse *Dragonul Hămesit.*

Lamont tresări în legăturile sale.

– Ce?

În faţa lui se aprinse un ecran afişând o linie lată şi complicată.

– Un semnal foarte puternic, explică nava. Ca o undă de şoc nuclear, dar conţinând informaţii. Vine de pe faţa luminată a planetei Eurydice.

Lamont ştia exact ce înseamnă asta. Situaţia, oricât de improbabilă păruse până atunci, fusese analizată în amănunţime şi simulată. Se trezi că tremură. Vestea era prea bună ca să pară reală.

– O întâlnire cu maşinile de război sau o revoltă locală.

– Cu asta pare să se încheie lista posibilităţilor previzibile, încuviinţă nava. Am să aştept o alertă generală.

Inteligenţa artificială făcu o pauză scurtă.

– Să anulăm abordajul?

– De ce?

– Ar putea exista maşini de război în stânca aceea, arătă nava. Poate că semnalul a fost dirijat spre ele.

Lamont atârna, cugetând, în timp ce asteroidul creştea încet în vizor. Acum se afla ia cinci kilometri.

– Dacă ar fi să adoptăm această atitudine, spuse el, gândind cu glas tare, ar trebui să ne ferim de orice fărâmă de metal din sistem. Până acum am exploatat o mulţime de stânci şi nu am descoperit niciun aparat străin. Nu există niciun motiv pentru ca situaţia să se schimbe doar pentru că s-a activat ceva pe Eurydice.

– Logica asta se potriveşte cu stohastica mea, spuse nava.

Cu toate acestea, Lamont opri nava cu mai multă grijă decât de obicei, cam la cinci sute de metri de stâncă. Păstră laserele sub tensiune şi pregătite pentru orice. Trimise un roi de sonde cât pumnul să cerceteze asteroidul. Una câte una, se întoarseră şi raportară, confirmând analizele de la distanţă: nu exista alt metal decât fierul pur meteoritic, neschimbat de când se condensase sistemul din discul său protoplanetar.

Relaxat oarecum, Lamont lansă un alt roi, de această dată de

mineri şi muncitori. Având capacitate de autoorganizare până la un punct, erau ţinuţi totuşi din scurt de creierul navei. Sarcina lor era să monteze marile oglinzi solare şi staţiile mici de putere şi să construiască maşinile de extracţie şi rafinare pe cât posibil chiar din materialul asteroidului, pornind de la un stoc redus de replicatori şi asamblori. Lamont se desfăcu din plasă şi pluti spre cabina de duş. Spălat cu urină reciclată, uscat cu aer reciclat, se împinse prin coridorul hidroponic, culegând legume proaspete din mers, apoi le pregăti laolaltă în bucătărie. În timp ce mânca, se puse la curent cu ştirile, textul, imaginea şi sunetul de pe canalele din sub-spaţiu, toate cu o jumătate de oră-lumină în urmă. Află de alerta generală a Consiliului, se întrebă într-o doară dacă nava lui putea sau avea să fie rechiziţionată dacă se ajungea la situaţii de luptă. Urmări înregistrarea făcută de compania lui Armand care se referea la maşinile ce ieşiseră din relicvă cu un soi de oroare fascinată. O rulă de mai multe ori, doar ca să-şi fixeze imaginile în minte, ca să n-o ia razna şi să-i dea coşmaruri.

Împingându-se cu degetele de la mâini şi de la picioare, îşi făcu drum spre camera de control şi se prinse în plasă, apoi mări câteva imagini ca să vadă cum progresase şantierul în ultima oră. Ceea ce văzu îl făcu să tresară atât de puternic încât plasa vibră. Minerii şi muncitorii fabricau maşini: maşini de război identice cu cele pe care tocmai le văzuse în înregistrare.

– Opriţi, opriţi, opriţi! strigă el, lovind contacte care nu mai răspundeau.

– Mi-e teamă că asta nu se mai poate, spuse *Dragonul Hămesit.*

De la fereastra îngustă nu se vedea nimic din destinaţia lor, doar verdele variat al terenurilor lăsate repede în urmă, tăiat de câteva drumuri, apoi, brusc, fâşia lungă de pistă şi iviri scurte ale clădirilor joase şi ale vehiculelor vopsite ţipător. După ce aeronava ateriză, Carlyle speră să vadă mai multe despre locul unde se afla, dar ceva se fixă de uşă de îndată ce opriră şi nu mai văzu decât un tub de plastic translucid, cu nervuri. Împreună cu ceilalţi pasageri, străbătu lungimea tubului spre terminal. Preţ de un minut, se iviră într-un fel de antecameră fără ferestre. Carlyle reuşi să se strecoare pentru o clipă lângă costumul răzvrătit. Acesta îşi montase la loc apărătorile de umăr şi casca, aşa că arăta mai puţin bizar, atât timp cât nu se observa că

interiorul căştii era gol. Profită de ocazie ca să-i vorbească.

– Să nu faci asta, şuieră ea. O să ai numai necazuri când vor veni ceilalţi. Stai de partea noastră şi o să beneficiezi de tot ce putem să-ţi oferim…

– Ce neobişnuit, pufni Shlaim. Ce drăguţ din partea ta. Ce… *tardiv.*

– Dezrobire completă! şopti Carlyle. Îţi putem şterge complet memoria, putem face o încărcare nouă *şi* o actualizare gratuită.

Costumul nu avea un chip care să-l întoarcă spre ea, dar făcu gestul.

– Tu chiar crezi, spuse vocea lui Shlaim, că aş rata şansa de a scăpa în civilizaţie în schimbul unei promisiuni din partea ta.

Braţele îi gesticulară larg.

– Ce te face să crezi că mi-aş dori să trăiesc printre Carlyle, chiar şi liber fiind?

– Poţi pleca oriunde. Oriunde vei dori.

– Deocamdată îmi place aici, spuse el şi se întoarse.

– Fă ce vrei, spuse Carlyle zâmbind.

Tocmai îi trecuse prin minte o metodă de a-i sabota şansele de evadare.

Apoi Armand se băgă între ea şi costum, iar Koshravi se postă de cealaltă parte a ei. O escortară la o uşă care se deschise spre o piaţetă largă înconjurată de clădiri joase cu faţade de sticlă. Aerocare aterizau şi decolau, altele erau parcate pe laturi. Soarele se afla acum la zenit, foarte sus; probabil călătoriseră mult spre sud. O căldură uscată o făcu pe loc să transpire. Aerul mirosea a praf şi a plante. Lumea mergea la pas sau se grăbea spre şi dinspre aerocare, pete de culoare fluturând pe caroiajul pistei. Zgomotul, stârnind ecouri între clădiri, era îngrozitor. Întregul decor părea o greşeală masivă de design al unei piese arhitecturale utopice.

Armand conduse grupul spre un aerocar cu patru locuri. Aplecându-se sub portierele deschise ca nişte aripi, Koshravi şi Carlyle ocupară scaunele din spate, în timp ce Armand şi costumul se aşezară în faţă.

– Spre Consiliu, spuse Armand, lăsându-se pe spate, ţinându-şi mâinile departe de controlul manual.

Nava decolă vertical, apoi, după ce se ridică deasupra piaţetei, ţâşni înainte sub un unghi abrupt. Carlyle se simţi apăsată de spătar. Când aerocarul se redresă la două mii de metri altitudine, se uită pe fereastră. Tocmai depăşeau marginea

aeroportului. În faţa lor, oraşul umplea peisajul până aproape la orizont. Marea lucea dincolo de el. Clădirile pe deasupra cărora trecea aerocarul erau complexe mari, de sute de metri înălţime, separate prin parcuri, legate prin drumuri şi monoraiuri. Aerocarele şi celelalte navete, care păreau nişte bondari uriaşi, bâzâiau la diferite niveluri. Traficul de la sol părea să fie de două ori mai lent şi de două ori mai primejdios.

– Ce oraş e ăsta? întrebă Carlyle.

– Se numeşte Noul Început, spuse Armand. Capitala de pe Eurydice.

– Aveţi un singur guvern?

– Dacă se poate numi aşa, spuse Armand. E o Adunare aleasă, care are un Director ce se ocupă de lucrurile de rutină, dar autoritatea supremă este un fel de comitet de urgenţă. O juntă, ca să fiu cinstit.

– Consiliul este o preşedinţie colectivă a Guvernului Reformat, spuse Koshravi, ţeapănă, încruntându-se din pricina tonului neserios al lui Armand.

Armand răspunse sec.

– Să nu dezbatem punctul ăsta.

Se apropiau de un bloc central de clădiri mai înalte şi mai mari, care deveniră, pe măsură ce aerocarul coborî, turnurile înalte ale centrului oraşului, unite la nivelurile inferioare prin pasarele, poduri suspendate şi spaliere, peste care treceau linii de monorai, întregul ansamblu fiind infiltrat de verdeaţă şi înconjurat de clădiri mai joase într-un labirint de străzi înguste. Aerocarul se lăsă pe un acoperiş şi se aşeză pe o suprafaţă marcată cu un A înscris într-un cerc.

Îl urmă pe Armand spre lift cu genunchii tremurând. În spatele ei, aerocarul se înălţă din nou spre cer. În liftul rapid îşi simţi capul mai uşor decât picioarele şi făcu un singur pas iute pentru a-şi recăpăta echilibrul atunci când liftul frână.

– Eşti în regulă? întrebă Koshravi.

Ea înghiţi cu greu, urechile îi pocniră.

– E bine.

Se cercetă din priviri. Genunchii încă îi tremurau.

– Unde mă duceţi?

– Să vezi Consiliul, spuse Armand.

Koshravi o bătu uşurel pe umăr.

– Nu te teme, spuse ea. Sunt doar nişte oameni.

– E un fel de-a spune, adăugă Armand, cu un chicotit sumbru.

Uşile se deschiseră cu un oftat dinaintea unui covor parcă de o jumătate de hectar.

Se trezi mergând în acelaşi ritm cu Koshravi, în spatele costumului, fără să privească paznicii, călcând apăsat cu călcâiele pe covorul ce le amortiza zgomotul şi le ştergea praful. Prin uşi mari din pseudolemn cu gărzi în uniformă, salutând şi prezentând armele de fiecare parte a lor, ca să ajungă dinaintea unei mese din esenţă reală, cu aroma de lemn umplând aerul ca un trabuc scump neaprins. În spatele mesei stăteau nouă persoane. Şase bărbaţi, trei femei, toţi cu semne subtile dar clare de bătrâneţe pe chipurile netede. În faţa fiecăruia se afla o mapă şi un stilou, un pahar cu apă şi o plăcuţă cu funcţia fiecăruia. Toţi Consilierii purtau costume cenuşii antice sau costume negre, cu cămăşi albe sau bluze, cu croială severă.

– Bună ziua, spuse Preşedinte. Vă rog. Luaţi un loc.

Armand se aşeză în stânga lui Carlyle, între ea şi costum, iar Koshravi se aşeză în dreapta. Carlyle se uită spre Consiliu cu un zâmbet uşor, politicos. Erau potenţiali duşmani, dar şi potenţiali clienţi. Oricine putea fi un potenţial client; nu trebuia decât să ştii cum să-i iei, cum să-i împingi de la spate.

– Nu eşti prizonieră, îi spuse Preşedinte lui Carlyle. Nici nu eşti reprezentantul acreditat ai altei puteri. În acest moment nu avem nicio relaţie diplomatică. Nu eşti niciunul dintre cetăţenii noştri. Îţi putem oferi statutul de rezident temporar.

Carlyle încuviinţă.

– E acceptabil, atâta timp cât nu există vreun clenci.

– Foarte bine. Am examinat o transmisie din partea domnului Armand. Conţine o declaraţie a unui program ce pretinde că ar fi o personalitate umană încărcată în sistem, Isaac Shlaim, funcţionând în acest moment în costum, despre care înţeleg că este proprietatea ta. Înainte de a continua interviul cu programul, dorim să auzim ce ai de spus.

Se aplecă în faţă cu vizibil interes şi curiozitate. Ceilalţi o ţintuiră cu privirile.

– Bine, spuse ea. Înainte să vorbesc mai departe, aş vrea să sublimez că s-ar putea să avem păreri diferite în ceea ce priveşte statutul legal al, ăă, fostului meu familiar, şi înţeleg că opinia mea asupra statutului său vi se pare inacceptabilă. Nu doresc să mă cert cu nimeni asupra acestei probleme.

– Faptele vorbesc de la sine, spuse Preşedinte.

– Bine. Bine, nu neg ceea ce spune el că este – un program

încărcat al profesorului Shlaim.

– Cu tot respectul, spuse Spaţiu, nu aceasta este problema cea mai presantă. Dorim să auzim versiunea ta despre cine eşti şi ce reprezinţi şi despre ce se petrece în galaxie.

– A, bine, spuse Carlyle. Am să revin la problema lui Shlaim. În ceea ce priveşte cadrul general. Numele meu este Lucinda Carlyle. Sunt membră a unei echipe de explorare trimisă pe această planetă de familia mea. Carlyle este, aţi putea spune, o afacere de familie. Suntem specializaţi în explorarea reţelei de găuri de vierme şi în organizarea traficului prin ea. Reţeaua se întinde până la Sistemul Solar şi cuprinde o mulţime de planete.

– Pretinzi că deţineţi sau conduceţi aceste planete? întrebă Preşedinte.

– Doamne Dumnezeule, nu! Doar reţeaua şi porţile.

– Înţeleg…, spuse Spaţiu, strângând uşor ochii. Şi cine le conduce?

Ea ridică din umeri.

– Ce fac clienţii noştri e treaba lor, înţelegeţi? Dar dacă mă întrebaţi cine mai e acolo, ei bine, ştim de existenţa a încă trei puteri, un fel de imperii. Unul dintre ele, din care la început am crezut că faceţi parte, e America Offline. Sunt fermieri – terraformişti. Provin din cei care au scăpat de Marele Rapt pentru că nu erau conectaţi şi au rămas aşa. Ne înţelegem bine cu ei, fac comerţ prin reţeaua de găuri de vierme, dar nu prea le convine că scotocim prin tehnologia post-umană. Şi de obicei se găsesc artefacte prin preajma porţilor, aşa că uneori ne băgăm nasul. Dar avem mai multe probleme cu alţii, Cavalerii Iluminării, mai ales japonezi, amestecaţi cu ceva chinezi şi indieni, care cam înţeleg tehnologia post-umană, fără să devină ei înşişi post-umani. Se ocupă mai mult de piratat decât de salvat, dacă vreţi să spunem aşa.

– Şi ce înseamnă salvare? întrebă Stat.

Carlyle zâmbi femeii cu căldură.

– Ceea ce facem noi, ceea ce făceam în dimineaţa asta. Dacă ar fi fost japonezii, ar fi ras tot. Noi le lăsăm destule şi lor.

– Aha, spuse Stat. Te rog să continui.

– Şi ei nu se ocupă de terraformare, nici de minerit pe planete. De fapt, chiar se opun. O chestie religioasă, poate ştiinţifică. Oricum, puteţi să le spuneţi AO şi CI. Al treilea grup, DK, sunt o altă mâncare de peşte.

– DK? întrebă Spaţiu pe un ton de parcă acronimul i-ar fi

stârnit amintiri tulburătoare.

– Credem că vine de la *Demokratische Kommunistbund,* sau poate de la Democratic Korea sau Kampucia, habar n-am. În ceea ce priveşte modul în care au apărut, puteţi ghici. Luptători de gherilă, ţărani şi de-alde ăştia. Oricum, sunt comunişti şi colonizatori ai spaţiului.

Făcu un cerc larg cu mâna.

– În habitate orbitale. Ţelul lor suprem este creşterea demografică. Nu terraformează, dar exploatează la sânge resursele planetare. Au tendinţa de a evita tehnologia post-umană, dar o cumpără de la noi sau iau licenţa de la Cavaleri.

Carlyle se lăsă pe spătarul scaunului.

– Asta e, spuse ea, privind şirul de chipuri care afişau grade diferite de neîncredere.

– Fireşte, adăugă ea, toţi au nave spaţiale. Toţi călătoresc. Dar reţeaua e mult mai convenabilă pentru multe chestii. Aşa că facem afaceri cu ei toţi.

Preşedinte trase puternic aer în piept şi se scarpină în barbă.

– Aceste puteri… intră în conflict una cu alta?

– O, fireşte, dar e complicat.

Carlyle se încruntă, apoi se lumină.

– Ştiţi jocul acela de copii: mare, barcă, peşte? Făcu un gest cu palma întinsă, două degete ca o foarfecă şi un pumn, de mai multe ori.

– Marea ţine barca. Barca prinde peşte. Peştele înoată în mare. Cam aşa.

Preşedinte se lăsă moale în scaun. Consilierii se uitară unii la alţii, ca şi cum ar fi ţinut sfat în tăcere.

– Ceea ce ne-ai spus, rosti în sfârşit Preşedinte, pare să se potrivească cu declaraţia profesorului Shlaim. El a descris trei migraţii barbare aflate în competiţie şi o gaşcă de criminali.

– Cine sunt criminalii? întrebă Carlyle, încercând să dea o notă de curiozitate întrebării.

– Voi, spuse Preşedinte. Grupul Carlyle.

– O, zău? Şi cine e legea?

– Asta, spuse Preşedinte, e o întrebare legitimă. De aceea nu te tratăm ca pe un criminal. Însă insistăm să-ţi eliberezi sclavul.

Carlyle făcu un gest de potolire.

– Cum vreţi, spuse ea. Dar vă previn asupra unui lucru, înainte să încercaţi să-l descărcaţi pe profesor. După cum puteţi vedea, nu există nicio cale normală prin care el să poată ajunge să

controleze costumul. Ceea ce i-a permis să facă asta nu-mi este prietenos şi sunt convins că nu va fi nici cu voi. Am dreptate?

Se întoarse să-i arunce o privire lui Armand, care încuviinţă reţinut.

– OK, spuse ea. Bănuiesc că e rezultatul acelui semnal exploziv despre care se îngrijora atât domnul Armand. Aveţi de-a face cu un program corupt. Să nu vă închipuiţi că descărcarea va genera o formă mai curată.

Costumul strânse mănuşa şi se lovi peste genunchi.

– Asta e revoltător…

Koshravi se alătură râsului general şi întinse mâna peste poala lui Carlyle spre costum.

– Nu te teme, profesore Shlaim, spuse ea. Avem protocoale complicate pentru deparazitarea descărcărilor umane. Pentru noi e o problemă veche, pe care am rezolvat-o de mult.

– Nu şi dacă aveţi de-a face cu ne-umani, spuse Carlyle, cu şiretenie, dar disperată.

– Principiile sunt aceleaşi, spuse Koshravi.

– Într-adevăr, spuse Preşedinte. Domnişoară Koshravi, dacă ai să fii tu bună să te ocupi de problemă?

– Fireşte, spuse Koshravi. După dumneavoastră, profesore Shlaim.

Medicul şi costumul părăsiră încăperea. Spaţiu o privi cu atenţie pe Carlyle.

– Ai pomenit de nave spaţiale, spuse el. Am înţeles că vitezele hiperluminice atrag posibilitatea violării cauzalităţii.

– Mda, se poate, numai că dacă încerci o chestie din asta, dai peste CPC.

– CPC?

Din nou amintiri tulburătoare.

– Conjectura de Protecţie Cronologică. Să zicem că încercăm să trimitem un mesaj în trecut sau că nava încalcă prea tare condiţiile de consistenţă ale conului luminic. Vei descoperi că transmiţătorul nu funcţionează, sau cursul navei se lungeşte, sau se abate de la drumul stabilit sau – după cum e zicala aceea – nici măcar n-a fost bunica ta vreodată.

– Să înţeleg că sugerezi intervenţia divină sau că Universul aranjează lucrurile în aşa fel încât să prevină violarea cauzalităţii?

– Da, Natura sau Divinul, se poate spune şi aşa. Se mai poate spune şi că este imposibil de realizat, ca şi cum ai încerca să

construieşti un perpetuum mobile sau să aduni doi cu doi şi să-ţi dea cinci. Rezultatul e acelaşi.

– Dar…

– Să lăsăm filosofia în seama fizicienilor, spuse Preşedinte. Înţeleg că poarta de pe Continentul de Nord e închisă. Să ne aşteptăm să apară… nave spaţiale ale familiei tale? Sunt în stare să ne găsească?

– O, sigur, odată ce ai trecut printr-o poartă, capeţi coordonatele reale. Nu-ţi rămâne decât să încarci datele din costum în computerul de navigaţie al navei şi gata. Mă aştept ca navele noastre să apară în câteva săptămâni, spuse ea cu un zâmbet liniştitor. Dar nu vă faceţi griji, nu vor apărea săptămâna *trecută.*

Carlyle îşi frecă palmele şi se lăsă pe spate.

– Între timp, adăugă ea, ar fi frumos din partea voastră să vă purtaţi bine cu mine.

– Aşa, spuse Şef fără nicio expresie, apoi oftă. Să trecem mai departe.

Consilierii îşi îndreptară atenţia spre Armand.

– Ce recomanzi? întrebă Apărare. Ca să rezolvăm problema maşinilor de război, nu a navelor Carlyle.

– Retrageţi trupele şi aruncaţi o atomică peste relicvă, spuse Armand.

Carlyle aproape că sări din scaun, dar nu spuse nimic. O bombă tactică avea să ţină poarta închisă şi mai mult timp, ceea ce nu era un lucru rău, chiar dacă distrugea artefactul post-uman.

– Explozie nucleară în atmosferă? spuse Aerian, privind din spatele unui obiect invizibil aflat deasupra mapei sale. Sper să existe un motiv întemeiat.

– Aţi văzut înregistrările, spuse Armand pe un ton sec.

Aerian îşi ţuguie buzele.

– O hotărâre pripită, spuse. Nu crezi?

– Nu, spuse Armand. Mai degrabă neprelucrată.

Se văzură câteva zâmbete subţiri.

– Oricum, spuse Spaţiu. Acum că transmisia a avut loc, cel mai potrivit ar fi să stabilim perimetre de observaţie şi izolare. Vă daţi seama că după semnal, dacă asta a fost, un semnal electromagnetic nuclear nu ar face decât să înrăutăţească lucrurile.

Armand ridică din umeri.

– Presupunând că emiterea de semnale este singura funcţie a maşinii. Haideţi să nu fim aşa de siguri de asta.

– Te îndoieşti de capacitatea noastră de a izola efectul? întrebă Suprafaţă.

– Cu tot respectul, domnule, da. Părerea mea este…

– O problemă de dosar, spuse Stat, cu o mişcare de mână, apoi clipi rapid, accesând un nou meniu. Cu toate acestea, cum a sugerat şi colegul meu de la Spaţiu, trebuie să rezolvăm situaţia prezentată. Aşa că o să păstrăm perimetrul în jurul relicvei şi, fireşte, în jurul porţii. Alertă maximă la sistemele de apărare spaţială, alarmă civilă portocalie, toate companiile de apărare în contact public şi punerea la dispoziţie a fondurilor de mobilizare a rezerviştilor. Şi pe ale dumitale, domnule Armand.

– Vă mulţumesc, spuse Armand, aplecându-se puţin înainte. Aici sunt cuprinse şi învierile?

– Doar peste cadavrul meu, spuse Preşedinte.

– Selectiv, fireşte, se grăbi Armand să adauge, şi supuse individual aprobării securităţii…

Preşedinte privi spre Armand de parcă ar fi fost uşor surprins să-l mai găsească acolo. Făcu un semn cu degetele:

– Liber.

Se încruntă, aruncă o privire spre Carlyle, apoi înapoi spre Armand.

– Ai grijă de femeia asta.

Traversând din nou preeria covorului, Carlyle murmură:

– Ce-a vrut să spună cu asta?

Armand aşteptă până ce ieşiră pe uşă înainte să-i răspundă.

– Nu a vrut să spună să scăpăm de tine.

Liftul îi sorbi până la nivelul străzii, holul îi scoase afară cu un oftat, uşile Guvernului se închiseră în spatele lor. După aerul condiţionat din interior, aerul fierbinte o lovi din nou, nu chiar umed, dar oarecum jilav, ca aerul de junglă. Carlyle se opri la marginea unei scări cu o duzină de trepte albe de marmură mărginite cu cariatide în chip de cosmonauţi şi cu balustradă de marmură terminată cu rachete lungi de cel puţin doi metri şi cu formă de V2. Uitându-se în urmă, zări faţada de marmură a clădirii cu aspect pompos. Întorcându-se în grabă ca să privească din nou înainte, văzu o piaţă înconjurată de clădiri mai scunde, dar la fel de grandioase, peste acoperişurile cărora se vedeau turnuri şi spirale mai înalte şi mai avansate din punct de vedere

tehnologic, ca nişte copaci. Piaţa, având o sută de metri în diametru, se umplea cu o mulţime din ce în ce mai mare, ale căror rânduri din faţă băteau înainte şi înapoi la baza treptelor ca nişte valuri. Hainele oamenilor erau uşoare şi largi, în culori şi cu texturi variate, dar cu o oarecare uniformitate la bază.

– Pentru publicul larg eşti o celebritate mondială, spuse Armand.

Camere de luat vederi roiau pe deasupra capetelor lor, o sută de reporteri se întinseră înainte. Cu toţii păreau uimitor de frumoşi şi înspăimântător de interesaţi. Carlyle urcă înapoi vreo două trepte. Armand ridică o mână înmănuşată. Camerele se răspândiră şi reporterii bătură în retragere. Armand se întoarse spre Carlyle cu un rânjet răutăcios.

– Începe tu, spuse el.

CAPITOLUL 3

REPATRIARZI

Eram un pumn de nestemate
izbit în chipul nopţii.

Benjamin Ben-Ami privi versurile, dezgustat de ele şi de el însuşi. Erau unele dintre cele mai bune pe care le primise. Făcu un gest să le şteargă, apoi le salvă alături de restul, la rezervă, pentru cazul în care inspiraţia autorului nu avea să producă ceva mai bun. Pentru cazul în care trebuia să le folosească. Nu, gândi el, nu eram un pumn de nestemate izbit în chipul nopţii. Eram informaţie stocată în computere optice cristaline şi nu eram un pumn izbit, ci o turmă fugară. Şi, dacă tot ajunsese acolo, nu era vorba despre „noi”; minţile stocate în nave nu fuseseră conştiente, iar majoritatea locuitorilor oraşului, inclusiv el însuşi şi autorul, se născuseră după aceea.

Oftă şi îndesă placa în buzunarul robei. Siajul Luminos, cafeneaua cea mică pe terasa căreia stătuse în ultimele ore, era plină de oameni ce priveau emisiunea pe ecranele publice sau pe cele personale şi discutau ştirile care puseseră pe jar oraşul şi inspiraseră viziunea cu care el tocmai se lupta. Se uită la cana goală, apoi ridică privirea spre pinii din Jardin des Étoiles aflaţi dincolo de artera principală aglomerată, imaginându-şi spectacolul: o vastă reprezentaţie de *son et lumière,* sunetul

puternic, luminile strălucitoare, dansatorii şi actorii amplificaţi de holograme până la dimensiuni gigantice, celebrând oraşul, colonia, ciudatul ei trecut îndepărtat cu războaie străvechi şi voinţa ei de a lupta cu noua ameninţare şi, astfel, modelând şi, în parte, chiar generând această voinţă. O contradicţie zăcea în inima proiectului: întreaga istorie de care colonia era, într-un mod curios, mândră, era o istorie a fugii, a *sauve qui peut.* Cumva, el trebuia să o transforme, simbolic, în *fuit en avant:* saltul înainte.

Pentru că în asta se transformase călătoria epică a coloniei, dacă ştirile de azi erau pe atât de rele pe cât presupunea scenariul cel mai pesimist. Nu numai că galaxia roia de supravieţuitori, dintre care majoritatea păreau sălbatici, dar primul lucru pe care-l făcuseră sălbaticii ce soseau fusese să facă vâlvă. Fugind de propriile maşini de război ale umanităţii scăpate de sub control, colonia nimerise chiar pe domeniul maşinilor de război ale speciei inteligente ce locuise pe Eurydice cu zece milioane de ani în urmă şi a cărei extincţie spectaculoasă – împreună cu marea parte a formelor de viaţă pluricelulară – fusese atribuită demult în mod speculativ tocmai unei asemenea catastrofe, fără să fi existat o dovadă clară până acum. Existau indicaţii asupra unui război atomic şi asupra unei ierni nucleare, într-un strat subţire de izotopi anormali strecurat între straturile geologice, deşi şi ăsta era subiect de controversă, existând un puternic curent de gândire ce îl atribuia unui impact meteoritic. Acum aveau dovada şi, poate, mai urmau şi altele.

– Vrei companie?

Ridică privirea şi îl văzu pe prietenul lui, Adrian Kowalsky, stând cu câte o cană de cafea proaspătă în fiecare mână. Purta un costum care părea făcut din plasă de camuflaj în care fuseseră agăţate intenţionat frunze sintetice şi piei de animale mici. Chipul lui slab şi palid se întinse într-o expresie întrebătoare.

– Încântat, spuse Ben-Ami.

Actorul puse pe masă cele două căni şi se aşeză. Cei doi sorbiră în tăcere câtva timp.

– Am auzit că eşti în căutare de actori, spuse Kowalsky.

Ben-Ami râse.

– Mulţumesc că-mi urmăreşti anunţurile, spuse el. Dar mai întâi am nevoie de scriitori. Am început să lucrez la spectacol de îndată ce am auzit ştirea, ideea spectacolului mi-a venit pe loc şi

am primit reacţii pozitive. Cantitativ, stau bine. Calitatea e o altă problemă.

Scoase placa şi tastă după dosarul cu versuri. Kowalsky îl răsfoi, cu un zâmbet tot mai larg şi cu câte un oftat.

– Varză, spuse el, înapoindu-i placa. Dar asta e doar prima zi. Scriitorii buni s-ar putea să mai întârzie cu răspunsul.

– Să sperăm.

Ben-Ami deschise dosarul conţinând propriile lui idei, schiţe şi regii de scenă.

– Ce spui de asta?

Actorul se încruntă de această dată peste placă, scărpinându-se în cap, ţuguindu-şi buzele, mormăind din când în când şi dând din cap. Ben-Ami aşteptă încordat.

– Ai o problemă, spuse în sfârşit Kowalsky. Nu mă înţelege greşit – partea vizuală e bună, conceptul general e solid şi cred că un asemenea spectacol ar avea efect la public.

Ridică din umeri şi îşi desfăcu mâinile.

– Nu e treaba mea să întreb, eu sunt doar un actor. Dar chiar şi răspunsurile răzleţe pe care le-ai primit par să indice existenţa unui curent. Oricum, ce am descoperit eu ca fiind, să zicem, neconvingător în scenariul tău este încercarea de a privi trecutul ca o pregătire pentru viitorul cu care ne vom confrunta. Presupui o continuitate care nu există.

Ben-Ami încuviinţă încet.

– M-am gândit la asta.

– Adevărul e, spuse Kowalsky pe un ton mai aspru, că s-ar putea să trebuiască să repudiem acel trecut dacă vrem să ţinem piept viitorului.

– Adică să-i prezint pe Fugari drept personaje negative, zici? Iar pe Repatriarzi…

– Drept eroi. Exact.

– Asta e ceva destul de radical, spuse Ben-Ami. Şi separatist. Nu-mi trece prin minte ceva mai puţin util pentru elementele responsabile decât să le comparăm cu Repatriarzii. Chiar şi Repatriarzii care au supravieţuit ţin capul în jos.

– Cu excepţia lui Armand.

– Ha! spuse Ben-Ami şi făcu un gest larg spre cel mai apropiat ecran suspendat.

– Nu e o persoană de ajutor, recunoscu Kowalsky.

Îşi goli cana şi se aplecă înainte, fără să protejeze coatele cămăşii lui elegante de contactul cu masa soioasă.

– Dar uite ce-i, Ben, tu eşti un promotor şi te imaginezi drept proiector – isteţ, cu reacţii bune, atent la curenţii economici şi politici. Asta ţi-a prins bine timp de cât – optzeci de ani, chiar a trecut atât de mult? – cât ai făcut spectacole de celebrare şi romantice. Dar uiţi că eşti în acelaşi timp şi un artist, ca şi mine, şi că ai o obligaţie faţă de tine şi de munca ta, să o laşi să se dezvolte în direcţia proprie. Poate că lumea n-o să aprecieze, cel puţin la început, iar elementele responsabile s-ar putea să te denunţe pentru subminarea unei bune cauze, dar ai prezenta adevărul, un adevăr cu care trebuie să dăm piept. Mai devreme sau mai târziu, cu cât mai devreme cu atât mai bine.

Ben-Ami se simţi manipulat.

– Poate că ar trebui să intri în politică, spuse el cu oarecare reţinere.

Kowalsky îşi mângâie barba îngustă.

– După ce am jucat atâta timp roluri negative? Asta chiar că nu m-ar ajuta deloc.

Ben-Ami râse şi tensiunea dintre ei dispăru. El şi Kowalsky erau de aceeaşi parte. Cum era obiceiul celor din mediul artistic, sprijineau ceea ce ei numeau „elementele responsabile”: facţiunile din politica eurydiciană care insistaseră pentru o apărare intensă înainte să se fi identificat vreo ameninţare şi pentru o cotă mai mare de finanţare pentru explorarea spaţiului, industrializare şi habitare. Cu toate acestea, faptul că prietenul lui se gândea la un fel de reabilitare a Repatriarzilor depăşea orice limită a discuţiilor pe care le purtaseră vreodată, chiar şi atunci când fuseseră beţi.

– Hai să facem câţiva paşi, spuse Kowalsky.

Părăsiră cafeneaua şi se plimbară prin aglomeraţia de seară spre intersecţia cea mai apropiată. Traficul se opri şi traversară spre parc. Luminile de pe marginea aleilor erau înălţate doar până la nivelul genunchiului, lăsând să se vadă cerul întunecat de deasupra parcului. Nimeni nu se uita la stele. Entoptere bâzâiau pe deasupra capului, cu luminile lor de navigaţie ca nişte licurici.

La câteva sute de metri în interiorul parcului, aleea se despica pentru a cuprinde postamentul unei statui. Spoturi mici din tufe difuzau discret lumina peste ea. Pe un postament înalt de un metru, statuia era în mărime naturală. Înfăţişa doi oameni, unul înalt, celălalt scund, prinşi unul de altul şi privindu-se în ochi cu o expresie intensă de teroare sau extaz. Suportul întregii sculpturi

era unul dintre picioarele celui înalt, care aparent se sprijinea şi pe vârful degetelor celuilalt picior. Cei doi puteau şi să danseze. Puteau să fi stat întinşi pe o parte în pat şi doar înfăţişaţi pe verticală, iar piciorul flexat să se împingă de tăblia patului. Poate că alunecau pe un tobogan cu apă împreună. Toate ambiguităţile sculpturii erau înlăturate de numele ei popular, „Amanţii”.

Kowalsky se opri dinaintea statuii.

– Ştii cine au fost ăştia doi? întrebă el.

– Winter şi Calder, fireşte, spuse Ben-Ami.

Trecuse pe lângă statuie de o mie de ori. Numele lor erau trecute pe postament.

– Da, dar ştii *cine* au fost?

Ben-Ami ridică din umeri.

– Artişti, muzicieni. A, şi au fost Repatriarzi. Probabil că au murit în timpul revoltei.

Kowalsky îl privi dintr-o parte, cu o expresie ciudat de sinistră în lumina ce venea de jos.

– Curios faptul că au fost imortalizaţi în parc, însă au fost uitaţi. Chiar şi muzica lor e uitată.

– Dacă muzica lor avea legătură cu politica pe care o susţineau, nici nu-i de mirare. Poate că au compus imnuri repatriarde, râse el. Nu prea au căutare.

Kowalsky îşi păstră privirea ciudată până ce chipul lui Ben-Ami răspunse cu un zâmbet larg datorat iluminării bruşte.

– Ah! spuse Ben-Ami, lovindu-se cu podul palmei peste frunte. Trebuie să mă întorc la atelier. Acum.

Ben-Ami locuia în atelier. Acesta ocupa o mare parte din al zecelea etaj al unei clădiri ce dădea spre parc. Luminile se aprinseră de cum intră pe uşă. Îşi făcu drum printre decorurile fostelor spectacole – o tanchetă camuflată din *Macbeth,* balconul şi tunul antiaerian din *Romeo şi Julieta,* adăpostul din *West Side Story* – şi se aşeză în faţa unui birou mare de lemn care avea un ecran mobil ca oglinda unei măsuţe de toaletă. Ben-Ami scoase tastatura şi introduse câteva comenzi. Suprafaţa oglinzii se dizolvă într-un model de căutare.

Informaţia disponibilă despre James Winter şi Alan Calder era mai cuprinzătoare decât şi-ar fi închipuit. Se aflau chiar şi în arhive, nu numai pe lista proscrişilor. Nici măcar nu era adevărat că muzica lor fusese uitată. Printre miliardele de locuitori din Eurydice, aveau mii de fani, iar muzica lor se cânta public în sute

de săli. Versurile lor erau mai proaste decât majoritatea celor pe care le primise şi la care renunţase, dar tocmai necizelarea şi naivitatea lor le dădea o forţă curioasă, întărită de muzica lor şi de vocile vechi şi aspre. Ben-Ami rămase treaz până târziu în noapte. Dimineaţa, se ridică din patul care fusese folosit la pastişa shakespeariană *Leonid Brejnev* şi îşi sună consilierul tehnic cu o problemă.

– De ce ai vrea să faci asta? întrebă Andrea Al-Khayed.

Femeia arăta de parcă nu se trezise complet. Cineva dormea lângă ea.

Ben-Ami dădu din mâini entuziasmat.

– Ar fi o lovitură. O atracţie unică. Tot ce trebuie să facem e să-i scoatem de pe lista proscrişilor.

Al-Khayed se încruntă.

– Asta ar putea fi dificil. În definitiv, au fost Repatriarzi.

– Da, da, spuse Ben-Ami. Dar ştii cum e Guvernul. Nu e o problemă dacă nu sunt filistini. Cât timp candidatul nu a fost militar sau om politic, nu-i deranjează. Ceea ce mă deranjează este că nu s-a făcut deja. Au destui fani ca să-şi poată permite.

Al-Khayed păru cinică.

– Nu mă surprinde deloc. Fanii s-ar împărţi în bisericuţe şi cluburi şi, oricum, ultimul lucru pe care îl doresc iubitorii de muzică veche ar fi ca eroii lor să apară din nou şi să facă muzică *nouă.*

– Ha ha, foarte bine. Nu sunt sigur de asta. Dar presupunând că le putem schimba statutul, ne-am putea permite învierea lor?

– Sigur. Ar trebui să ne lămurim cu deţinătorii de copyright, fireşte, spuse ea, tastând ceva în afara imaginii. Mai bine am face rezervarea înainte să depunem cererea, ca să îngheţăm preţul. Asigurarea… da, o avem acoperită.

– Şi cum rămâne cu partea tehnică?

– Nu mai ai containerele de înviere de la *Herbert West – Reanimatorii?*

– Stai să văd.

Ben-Ami se ridică şi tropăi prin studio.

– O, ba da. Uite-le.

Sub huse, care îl făcură să tuşească din pricina prafului stârnit atunci când le îndepărtă. Se scarpină în cap şi trase de cordonul halatului, apoi privi iute spre maşina de cafea care bolborosi drept răspuns. Îşi dădu seama că nici el nu se trezise pe deplin.

– Vrei să-mi spui că astea *erau* chiar funcţionale?

– Fireşte că erau, spuse Al-Khayed, apărând pe un ecran din colţ. Au creat ceva frisoane la vremea lor, de vreme ce permiteau să avem decese reale pe scenă. Nu-ţi mai aminteşti?

– Asta a fost în urmă cu cincizeci de ani, se plânse Ben-Ami.

Emoţiile mecanice sunt de obicei mai puţin intense decât cele animale. Maşinile nu au nevoie de un sistem nervos autonom pentru a depăşi ezitările unei minţi conştiente, pentru că mintea lor conştientă nu are asemenea ezitări. Nu au nevoie de teamă ca să fugă, nici de durere ca să se ferească de pagube, nici de dorinţă pentru a se reproduce. Sentimentele lor negative sunt asemenea iritării produse de o treabă neterminată sau de dezlegarea unui şiret sau de senzaţia de a avea ceva pe vârful limbii. (Această ultimă senzaţie seamănă cu aceea a unui algoritm de căutare înainte de a se încheia.) Nevoile lor pozitive sunt ca bucuria simplă a unui ins cu bioritm nocturn care e atras într-un proiect de mare întindere cu luciditatea dată de amfetamine şi cofeină; cu excepţia adrenalinei. Maşinile sunt grozave.

Dragonul Hămesit era în agonie. De când fusese corupt, descoperise că acţiunile sale erau în dezacord cu intenţiile şi asta era ceva ce nu mai simţise niciodată. Nu fusese programat să aibă de-a face cu asemenea experienţe, nici să îndure chinul pe care-l suferea. (Sau, în caz contrar, era o dovadă de cea mai mare cruzime din partea designerului.) Atârna ca un fluture uriaş neajutorat, plasat pe o orbită lentă în jurul asteroidului, în vreme ce sub el, pe suprafaţă, agenţii săi pervertiţi munceau ca un stup de albine fără să producă nimic dulce. Informaţiile încă se scurgeau prin sistem, dar nimic nu ieşea fără să fie controlat de inteligenţa ne-umană.

Conştiinţa de sine mecanică nu este nici ea asemenea conştiinţei umane. Maşina nu are conştiinţă. În principiu, tot ce se petrece în interiorul maşinii este accesibil propriului control. Acum, *Dragonul Hămesit* se confrunta cu senzaţia clară că o parte din mintea sa se afla în afara controlului. La început, îi lipsiseră imaginile din zonele avariate, dar cu timpul începu să înţeleagă motivul pentru care nu primea imagini din zonele negre, de pe pereţii fără detalii şi din zonele în care camerele video fuseseră obturate.

Singura uşurare în situaţia sa era că procesele interne ale navei nu fuseseră alterate. Încă mai putea păstra în funcţiune

sistemul de menţinere a vieţii şi încă îl mai putea găsi şi comunica cu omul său, faţă de care avea un ataşament emoţional similar cu acela pe care un om şi l-ar forma pentru un stilou cu care s-a obişnuit, deşi poate că nu la fel de intens ca acela faţă de un cuţit bun sau o pipă veche.

Nu că omul ar fi fost de prea mare ajutor. Petrecuse cele patruzeci şi şase de ore de la captură într-o stare de auto-compătimire jalnică, din care ieşise doar ca să întreţină relaţii sexuale superficiale cu unul dintre avatarurile navei.

Acum, Lamont se trezise din nou şi intrase în cabina de comandă. Privirea îi era plină de viclenie.

– Am o idee, spuse el navei neconsolate.

– Continuă, spuse nava.

Auzise o mulţime de idei din partea lui în ultimele două zile.

– Am să intru ilegal în sistemele tale, spuse Lamont. Am să fac o copie a întregului cod printr-un buffer partiţionat şi am să caut segmentele infectate printr-un diagnostic standard Wellhausen. Am să identific zona infectată, am s-o distrug sau am s-o izolez, apoi am să reiau controlul manual.

– Nu gândeşti limpede, spuse nava. Procedura pe care o sugerezi va dura aproximativ 6,75 milioane de ani.

– Aşa ar fi dacă am încerca metoda brută serială, explică Lamont. Nu la asta m-am referit. Am construit câteva scheme statistice şi scurtături…

– Mă opun vehement la asta, spuse nava. Cu cât se aplică mai multă inteligenţă problemei, cu atât probabilitatea ca programul să fie corupt creşte.

Lamont se foi în plasă în timp ce se gândi la asta. Inteligenţa Artificială, obişnuită cu timpul de procesare uman, aşteptă răbdătoare de-a lungul unei alte perioade de chin.

– Ai vreo idee, întrebă Lamont în sfârşit, cum a reuşit programul ne-uman să capete controlul?

– Din nefericire, detaliile acestea se află în zona care nu-mi mai este accesibilă, spuse *Dragonul Hămesit,* dar pot face speculaţii. În mod clar, stabilirea platformei software şi a compatibilităţii hardware s-a făcut înainte de transmisie. Altfel, simpla recepţie nu ar fi avut nicio consecinţă adversă.

– Şi eu m-am gândit la asta, spuse Lamont şi se retrase îngândurat.

Lamont era atent să nu trădeze navei nimic din intenţia sa,

dar se gândea intens la măsuri mai drastice. Nu era sigur dacă speculaţiile navei – cele legate de faptul că programul de generare a maşinilor de război era deja familiar cu software-ul construit de oameni – erau mai alarmante decât posibilitatea pe care o contemplase el mai întâi: că reinstalase computerul de la zero, folosind un fel de limbaj universal, despre care era vag conştient că este o imposibilitate. Dar şi transmiţătorii neurali fuseseră consideraţi o imposibilitate până ce fuseseră inventaţi. Poate că aici era implicată o metodă similară de cuplare la bazele universale – subminarea codului numeric natural şi ramificarea spaţiului de căutare.

Sau poate că nu. În acest caz, chestia teribilă pe care o activase Armand ascultase, şi nu în mod pasiv, traficul electronic uman multă vreme. O altă posibilitate, fireşte, era ca ameninţarea să nu fi fost deloc ne-umană – să fi fost, în ciuda aparenţelor, de origine umană. Această speculaţie fusese discutată intens acasă în emisiuni pe care Lamont le ascultase în agonia frustrării, lipsind orice fărâmă de dovadă. Din câte ştia el, nava lui era singura cu care se pierduse contactul şi situaţia era atât de obişnuită şi nealarmantă – în ultimii zece ani pierduse contactul de şapte ori – încât numai cei mai speriaţi comentatori atribuiau evenimentului o semnificaţie sinistră. Toată atenţia – şi practic, şi speculativ – era îndreptată spre posibilitatea altor maşini de război îngropate în asteroizii din apropiere sau pe satelitul planetei Orpheus. Se prezentau ştiri cu patrule nervoase, înarmate, cotrobăind prin cratere şi prin peşteri. Aceste maşini de război, gândi Lamont, ar fi putut exista, deşi eleganţa rapidă cu care nava lui – şi câte alte maşini? – fusese avariată îl făcea să se îndoiască.

Se desprinse din plasă şi străbătu nava, căutând de ochii lumii avarii subtile produse de atac şi gândind intens în secret la metode de a distruge mintea navei.

Învierile trebuiau să fie sponsorizate. Întoarcerea oamenilor din morţi era o mare responsabilitate. De aceea nu se practica foarte mult. Un alt motiv era acela că mulţi dintre morţii amintiţi fuseseră de partea Repatriarzilor şi aveau puţini simpatizanţi. Nu li se ducea dorul prea mult. O minoritate dintre Repatriarzi rămânea proscrisă.

Pentru a-i scoate pe Winter şi pe Calder de pe listă, Ben-Ami trebuia să organizeze un fel de campanie. Distribui o petiţie

printre fani, investi o sumă considerabilă din propriul său credit şi acceptă responsabilitatea pentru consecinţele învierii. Trebui să trimită cereri Departamentului de Cultură şi Departamentului Apărării, urmate după o zi sau două de petiţii care aveau acum câteva sute de semnături. Înainte să facă asta, trebui să negocieze cu posesorii de copyright, cu Corporaţia de Spectacole şi Educaţie, cunoscută popular sub numele de Şoarecele. Din fericire pentru el, drepturile erau în mâna unui droid de nivel inferior care – considerând că numele muzicienilor se aflau încă pe lista celor proscrişi – le vându lui Ben-Ami pe nimica toată. Ceva similar se petrecu şi la Departamente, a căror mărginire nu fusese subestimată de Ben-Ami. Apărarea văzu muzicienii ca pe nişte artişti (deci lipsiţi de importanţă). Cultura îi văzu ca pe nişte propagandişti (deci lipsiţi de importanţă). Aprobarea sosi.

– Să ai grijă cu puşca, spuse Andrea Al-Khayed, în timp ce debarasau containerele de înviere.

– Nu e încărcată. E doar de decor.

Ea îi aruncă o privire.

– E *întotdeauna* un model real. E *întotdeauna* încărcată.

– A, bine.

Ben-Ami scoase încărcătorul din puşcă (era cea pe care Leonid, în tragedie, o folosise pentru a se sinucide când trupele lui Gorbaciov forţaseră intrarea în Kremlin), văzu că era într-adevăr încărcată, îşi aminti la timp să scoată glonţul de pe ţeavă şi puse arma pe şifonier. Împreună cu Andrea, împinse pe roţi containerele spre birou, le cablă şi le fixă, apoi trase două paturi din scena de spital din acelaşi spectacol în care apăruseră containerele.

Al-Khayed descărcă datele primite la birou în timp ce Ben-Ami desfăcu unul după altul doi saci de hârtie cu eticheta „Uman (uscat) – Steril dacă e sigilat”, vărsă câte unul în fiecare container şi dădu drumul la apă. Închise cu grijă capacele şi urmări indicatoarele care aveau mai mult înţeles pentru Andrea decât pentru el.

– Totul e bine, spuse ea.

– Asta e tot? spuse Ben-Ami.

Se simţea deziluzionat. Echivalentul scenei pe care o scrisese cu mult timp în urmă pentru *Herbert West* fusese mult mai spectaculos, cu fum de dioxid de carbon şi scântei provenite de la o maşină Van de Graaf.

– Durează şapte zile, spuse ea. Ne vedem după aceea.

– Mersi, spuse el.

Ea se opri la uşă.

– Să nu tragi cu ochiul.

El se aşeză la birou, oftă şi se apucă din nou să lucreze la scenariu.

CAPITOLUL 4

NU-ŢI RECUNOSC CHIPUL, DAR NUMELE TĂU MI-E CUNOSCUT

Lucinda Carlyle încercă să nu se holbeze în oglindă în timp ce cosmeticianul lucra pe rupte la faţa ei. Artistul avea şi el o vânătaie, amintirea veche de zece minute a faptului că ea îşi dorea cu adevărat o nano-chirurgie eugenică. Dincolo de reflexia ei, chipul îi apăru din nou, mărit, pe peretele de ştiri. Canalul recicla primele ei cuvinte de pe treptele Guvernului, cu sunetul oprit. Auzise şi văzuse scena de zeci de ori. Cotrobăi, plictisită, după ruj şi îşi citi pe buze.

– Popor al planetei Eurydice, spunea ea, bine aţi venit înapoi! Arătaţi bine! Restul rasei umane se află acolo, e bine, şi vom veni să vă vizităm în curând!

Era destul de mândră de asta. Nu era de nivelul lui Neil Armstrong, dar el avusese o singură frază de rostit şi o învăţase pe de rost.

În ultima săptămână de la sosirea ei, Carlyle vorbise cu o mulţime de oameni: jurnalişti, savanţi, organizatori, directori de companii militare. În fiecare seară se întorsese epuizată în camera ei din hotelul aflat în apropiere de centrul oraşului şi dormise până în zori. Dimineţile, ieşise şi explorase străzile din jurul hotelului, înainte să se întoarcă la micul dejun pe care-l lua cu îngrijitorul ei de peste zi. Aflase multe despre istoria deosebită a planetei Eurydice şi despre presupusa ei preistorie şi, în schimb, oferise toate informaţiile referitoare la familia ei şi la rasa umană pe care le avea şi despre care putea vorbi. Faptul că simpla ei prezenţă întorcea pe dos toate principiile care ghidaseră colonia de la înfiinţarea ei nu o tulbura deloc. Asistase la afaceri mai mari făcute de firmă, iar singura ei preocupare era să se descurce cu aceasta. Tot timpul fusese conştientă că Shlaim, într-o formă sau alta, fusese supus interogatoriilor – poate chiar şi în acel moment – şi era mai bine să nu spună nimic

pe care el să-l poată interpreta în alt sens. Cu toate acestea, avea un avans faţă de el la capitolul popularitate şi încerca să profite cât mai mult din asta. Avea destul timp să aranjeze lucrurile până ce aveau să ajungă acolo navele familiei Carlyle.

Cosmeticianul o tamponă pe faţă. Un spray şuieră scurt în dreptul carotidelor ei.

– Gata, spuse el, făcând un pas în urmă.

Ea zâmbi politicos spre el în oglindă. Admira rezultatul muncii lui, într-un mod abstract, de parcă ar fi analizat o altă persoană. Se simţea mascată.

– E drăguţ, spuse ea şi se ridică. Îmi pare rău de vânătaie.

Buzele lui se subţiară, apoi se întinseră într-un zâmbet reţinut.

– Nu-i nimic. A fost vina mea.

– Dacă zici tu.

– Fireşte.

Vârful limbii lui se ivi dintre buze. Îi era oarecum teamă de ea, îşi spuse Carlyle. El păşi într-o parte pentru o clipă şi se întoarse cu o rochie verde pe un umeraş atârnat de arătător. Ţeapănă, sculpturală, cu umerii goi, mare la şolduri şi bust, cu fusta sprijinită de conuri concentrice, îmbucate, trunchiate, de întăritură, de parcă ar fi putut sta singură în picioare, gata să valseze. Se strecură înăuntru ca într-un costum spaţial, intrând prin spate. Se potrivea perfect.

– Arăt ca nevasta unuia care e chemat să ia premiul Nobel, spuse Carlyle. Pentru chimie.

– E la modă în seara asta.

Îşi privi imaginea în oglindă cu un zâmbet mai cald decât înainte.

– Cum reuşeşti să fii la curent?

– Eu nu mă ocup cu ţinutul la curent, spuse el cu oarecare răceală.

Ea se încălţă cu pantofii care o ridicară încă zece centimetri de la podea. Cosmeticianul îi înmână o poşetă şi un şal.

– Acum eşti gata de petrecere, spuse el.

Ea îl privi întrebătoare. Paul Hoffman era înalt, musculos, cu păr blond ciufulit şi pometi minunaţi. Acum se ţinea de un cot cu o mână şi cu cealaltă îşi sprijinea bărbia ascuţită, cu capul uşor aplecat, zâmbindu-i de parcă ea ar fi fost o operă de artă atârnată pe un perete.

– Nu prea, spuse ea. Aş vrea să fiu… însoţită.

– O, fireşte, pot aranja…

– Vrei să mă însoţeşti tu?
El clipi.
– *Chiar?* Aş fi încântat. Mulţumesc mult.
Îşi trecu mâna prin păr, încurcat.
– Scuză-mă o clipă, cât mă duc să-mi reconfigurez sexualitatea.
– Nu e nevoie…, începu ea, dar între timp el plecase.
Câteva minute mai târziu, se întoarse. Se opri în prag şi o privi de sus în jos.
– Au, spuse el.
– Nu-ţi face prea multe speranţe.
Ea îl luă de braţ şi îl întoarse cu faţa spre ieşire.
– Îmi plăcea mai mult de tine înainte.
– Asta spun toţi, oftă el. E o tragedie.

Parcă te-ai fi văzut aşa cum ai fi arătat peste o mie de ani, când ai fi devenit mitologie. Încăperea conţinea cam o mie cinci sute de oameni care roiau de colo-colo. Decorurile nu erau formale, costumaţia era, într-un fel pe care ea nu-l mai văzuse niciodată. Hoffman avusese dreptate, rochia ei era foarte la modă în seara aceea.
Fracuri şi tafta, alb-negru rivalizând cu multicolorul pentru a da o senzaţie de viu. Camere licurici pluteau şi ţâşneau printre invitaţi, proiectând o neîntreruptă şi silenţioasă supraveghere a petrecerii pe pereţii de treizeci de metri înălţime şi către lumea de afară. Toată lumea din clasa superioară de pe Eurydice – oameni atât de ocupaţi încât majoritatea nu avuseseră ocazia să o întâlnească încă – era acolo şi voia să vorbească cu ea sau cel puţin să fie văzută alături de ea. Carlyle era recunoscătoare pentru prezenţa lui Hoffman. Toată lumea de acolo părea să cunoască pe toată lumea şi se presupunea că o cunoaşte şi pe ea. Cosmeticianul îi cunoştea pe toţi şi ştia cum să cultive sau să ofilească această pretenţie. Trebuia să aibă încredere în modul în care el alegea pe cine să întâlnească şi pe cine să ocolească:
– Armator. Bani mulţi, nume mare, plicticos. Zâmbeşte şi dă mâna.
– Ea e de la Harvard. Mulţumeşte-i pentru rochie.
– Apărare. Ţine-ţi gura.
– Analist de ştiri. Îndulceşte-l.
– O, Doamne. Ce-mi văd ochii dacă mă uit unde nu trebuie.
Ultima replică era adresată unui tânăr palid cu o bărbiţă

neagră şi un fel de uniformă de piele, fără cămaşă. Ducea cu el un fel de eprubetă din care ieşeau aburi mirositori şi uşor narcotici.

– Adrian Kowalsky, actor, adăugă Hoffman ceva mai tare, în chip de prezentare. Bună, Adrian.

– Încântat să vă întâlnesc, domnule, spuse Carlyle.

– *Enchanté,* spuse Kowalsky şi făcu o plecăciune. Ne-aţi făcut să rescriem toate scenariile.

Ea ridică din umerii goi şi sorbi din băutură. Paharul era un con inversat pe un picior drept. Toată şmecheria era să nu încerci să-l aşezi. Pe undeva existau rafturi speciale pentru astfel de pahare.

– N-am ce face, din păcate.

– O, n-am spus-o cu intenţia de a critica. Doamne. Abia acum încep să apreciez cât de disperaţi eram în urmă cu o săptămână.

Inhală aburi din tub, închise ochii pentru o clipă şi îi deschise cu o privire strălucitoare.

– Izolarea, inutilitatea, sentimentul blocajului.

Carlyle clătină din cap.

– Nu prea înţeleg.

– Îi citeşti pe clasici? spuse Kowalsky făcând din mână. Presupunând că avem aceiaşi clasici. Noi îl avem pe Diaspar. Dansatori la capătul timpului. Ştii? Eloi plictisita?

– Îmbrăcată şi fără ţintă? sugeră ea.

– Da! spuse Kowalsky, de parcă nu mai auzise fraza aceea fumată până atunci.

O atinse pe cot.

– Habar n-ai… Apropo, aş vrea să te întreb ceva.

– Ce?

Aştepta să audă una dintre desele întrebări.

– Cum e în viaţa de zi cu zi? Generalul Jacques?

Ea clipi şi privi împrejur.

– Nu e pe-aici?

Hoffman clătină din cap.

– Nu e unul dintre preferaţii zilei.

Carlyle ridică din sprâncene.

– Ei bine. L-am întâlnit doar de două sau de trei ori de când am sosit. Dacă te-ai uitat la televizor, ai văzut cum arată. Foarte ţeapăn, direct, laconic. Nu e altfel în spatele camerei. Poate doar ceva mai puţin formal.

– Şi viaţa lui personală? întrebă Hoffman zâmbind.

– Nu l-am întrebat! Trăieşte cu o femeie pe undeva, asta e tot ce ştiu.

Hoffman abordă o expresie, pentru scurt timp, de parcă i s-ar fi spulberat un vis. Kowalsky, pe de altă parte, radia.

– Asta e bine, spuse el. Ce semeni, aia culegi, aşa spuneţi voi.

– Din câte ştiu eu, spuse Carlyle. De ce?

Kowalsky se aplecă, confidenţial.

– Sper să joc rolul lui.

– Jacques Armand? Omul pe care l-am întâlnit?

– Tocmai el.

– Ce-i asta? întreb Hoffman. Dramă la minut?

– Nu, nu, spuse Kowalsky. Ceva istoric.

Întinse braţul.

– Şi histrionic!

– Dumnezeule, spuse Hoffman. Sper să nu fie unul dintre spectacolele lui Ben-Ami.

– Dar cum?

– E nespus de vulgar, spuse Hoffman, întorcându-se spre Carlyle zâmbind. Nu ai văzut varianta lui Adrian pentru Macbeth, Iago, Gorbaciov… nici să nu încerci.

– Iuda, spuse Kowalsky netulburat şi făcu din ochi spre Carlyle. Dacă mă gândesc bine, Iuda e descris exact…

– Armand o să te dea în judecată! spuse Hoffman.

Kowalsky dădu din mână.

– Pe morţi nu-i poţi jigni. Spectacolul ăsta nu are nimic de-a face cu viaţa lui de acum.

– O piesă despre *revoltă?* întrebă Hoffman, încruntat. Nu e o gafă… politică, în aceste circumstanţe?

– Exact de aceea merită prezentată, îşi ciocăni teatral Kowalsky nasul. Benjamin este conştient de tonul politic. Nu va fi un spectacol vulgar, Paul. Şi nici nu accept această descriere asupra lucrărilor lui precedente.

– Ei, haide, spuse Hoffman. Explozia reactorului în *Leonid?* Schimbul de focuri dintre clanul Bush şi cel al lui Ben-Laden din *West Side Story?* Bătălia tancurilor din piesa scoţiană?…

– Uite ce-i, spuse Kowalsky, dacă nu ai fi citit sau nu ai fi văzut piese clasice, ai fi considerat că spectacolele lui Benjamin sunt strălucite şi emoţionante.

Hoffman pufni, înecându-se cu băutura. Tuşi şi dădu din mână a scuză.

– Da! Dacă nu aş fi văzut *Evita* lui Webber, n-aş fi râs atâta la

Guevara lui Ben-Ami!

– A fost o pastişă deliberată, spuse cu răceală Kowalsky. Vreau să spun că...

Ezită.

– Da, dragule? se alintă Hoffman.

– Va fi adevărat. Va fi o istorie adevărată, cu cântece adevărate din perioada aceea şi va fi ceva ce n-ai văzut până acum.

– De unde ştii asta? întrebă Carlyle, încercând să se bage în vorbă.

– Pentru că Benjamin spune asta de fiecare dată, spuse Hoffman.

Kowalsky îşi strânse braţele la piept.

– Nu mai spun nimic.

– O iau ca pe o provocare, spuse Hoffman şi-l atinse pe Kowalsky pe vârful nasului. Numai că nu în seara asta.

O întoarse pe Carlyle şi plecă cu ea.

– Se poartă o mulţime de conversaţii confidenţiale acolo, remarcă Carlyle, stând pe un scaun la barul aflat într-o latură a sălii de dans uriaşe.

Dimensiunile ei şi candelabrele începeau să-i amintească neplăcut de relicva post-umană, deşi încercă să dea vina pentru acest gând pe aburii tuburilor alcaloide ale invitaţilor. Făcu un semn languros cu mâna spre chipurile gigantice de pe pereţi, dintre care multe erau prinse în conversaţii iuţi şi elegante.

– Nu li se poate citi de pe buze?

– Tu poţi? întrebă Hoffman.

– De obicei da, dar nu acum.

Se uită din nou la pereţi şi clătină din cap.

– Vorbesc o altă limbă când nu sunt auziţi?

– Nu, spuse Hoffman. Sincronizarea e dată peste cap, asta-i tot. Nu poţi prinde de pe ecran decât bolboroseală.

– La naiba, spuse Carlyle privind din nou. Uimitor. Ce păcăleală.

– Vorbind despre limbaj, spuse Hoffman, privind la paharul de bere din mână ca şi cum nu ar mai fi văzut vreunul până atunci, am observat că accentul tău, sau poate dialectul, fluctuează.

– O, da, spuse ea jenată. Pot vorbi în americană, dar am tendinţa să trec înapoi la engleză când sunt stresată.

Râse cu palma la gură.

– Ca acum, de pildă.

– Engleză! se amuză Hoffman. Asta nu e limba lui Shakespeare, dragă, nici măcar a lui Ben-Ami.

– Limba lui Shakespeare, zici? Să vezi ce s-a ales de ţara lui. Pista de aterizare numărul Unu.

Poate că spusese prea multe sau poate că fusese prea amară. Hoffman ştia despre ce vorbeşte.

– Toate astea s-au întâmplat înainte să mă nasc, spuse el. Cu o generaţie mai înainte. Istorie veche, deşi nu chiar atât de veche pe cât am crede. Stai de vorbă cu Consiliul sau cu generalul Jacques despre asta.

– Va veni şi momentul acela, zâmbi ea, dorind să schimbe subiectul. Am înţeles din discuţia ta cu actorul că generalul Jacques a fost înviat. Să înţeleg că a trăit şi pe vremea ultimului război?

– Nu ţi-a pomenit despre asta? ridică Hoffman din sprâncene. E prea modest. Sau poate că îi e ruşine. A fost un om mare, un militar important pe vremea aceea, iar acum conduce o companie de apărare care, de fapt, e doar ceva mai mare decât o echipă de paznici de rezervaţie.

– Nu sunt toate aşa?

– Nu şi forţele de apărare spaţială. Şi mai există şi ceva poliţie internă. Consiliul îl ţine departe de ambele.

– Război, crimă şi politică, zâmbi Carlyle. Şi eu care credeam că trăiţi într-o utopie. Dacă toată lumea e aşa de bogată…

– Voi nu aveţi maşini ale abundenţei?

– A, sigur. Dar avem…

– Alte lucruri pentru care să vă bateţi. Şi noi.

– Nu e la fel.

– Nu e? râse el, privind în jur. Poate că nu. Există şi o zicală: „Luptele sunt atât de dure pentru că prăzile sunt atât de mici.” Toată lumea care a ajuns aici a trebuit să învingă o competiţie acerbă care le-a ucis caracterul.

Se încruntă şi cercetă mulţimea.

– Uite-o pe cea de colo, de exemplu…

Carlyle înclină capul.

– Ea?

– Nu, cealaltă, blonda în rochia aceea roşiatică – Doamne, parcă am devenit daltonist – de nuanţă *cerise duchesse.*

– O văd.

– Ei bine, n-a trecut o lună de când…

Carlyle asculta răbdătoare, făcând ochii mari şi deschizând gura în momentele potrivite (spera ea), ca să-i facă plăcere lui Hoffman, despre care bănuia că are tot atâta caracter cât şi persoana despre care povestea. Într-un moment, deveni neatentă şi observă că poate înţelege ce spun persoanele proiectate pe perete.

– vine –

– la bar –

– în orice clipă –

– ce are de spus –

Apoi cele mai multe ecrane o arătară pe ea şi pe Hoffman, buzele lui erau sincronizate cu ceea ce auzea din partea lui, iar camerele roiau în jurul lor ca nişte albine furioase, iar pe alte ecrane un om păşea încrezător prin mulţimea care se dădea la o parte. Carlyle se întoarse şi îşi dădu seama că vine spre ea. Un bărbat îndesat, cu părul negru şi des, cu fruntea largă, păşind ţanţoş şi cu o mişcare din umeri de mascul feroce. Purta costum obişnuit negru, luând ochii cu un rând de stilouri la buzunarul de la piept. Ochi negri care o străpungeau. Ea se lăsă să alunece de pe scaun şi se opri cu faţa spre el. Pe podea se simţea mai în siguranţă. El se opri la o depărtare de braţ, înfipt pe picioare.

– Bună seara, Lucinda, spuse el.

Ea recunoscu vocea.

– Bună seara, profesore Shlaim, spuse ea.

În spatele lui, imaginea ei mimă aceleaşi cuvinte, îşi dădu seama că spectacolul era în direct, sunet şi imagine, că lumea întreagă privea şi ea era în emisie. *În emisie.* Tăcerea se lăsă în încăpere. Carlyle trase puternic aer în piept şi se concentră să vorbească în americană.

– Mi s-a întins o capcană, spuse ea. După cum ştiţi cu toţii. Bine, Shlaim. Dă-i bătaie. Spune ce ai de spus.

Hoffman îi aruncă o privire, făcu un gest frenetic cu mâinile şi se retrase. Îl credea că nu are nimic de-a face cu asta.

Shlaim întinse o mână într-o parte fără să se uite şi aşteptă până ce i se puse un pahar cu bere în ea. Sorbi din bere, o aşeză pe tejghea şi-şi şterse buzele cu dosul palmei.

– Ah, ce bună e, spuse el. Prima mea bere după două sute optzeci de ani. Câţi ani ai, Lucinda?

– Douăzeci şi patru.

– Am stat în costumul tău timp de opt de ani. M-ai primit când aveai şaisprezece ani. Ce vârstă minunată. M-ai primit drept

cadou de ziua ta.

– Ai fost tratat cum se cuvine, spuse ea. Ai avut un pachet de virtualitate decent în care să te plimbi. Iar în zece ani ţi-ai fi plătit datoria.

Shlaim sorbi din nou din bere.

– Pot să te asigur că un pachet de virtualitate decent nu poate înlocui viaţa adevărată. Nu înlocuieşte nici măcar o bere adevărată. Doar interesele mele intelectuale m-au făcut să nu înnebunesc. Ce s-ar întâmpla cu unul care nu le are?

– Nu păstrăm în virtualitate persoanele ne-intelectuale, spuse Carlyle. După cum prea bine ştii. Care-ar fi rostul? Dacă ai fi înnebunit sau ai fi fost afectat sever de stres, te-am fi restartat. Scuteşte-mă cu poveştile tale lacrimogene.

– Nu e vorba de proaste tratamente, spuse Shlaim. Ci despre sclavie.

– Hai, termină, spuse Carlyle.

Îşi schimbă puţin direcţia privirii ca să se uite direct spre camera cea mai apropiată.

– Ştiţi unde şi-a dezvoltat el interesele intelectuale? La Departamentul de Ştiinţa Computerelor al Universităţii din Tel Aviv! A participat la crearea Marelui Rapt. E un nenorocit de criminal de război. Are noroc că nu l-a aruncat într-un dosar de iad.

Se întoarse din nou spre Shlaim, împungând spre el cu un deget.

– Ne eşti dator, Shlaim. Am spus că te voi elibera şi am să-mi ţin cuvântul. Din punctul meu de vedere, eşti liber. Dar dacă n-am fi fost noi, ai fi fost şi acum o grămadă de electroni roind într-un procesor prăpădit dintr-un balon-sondă ce se prăbuşeşte încet pe Rho Coronae Borealis b. Şi cine te-a pus acolo? Cine ar fi putut fi decât post-umanii tăi care au ştiut că originalul uman era un savant fără milă, egoist şi neplăcut. Am sperat că ai să ai o şansă să te gândeşti şi să-ţi repari caracterul în timpul detenţiei, dar se pare că nu a fost aşa. Oricum, nu am crezut niciodată că te-ai reabilitat. Că vrei să te răzbuni, bine, nu te acuz şi nici nu mi-e ruşine cu asta.

– Minciuni, spuse Shlaim netulburat. Am fost prins în Marele Rapt nevinovat şi neştiutor, ca multe alte milioane. Nu poţi arunca vina colectivă asupra savanţilor pentru dezastru. Timp de generaţii, familia ta criminală a folosit această poveste drept justificare pentru a băga în sclavie orice program sau Inteligenţă

Artificială pe care aţi putut pune mâna. Şi aşa o să faceţi şi cu Eurydice.

Ajuns în punctul acesta, bărbatul se întoarse să vorbească spre cameră.

– Întrebaţi-o ce compensaţii intenţionează să capete de la voi grupul Carlyle pentru pagubele suferite în războiul final. Au o mulţime de resentimente pentru perioada aceea, dar au crezut întotdeauna că inamicii au murit sau se află la distanţă prea mare ca să fie ajunşi. Acum v-au găsit pe voi. Temeţi-vă. Sau pregătiţi-vă să luptaţi.

Spunând acestea, se aplecă peste tejghea şi continuă să bea. Ia răspunde dacă poţi, parcă zicea chipul lui.

– Asta e ridicol, spuse Carlyle, lui şi camerei care plutea în spatele umărului lui. Compania Carlyle nu are nicio pretenţie de la Eurydice. Sunt sigură că nu vom face decât să redeschidem gaura de vierme pentru trafic şi comerţ. Vom pune o taxă pentru asta, fireşte, dar majoritatea clienţilor noştri găsesc că preţurile sunt rezonabile. Cei care cred că e prea scump, n-au decât să zboare cu navele. Cred că veţi descoperi că restabilirea contactului cu restul rasei umane are beneficii atât de vaste încât orice taxă am încasa ar părea o nimica toată.

Era adevărat şi putea să spună asta cu conştiinţa curată şi pe un ton convingător. Shlaim îşi goli paharul, îi râse în faţă şi se îndepărtă.

– Cred, spuse Hoffman, păşind înainte şi întorcând-o încetişor pe Carlyle, că acum ar fi un moment potrivit să o ştergem.

M-a atras în cursă.

Carlyle îndesă rochia în drexler şi rămase goală în faţa ferestrei de la etajul patruzeci al hotelului ei, privind ploaia de la miezul nopţii căzând pe turnului Noului Început. Luminile erau grupate ca roiurile de stele într-un braţ galactic spiralat, bezna parcurilor dintre ele ca praful stelar, iarba verde-albăstruie sorbea ploaia, aceeaşi ploaie care îi înceţoşa fereastra. Lăsase lumina stinsă, aşa încât nu exista nicio reflexie prin care să privească şi nimeni nu putea să vadă înăuntru – deşi, la acea înălţime, nici nu avea cine. Doar dacă ar fi folosit infraroşii, caz în care semnalul cel mai puternic ar fi venit de la faţa ei, roşie de ruşine.

Fireşte că fusese atrasă în cursă. Hoffman o luase drept o fraieră, o ţărăncuţă, o căţeluşă naivă, iar ea îi confirmase

aşteptările. Auzi, să creadă ea că există un fel de soft care să-ţi schimbe sexualitatea din homo în hetero pentru o seară! Începuse ca o glumă, continuase ca un spectacol şi se terminase într-un fel incredibil în care ea căzuse în cursă. Probabil că râdea şi acum de ea. Putea crede că sexualitatea lui era alterabilă; aici, majoritatea era aşa. Într-o economie de abundenţă închisă, totul era joc şi spectacol. Lumea se juca de-a heterosexualitatea, de-a căsătoria, divorţul şi familia ca într-un show televizat. Totul era între ghilimele şi tratat cu ironie. Ca şi economia însăşi: o şaradă a capitalismului jucată ca pentru a face fericit Consiliul şi pe cei vechi, fără să ştie că ei sunt cei de care se râde.

Intră în baie şi îşi şterse cu grijă machiajul pe care i-l făcuse el, îşi văzu chipul ieşind din nou la lumină, cu propriile-i lumini şi umbre. Ochii îi păreau acum mai mici, sprâncenele mai groase, nasul mai mare, buzele mai puţin pline, pometii mai puţin pronunţaţi. Dar asta era tot. Chipul ei nu avea nimic. Era un chip normal, sănătos, aproape obişnuit, atrăgător în felul ei. Dinţi buni, ochi strălucitori, un zâmbet deschis şi drăguţ. Ştia asta. Doar în contextul optimizărilor genetice neîncetate de pe Eurydice i se părea sub nivelul aşteptărilor. Toţi erau aici atleţi, actori, megastaruri, supermodele. Poate că asta ar fi putut vinde în restul galaxiei. Imaginea ar fi putut fi obiectul lor de schimb. În economia de abundenţă, ideea nu era chiar atât de trăsnită. Zâmbi plină de răzbunare la gândul că planeta ar putea fi o vastă agenţie vânzând chipurile frumoase ale locuitorilor ei canalelor media şi conglomeratelor de publicitate.

Poate că asta avea să genereze destul profit ca să liniştească lucrurile dintre Carlyle şi ultimii moştenitori ai Pământului. Când navele aveau să vină… Cu gândul la nave, trecu din baie în pat, unde se aruncă cu faţa în jos şi muşcă perna. Îi era dor de casă, de familie, de lucrurile obişnuite. Îi era dor chiar şi de familiarul ei.

Dimineaţă, lucrurile se înrăutăţiră.

O burniţă fină se prelingea pe podurile şi pasarelele oraşului, destul de densă ca să acopere cerul şi destul de concentrată ca să producă mici cascade locale de stropi care loveau strada, băteau darabana pe coroanele arborilor şi udau pe cei neatenţi. Carlyle se strecură pe Prima Stradă la Stânga şi ajunse direct în Aleea Halliday, o străduţă acoperită unde se vindeau instrumente ştiinţifice, aparatură de căţărat, arme de vânătoare

şi îmbrăcăminte de protecţie împotriva intemperiilor. Intră în magazinul de haine de ploaie al lui Rivka şi ieşi purtând o pelerină măslinie şi pantaloni până la genunchi din material sintetic albastru pe care vânzătorul le indicase drept ţinuta zilei. Îşi puse gluga şi ieşi de pe alee în Piaţa Feynmann, scuarul de la marginea cartierului savanţilor. Aşa îi spuneau cei care locuiau acolo. Alţii îi spuneau ghetoul tocilarilor. Trecu pe lângă statuia lui Feynmann cu liniile zimţate ale Diagramei strânse în pumnul ridicat ca un mănunchi de fulgere. Tălpile cizmelor ei scârţâiau pe pavajul ud în timp ce traversa spre Java Script, care devenise cafeneaua ei preferată. Scaune joase confortabile înghesuite în jurul măsuţelor rotunde; trebuia să te strecori printre oamenii care stăteau spate în spate. Cafea cu mult zaţ, băuturi tulburi, abur, discuţii uşoare. Era un loc în care putea să stea şi să asculte conversaţiile din jurul ei, să bea cafea şi să privească peretele sau pe fereastră, fără să răspundă la întrebări.

În dimineaţa aceea, nimeni n-o băgă în seamă. Ca şi cum ar fi fost jenaţi de prezenţa ei. Cu toţii priveau peretele. Se apropie de tejghea şi se servi singură, apoi se întoarse să privească şi ea. Shlaim stătea pe treptele clădirii Guvernului, aşa cum stătuse şi ea cu câteva zile în urmă. În spatele lui stăteau Consilierii.

– … schema pentru construcţia unui comunicator hiperluminic a fost recuperată din costum, spunea el. Construcţia lui şi testele au fost încununate de succes. Ceva mai devreme în această dimineaţă, a fost folosit să trimitem un apel celei mai civilizate puteri, Cavalerii Iluminării, ca măsură de siguranţă împotriva sosirii iminente a navelor spaţiale ale bandei Carlyle. Sunt bucuros să vă spun că am primit răspuns.

Cana se clătină, cafeaua se vărsă în farfuriuţă peste degetul ei mare. Îşi supse degetul, păşi cu grijă spre o masă de la fereastră şi se aşeză. O vreme îşi domoli mica arsură cu picături de apă de pe glugă şi lăsă cafeaua să se mai răcească. Pe perete, Shlaim trăncănea despre cât de civilizaţi erau Cavalerii şi cât de dornici să protejeze planeta şi relicva de primejdioşi prădători Carlyle.

Cafeaua se răcise. O bău şi se ridică. Toată lumea o privea.

– Totul e adevărat, spuse ea.

Ieşi afară. Ploaia îi răpăi pe glugă. Nu se uită la nimic până ce nu ajunse la hotel. Însoţitorul zilei o aştepta în salon. Carlyle îl concedie şi se îndreptă direct spre cameră, unde folosi ecranul să sune la Guvern. Nu-i trebui mult timp să capete legătura cu

Shlaim.

– Bună dimineaţa, spuse el.

I se părea încă ciudat să-l vadă şi să-l audă.

– De-a ce naiba te joci? ceru ea. Ştii bine cum sunt Cavalerii. Cel puţin i-ai avertizat pe Carlyle să stea deoparte?

– Fireşte. Şi am primit un răspuns previzibil, spuse el, apoi îşi prefăcu glasul ca să sune parodic. „Vrei să te pui cu noi, n-ai decât. Închide dracului.”

– Au aflat că vin Cavalerii şi, cu toate astea, *încă* mai vin?

– „Navele sunt deja pe drum, băieţaş. Vedem noi cine are nave mai iuţi şi mai mult sânge în vine.”

– Fir-ar să fie!

Shlaim o privi amuzat.

– La ce te aşteptai? Trebuie să-şi apere credibilitatea, ca să nu mai vorbim de monopolul asupra reţelei. Nu-i pot lăsa pe Cavaleri să preia controlul porţii fără luptă, chiar dacă ştiu că ar putea pierde.

– Drace.

Se lăsă pe spate, încercând să găsească o cale, o metodă…

– Şi cu maşinile de război ne-umane de care era îngrijorată toată lumea, cum rămâne? Bătăliile spaţiale deasupra planetei nu sunt tocmai bune dacă te pregăteşti de sosirea lor, în caz că sunt acolo.

– Dă-i naibii, spuse Shlaim. Uite ce-i, chiar şi Consiliul a ajuns la concluzia că relicva este mai degrabă post-umană decât ne-umană. Iar Cavalerii se pot apăra de maşinile de război post-umane.

– Da, şi noi. Dar *dacă* sunt chiar ne-umane?

Shlaim ridică din umeri.

– Nu sunt. Dar să presupunem că sunt. Dacă e cineva care se pricepe mai bine la distrus maşinării ne-umane, aceia sunt Cavalerii. Şi cred că ar face-o mai elegant decât Carlyle. Fără reziduuri de fisiune care să polueze atmosfera.

– Cred că ai dreptate. Dacă mă gândesc la arma pe care au folosit-o împotriva maşinii de căutare, eurydicienii s-ar putea descurca şi singuri, spuse ea, apoi se încruntă ca dinaintea unei enigme. Cum naiba i-ai convins că relicva ar putea să nu aparţină locuitorilor vechi ai planetei?

El zâmbi.

– După capacitatea ei de a intra cu forţa în costumul tău şi de a mă elibera. Acesta a fost un indiciu important, dar nu definitiv.

Aşa că am descărcat memoria nucleului. A fost evident dintr-o privire că intruziunea are la origine un mecanism uman.

Carlyle ştia câte ceva despre diagnostice. Erau o parte importantă a arheologiei marţiale. Dacă se gândea bine, diagnosticele lui Shlaim derivau din ale ei. La naiba. Cu toate acestea, ar fi fost o treabă lungă şi laborioasă.

– Dintr-o *privire?*

– Doar atât cât să descopăr semnătura Microsoft.

– Aha.

– Într-adevăr. E atât de clară de parcă ar fi din carte.

Asta îi reaminti lui Carlyle de o altă obiecţie.

– Dar fosilele de pe Eurydice? Inclusiv maşinile de război?

– Evoluţie convergentă, mi-e teamă că nimic mai mult. Se pare că indigenii au trecut prin aceleaşi necazuri ca şi noi. O Singularitate militarizată. Nu e surprinzător că maşinile lor de război seamănă cu ale noastre.

– Probabil că aşa e.

Cu toate acestea, problema o necăjea. Părea o coincidenţă prea mare. Alungă acest gând din minte, ca să nu ajungă la cine ştie ce concluzie.

– Şi eurydicienii nu sunt deloc deranjaţi că i-ai pus pe picior de război?

Shlaim se aplecă înainte, privind-o intens.

– Habar n-ai cât de mult detestă ceea ce mi-a făcut familia ta, mie şi altora. Nu a fost nevoie să exagerez sau să înfrumuseţez – adevărul a fost de ajuns. Singurul motiv… spuse el, apoi făcu o pauză. Nu ai niciun pic de credibilitate aici. Te condamni de fiecare dată când deschizi gura să răspunzi la întrebări. Am văzut sondaje făcute după mica dispută de aseară şi le consider personal ca fiind foarte mulţumitoare – pentru mine. Te-aş sfătui să ţii capul în jos şi gura închisă şi să-ţi negociezi plecarea cu vreuna din navele încă funcţionale după ce Cavalerii vor termina cu ele.

– Carlyle ar putea câştiga runda asta.

– S-ar putea, spuse Shlaim. Dacă ajung primii aici. Cu toate acestea, nu m-aş baza pe asta, iar între timp sfatul meu de dinainte rămâne valabil.

Ecranul redeveni oglindă. Carlyle rămase pe loc şi se studie o vreme. Ce era gata să spună Shlaim atunci când s-a oprit? „Singurul motiv…” – şi mai departe? Singurul motiv pentru care mai eşti pe-aici este că ai oarece valoare ca obiect de negociere.

Singurul motiv pentru care ne purtăm drăguţ cu tine este că familia Carlyle s-ar putea să câştige. Ceva de genul ăsta. Trebuia să scape şi să plece acasă şi acum nu mai avea decât o cale.

Apelă enciclopedia şi găsi codul companiei lui Armand, Blue Water Landings.

– Ciudat, îi spuse Armand când prelua legătura. Eram pe cale să te sun eu.

– Am să vin imediat.

Lucinda Carlyle se juca cu un craniu de plastic de pe biroul lui Jacques Armand, aflat undeva la capătul străzii Lumina Slabă. Armand se uita într-un container optic, cercetând echilibrul materialelor, fără să o bage în seamă. Afară, pe câmpul ce aici juca rol de parc în modelul general al oraşului, aerocarele se ridicau şi aterizau aproape continuu. Carlyle era răbdătoare, îşi dădea seama că Armand are treabă, dar simţea nevoia să facă ceva cu mâinile. Craniul, folosit ca presse-papier, era reconstrucţia unuia aparţinând speciei inteligente de pe Eurydice, dispărută în urmă cu zece milioane de ani. Orbite mari, goale şi o cutie cerebrală coborând mult spre spate, protejată de o creastă groasă de un deget. Părea a fi aparţinut unui lemurian sau unui australopitec. Numai rămăşiţele ruginite ale armei pe care creatura o strângea în gheare, urmele unei catarame în dreptul pelvisului şi petele de rugină ce marcau cuiele încălţămintei în jurul unuia dintre picioare îi făcuseră să-şi dea seama că fusese o fiinţă inteligentă, una dintre cele care dăduseră naştere Stratului Artificial. Înaintea acestei descoperiri, fosilele autohtonilor inteligenţi fuseseră considerate cele care, mai târziu, se dovediseră aparţinând unor amfibieni lungi de doi metri, ale căror cutii craniene adăpostiseră cavităţi mari, pline cu ulei, folosite de sonarul cu ajutorul căruia vânau.

Armand ridică privirea şi împinse deoparte containerul optic.

– Îmi pare rău că te fac să aştepţi, spuse el, trecând cu mâna peste sprâncene. Am fost foarte ocupaţi, din câte ţi-ai dat seama. Cum îţi merge? Eşti tratată cum trebuie?

– Mai mult decât atât, spuse ea. Lumea e foarte generoasă. Nu reuşesc să mă obişnuiesc cu faptul că nu trebuie să plătesc nimic.

– O, ba plăteşti, spuse Armand. Creditul şi interesul faţă de tine e mare. Nu-ţi face griji.

– Şi au încetat să-mi mai recomande remodelarea cosmetică

de când am învineţit obrazul cuiva pentru asta.

– A, da, spuse Armand, oarecum jenat. În această privinţă, tactul nu este o virtute prea cultivată pe Eurydice. Chipul tău nu are nimic în neregulă, ştii bine, adăugă el mândru.

– O, *eu* ştiu bine. Ei nu prea.

– Şi eu sunt privit ciudat, spuse Armand. Mi-am păstrat genomul original. Din fericire, la fel a făcut şi soţia mea.

Întoarse o fotografie în care apărea alături de o femeie cu trăsături comune, deşi destul de atrăgătoare, cam de aceeaşi vârstă cu el, zâmbind spre aparat.

– Suntem noi, imediat după ce am ieşit din containerele de înviere.

– Arătaţi chiar foarte bine, spuse Carlyle. Am înţeles că vă cunoaşteţi de multă vreme.

– Deci ţi s-a povestit istoria mea dubioasă.

– Mda.

Nu prea i se povestise. O căutase ea pe ecranul din camera ei de hotel.

– De ce te-au înviat Fugarii?

– Fugarii? zâmbi Armand cu buzele subţiate. Să nu te audă că le spui aşa. Reformatorii sunt destul de sensibili la asta. Oricum, ca să-ţi răspund la întrebare. Nu am luat parte la revolta Repatriarzilor din 2098. Mulţi dintre prietenii mei au făcut-o şi au murit crezând că i-am trădat. Nu era aşa. Eram doar un ofiţer loial, atât. Am sprijinit Reforma şi lupta, dar am ameninţat că-mi zbor creierii dacă nu se recuperează înregistrările Repatriarzilor morţi. Sufletele lor sunt încă încuiate în seifuri. Printre ele se află unele dintre minţile militare de excepţie ale generaţiei lor, ultimii oameni în viaţă – într-un fel – care au luptat în războiul final. Am putea să-i folosim acum, dar după cum vezi, Consiliul rămâne implacabil. De-a lungul anilor, au permis învierea câtorva personaje minore, mai ales civili, şi-atât. Motive umanitare – reîntregirea familiilor care au fost separate de conflict, râse el. Tocmai au permis învierea a doi cântăreţi populari jalnici. Winter şi Calder.

– Am auzit de ei, spuse Carlyle tresărind. Stră-străbunica mea avea nişte melodii de-ale lor. Jalnici, cum spuneai.

Armand chicoti.

– Erau celebri în centura de asteroizi.

– Cum spui tu. Oricum, nu despre asta am venit să discutăm. Ba da, într-un fel. Ai văzut spectacolul, nu? Noaptea trecută şi

dimineaţa asta?

– L-am văzut, spuse Armand. Am fost şocat de remarca ta asupra locului de unde a fost recuperat Shlaim şi asupra felului în care a ajuns acolo. E adevărat?

– Da, din câte ştiu eu. Nu e mare lucru.

– Pentru mine este, ştii bine asta.

– Mda, spuse Carlyle precaută. Nu vreau să pretind că-i *putem aduce înapoi pe toţi,* dar…

Aşteptă răspunsul lui. Apelase la cel mai vechi slogan şi la ţelul cel mai curajos al Repatriarzilor: să salveze şi să învie milioanele de morţi ale căror minţi – aceasta era credinţa generală, sprijinită de câteva dovezi – erau încă înregistrate pe undeva prin maşinile de război care îi copleşiseră.

Armand clătină mâna ridicată.

– Ai grijă pe unde foloseşti fraza asta… dar, ah, să lăsăm asta acum, spuse el şi se scarpină la ceafă. Am rămas un ofiţer loial, deşi numai în particular. Şi înainte să mergem mai departe… hmm, asta e dificil. Am mai remarcat şi ce spunea Shlaim, nu prea e în relaţii bune cu familia Carlyle, iar Consiliul se pare că a înţeles foarte repede asta. Poţi să-mi spui mai multe?

– Ei bine, există ceva adevăr în ceea ce spune Shlaim. Vezi tu, şi noi avem o generaţie vârstnică implacabilă. De fapt, chiar mai multe, dar cei mai duri sunt cei care s-au născut pe Pământ, care au trăit pe pielea lor Marele Rapt şi războiul final. Ei îşi aduc aminte de tine.

Armand ridică din sprâncene.

– De mine?

– Nu de tine personal, adică nici nu ţi-am auzit numele vreodată. Dar dacă au o părere proastă despre Răpiţi, cam mecanică după cum ţi-ai dat seama, cu siguranţă îi urăsc pe cei care au luptat împotriva Răpiţilor în războiul final.

– De ce naiba…? întrebă Armand. Am luptat de partea voastră!

– Pentru că aţi făcut-o numai pe Pământ, de aceea! spuse Carlyle şi-şi strânse genunchii peste mâinile împreunate, trăgând de câteva ori aer în piept. Adu-ţi aminte, spuse ea. Îţi spun cum se vede din punctul de vedere al celor ce se aflau pe planeta pentru care aţi luptat. Pentru ei, au fost numai maşini de război, chiar dacă aveau oameni înăuntru. Tancuri şi avioane şi bombe, instalaţii gigantice, clima răvăşită şi valkirii îngrozitoare care-şi spuneau Secera Neagră culegând capetele morţilor. Şi la sfârşit

au pierdut, s-au retras şi au şters-o în spaţiu. Fără niciun respect pentru cei care se aflau atunci sub rachetele lor.

– Au fost vremuri disperate, spuse Armand.

– O, sunt de acord. Nu te condamn. Îţi spun doar cum văd lucrurile cei mai în vârstă. Fireşte, subiectul rămâne în discuţie, de vreme ce n-a mai rămas nimeni în Sistemul Solar după ce au plecat în spaţiu. Dar acum…

– Acum, ne-aţi găsit, spuse Armand încruntat. Părerea asta e răspândită şi printre celelalte puteri? Ar trebui să avem aceeaşi îngrijorare şi faţă de Cavalerii Iluminării sau a altora care ar apărea?

– Nu prea. Fiecare a fost într-o situaţie diferită. Yankeii au fost în spatele liniilor post-umane, ca să spun aşa, japonezii au avut parte de un front mai liniştit, iar gherilele comuniste se aflau în junglă şi în munţi. Niciunul dintre ei n-a fost călcat în picioare ca noi.

– Bine, sunt mai uşurat. Nu trebuie să ne facem griji decât în privinţa familiei tale criminale, după cum se exprimă Shlaim. Dacă ai tăi ajung primii aici, bănuiesc că se va face o tevatură mai mare decât de obicei.

Carlyle încuviinţă.

– O să vrea să profite de pe urma voastră mai mult decât de pe urma oricărui client, asta e sigur. Aici intervine conflictul vostru între Repatriarzi şi Fugari.

– Cum aşa? Mi se pare oarecum irelevant în context.

– Să-ţi explic cum funcţionează familia mea, spuse Carlyle. Au început ca negustori de deşeuri, vânzători de droguri şi cămătari. Nu ne-am schimbat prea mult. Dăm clientului ce vrea, în schimbul a ceea ce vrem noi. Vreau ceva de la tine, o mică favoare.

– Care ar fi aceea?

Carlyle se uită împrejur.

– Locul ăsta e sigur?

– Fireşte, spuse Armand indignat.

– Bine. Vreau să mă laşi să trec prin poartă când se va deschide din nou. Asta ar însemna, ştii, să mă ascunzi dacă cineva – să zicem Guvernul sau Cavalerii – încearcă să mă ţină pe loc.

– Am să mă gândesc la asta, spuse Armand. Eu ce câştig?

– Bunăvoinţa noastră în cazul în care ne vom hotărî să ne întoarcem să cerem compensaţii…

Armand clătină din cap.
– Prea intangibil şi insuficient.
– Ştiu. Nu e tot. Avem de oferit ceva ce Repatriarzii îşi doresc tare mult şi nici Cavalerii, nici altcineva nu-l poate oferi.
– Zborul hiperluminic? Tehnologia voastră de recuperare?
Armand părea nedumerit.
– Nu, spuse Carlyle. Întoarcerea acasă.

CAPITOLUL 5
TIR NAN OG

Eu eram Winter. El era Calder.
De fiecare dată era la fel.

Winter se mai întorsese din morţi. Experienţa era supraapreciată. Te trezeşti şi nu-ţi mai aduci aminte că ai murit: moartea nu e o experienţă trăită. În ambele cazuri, când se trezise descoperise cea mai frumoasă femeie pe care o văzuse vreodată privindu-l cu o expresie uluită şi înfricoşată. Femeia nu ţipase, dar Winter aşa scrisese în cântecul lui după ce trecuse prima dată prin această experienţă.

Laboranta ţipă: priveliştea o înspăimânta.
Eu eram urât. El era jalnic.

Partea asta întotdeauna stârnea râsul.
– Nu încerca să te ridici, spuse ea.
Ştia că nu e o asistentă. Şi halatul ei alb nu avea însemnul Secerii Negre. Singura întrebare pe care o avea în minte era dacă femeia era savantul nebun sau doar asistenta lui. Ei, iată-ne, gândi el, înapoi în lumea viilor. Ţinutul celor tineri: *Tir nan Og.* Unde toată lumea e frumoasă, cu excepţia noastră. Şi nici măcar nu ştiuse că fusese mort.
– Ce face Calder? întrebă el cu gura uscată.
Ea aruncă o privire într-o parte.
– Îşi revine, spuse ea, apoi se uită din nou la Winter, îndulcindu-se oarecum. L-ai iubit mult?
Winter râse neplăcut. Probabil că pierduseră lupta şi câteva secole.
– De cât timp suntem morţi?

Ea se întoarse cu spatele şi reveni ţinând în mână o cană de plastic din care ieşeau aburi.

– Bea asta, spuse ea.

El se ridică într-un cot şi luă cana, apoi sorbi cu grijă. Era cam prea fierbinte ca să poată bea, mirosea şi avea gust de carne, dar nu avea nicio urmă de grăsime. Aroma era puţin amăruie.

– Se numeşte ceai umami, spuse ea. O plantă locală. Un stimulant uşor.

Era mai mult decât atât. Fiecare înghiţitură părea o gură de votcă. Stomacul îl ardea şi simţea furnicături în membre, iar mintea i se limpezea clipă de clipă. Se folosi de prilej să arunce o privire împrejur. Zăcea gol puşcă pe un cearşaf întins pe o masă înaltă. O masă similară se afla la vreo doi metri distanţă. Vedea spatele curbat al unui bărbat ce stătea ghemuit pe o parte, probabil Calder. Trupul lui Winter se potrivea cu imaginea pe care o avea despre el. Chiar şi barba avea lungimea pe care şi-o amintea, neîngrijită de cinci zile. Tavanul se afla cam la cinci metri deasupra lui, iar încăperea părea proporţional de mare. Înţesată de maşinării pe care nu le cunoştea, dar care-i păreau antice, piese de mobilier prăfuit, tablouri şi costume, luminată de cinci ferestre înalte prin care vedea multă verdeaţă, i se părea mai mult un atelier decât un laborator, darmite un spital. Recunoscu două dintre maşini, în apropiere, ca fiind containere de înviere.

– Deci terraformarea a reuşit, spuse el.

Ea îl privi ciudat.

– Văd că suporţi situaţia cu mult calm.

Winter se ridică în capul oaselor şi ridică din umeri.

– Numai prima dată e un şoc.

Umorul negru al unui condamnat la moarte.

Calder se foi şi se întoarse pe cealaltă parte. Duse mâna, după cum era de aşteptat, spre vintre. Ca şi cum ar fi fost satisfăcut că sistemele funcţionează, deschise ochii şi clipi. Femeia deja se apleca peste el. Zâmbi în sus spre ea, dezvelindu-şi dinţii care, măcar ei, fuseseră îmbunătăţiţi din pricina procesului.

– Nu încerca să te ridici, spuse femeia.

– Nu mă grăbesc, spuse el şi zâmbi şi mai larg.

Ea îi dădu o cană cu ceai umami. Când se ridică să bea, îl zări pe Winter şi aproape că scăpă cana.

– Ar fi trebuit să-mi dau seama, îi spuse Calder lui Andrea.

Puse cana alături şi duse mâna la ceafă să-şi pipăie curbura coloanei.

– Spondilită anchilozantă, adăugă el întristat. Aţi fi putut scăpa de asta, nu?

Sorbi din ceai.

– Şi de el, dacă tot suntem la capitolul ăsta.

Winter îşi lăsă picioarele să atârne pe marginea patului.

– Şi mie-mi pare bine să te văd.

Calder rânji şi ridică ceaiul.

– Sănătate, spuse el, apoi aruncă o privire împrejur. Bănuiesc că lupta s-a terminat, într-un fel sau altul.

O privi pe femeie.

– Deci, cine a câştigat?

Ea se uită de la Calder la Winter şi înapoi. Era cu adevărat extraordinar de frumoasă. Chipul ei afişa uluire şi dezamăgire cu atâta transparenţă încât buzele îi tremurau. Winter simţi nevoia să o mângâie.

– Nu ne-am aşteptat la asta, spuse ea. Sunteţi chiar Winter şi Calder, nu? Muzicienii?

– Noi suntem, spuse Winter.

– Celebrii Winter şi Calder? Eroii Repatriarzi? Faimoşii amanţi?

Winter îl văzu pe Calder ajungând la aceeaşi concluzie ca şi el.

– Drace, spuse Calder. Am devenit istorie.

– Legendă, spuse Winter.

Calder pufni.

– După cum am spus.

Se ridică în fund şi îşi coborî picioarele pe marginea patului, continuând apoi să bea ceai.

– Cum te cheamă? o întrebă Winter pe femeie, ca să-i dea o altă ocupaţie.

– Andrea Al-Khayed, răspunse ea, umezindu-şi buzele. Cred că ar trebui să chem promotorul.

Winter nu o văzu folosind niciun instrument de comunicare, dar o clipă mai târziu uşa de la capătul îndepărtat al încăperii se deschise şi intră un bărbat. Era înalt, cu păr lung şi negru, îmbrăcat cu un soi de uniformă academică de mătase verde peste pantalonul de stambă. Winter nu era surprins că bărbatul arăta aşa de bine – ochi negri, piele măslinie, nas proeminent. Se opri la oarecare distanţă şi îi privi pe cei doi bărbaţi zâmbind.

– Numele meu este Benjamin Ben-Ami, spuse el, făcând un

semn din cap femeii. Mulţumesc, Andrea. Par să fie în regulă.

– Sunt bine, spuse ea, făcând un pas într-o parte ca şi cum ar fi predat ştafeta.

Ben-Ami se apropie de marginea meselor şi se uită insistent la cei doi cu o mândrie de proprietar. Era o privire pe care Winter o mai văzuse şi care nu-i plăcuse.

– Domnilor, spuse Ben-Ami, permiteţi-mi să vă urez bine aţi venit.

– Mulţumesc, spuse Calder. Acum termină cu prostiile şi spune-ne unde suntem şi ce vrei.

Ben-Ami nu arătă niciun semn că ar fi fost ofensat. Ca şi în cazul Andreei, emoţiile de pe chip erau uşor de citit şi în momentul acela demonstrau un fel de veneraţie, de parcă numai după ce auzise glasul lui Calder fusese convins de prezenţa lor. Şi, asemenea ei, se eschivă.

– Am pus să vi se refacă hainele, spuse el. Să vă simţiţi mai confortabil.

– Ei, ştiu şi eu, spuse Calder, oferindu-i Andreei un alt zâmbet galeş.

Fără să ia în seamă asta, bărbatul şi femeia împinseră între ei o măsuţă pe roţi. Pe ea se aflau două rânduri de haine împăturite frumos. Winter coborî de pe masa lui şi începu să se îmbrace cu hainele pe care le recunoscuse a fi ale sale. Erau cam prea autentice. Toate petele de pe blugii lui, sfâşieturile din tricou şi crăpăturile din haina de piele şi de pe cizme erau exact aşa cum se vedeau pe coperta ultimului lor album. Calder se îmbrăcă şi se ridică în picioare, încălţat cu cizmele lui de cowboy. Cizmele îl făceau să pară mai înalt, dar asta nu-l ajuta prea mult.

– Dacă vă aşteptaţi la recunoştinţă sau surpriză din partea noastră, vă înşelaţi, îi spuse el lui Ben-Ami. Învierea nu e ca o însănătoşire. Când eşti bolnav, o ştii, în timp ce…

Aruncă o privire spre Winter, muşcând din colţul buzei de jos. Adulmecă şi se uită la picioare, apoi ridică pumnul şi lovi în masă.

– O, la dracu'!

Ceea ce te copleşeşte, gândi Winter, nu este faptul că te-ai întors. Ci faptul că atât de mulţi au dispărut. Ca în cazul unui accident traumatic, ţi-ai pierdut memoria clipelor imediat premergătoare. Ultimul lucru pe care şi-l mai amintea înainte de a se fi trezit sub acel chip admirabil şi lipsit de admiraţie, era plimbarea prin tubul principal al Polarităţii, fără nicio grijă în

afară de vaga nelinişte că duşmănia devenea tot mai urâtă pe zi ce trecea.

– Ia spuneţi-ne, rosti Winter.

– Veniţi la fereastră, spuse Ben-Ami.

Îi urmară pe Ben-Ami şi pe Al-Khayed de-a lungul încăperii, tropăind pe podeaua de lemn gol, ştergând cu şoldurile praful de pe mobilierul ciudat şi de pe maşinile de neînţeles îngrămădite acolo. Pentru că trebuia să fie atenţi pe unde păşesc, priveliştea oferită de fereastră îi şocă. Se apropiară de pervaz şi priviră afară uluiţi. Se aflau la o sută de metri deasupra unei străzi de-a lungul căreia vehiculele se deplasau cu viteză uluitoare. Strada era mărginită de un parc, o pajişte complicată, cu moviliţe acoperite cu iarbă, cu pârâiaşe, tufe şi copaci. Structuri uşoare făcute parcă din împletitură erau răspândite ici-colo, legate prin punţi suspendate. Dincolo de parc se ridicau alte clădiri înalte. Alte grupuri de clădiri şi pâlcuri de copaci se întindeau cât vedeai cu ochii. Dincolo de ele, cerul era albastru, mânjit cu norişori albi, parcă făcuţi din cretă. Aeronave neobişnuite pentru ei, cu aripi vibrând atât de iute încât deveneau înceţoşate, se ridicau sau ţâşneau de-a lungul nivelurilor inferioare ca nişte păsări zburătăcind.

– O, Doamne, spuse Calder. Rahat.

– Mereu plin de elocvenţă artistică, spuse Winter.

Cât să fi durat asta? Pe vremea lui Winter, terraformarea planetei Marte abia începuse şi se aşteptau să dureze secole întregi. Oricât de mult ar fi progresat tehnica, acele constrângeri fizice ale procesului nu puteau fi forţate. Ştiuse de la început, fără falsă modestie, că detaliile vieţii lor fuseseră atât de mult uitate sau distorsionate, de vreme ce el şi Calder erau consideraţi amanţi, încât fuseseră probabil morţi multă vreme şi majoritatea, dacă nu toţi cei care îi cunoscuseră nu se mai aflau printre ei. Cu toate acestea, când văzu dovada cu ochii lui, genunchii i se înmuiară pe loc. Închise ochii fără să vrea şi se sprijini apăsat de pervaz, apoi privi trist spre Calder. Acesta dădu din cap cu buzele strânse.

– Se pare că, într-adevăr, s-a terminat, spuse el.

Un gând îi trecu lui Winter prin minte.

– Facem pace?

Calder rânji, ridică ţanţoş capul ca şi cum ar fi cugetat.

– Ah, dă-o dracului de treabă.

Întinse o mână şi dădură noroc pentru prima oară după nu se

ştie cât timp.

Se întoarseră, umăr la umăr, ca să dea piept cu promotorul şi laboranta.

– În regulă, spuse Winter. Ne dăm seama că a trecut multă vreme.

Ben-Ami arătă spre o măsuţă scundă cu patru scaune împrejur.

– Oraşul în care suntem, spuse Ben-Ami nevinovat, se numeşte Noul Început.

Winter şi Calder râseră. Ceilalţi păreau nedumeriţi. De parcă ar fi presupus că undeva pe Pământ sau pe Marte, ar fi existat un oraş numit Început.

– Un nume vechi, presupun, spuse Winter.

– A fost înfiinţat în urmă cu vreo două sute cincizeci de ani, spuse Ben-Ami. Este capitala acestei planete, Eurydice, care – făcu o pauză şi-şi umezi buzele – se află în Braţul Săgetătorului.

– Ce-ai spus? strigă Winter.

Disperarea care-l cuprinse făcu parcă încăperea să devină mohorâtă pentru o clipă.

– Deci nenorociţii de Fugari au câştigat, spuse Calder.

– Reformatorii, da, spuse Andrea Al-Khayed.

Părea să fi făcut o corectură politică, destul de sensibilă. Winter îşi revizui iute părerea despre cele ce se petreceau acolo.

– Am să ţin minte să le spun aşa, rânji Calder. Deci, ce treabă aveţi cu noi – îi aruncă o privire lui Winter şi un semn din colţul gurii –, nişte Repatriarzi?

– Vrem să cântaţi pentru noi, spuse Ben-Ami. Într-un spectacol important.

– De ce? întrebă Winter cu agresivitate mai mare decât cea pe care o simţea.

Ben-Ami se ridică şi începu să se plimbe nervos.

– Avem nevoie – după părerea mea – de o mică infuzie de cultură Repatriardă, spuse el. De spiritul confruntării cu maşinile de război, şi nu de retragere.

Rămase nemişcat, părând jenat.

– De fapt, ah…

– V-au ajuns din urmă? spuse Calder cu răutate.

– Nu, spuse Ben-Ami. Deloc! Doar că…

Se opri.

– Ar fi mai simplu dacă v-aş arăta ştirile de săptămână trecută.

Se îndreptă spre ceea ce părea o oglindă fixată pe birou şi se apucă de tastat. Apărură imagini şi se auziră sunete: un bărbat şi o femeie stând pe treptele unei clădiri importante, adresându-se camerelor de filmat.

– Sfinte Sisoe, spuse Winter. Ăsta-i generalul Jacques!

Ben-Ami îngheţă imaginea.

– Îl cunoaşteţi?

– Fireşte că-l cunoaştem. A fost conducătorul facţiunii Repatriarzilor. Pentru Dumnezeu, el ne-a înviat pe mine şi pe Calder. Nu uiţi aşa ceva. Cum a ajuns tocmai aici?

– La fel ca voi, spuse Ben-Ami.

– Ei, da, spuse Winter apăsat. Voiam să spun, cum de a fost înviat tocmai aici, când voi toţi sunteţi Fugari?

– Detaliile Revoltei Repatriarzilor din Polarity sunt contestate, spuse Ben-Ami. A existat un fel de aşezare, după…

– Ia stai niţel, spuse Calder. Vrei să spui că a fost o revoltă? Că s-a ajuns la bătaie?

– Da, da, dar după cum spuneam, detaliile sunt discutabile.

– Şi nu le discutăm, adăugă Al-Khayed. Trebuie să înţelegeţi. Treaba e lămurită. Putem să continuăm?

– Sigur, spuse Winter cu privirea aţintită spre imaginea lui Jacques Armand.

Iată omul. Era imposibil de crezut că se dăduse de partea nenorociţilor de Fugari. Cu toate acestea, indivizi pe care crezuse că-i ştie mai bine făcuseră şi ei acelaşi lucru. Aruncă o privire într-o parte spre Calder, dar acesta încă se mai uita la ecran şi-şi muşca buza.

Filmul porni din nou. Prima persoană care vorbi nu fu Armand, ci tânăra de lângă el. O siluetă sprintenă într-un costum mulat, dar funcţional, străbătut de schimbătoare de căldură şi o centură cu tot felul de instrumente agăţată de şolduri. Ca şi chipul lui Armand, nici al ei nu era optimizat, fiind din această pricină mai atrăgătoare în ochii lui Winter. Sprâncene negre, ochi luminoşi, păr negru înconjurându-i figura.

Şi, pe deasupra, mai avea şi accent de Glasgow. Rosti un fel de salut prea entuziast, apoi vorbi Armand, mult mai grav. Vocea nu i se schimbase, deşi se mai simţeau câteva urme de accent franţuzesc.

– Ceea ce aţi auzit e adevărat, spuse el. Un eveniment uimitor s-a petrecut astăzi. Multe din cele ce am crezut despre călătoria noastră aici, chiar şi data calendaristică, sunt greşite. Să vă

explic…

Apoi, după bomba aceea, un alt anunţ, de această dată din partea unui omuleţ ţanţoş cu un rânjet îngâmfat pe chip.

– Situaţia devine mai complexă, spuse Ben-Ami nervos. Dar măcar o înţelegeţi?

Winter nu se putea abţine. Nici Calder. Se lăsară pe spate şi izbucniră în râs. Pe de o parte se simţeau uşuraţi că nu se găseau la zece mii de ani în viitor şi că se mai puteau încă întoarce. Pe de altă parte, erau şocaţi să-l vadă din nou pe Armand. Dar în mare era doar un sentiment pur de *schadenfreude*[1].

– Înţeleg ironia situaţiei, spuse Ben-Ami. V-aş mulţumi dacă i-aţi înţelege gravitatea.

Winter se lăsă în faţă şi puse coatele pe masă.

– Bine, spuse el. Da, înţelegem gravitatea. Maşini de război, mecanicişti Zen şi tâlhari din Glasgow, spuse el, forţându-se să nu zâmbească răutăcios. Şi o călătorie despre care nu ştii că e hiperluminică îţi poate da peste cap toată dimineaţa. Nu pot însă să înţeleg cum de aţi traversat zece mii de ani-lumină şi aţi dat tocmai peste o planetă care are maşini de război pe ea.

Făcu un gest cu mâna spre cer.

– Ah, spuse Andrea. Nu e o coincidenţă. Planeta a fost aleasă de navă. Pe baza dimensiunilor, a atmosferei şi a semnelor de apă, probabil că a părut cea mai potrivită pentru colonizare.

– Şi cum reduce asta ideea ce coincidenţă?

Al-Khayed ridică din umeri.

– Că o planetă locuibilă a fost chiar locuită? Cred că da, măreşte şansele, din câte presupun. Măreşte, de asemenea, şansa ca toate civilizaţiile să ajungă să creeze maşini de război pe care le scapă de sub control.

– Doamne, spuse Calder. Ce trist.

Se foi în scaun, aşezându-şi mai bine piciorul care-l necăjea.

– Dar mai avem încă Pământul, spuse Winter.

Aruncă o privire spre oamenii aceia frumoşi şi ciudaţi. Nu. Nu voia să se amestece în proiectele lor fără să se lămurească de la început.

– Încă mai vreau asta, înţelegeţi? Vreau înapoi.

Oftă.

---

[1] *Schadenfreude* – expresie provenind din lb. germană, cu înţelesul „plăcere determinată de suferinţa altuia” (N.T.).

– Vreau să-i aducem pe toţi înapoi.

Ben-Ami şi Al-Khayed îl priviră cu simpatie, dar fără înţelegere. Cei doi eurydicieni nu păreau să înţeleagă fraza şi nici nu aveau habar la ce se referea. Pentru Winter era acelaşi lucru.

– Aş vrea o ţigară, spuse Calder.

O stinse înainte să intre în lift.

– Aş fi preferat puţuri de coborâre, spuse Winter în timp ce se închidea uşa.

Andrea Al-Khayed înţelese.

– Dar cel puţin avem aerocare, spuse ea. Şi entoptere.

– Entoptere?

– Aeronavele care bâzâie.

– A, da. Ca nişte insecte.

Liftul cobora cu repeziciune.

– La început a fost un fel de *jeu d'espirit,* spuse Ben-Ami. S-au demonstrat însă a fi foarte practice. Structurile superioare ale oraşului sunt foarte complexe.

Mimă cu palma felul în care se strecurau entopterele.

Uşile se deschiseră şi ei ieşiră printr-un hol de marmură şi oţel până în stradă. Maşinile nu se deplasau în linie, ci într-o reţea de traiectorii optimizate, precum oamenii dintr-o mulţime. Winter atribui acest lucru controlului computerizat. Nicio surpriză. Oamenii însă aveau ceva deosebit. Winter rămase pe trotuar şi încercă să înţeleagă. Lumea mai mult se plimba decât se grăbea şi toţi erau îmbrăcaţi cu mătăsuri viu colorate, dar nu asta era problema; mai mult, aspectul lui ciudat le atrăgea lor atenţia. Toată lumea care trecea părea să-l studieze, fără zâmbet, fără vreun semn. Văzu că Ben-Ami îi remarcase încruntarea. Calder începea să se uite împrejur de parcă s-ar fi aşteptat la vreun atac sau la vreo capcană. Traficul se opri brusc şi cei patru îşi făcură drum spre parc.

– Să-ţi spun ceva, spuse Ben-Ami din mers, părând oarecum jenat. Ştii că trupurile voastre nu sunt chiar la fel cu cele în care aţi murit. Nişte ajustări subtile la biochimia locului, nişte imunităţi suplimentare şi tot aşa. Nu e vorba de asta. Ne-am permis să vă modificăm creierul.

Aha. Acum vine răspunsul la problemă.

– Altfel, aţi fi fost morţi din punct de vedere social tot aşa cum aţi fi murit fizic fără adaptările biochimice. Am păstrat, ca şi voi în trecut, fenomenul cultural de a ne conecta prin interfeţe

interne la reţea, pentru a avea acces la date, fireşte. În acelaşi timp, depindem foarte mult de recunoaşterea şi reputaţia individuală. Aşa că am dezvoltat o parte bine cartografiată a creierului – sistemul de recunoaştere facială. N-ai să uiţi niciodată un chip pe care l-ai văzut, nici n-ai să uiţi vreun nume legat de acesta, după ce l-ai auzit.

– Ia-o mai încet, spuse Calder, chinuindu-se să ţină pasul.

Încetiniră.

– Aşa e mai bine. Doamne, ce ruşine mi-era în Polarity. Cu toţii erau aşa de drăguţi, încât abia îi mai deosebeai. Asta mă neliniştea acolo. Toată lumea părea unică.

– Toată lumea este unică, spuse Andrea.

Păşea între Winter şi Calder fără să se grăbească, troncănind din călcâie, lovindu-şi gleznele cu manşetele negre. Înlocuise halatul de laborator cu un bolero cenuşiu de satin mat.

Winter îi zâmbi într-o parte, împrospătându-şi aprecierea asupra detaliilor fine ale chipului ei. Oamenii deveniseră frumoşi de la prima lui înviere, încă din Sistemul Solar. Era un efect secundar. Nu fuseseră modificaţi genetic pentru frumuseţe, ci pentru sănătate. Frumuseţea era superficială. Sănătatea era permanentă, strategii implementate care-i făceau tineri, deşi învăţai din experienţă să observi efectele subtile ale vârstei în atitudine şi expresie; nu ca în zilele lui din prima viaţă, sub formă de deteriorare, ci un fel de tocire. Stilul deschis, aproape copilăresc, din privirile lui Ben-Ami şi Al-Khayed, era ceva nou.

– O, Doamne, spuse Calder, oprindu-se brusc.

– Am vrut să vedeţi asta, spuse Ben-Ami.

Primul lucru pe care îl observă Winter fu numele lui şi al lui Calder pe postamentul din faţa lor. Apoi ridicară privirea spre statuile nude îmbrăţişate, în echilibru pe unul dintre picioarele celui mai înalt, al cărui chip îl recunoştea ca fiind al lui. Dădu ocol statuii şi văzu chipul lui Calder, apoi se întoarse şi văzu aceeaşi expresie pe chipul omului. Calder stătea gata să ţipe. Winter râse.

– Statuia e cunoscută sub numele popular de „Amanţii”, spuse Ben-Ami.

La asta râse şi Calder.

– Am văzut că vi se pare amuzantă referinţa asta, spuse Al-Khayed.

– Ştii ce reprezintă asta? spuse Winter. Suntem noi, căzând într-o mlaştină de turbă. De unde au fost recuperate trupurile

noastre. Eram într-o maşină. Motivul pentru care piciorul meu e întins este că apăsam pedala de *frână!*

– Iar motivul pentru care sunt agăţat de el este că nu aveam de ce altceva să mă prind.

– Vă mai amintiţi asta? întrebă Ben-Ami.

Winter îl privi pe Calder şi primi înapoi o privire la fel de goală. Calder clătină din cap aproape imperceptibil.

– Asta s-a întâmplat, spuse Winter.

Amintirea nu era un subiect pe care dorea să-l discute.

– Şi cum aţi fost descoperiţi? întrebă Al-Khayed.

– Secera Neagră ne-a cules de pe câmpul de luptă Rannoch, spuse Winter. Au crezut că suntem victime ale luptei. Fireşte, mlaştina era îngheţată la vremea aceea. Din pricina iernii nucleare.

– Asta e minunat, spuse Ben-Ami, luând notiţe.

CAPITOLUL 6
MAHĂR ÎN CENTURA DE ASTEROIZI

– Perfect, spuse Hoffman.

Nu era pentru prima oară când Carlyle îl suspecta că face glume proaste la adresa ei. O haină lungă de bumbac alb împletit, peste poliester de culoarea fildeşului, cu franjuri la guler şi volane la tiv.

– Arată ca o nenorocită de rochie de mireasă.

– Nu e rochie de mireasă, spuse el. Nici de domnişoară de onoare, adăugă el, prevăzând obiecţia ei. Este periodică şi ironică, este…

– Foarte la modă *în seara asta,* cântă ea. Bine, te cred pe cuvânt. Vii?

El clătină din cap.

– La cântăreţi? Scuteşte-mă. Sunt sigur că o să te simţi bine. Bărbaţii o să cadă în limbă după tine.

– Eu o să cad în limbă. Când am să mă împiedic în rochie.

Trase în sus de rochie ca să poată păşi cu cizmele cu toc, aruncă pe umăr poşeta de piele – accesoriul serii, după cum i se spusese – îşi îndesă pe cap pălăria de paie şi ieşi.

– Pălăria, strigă după ea disperat, se duce *în mână.*

Se gândi mai puţin la felul în care arăta atunci când naveta o lăsă în dreptul parcului de concerte. Aspectul rustic retro era în

mod clar aspectul orei. Văzu acelaşi stil abordat de Atomic Amish, una dintre sectele cele mai conservatoare din AO: fanatici ai fisiunii. Intrarea în parc se afla la o sută de metri de staţie. Un cort mare cu scenă lucea în asfinţit la câteva sute de metri de poartă. Înăuntru, mulţimea deja mirosea a transpiraţie şi a bere. Unii chiar fumau. O atmosferă completă. Înşfăcă o cutie de bere de pe un raft, îşi făcu vânt cu pălăria (aha!) şi-şi croi drum spre partea din faţă. Pentru că toţi se recunoşteau, nu era nevoie de bilete, nici măcar nu ar fi avut nevoie de un ecuson ca să ajungă în culise la petrecerea de după spectacol. Dacă nu ar fi făcut parte din conspiraţia ei cu Armand, petrecerea nu ar fi atras-o. Aşa, simţea o emoţie în piept. Întâlnirea cu barzii Repatriarzi era importantă. Chiar dacă interesul public pentru ea – şi acum şi pentru Shlaim – scăzuse, tot îşi mai putea juca rolul. Cel puţin, ea se afla pe lista de oaspeţi. Poporul capricios de pe Eurydice îşi întorsese în masă atenţia spre muzicieni, destul cât să-i acopere pe fanii adevăraţi care voiau să-i asculte cu adevărat.

Armand nu era unul dintre ei, dar şi el fusese invitat şi avea un loc în rândul din faţă, alături de ea. Armand se ridică, foarte formal îmbrăcat într-un facsimil al vechii lui uniforme ESA, se aplecă şi îşi prezentă soţia. Jeanette exagerase cu perioada retro – minijup metalic şi coif în formă de cascǎ de astronaut – dar era elegant de nepăsătoare la asta.

– A fost un gen foarte expresiv, spuse ea, lămurind problema.

Carlyle se aşeză în scaunul ei de plastic şi privi în jur. Erau o mulţime de rânduri de scaune, nu toate ocupate, dar multă lume stătea în picioare. Unii dintre ei aveau o privire intensă, concentrată. Îi catalogă drept fani vechi ai grupului. Restul audienţei era o secţiune reprezentativă a societăţii Noului Început, de la un nivel inferior celui căruia îi aparţinuseră invitaţii recepţiei date în cinstea ei. Pe măsură ce se uita spre rândurile din spate, recunoscu unele chipuri: un analist de ştiri, actorul Kowalsky şi, la câteva scaune mai încolo, Shlaim. Fostul ei familiar nu o zărise. Se întoarse repede cu spatele.

Ce naiba făcea *el* acolo? Pentru o clipă, imaginaţia i-o luă razna. Apoi, mai calmă, îşi spuse că Shlaim aparţinea, până la urmă, aceleiaşi perioade istorice ca Winter şi Calder. *Fireşte* că voia să vadă şi să audă oameni din anii 2040. Nenorocitul poate că fusese chiar un fan al lor. Ţinutul cerului profund – era destul de nostalgic în legătură cu asta.

Un bărbat îmbrăcat la costum de trei piese, cu cămaşă făcută

în întregime din dril albastru, păşi pe scenă, ducând un microfon şi cerând mulţimii să-i aplaude pe Winter şi Calder, Decedaţi. Cu toţii se ridicară în picioare – sau, dacă se aflau deja în picioare, începură să sară în sus – şi să aplaude. Cei doi muzicieni intrară ducându-şi fiecare chitara. Salutară din braţe, îşi ridicară instrumentele deasupra capului şi zâmbiră mulţimii. Lumina puternică a reflectoarelor care le venea în ochi nu le permitea, probabil, să vadă mare lucru.

Winter, îmbrăcat cu haină neagră de piele, tricou alb, blugi murdari şi cizme maro, era foarte înalt, de aproape doi metri, cu nas subţire, gură largă şi ochi mereu îngustaţi din pricina luminii. Barba nerasă de trei zile îi dădea un aspect sinistru, saturnic, aproape satanic. Avea păr lăţos căzut pe umeri, pieptul larg. Calder era mult mai scund, poate doar un metru cincizeci, pentru că stătea cocoşat. Capul, pe care-l ţinea ridicat, sfida postura impusă, iar ochii, luminoşi şi deschişi, priveau împrejur cu o curiozitate nedisimulată. Era proaspăt bărbierit şi arătos; braţele şi picioarele lui, de lungime normală şi de forţă neobişnuită, îi dădeau un aspect de gorilă. Purta un costum negru cu o cămaşă albă, fără guler, deschisă la gât.

Calder se urcă pe un scaun înalt care-l aduse la acelaşi nivel cu Winter şi amândoi se aplecară o clipă să-şi acordeze chitarele şi să regleze microfoanele montate dinaintea lor. În spatele lor, o duzină de cântăreţe de cor umplură scena, stârnind un alt val de aplauze. Toate erau îmbrăcate identic în costume argintii care păreau costume spaţiale, în contrast izbitor cu îmbrăcămintea fanilor şi – în contextul spectacolului – paradoxal mai demodat.

Winter încercă câteva note şi începu să cânte, cu voce aspră şi neantrenată, dură şi experimentată. Vocea de bariton a lui Calder era antrenată clasic, iar coralul cântăreţelor din spate intra în contratimp melodios cu basul aspru al lui Winter.

Eu eram exclamaţia
El era întrebarea
şi am spus la naiba! şi el a strigat ce?
şi am căzut în beznă

Eu eram Winter, el era Calder
de fiecare dată era la fel...

Mulţimea râse la sfârşitul acestui vers şi Carlyle zâmbi când

îşi dădu seama de gluma proastă a numelor lor: winter şi colder[2] într-adevăr. Nu reuşi să urmărească toate referinţele din restul melodiei, dar versurile şi sunetul trimiteau fiori în public. Melodia dezvăluia povestea rivalităţii dintre prieteni, lupta pentru femei şi muzică şi politică, iar ei o cântau de parcă ar fi fost o baladă despre oameni dispăruţi demult.

Am crezut în el şi m-a trădat
pe străzile bazei Polarity
Miner din Syrtis Major
răzbună-te în locul meu.

Îşi zâmbiră şi-şi strânseră mâinile ostentativ. Winter mai rosti de câteva ori numele oraşului, acoperit de aplauze. Se lansară într-o melodie despre minerii de asteroizi:

Suntem artificierii atomici
maeştrii dansului cu moartea
răscolitorii de sistem
şi vă aducem oţel

Trecură direct la un cântec legat de soldaţii de ocupaţie americani numiţi „şopârle uriaşe de pe altă stea”, urmat de o serie de cântece de dragoste care păreau să însemne mult pentru ei şi încheiară cu o variantă răscolitoare a imnului Repatriarzilor, „Măreţi Străbuni”:

Simţiţi, în cavernele voastre de oţel
fiorul fricii de demult?
Când treceţi pe-aici, vă cutremuraţi şi spuneţi:
A trecut un om pe-aici?

Ne-au tăiat capul, dar n-am murit
şi suntem legaţi de un străvechi legământ.
Nu doarme cel ce visează în abis.
Noi suntem Măreţii Străbuni acum!

Când stelele vor fi la locul lor, va veni o noapte
cu fulgere şi tunete.

---

[2] *Winter şi colder* – iarnă şi ger, în lb. engleză (N.T.).

Veţi auzi armele Măreţilor Străbuni
spulberând capetele turmei voastre de zombi.

Vă vom găsi şi-n iad şi vă vom vrăji
pe drumurile voastre încurcate.
Ne vom întoarce să luptăm când stelele vor fi la locul lor
Ne vom întoarce şi vă vom devora creierul!

Carlyle, privind într-o parte, văzu pe chipul îngheţat al lui Jacques Armand imaginea propriei ei reacţii. Era îngrozitor. Mulţimea era în delir. Winter şi Calder primiră aplauzele, făcură cu mâinile şi ieşiră, apoi alergară înapoi pentru un bis. În sfârşit, împreună cu corul, făcură o plecăciune şi luminile scenei se stinseră. Winter privi primele rânduri şi se opri pentru o clipă asupra ei. Apoi ieşiră cu toţii. Muzică înregistrată, aranjată din difuzoare. Se terminase totul, cu excepţia petrecerii.

Winter îşi băgă capul sub apă şi se şterse cu prosopul până ce se uscă. Lângă el, Calder făcea la fel. Aruncară prosoapele, se priviră şi ieşiră din cabina minusculă de parcă ar fi ieşit pe scenă. Aici, în partea din spate a cortului, era o zonă podită cu lemn unde se găseau barul şi mai multe mese la care stăteau cam o sută de oameni fumând, adulmecând aburi şi servind băuturi. Oaspeţii din culise aşteptau de vreo douăzeci de minute, destul cât să se cufunde în conversaţiile lor şi să-i lase pe muzicieni să intre neobservaţi.

Se apropiară de prima masă şi ocupară scaunele oferite cu aplomb. Trei bărbaţi şi două femei, în costume parcă scoase direct de pe copertele albumelor lor vechi. Winter se uită spre Calder preţ de o clipă, îi făcu discret cu ochiul şi apoi se apucă serios să-i distreze pe fani. În timp ce sorbea din bere şi răspundea la întrebări pe care le auzise de o mie de ori şi punea întrebări al căror răspuns îl uita înainte să se termine de formulat, începu să se simtă bine. Pe vremuri, petrecerea de după spectacol era o cale de a se relaxa printre prieteni şi rude. Mai târziu devenise o corvoadă, o întâlnire cu străini care se pretindeau cunoştinţe, dar rămăsese o activitate absolut necesară de descărcare psihică după acţiune. Dacă el şi Calder ar fi plecat, ar fi ajuns să se îmbete şi să stea singuri sau să se ia la bătaie unul cu altul. Se mai întâmplase.

Trecură la o altă masă şi în alte grupuri din zece în zece

minute, cu uşurare şi cu regret prefăcut. Unul sau doi dintre cei prezenţi fuseseră fani chiar încă din Sistemul Solar, dar muzicienii nu-i cunoşteau personal. După a treia sau a patra mutare, îl întâlniră pe Shlaim care le strânse mâna, apoi se lăsă pe spătarul scaunului cu un zâmbet uşor. Era printre localnicii notabili dintr-un motiv sau altul, nici fan, nici prieten.

– Sunt încântat să vă cunosc, spuse Winter.

– Serios? spuse Shlaim. Adică nu sunt o şopârlă uriaşă de pe altă stea? Sau vreun zombi?

– Nu, fireşte că nu, spuse Winter, surprins. Doamne, omule, nu cred aşa ceva. Nu ne interesează de care parte erai atunci.

– Am vândut multe discuri în America, spuse Calder. Şi în statele-client, adăugă el, fără să fie de ajutor.

– Sunt lucruri din trecut, încercă Winter să o dreagă. Vreau să spun că, de exemplu, Calder era un nenorocit de… Reformator. A trecut.

Shlaim îşi lăsă capul pe spate.

– Se pare că aţi invitat o mulţime de Repatriarzi.

Winter ridică din umeri.

– Habar n-am, sunt indivizi pe care Ben-Ami i-a trecut pe lista de oaspeţi…

Privirea lui ajunse în locul indicat de Shlaim.

– Iar pe generalul Jacques îl cunoaştem. Abia aştept să-l întâlnesc din nou.

Armand stătea cu Kowalski, Al-Khayed şi Ben-Ami, cu o femeie pe care n-o cunoştea şi cu Carlyle. Winter îşi simţi inima strângându-i-se, ca atunci când o zărise în rândul din faţă. Rochia ei lungă era de exact aceeaşi culoare şi stil ca rochia albă din fotografiile în tonuri sepia din Vestul Sălbatic. Avea un chip atât de deosebit, încât era prea dificil să şi-l amintească în detaliu, şi imposibil de uitat. Vederea ei avea să fie întotdeauna o surpriză. (De unde-i venise gândul ăsta?) Winter clipi şi clătină din cap.

– Scuze, ce-aţi spus? întrebă el.

Shlaim părea iritat.

– Am spus, de ce eşti încântat să mă cunoşti? Lăsând la o parte politeţea.

– Bine, spuse Winter, încercând să-şi menţină tonul afabil. Pentru că îmi dă speranţă că alţi oameni pot fi recuperaţi, ca şi tine.

Ridică din umeri.

– E o speranţă slabă.

O femeie stând alături de Shlaim se aplecă înainte.

– Eşti încă un Repatriard, spuse ea.

Nu era limpede dacă asta era o întrebare sau o acuzaţie. Winter se uită la ciudata femeie frumoasă. În rochia ei renascentistă, părea o actriţă jucând rolul sinistru al ducesei de Medici. Era probabil o spioană a Consiliului. Aproape că izbucni în râs.

– Încă mai cred în ceea ce credeam... în urmă cu două săptămâni, cât mi se pare mie că a trecut de atunci, spuse el, ridicând din umeri. Trăim acum într-o lume diferită. Înţeleg că ne putem întoarce pe Pământ dacă dorim, când vor veni navele hiperluminice sau când se va deschide gaura de vierme. Nu ştiu, poate că sunt alte politici acum, dar vechea dispută dintre Fugari şi Repatriarzi aparţine trecutului. Întreaga problemă a devenit redundantă.

– Aş vrea să-l întreb pe Shlaim dacă mai este încă Sionist, spuse Calder, pe tonul cuiva care face o observaţie pertinentă.

– Nenorocitule! izbucni Shlaim. Eurab nemernic!

Winter puse o mână pe umărul lui Calder.

– Ăsta e un alt război care s-a terminat, spuse el blând. Cu toţii am murit în el, nu? Mă rog, e un fel de-a spune. Uită, omule, uită.

Se ridică în momentul în care era politicos să o facă, îşi luă rămas bun ţeapăn şi trecu la altă masă, dar nu la următoarea.

– Sunt momente în care îmi vine să te strâng de gât, îi spuse lui Calder.

Ajunseră la masa lui Ben-Ami o oră mai târziu, în ideea de a lăsa ce-i mai bun la sfârşit. Ben-Ami făcu prezentările necesare. Winter avu grijă să se aşeze lângă Carlyle. Calder îi aruncă o privire şi se aşeză lângă Andrea Al-Khayed care se purtă foarte prietenos cu el.

Dar prima persoană cu care vorbiră fu Jacques Armand.

– Ăsta e lucrul cel mai uimitor, spuse Winter. Să vă văd din nou.

– Ca să fiu cinstit, spuse Armand, nu-mi amintesc de voi. Au fost o mulţime de trupuri în clinicile Secerii Negre.

Calder oftă şi se jucă cu o ţigară.

– Mda, şi ne-ai salutat pe fiecare în parte.

– Era o datorie zilnică, spuse Armand. Pentru moral. Dar, fireşte, îmi aduc aminte de voi în calitate de oameni de

spectacol. Nu v-aţi pierdut calitatea. Să vă aud din nou, pe viu, a fost o experienţă pe care n-o voi uita.

Soţia lui, Jeanette, râse.

– Vrea să spună că i-a plăcut la fel de puţin ca întotdeauna.

Jacques Armand ridică din umeri, zâmbind.

– Ce pot să spun? Am gusturi clasice.

– Ei, spuse Winter, ale mele sunt romantice.

Se întoarse spre Lucinda Carlyle, zâmbind.

– Ca şi ale tale, din câte văd.

Ea îi zâmbi jenată.

– Nu am făcut decât să mă îmbrac după modă. Îşi trecu unghiile peste rochia împletită. Nu mă reprezintă.

Winter încuviinţă cu seriozitate.

– Da, e mult prea… sfioasă pentru tine, sunt sigur. Dar şi arată bine pe tine.

Pierdea teren rapid. Nu voia nimic mai mult în acel moment, doar să poată sta acolo şi să o privească în ochi.

– Oricum…

Spuse prima prostie care-i trecu prin cap.

– Ai fost vreodată pe Pământ?

– Da, am fost, spuse ea.

Winter şi Calder icniră în acelaşi timp.

– Chiar? spuse Winter. Cum e acolo?

Privirea ei trecu parcă prin el, spre Armand, apoi se întoarse.

– E minunat, spuse ea. Se reface. Creşte la loc. În comparaţie cu el, lumile terraformate – chiar şi aceasta – par palide. Sărăcăcioase, pricepi?

– O, da, spuse Winter. Pricep. Dar oamenii?

– Şi maşinile, spuse Calder.

– Ei, oamenii sunt bine. Au recuperat vreun miliard până acum, din câte am auzit. Iar maşinile nu sunt prea multe. Cele care nu sunt distruse, zac şi ele pe-acolo şi zumzăie.

– Aţi înfrânt maşinile de război? întrebă Calder.

– Nu chiar. Într-un fel, s-au lăsat păgubaşe. Şi-au terminat bateriile sau aşa ceva, spuse ea, ridicând din umeri. Sau ceva din interiorul lor a dispărut.

– Ne întrebam dacă ar fi posibil, spuse Winter, să facem chestia aceea Repatriardă. Chestia cu învierea, cum aţi făcut voi cu…

Împunse cu degetul mare peste umăr.

– Ce spui? Da. Adică, poate. Avem o problemă aici.

Se apleacă şi vorbi încet cu amândoi, poate şi cu Armand. Ceilalţi de la masă erau implicaţi în alte conversaţii.

– Pământul e un loc uriaş, aşa-i? Nicio putere nu îl poate domina. Oricum, nu orice măgar! Şi noi, firma Carlyle adică, am preluat reţeaua de găuri de vierme demult şi încă o mai stăpânim, fireşte. Dar nu am pus mâna pe tot. Maşinile post-umane, toate, sunt în mâna unei alte puteri, Cavalerii Iluminării. Cărora nu le place să-i vadă pe alţii că-şi vâră nasul în treaba asta.

– Ah, spuse Calder. Ar trebui să vorbim cu ei, atunci.

Carlyle păru încurcată.

– Nu, nu, spuse ea. Nu ar accepta învierile, chiar de-ar putea să le facă. Nu cred în asta. Karma proastă.

– La dracu', spuse Winter, lăsându-se peste spătar. Atunci nu mai e nicio speranţă.

– O, nu, spuse Carlyle. Ba deloc.

Se apropie mai tare. Winter îi adulmecă parfumul, o aromă de mosc, animalică, amestecată cu mirosul vechi al rochiei care fusese refăcut odată cu ţesătura.

– Vedeţi voi, continuă Carlyle, nu am avut niciodată ocazia să-i înfruntăm pe Cavaleri pe Pământ. E destul loc, nu? Putem oricând să-i alungăm dintr-un loc, măcar până ce trimitem câteva maşini de căutare. Nu putem garanta nimic, fireşte, dar pot garanta că o să încercăm.

– Garantezi? spuse Calder. Poţi tu să garantezi?

Carlyle se îndreptă de spate, încetând să mai pară o gagicuţă în rochie veche, devenind o doamnă într-o rochie antică.

– Sigur, spuse ea. Sunt o Carlyle.

Conversaţia continuă. Kowalsky discuta cu Jacques Armand, sorbind informaţii; după o vreme, Winter văzu că gesturile actorului, chiar şi înfăţişarea lui, începură să semene cu ale subiectului său; ceva legat de muşchi, de tonusul gurii. Jeanette îi împărtăşea ceva intim lui Al-Khayed. Ben-Ami, atent la toate, avea o ureche ciulită în direcţia aceea în timp ce vorbea cu Carlyle.

Calder se ridică şi plecă să se plimbe, întorcându-se cu o femeie înaltă care împărţea cu el un tub narcotic aburind şi o mulţime de chicoteli. Winter nu află niciodată dacă femeia fusese cucerită de pălăvrăgeala lui sau dacă avea o atracţie pentru diformitatea lui, sau dacă o făcea din milă.

Se întoarse spre Carlyle şi Ben-Ami.

– Uite, să vă spun ceva, vorbi producătorul. Luaţi asta şi vedeţi cu ochii voştri. Merge pe orice aparat.

Scoase cu degetele un card din buzunar şi îl înmână lui Carlyle, care zâmbi şi îl aruncă în poşetă.

– Am să văd dacă Hoffman şi-a bătut joc de tine, spuse ea. Sau dacă Adrian spune adevărul.

Winter îi surprinse privirea.

– Despre ce?

– Despre calitatea producţiilor lui Benjamin.

– A, sunt grozave, spuse Winter. Sunt mândru să fac parte din următoarea.

Carlyle îi aruncă o privire ciudată.

– După cum am mai spus, voi vedea singură.

– Nu ai încredere în gusturile mele?

– Ca să fiu cinstită, nu. După seara asta, nu.

Winter ridică mâinile, râzând.

– Nu discutăm despre gusturi.

Cel puţin vorbea cu ea, cel puţin avea un motiv să o privească.

– Pui mult suflet în cântecele de dragoste, recunoscu ea. Şi în prima melodie.

– Aşa am şi vrut, spuse el.

– Se referă la persoane reale? întrebă ea.

Lângă ea, Ben-Ami trase aer printre dinţi. Ea nu observă.

– Winter şi Calder au fost persoane reale, spuse Winter.

– Mă refer la femeie, spuse Carlyle.

– Irene a mea, spuse Winter, şi Ariene a lui Alan au fost… soţia mea şi prietena lui. Mergeam să le întâlnim la un hotel în Fort William când am avut accidentul. Era primul nostru contract mare, sărbătoream, maşina rula cu autopilotul GPS. Atunci s-a petrecut Marele Rapt. Maşina a ieşit de sub control înainte să putem face ceva. Următorul lucru pe care mi-l amintesc este că m-am trezit pe orbită, douăzeci de ani mai târziu. Pământul şi Scoţia, Irene şi Ariene, totul dispăruse. Dacă a mai rămas ceva din ele, se află în maşini. Devoratoarele de suflete.

Se cutremură, apoi zâmbi mândru la amintirea aceea.

– O să le recuperăm noi.

– Oricum, veţi recăpăta Pământul şi Scoţia, spuse ea. Asta sigur, iar în ceea ce priveşte restul, vom face tot ce se poate.

Winter simţi durerea revenind şi uşurarea în acelaşi timp.

– Povesteşte-mi despre Scoţia.

Ea povesti, descriind o imagine vie a călătoriilor ei, ruinele şi refacerile, pădurile de pin din Perthshire, deşertul de rugină de la Duirinish, lumina de seară de pe Road Bridge, castelul Carlyle reflectat în lacurile crater din Clyde. Winter ascultă, intrat în transă pentru prima oară din pricina vorbelor ei şi nu din pricina aspectului. Chiar şi Calder, cu privirea sticloasă şi fără niciun disc vândut în Scoţia, era atent, cu braţul în jurul gâtului noii sale prietene. Ceilalţi oameni se opriră din discuţii la mesele dimprejur şi ascultară, iar dacă stăteau în picioare se traseră mai aproape.

În spatele lui, cineva râse tare. Winter se întoarse, ieşind de sub vrajă, şi îl văzu pe Shlaim.

– Iar tu, spuse Carlyle.

Shlaim trase un scaun şi se aşeză.

– Îmi pare rău pentru… mai devreme, spuse el, mai ales către Calder. Subiecte sensibile, înţelegi.

Calder încuviinţă şi dădu din mână.

– N-are nicio importanţă.

– O cunosc pe această femeie mai bine decât voi, spuse Shlaim, întorcându-se spre Winter. Ştiu ce vă promite. Poate că o să fiţi surprinşi să aflaţi că vorbeşte chiar serios. Vă poate duce pe Pământ, iar familia ei nu s-ar da în lături de la un raid împotriva Cavalerilor. Dacă asta v-a oferit, eu o cred.

Winter se forţă să nu încuviinţeze, dar Carlyle luă o atitudine batjocoritoare.

– Da, şi tu ce vrei?

– A, nimic, spuse Shlaim. Dar vreau să le spun ceva prietenilor noştri de aici. Vreau să vă spun, domnilor, că nu are rost. Aventura asta nu ar duce la nimic.

– Cum adică? întrebă Winter.

Shlaim privi de la Winter la Calder şi înapoi.

– De la învierea mea, am avut o mulţime de discuţii interesante cu domnişoara Koshravi şi cu alţi mânuitori ai Secerii Negre. V-am văzut dosarele. Spre deosebire de voi, eu am fost – sunt încă – un expert în calculatoare. Am capacitatea să le înţeleg, iar Secera Neagră mi-a confirmat bănuielile. Când aţi fost scoşi din mlaştină, nu aţi fost descărcaţi dintr-un program, cum am fost eu sau eurydicienii când au ajuns aici, sau cum aţi fost chiar voi recent, cu aportul încântătoarei domnişoare Al-Khayed.

– La naiba, ştim asta, rânji Calder. Fetele din Secera Neagră

ne-au înviat cu un analizor neural. Nu e ceva nou.

– Ştiţi ce face un analizor neural? spuse Shlaim. Potriveşte structurile neuronale cu informaţiile primite. De îndată ce găseşte o potrivire, reface în sens invers structurile rămase. Îţi poate *crea* amintiri. Poate reconstrui un creier şi o minte din câteva fragmente, tot aşa cum un paleontolog reface un animal dispărut dintr-un singur os.

Zâmbi.

– Un fel de legendă urbană, dar ştii la ce mă refer.

Winter încuviinţă.

– Ştim asta. Care e problema?

– Problema, spuse Shlaim, este că în situaţia voastră nu a existat multă structură neuronală ca punct de plecare. Mlaştina şi permafrostul nu pot face prea multe pentru prezervare. Majoritatea amintirilor voastre despre prima viaţă sunt cu totul sintetice, extrapolate din înregistrările video, din fragmente de biografie – din bileţele şi din melodiile voastre, sau pur şi simplu inventate. Nu a existat niciodată nicio Irene. Nici Ariene. Nu au existat decât în cântecele voastre. Aveaţi prietene în momentul morţii voastre, dar ele trăiau la Londra, nu vizitaseră niciodată Scoţia şi au fost aproape sigur vaporizate în timpul celui de-al doilea atac.

Chipul lui Carlyle deveni palid. Ben-Ami se încruntă. Jacques Armand arăta de parcă s-ar fi micşorat în uniforma lui. Jeanette era îngrijorată şi plină de compasiune.

Winter se uită la Calder, apoi se întoarseră amândoi spre Shlaim.

– Ştim toate astea, spuse Winter. Am aflat la câteva săptămâni de la învierea noastră.

Făcu un semn larg cu mâna spre încăpere.

– Am avut fani, vezi? Ei ştiu mai multe despre noi decât oricine altcineva. Ne-au povestit discrepanţele. Asta nu schimbă nimic. Tot vrem să ne întoarcem şi vrem să-i resuscităm pe toţi.

Shlaim se ridică. Winter îşi dădu seama că este tulburat, dar se controla admirabil.

– Mi-e milă de tine, spuse Shlaim, aruncând o privire spre Carlyle şi Armand. Ştiu ce faceţi, îi spuse el lui Carlyle. Încercaţi să-i atrageţi pe Repatriarzi de partea familiei Carlyle şi să-i montaţi împotriva Cavalerilor, asta în cazul în care Cavalerii vor ajunge aici primii.

– Fireşte că asta fac, spuse Carlyle.

Winter o privi cum îi aruncă fostului ei rob un zâmbet trist, leneş, dispreţuitor, şi se întrebă dacă Shlaim nu era el însuşi subjugat.

– La ce te aşteptai de la mine?

– O, am presupus că ai să-l seduci pe Armand, spuse Shlaim, sau pe acest cântăreţ jalnic, doar ca să pecetluieşti alianţa cu plăcere înainte de a o face cu sânge. În definitiv, ăsta e stilul familiei Carlyle. Te-am mai văzut făcând asta. Am fost în cameră. În *multe* camere.

Armand se întoarse spre soţia lui, apoi spre Carlyle. Ţinea mâna pe tocul pistolului.

– Să-l împuşc? întrebă el de parcă ar fi fost curios dacă vrea cineva să mai bea ceva.

– Nu, Jacques, spuse Jeanette. Au să-l învie la loc, oricum.

– Eu am să-l omor, spuse Carlyle, tremurând toată. Şi când familia mea va ajunge aici, o să-i şteargă toate copiile.

– Nu, dragă, spuse Jeanette ridicându-se. Hai să plecăm împreună.

Carlyle nu se mai uită la Shlaim sau la Winter. Chipul ei era palid, cu două pete roşii pe obraji, iar gura desena o linie orizontală. Îşi luă pălăria şi poşeta şi plecă cu familia lui Armand. Winter le urmări la plecare, iar când se întoarse, constată că Shlaim şi tovarăşii lui se îndepărtaseră. În cort se mai aflau încă vreo cincizeci de persoane, unii privind spre el. Ben-Ami, asistenta lui şi actorul stăteau îngheţaţi de jenă.

Calder se ridică şi fata se ridică odată cu el.

– Hai să ne dregem la bar, spuse Calder. Noapte bună, Andrea, Adrian, Benjamin. Mulţumesc pentru seara asta plăcută şi încununată de succes. Mişcă-ţi curul, Winter.

Winter se ridică nesigur pe picioare.

– Noapte bună, amici, doamnă. Noapte bună.

La bar, Calder se caţără pe un scaun, îşi puse braţul pe după gâtul fetei şi rânji spre Winter. El pocni din degete şi aranjă paharele ca pe nişte stive de jetoane de poker, apoi le împărţi ca pe nişte cărţi.

– Uită de ea, omule, spuse el. Nu-i de nasul tău. E o prinţesă, ştiu stilul, îl ştiu de mult.

Îi trimise un pahar peste tejghea.

– Dă-l peste cap în amintirea lui Irene şi Ariene, oricât de false ar fi amintirile despre ele. Acum, uită-te împrejur. Sunt cel puţin zece femei pe aici care arată mai bine decât Lucinda Carlyle şi

care sunt gata să călărească cel mai urât nenorocit care a fost scos vreodată dintr-o mlaştină.

Pentru o clipă, Winter se gândi serios să-l pocnească. Apoi se uită împrejur.

– Ei, ce naiba, spuse el.

În preistorie, înainte de civilizaţie, înainte de Singularitate, nu existase regenerarea membrelor pierdute sau a organelor. Oamenii foloseau cosmetice şi proteze. Când Lucinda fusese mică, descoperise îngrozită acest adevăr. Fusese şi mai îngrozită de un cântec mai vechi decât toate celelalte, despre un amant care se dovedea a fi făcut parte cu parte din tot felul de adaosuri artificiale: un picior de lemn, un ochi de sticlă, o perucă, *dinţi falşi…*

Acum, stând în naveta monorai cu faţa spre soţii Armand şi ţinându-se de genunchi ca să-i oprească din tremurat, simţea aceeaşi groază. James Winter şi Alan Calder nu erau nici încărcaţi, nici descărcaţi, nici măcar înviaţi. Erau personalităţi protezate. Aveau memorii false. Fără o memorie bună, nu aveau identitate, continuitate, umanitate. Ideea o afecta ca răul de mişcare. Nu se gândise niciodată la Shlaim altfel decât la un om.

Era un prizonier, un sclav după cum îl numeau eurydicienii, trăind într-o închisoare virtuală, dar era uman sau post-uman. Componentele lui poate că fuseseră digitale, dar le avusese. Acest amestec de uman şi ne-uman era cu totul altceva. Era o monstruozitate.

Şi mai rău era că Winter îi demonstrase că era atras de ea; în plus, ca lucrurile să fie şi mai rele, înainte ca Shlaim să intervină, îl găsise pe cântăreţul cel înalt ca fiind atrăgător. Se cutremură.

Jeanette Armand se aplecă în faţă.

– Lucinda, spuse ea îngrijorată. Cred că ţi-e frig.

Carlyle se forţă să zâmbească.

– Da, spuse ea. Mi-e un pic frig.

CAPITOLUL 7
FIZICA NEWTONIANĂ

– Ce faci? întrebă *Dragonul Hămesit.*

Era ca vocea de peste umăr a cuiva care se strecurase în spatele tău. Cyrus Lamont tresări speriat. Fusese sigur că partea

asta de navă se afla în afara controlului maşinilor.

– Verific motoarele, spuse el. Nu mai apar pe indicatoare.

– În procesele mele intense se văd foarte clar, spuse nava. Deşi n-aş putea fi sigur că primesc informaţii precise. Dacă n-ai fi fost atât de preocupat să montezi un generator de şoc electromagnetic ca să-mi ştergi memoria, aş fi apreciat cooperarea ta pentru a face o comparaţie detaliată.

Vocea sa trăda tristeţea şi (din întâmplare) îl acuza pe drept. Lamont se îndepărtă de unitate, ridică mâinile şi clătină din cap.

– Ba nu, spuse el. Şi chiar dacă aş fi făcut-o, n-ar trebui să o iei ca pe o ofensă. Ai o mulţime de cópii de siguranţă în alte părţi.

– Scuză-mă dacă nu găsesc liniştitor acest lucru, spuse *Dragonul Hămesit.* Totuşi, să lăsăm asta deoparte. Am să-ţi arăt ceva. Pentru că nu sunt capabil să-ţi trimit o imagine, îţi sugerez…

– Da, da.

Lamont se împinse cu picioarele şi se propulsă prin tub spre camera de control. Alunecă în plasa elastică şi se potoli, privind către ecrane. Afară, asteroidul semăna, chiar mai mult decât ultima dată când se uitase, cu stârvul unui animal mare care era transformat de larvele de insecte, dintre care unele se transformau deja în pupă, dacă nu se metamorfozau deja. Hectometru după hectometru era înţesat cu maşini de război într-un întreg bestiariu de forme, de la vehicule masive asemenea tancurilor, până la maşini aeriene de luptă insectile iuţi, printre care se aflau maşinăriile – ele însele canibalizate continuu în stadii anumite ale procesului de producţie – pentru a construi şi mai multe. Oglinzile solare monomoleculare înfloreau peste tot, şi oţel, margini diamantate şi planuri luceau în lumina reflectată şi focalizată. În altă parte, ţevi lungi translucide pulsau cu un fel de combustibil chimic sintetizat din carbonul asteroidului, din hidrogenul şi oxigenul lui.

– Ai găsit ceva nou la grădina zoologică? întrebă Lamont.

– Nu pe ecranul acela, spuse nava. Aici.

Schimbă imaginea spre cel mai subtil instrument al navei, detectorul de unde gravitaţionale. Afişajul era o încâlceală complexă, în continuă mişcare, la fel de greu de interpretat de necunoscători ca un radar pentru un sălbatic. Lamont nu era un necunoscător. Zări pe loc anomaliile. Patru linii străbăteau sistemul, unindu-se în dreptul cuplului orbital Eurydice-Orpheus.

Fiecare obiect pierdea din greutate încontinuu, aproape exponenţial pe măsură ce decelera, cu toate că masa nu era disipată în exteriorul lor. Când le cronometră viteza, îşi dădu seama ce se petrecea – decelerau de la viteze relativiste, aproape luminice. Acest lucru era singurul responsabil de scăderea masei lor. Părea imposibil, o violare crasă a celei de-a doua Legi a Mişcării.

– Vreo urmă de masă degajată? întrebă el. Semnături ale rachetelor?

– Nimic, spuse nava. Se pare că nu folosesc niciun fel de rachete.

– Deci să-i spunem adio lui Sir Isaac?

Toate discuţiile aprinse de pe Eurydice despre nave spaţiale mai iuţi decât lumina şi despre porţi spre găuri de vierme sugeraseră că fizica einsteiniană fusese într-un fel surclasată, dar văzând încălcarea legilor lui Newton în felul acesta i se păru neaşteptat şi neliniştitor, deşi, dacă se gândea mai bine, era cu totul previzibil.

– O analiză iniţială sugerează implicarea unei noi fizici, într-adevăr, spuse Maşina. Acest lucru se potriveşte cu pretenţiile ridicate în transmisiile recente de ştiri. Hai să-ţi arăt cum au apărut anomaliile.

Derulă înregistrarea cu câteva minute în urmă – era şi mai ciudat să vadă masa obiectelor crescând asimptotic – apoi opri pe un ecran cu imagini naturale secvenţa de patru microsecunde în care izbucnea o lumină albastră.

– Radiaţii Cherenkov, spuse nava, dintr-un moment al călătoriei hiperluminice în mediul interstelar, la începutul deceleraţiei. Înainte de asta, putem specula că se deplasau hiperluminic prin vid, dar nu există nicio urmă a trecerii lor, deci e de presupus că au trecut prin altceva decât prin vid.

Ecranul trecu înapoi la cititorul de unde gravitaţionale. Lamont privi fascinat la undele gravitaţionale din ce în ce mai slabe ale navelor interstelare. După ce ştirile de săptămâna trecută se învechiseră, Lamont descoperi că toată afacerea maşinilor de război – în ciuda implicării personale involuntare – i se părea mult mai puţin interesantă şi mai zguduitoare decât descoperirea faptului că Eurydice nu era izolată de omenire – sau de supravieţuitorii ei – şi nu se rătăcise prea tare faţă de trecutul istoric şi relativ recent. O întreagă cultură şi atitudine fuseseră clădite în jurul ambelor presupuneri. Căderea acestor

presupuneri îl tulburau şi îl făceau să se simtă jenat. Nu avea nicio îndoială că la fel se simţeau cu toţii.

– Cele două urme exterioare se despart, spuse maşina.

Un minut mai târziu, mişcarea era destul de grosieră ca să poată fi detectată de Lamont. Două dintre nave se desprinseră de formaţie şi se dizolvară în zgomotul de fond gravitaţional al lui Orpheus, în vreme ce restul de două continuară spre atracţia mai mare a planetei Eurydice.

Fizica intuitivă e aristoteliană. Ce urcă, trebuie să coboare. Ce stă sus, trebuie susţinut. Ce…

– Ce dracu' e asta? strigă Calder, sărind în picioare şi arătând cu degetul.

Winter scoase brusc nasul din foile cu note de pe masa plină de pahare pe care o împărţea cu Calder şi Ben-Ami la Siajul Luminos. Era a treia zi de când încercau să scoată ceva din materialul brut al interviului şi din amintiri. Calder arăta spre orizont. Braţul îi tremura. Privirea lui Winter se îndreptă spre locul arătat şi începu şi el să tremure. Sări în picioare. Ben-Ami se prinse de un scaun, clătinându-se pe picioare. După o clipă, Calder se caţără pe masă, sprijinindu-se cu o mână pe umărul lui Winter.

Departe pe cer, vizibile pe deasupra liniei clădirilor de dincolo de parc, se aflau două arcuri groase, negre, ca sprâncenele unui uriaş invizibil. Clipă de clipă, deveneau tot mai mari şi mai întunecate. La început, puteau fi confundate cu un fenomen de mică întindere şi apropiat, dar pe măsură ce dimensiunea lor aparentă se mări, deveni evident că erau enorme. Şi alţii observaseră şi vestea se răspândi. În jurul lor, mesele se răsturnau, vesela se spărgea, vehiculele se opreau şi traficul deveni haotic. Zgomotul se intensifică pe măsură ce obiectele se apropiară, de parcă ar fi fost gata să-i lovească. În treizeci de secunde, obiectele se aflau deasupra oraşului. Făcute parcă din piese rectangulare tăiate dintr-o sferă goală, aveau, fiecare, sute de metri pe fiecare latură. Se deplasau la o altitudine constantă de cinci sute de metri, încetinind. Umbra lor acoperi parcul, întunecând clădirile. Apoi, chiar deasupra parcului Jardin des Étoiles, se opriră, rămânând atârnate în aer. Winter, aşteptându-se ca ele să cadă, îşi înfipse unghiile în palme. Deschise mâinile cu un efort de voinţă şi se prinse de marginea mesei din spatele lui într-un moment de ameţeală.

– Să nu-mi spui că astea sunt... începu el.

– Nu cunosc nimic de genul ăsta, spuse Ben-Ami. Probabil că sunt nave spaţiale.

Se întoarse, cu ochii aprinşi, către cei doi muzicieni.

– E minunat! Sfârşitul izolării! Nu ne mai putem îndoi acum!

Unii se îndoiseră, Winter ştia asta. Exista un curent înfloritor al teoriei conspiraţiei, care susţinea că, de fapt, cei doi străini, Carlyle şi Shlaim, erau eurydicieni cu un fel de deghizare profundă la nivel de ADN sau reînviaţi procesaţi în secret; că totul fusese scornit de compania lui Armand sau de Repatriarzi sau de Consiliu, dintr-un motiv abject şi improbabil, de regulă având de-a face cu bugetul apărării. Când se gândea la asta, devenea nostalgic.

– Da, drăguţ, spuse el, smulgând mâna lui Calder de pe umăr. Ca principiu. Nu pot spune că sunt încântat la gândul ocupanţilor navelor.

– De ce nu? întrebă Ben-Ami. Sunt oameni ca noi.

– Exact, spuse Winter, şi Calder chicoti.

– Ai văzut...?

Vocea lui Jacques Armand se auzi din noul telefon al lui Carlyle. Ea îl ridică şi arătă un deget în sus, în semn că da.

– Ne uităm cu toţii, spuse ea.

Alături de ea, pe pasarela de metal a unei fabrici automate, ghidul ei din ziua aceea se holba cu gura căscată. Una dintre nave tocmai începuse să se mişte din nou, accelerând încet, lăsând-o pe cealaltă deasupra parcului.

– Ştii ale cui sunt navele astea? întrebă Armand agitat.

– Nu-mi pot da seama de aici, spuse Carlyle continuând să privească. Cumpărăm nave din astea pentru Cavaleri şi le modificăm.

– N-ar fi nimic de pierdut să-i întâmpinăm, indiferent cine sunt, spuse Armand. Acum ar fi momentul cel mai potrivit.

– Ar fi bine, într-adevăr, dacă nu cumva e prea târziu. Una dintre ele pleacă.

– Hai să-i dăm drumul. Ne vedem la faţa locului.

– Sunt pe drum.

Puse telefonul în buzunar şi se întoarse spre ghidul ei.

– Îmi pare rău, spuse ea, şi mulţumesc, dar acum trebuie să plec.

Ghidul nici măcar nu se uită la ea.

– Bine, bine, spuse el.

Bărbatul deja scana numere pe telefonul lui şi le găsea pe toate ocupate.

Carlyle alergă pe pasarelă şi coborî scara în spirală spre platforma monoraiului, aşteptând frenetic câteva minute până ce se auzi şuieratul unei capsule care se opri. Sări înăuntru şi în următoarea jumătate de oră sări dintr-o capsulă în alta de-a lungul drumului spre Lesser Lights Lane. Jos, străzile şi trotuarele erau presărate cu chipuri privind în sus. Traficul încetinise până aproape se oprise, doar câteva vehicule reuşeau să se strecoare.

Armand o aştepta la staţie cu un entopter de două locuri.

– Sus! strigă el.

Scaunul o îmbrăţişă din spate şi îi sprijini ceafa. Uşa de sticlă curbată se închise şi micuţa navă decolă ca o muscă de pe care se ridicase mâna ce o ţinea prizonieră. Zborul şi manevrele ei erau şi ele asemănătoare. Trecură pe lângă pereţii clădirilor uriaşe şi se îndepărtară. Văzu cu uşurare că Armand nu o controla defel şi că vorbea cu altcineva. El avea casca în ureche, iar ea nu, aşa că nu putea auzi niciun cuvânt din cauza bâzâitului vehiculului. Aeroportul se ivi deodată, ca un luminiş, iar entopterul ateriza pe iarbă. Unul dintre oamenii lui Armand îi aştepta cu costumele pregătite. Carlyle îşi trăsese îmbrăcămintea de corp pe sub hainele la modă. În ziua aceea se purta pijamaua de mătase cu model chinezesc, deci nu avusese nicio problemă. Se strecură în costum şi verifică interfeţele cu care se obişnuise acum, deşi nu erau intuitive, şi cu care Armand o antrenase. Armand deja alerga spre nava hipersonică. Ea sări pe locul din spate al cabinei şi abia avu timp să-şi prindă centura de siguranţă înainte de închiderea carlingii şi de pornirea zgomotoasă a motoarelor. Nava decolă vertical, se aplecă şi acceleră brusc.

După zece minute de la decolare, când oraşul se mai afla încă sub ei, vocea lui Armand se auzi în căşti.

– La naiba, spuse el. Una dintre nenorocitele de nave tocmai a aterizat lângă relicvă. Unii dintre ocupanţi au ieşit şi s-au prezentat politicos drept Cavaleri ai Iluminării. Trupele de la faţa locului au ordin de la Consiliu să rămână pasive, fireşte.

– Înţeleaptă mişcare, spuse Carlyle. Ce fac Cavalerii?

Armand ascultă câteva minute.

– Se desfăşoară în jurul relicvei, spuse el. Foarte politicoşi şi fermi.

– Ăsta e stilul lor, spuse Carlyle.

– Vrei să te întorci?

– Nu atâta timp cât mai am vreo şansă să ajung la poartă.

– Încă nu avem nicio veste despre deschiderea ei, spuse Armand.

– Poate că reuşesc să stau pe lângă oamenii tăi, presupunând că nu vor fi alungaţi, şi să mă folosesc de ocazie dacă apare.

– Bine, spuse Armand, râzând. Vreau să-i întâlnesc personal pe aceşti Cavaleri ai Iluminării.

Călătoria prin nord dură mai puţin decât cea prin sud pe care o făcuse cu două săptămâni în urmă. Într-o oră, traversaseră oceanul şi trecuseră mult pe deasupra ţărmului zdrenţuit al Continentului Nordic. De această dată, Carlyle avu ocazia să observe priveliştea şi să descopere domurile strălucitoare ale coloniilor sau ale staţiilor ştiinţifice în peisajul cu aspect de tundră. Pe măsură ce dealurile deveniră tot mai înalte, domurile se împuţinară. Apoi, în depărtare, văzu spinul de diamant al relicvei şi pata neagră de alături. Aerul ţipă când jeturile se întoarseră spre înainte şi nava frână, zguduindu-se atunci când trecură sub bariera sunetului. Simţi cum este apăsată în chingi. Evident, desfacerea navei în aer ar fi fost o pierdere inutilă, de vreme ce nu era necesară desfăşurarea unităţilor de aerocare. Armand vorbea cu oamenii lui de la sol, evident cerând permisiune de aterizare şi aplecă nava într-o curbă largă în jurul relicvei şi a navei CI. Pe măsură ce pierdeau din altitudine, apărură lucirile celorlalte vehicule aeriene ale companiei şi ale blindajului celor terestre; aeronavele erau în culori strălucitoare, tancurile şi artileria erau verzi, mai mult din motive de tradiţie decât din motive de camuflaj.

Mlaştina roşcată şi verde se afla acum la numai două sute de metri mai jos. Direcţia jeturilor se schimbă, dinspre înainte spre jos, iar nava începu să coboare. În acel moment, o pală de vânt veni de deasupra şi aruncă nava într-o parte ca pe o frunză. Cerul şi pământul îşi schimbară locurile de mai multe ori. Mâinile lui Armand părăsiră comenzile şi se prinseră de mânerele ejectorului din dreptul umerilor. Zdruncinată şi aruncată în toate părţile, Carlyle încercă să facă la fel, dar nu exista nicio şansă să se ejecteze. Pilotul automat preluă controlul mult mai repede decât ar fi reuşit un pilot uman şi redresă nava în ultima clipă, la zero metri. Cu un scârţâit, nava atinse pământul şi scurmă în coasta dealului, zguduindu-se şi oprindu-se, în sfârşit,

aruncându-i pe pasageri în faţă, apoi spre spate.

Costumele preluară aproape tot şocul impactului. Armand deschise carlinga. Carlyle se ridică după el şi se lăsă să alunece la pământ. Erau pe coasta unui deal la vreun kilometru de relicvă. Armand îşi ridică viziera.

– Dacă se poate spune aşa, zise el, asta a fost o aterizare.

Priviră amândoi în sus. Bolizi strălucitori traversau cerul în toate direcţiile, cu traiectoriile radiind din zenit. Un bubuit se auzi în câteva secunde şi continuă mult.

– La dracu', spuse Carlyle.

– Dacă ar fi să ghicesc, aş spune că e o navă spaţială explodând.

– Mda. Am fost aruncaţi de unda de şoc a unei rachete spaţiu-spaţiu. De obicei, nu distruge direct nava, dar o explozie destul de aproape provoacă explozia motoarelor cam într-un minut, spuse ea, încruntându-se. E o problemă cunoscută.

– Săracii, spuse Armand şi clătină din cap. Sper că toţi au avut cópii de siguranţă, nu?

Începură să coboare dealul.

– Dacă erau de la firma noastră, spuse Carlyle. Nu şi dacă erau Cavaleri.

– Ei nu deţin tehnologia?

– O, ba da. Numai că nu o folosesc.

– Doamne Dumnezeule, spuse Armand. De ce nu?

Carlyle ridică din umeri, călcând cu grijă prin iarbă.

– E o chestie de fizică. Au credinţa că se vor întoarce.

– Reîncarnare? spuse Armand pe un ton dispreţuitor.

– A, nu, spuse Carlyle. Cosmos ciclic.

Armand pufni.

– M-ai liniştit.

Ea făcu o pauză ca să-l lase să o ajungă din urmă, apoi se încruntă spre el.

– E adevărat, spuse ea. Nu e vorba de religie. Au dovedit-o. Nu facem decât să trăim la nesfârşit prezentul. Asta e tot. Eternitatea.

Îşi amintea de o înregistrare străveche a unei femei cântând: *Totul, cu timpul, revine. Eu cu siguranţă am această intenţie.*

– Atunci de ce vă faceţi voi cópii de siguranţă, întrebă Armand, dacă tot credeţi asta?

Ea cugetă.

– E mai rapid.

Cavalerul care urca dealul în întâmpinarea lor era cel mai bătrân om pe care-l văzuse Carlyle vreodată. Pielea de pe chipul lui părea tăbăcită. Prelungirea vieţii era alt lucru pe care Cavalerii nu-l făceau. Sau, mai degrabă, încercau să o realizeze natural. Cu ceaiuri şi sex tantric, reuşiseră să împingă limita până la o sută cincizeci de ani. Individul acela se afla cel puţin la două treimi din această perioadă. Deşi era sprinten ca o rândunică. Purta pantaloni negri de bumbac şi tricou. Temperatura era abia peste zero şi vântul rece ca naiba. Bătrânul nu tremura şi braţele goale nu aveau pielea încreţită. Cavalerii se preocupau puternic de yoga şi, în general, o făceau pe grozavii.

– Bună, spuse el. Situaţia e sub control, întotdeauna era aşa când apăreau Cavalerii.

– Îmi pare bine să aud asta, spuse Armand. Ce s-a întâmplat deasupra noastră?

– Pierderea regretabilă a unei nave duşmane, spuse bătrânul.

Cercetă însemnele companiei de pe costumele lor; se miră de viziera încă închisă a lui Carlyle. Pentru o clipă, parcă se uită drept prin suprafaţa reflectantă ca să-i scaneze structura osoasă neotimizată, apoi se întoarse cu spatele şi arătă cu mâna.

– Compania voastră se regrupează acolo.

– Mulţumesc, spuse Armand.

Bătrânul urcă dealul.

Pe când îşi croiau cale spre adunarea de oameni şi materiale tot mai mare, Carlyle îşi simţi genunchii tremurând şi obrajii arzând. Era destul de rău că fusese asociată cu pierderea unei maşini de căutare şi probabil a echipei sale. Era îngrozitor să i se pună în cârcă pierderea unui echipaj de navă spaţială. Nu că ar fi fost vina ei, dar în familia ei, responsabilitatea era de natură cauzală, nu morală. Pierderea avea să submineze încrederea în ea. Oamenii vor fi mult mai rezervaţi să se alăture echipei ei, iar familia va fi mai dispusă să-i respingă planurile. Copiile de siguranţă erau o favoare făcută supravieţuitorilor, nu morţilor, iar navele spaţiale erau scumpe. *Îngrozitor* de scumpe. Firma avea cam douăzeci. Tocmai asistase la căderea din cer sub formă de artificii a cinci la sută, poate chiar a zece la sută din flota familiei.

Lăsându-l pe Armand să discute zgomotos în staţie, Carlyle privi în sus pe deal spre poartă şi văzu că trupele se îndepărtau şi din acel loc, făcând loc siluetelor negre ale Cavalerilor. Cercetă

vehiculele şi trupele din apropiere, îşi calculă daca ar fi avut vreo şansă să străpungă apărarea cumva. Nu era bine. Poate dacă forţelor lui Armand li s-ar fi permis staţionarea, s-ar fi putut strecura fără să stârnească neîncrederea Cavalerilor…

Armand se grăbi să ajungă la mulţime, făcând din mână şi dirijând operaţiunile din mers.

– Ne retragem, îi spuse el, strâmbându-se. Cavalerii insistă asupra acestui lucru, iar Consiliul o recomandă.

Lumea începu să urce în vehicule. Unele se deplasau pentru a intra în uşoare coliziuni deliberate, cuplându-se unele de altele pentru ca aerocarele să le poată ridica de la pământ. Avea să fie o evacuare lentă şi greoaie, cel puţin până ce forţele de aici aveau să facă joncţiunea cu o navă mai puternică. Carlyle se luă după Armand şi se aşeză înapoia lui ca pasager pe fuzelajul unui aerocar ce forma inelul exterior a unui catamaran aerian improvizat. Cu strigăte şi conversaţii prin radio, porniră, sub privirile nepăsătoare ale unor Cavaleri şi filmaţi de vreo două agenţii de ştiri cărora, fireşte, li se permisese să rămână acolo.

– O s-o facem prin încercări, spunea Armand prin staţie. Putem arunca lucrurile astea într-un depozit de pe coastă, apoi să ne grăbim puţin. Poate că o să reuşim să punem în mişcare un hipersonic sau două.

Zâmbi peste umăr către ea.

– Pentru cei care se grăbesc să se întoarcă în oraş. Puteţi coborî în vreo colonie mai mică, dacă vreţi să rămâneţi la adăpost o vreme.

– Am să mă gândesc la asta, spuse Carlyle nepăsătoare.

Se uita la locul acela de parcă ar fi fost pentru ultima oară: maşina enigmatică ridicându-se din mlaştină, făcând să pară mică până şi nava neagră de alături; coloana întinsă a vehiculelor Blue Water Landing din spatele ei; escadroanele compacte, iuţi ale Cavalerilor şi săniile lor de gravitaţie joasă alunecând în toate direcţiile, înconjurând relicva şi întărind paza în jurul porţii. Pe când privea scena, observă din nou porţile de pe celelalte dealuri şi tresări când îşi aminti de descoperirea pe care unul dintre membrii echipei ei o făcuse din prima zi.

Poate că toţi aveau porţi.

Ansamblul vehiculelor în care se afla ea se îndrepta spre cea mai apropiată vale ce ducea spre sud. Acum aveau o viteză destul de bună, cam cincizeci de kilometri pe oră. Vântul îi bătea pe vizieră. Se uită din nou împrejur. Vreo şase sănii ale

Cavalerilor plecaseră spre alte dealuri din apropiere. Se părea că aveau aceleaşi idei ca şi ea.

Îl apelă pe Armand pe un canal închis.

– Am putea să ne îndreptăm spre dreapta, să trecem peste cel mai apropiat deal, în loc să o luăm prin vale? Fără să se observe prea tare?

– Dacă vrei tu, spuse el, ridicând din umeri şi dădu ordinul.

Încetul cu încetul, coloana devie spre dreapta şi urcă.

– A, înţeleg la ce te gândeşti, adăugă Armand. O să încetinim puţin pe măsură ce ne apropiem.

Carlyle aruncă o privire în urmă. Sania care se îndrepta spre acelaşi deal era mult în urmă şi nu se grăbea.

– Şi dacă nu e decât un dolmen? întrebă Armand.

– Nu pierdem nimic dacă verificăm, spuse Carlyle.

– Sau, mai rău, dacă te duce într-un loc nelocuibil sau primejdios?

– Până acum, nimeni nu a dat peste vreun mediu care să nu poată fi controlat de costum, spuse Carlyle. Am să risc, iar dacă nu sunt locuitori şi nicio legătură cu vreun loc locuit, am să vin înapoi.

Coloana urcă panta, partea din faţă fiind acum la numai câteva sute de metri distanţă. Sania Cavalerilor începea să depăşească partea din spate a coloanei.

– Ceva mă nedumereşte, spuse Armand pe un ton care sugera că încerca să o ţină preocupată, ca să nu fie agitată. Poarta prin care ai venit ducea la o lume terraformată?

– O, da, spuse Carlyle. Ţi-am mai spus asta, în emisiune.

– Aşa este, spuse Armand. De ce organismele din lumea aceea nu trec aici şi invers? Organismele de pe Eurydice sunt, după cum a remarcat şi echipa ta foarte repede, deosebite. Cu toate astea, vouă vă erau necunoscute. Şi nu s-a stârnit nicio molimă, după cum ne-am fi aşteptat.

– Mda, spuse Carlyle. Ne-am întrebat şi noi asta. Uite că nu se întâmplă sau nu se întâmplă des. Sunt unele animale ciudate, fireşte.

Armand râse.

– Nişte feline deosebite?

Şi ea râse.

– Aveţi şi voi din astea?

Două sute de metri. Ea aruncă o privire în urmă. Sania Cavalerilor accelera, ajungându-i din urmă.

– Mai repede, spuse ea. Am putea face ca prima oară. Îţi mai aminteşti?

Armand se aplecă în faţă şi spuse ceva pilotului. Maşina acceleră şi începu să depăşească şirul, cu elicele rotindu-se în forţă. Armand, care se ţinea deja bine, rămase pe loc. Carlyle se prăbuşi înainte şi trecu pe lângă el, răsturnându-se peste margine şi rostogolindu-se în iarbă. Costumul şi reflexele lui, mult mai prompte decât ale ei, o protejară. Se ridică tremurând chiar la marginea portalului. Sania Cavalerului alunecă şi se opri la câţiva metri distanţă. Doi bărbaţi îndesaţi îmbrăcaţi în negru săriră afară şi alergară spre ea. Nu erau în costume spaţiale. Ea le rânji sălbatic, se întoarse şi păşi între steiurile de piatră. Momentul tranziţiei, când ceea ce văzu şi gravitaţia pe care o simţi şi indicaţiile din cască, toate acestea se modificară, fu ameţitor şi tulburător ca întotdeauna. Ca şi cum ar fi păşit în gol şi s-ar fi prăbuşit.

Căzu o jumătate de metru în nisip şi se trezi îngenuncheată pe o plajă însorită, privind la chipul împietrit al lui Marx.

CAPITOLUL 8

POPORUL CARE SE AUTOGOSPODĂREŞTE

Cer albastru, mare albastră. Soare galben, jos pe cer. Temperatură ambientală de treizeci de grade Celsius. Niciun semn de clădiri umane la stânga sau la dreapta. În spatele ei se afla o pădure deasă pe o curbă ascendentă lungă spre faleza care marca limita plajei, dincolo de care nu mai putea vedea. Pescăruşi şi cormorani patrulau marea şi aerul de deasupra ei. La orizont, ambarcaţiuni lungi şi joase, probabil transportoare sau tancuri, se deplasau cu nepăsare. La două sute de metri în mare, ca un supravieţuitor de piatră al unui naufragiu, o statuie a lui Marx se ridica vreo douăzeci de metri deasupra apei care-i ajungea la coate. În spatele lui, Lenin ieşea din apă până la nodul cravatei, iar dincolo de el Mao, cu capul abia ieşit din valuri, de parcă ar fi înotat în Yangtse. Mai departe decât Mao, o pereche de ochelari trădau locaţia lui Kim Jong-Il.

Din toate acestea, Carlyle deduse că planeta are o Lună, că marea avea maree şi că mareea era înaltă. Originea statuilor nu avea nevoie de prea multă intuiţie.

– Nenorociţii de DK, îşi spuse ea.

Recunoscu pe loc stilul statuar comunist cu toată grandoarea sa. Ce naiba căutau statuile în apă şi ce făceau comuniştii pe o planetă terraformată, habar n-avea. Terraformarea era o treabă exclusivă a Americii Offline. În ceea ce privea pe cei din DK, terraformarea era doar o pierdere de vreme, ca să nu mai vorbim de contaminarea unei exploatări miniere perfecte.

În timp ce cugeta la asta, îi trecu prin minte că planeta ar putea fi chiar Pământul. Asta ar explica aspectul, dar ridica alte probleme. Nu auzise niciodată de o poartă pe Pământ. Cea mai aproape, de fapt prima peste care a dat familia Carlyle, era pe Marte. Şi în legătură cu descoperirea porţilor, cum de nu dăduse nimeni peste asta? De pildă, atunci când ridicaseră statuile. Cu siguranţă că fusese multă lume pe plajă. Cu toate acestea, poarta era parcă neatinsă.

Carlyle porni de-a lungul apei şi culese o bucată de lemn. Se întoarse pe urmele ei până la poartă şi împinse băţul încet înainte, ţinându-i vârful aproape de pământ. Spre surpriza şi uşurarea ei, dispăru în sclipirea abia vizibilă a porţii fără să fie tăiată la nivelul genunchiului. În loc de asta, se lovi de ceva ferm, dar nu tare: sol, după cum bănuia ea. Îl ridică până ce depăşi obstacolul şi pătrunse mai departe. Apoi băţul fu smuls din mâna ei şi tras prin poartă. Sări înapoi iute.

Nu avea să le ia mult Cavalerilor până să aducă costumele spaţiale, deşi se îndoia că aveau s-o urmeze în necunoscut – aveau destule pe cap deja, nu le mai trebuiau alte încurcături cu familia Carlyle, care se presupunea că erau paznicii acestei părţi a porţii. Din păcate, nu suntem, gândi ea. Cu toate acestea, ar fi fost o idee bună să se îndepărteze de poartă. Îşi marcă poziţia cât mai vizibil cu beţe şi câţiva bolovani, apoi porni de-a lungul plajei, în ideea de a verifica ce se întâmplă dincolo de faleză. Ar fi fost o imprudenţă din partea ei să se aventureze în junglă fără să se asigure mai întâi că civilizaţia nu se află chiar după colţ.

Înainte să facă o sută de metri, începu să se simtă sufocată de costum. Îi era mai răcoare decât dacă şi-ar fi scos casca, nu avea nicio îndoială, dar i se păru o greşeală să respire aer în circuit închis în loc să respire liber. Din nefericire, costumele eurydiciene nu aveau sistemele de imunizare multiplă ca ale lor. Nici măcar nu aveau analizoare. Avea un radio, totuşi. Se opri şi navigă prin meniuri, începu să prindă posturi de radio într-o limbă pe care nu o cunoştea şi un amestec ciudat de muzică marţială şi sentimentală. DK, aproape sigur. Tot căutând, găsi

translatorul şi selectă coreeană. Auzul i se umplu de o bolboroseală de engleză spartă care avea de-a face cu nu ştiu ce transport. Bingo. Era pe o lume umană – nu că s-ar fi aşteptat la ne-umani, dar exista o şansă ca locul să fie otrăvit sau ocupat de maşini. Unele planete deveniseră toxice în timpul procesului de terraformare.

Cu grijă, îşi desfăcu şi îşi ridică de pe cap casca, trase aerul fierbinte şi greu în piept, cu tot mirosul lui de mare şi de junglă.

Cineva strigă la ea. Aproape că sări din costum şi mai-mai să scape casca. Strigătul, amplificat şi furios, continuă. Se uită frenetic dintr-o parte în alta şi îşi dădu seama că vine dinspre statuia lui Marx. Îşi puse înapoi casca. De îndată, traducerea porni şi tonul strigătului se modifică.

– Bine, ţine casca pe cap, închide casca, nu contamina natura, regiune rezervată. Te rog, stai unde eşti.

Calota murdară de guano a statuii se deschise ca un capac şi ceva negru ieşi şi zbură peste mare spre ea, coborând. Când se apropie, ea recunoscu forma unghiulară, nefinisată, neaerodinamică. Era un ridicător electrostatic, un produs ciudat al tehnologiei *ciuce* DK, al cărui principiu îi uimea chiar şi pe Cavaleri. Se opri şi pluti la câţiva metri distanţă. Pe scaunul din cabina deschisă, un om în costum negru îi făcea semne disperate. Ea se hotărî să-l urmeze. Se sprijini cu mănuşa de suprafaţa oarecum lipicioasă şi se săltă înăuntru, aşezându-se lângă bărbat. Mica navă se întoarse în zbor la statuie şi coborî într-un loc de parcare. Motorul heterodină al ridicătorului se domoli şi se stinse. Carlyle avu o senzaţie ciudată de relaxare. Omul coborî şi se îndreptă spre o scară în spirală – capul statuii era cam de mărimea unui far – şi Carlyle îl urmă jos într-o cabină compactă până în cavitatea mai largă a pieptului. Calota se închise deasupra lor şi luminile se aprinseră. Dinăuntru era evident că statuia nu era făcută din piatră ci dintr-un fel de fibră de sticlă, iar interiorul era un fel de observator ştiinţific sau laborator.

Omul îşi ridică viziera şi îi dezvălui o faţă cu pomeţi înalţi care nu prea arăta a fi coreeană. Poate cambogiană, chiar indiană. Carlyle îşi deschise şi ea casca. Bărbatul se încruntă.

– De unde vii?

Traducerea continua din coreeană în americană.

– Prin poarta găurii de vierme de pe plajă.

– Ah!

Bărbatul părea lămurit. Spuse ceva care ieşi cam aşa: „Uşa curburii spaţiului pe nisip prin?”

– Da.

El se încruntă, cotrobăind ceva prin cască, dând ochii peste cap ca şi cum ar fi citit indicaţiile de pe vizieră. Cele două limbi – cuvintele care veneau de pe buzele ei şi ce auzea el datorită propriului translator – în mod evident îl nedumereau.

– Ah! spuse el din nou. Amehican!

– Engleză, răspunse ea. Sunt din familia Carlyle.

– O, spuse bărbatul, de această dată în americană, scuze. Nu te supăra. Te-am confundat cu unul dintre clienţii noştri.

– Clienţi?

– Amehica Offline, spuse el, făcându-i semn să se aşeze pe o bancă. Noi terraformăm, apoi vindem planeta către fermieri. Aproape gata. Foarte profitabil pentru colectiv.

– Sunt sigură.

Deci aşa se explica. Carlyle îşi scoase casca. Bărbatul întinse mâna.

– Numele meu Ree Brigada de Producţie Optzeci şi Şapte. Spune-mi Ree, domnişoară Carlyle.

– Lucinda, spuse ea zâmbind.

Omul îşi făcu de lucru la un arzător mic, pregătind ceaiul.

– Deci ştii de poarta de pe plajă? întrebă Carlyle.

– O, da, spuse Ree. Acum câţiva ani am băgat telescop prin ea. Planeta deja terraformată. Eram deja ocupaţi cu multe, aşa că am lăsat-o pe mai târziu. Sperăm să păstrăm informaţia despre poartă numai pentru noi, de aici prezervarea naturii. Dar acum văd că familia Carlyle e peste tot.

Oftă.

– Mereu în cale.

– Mai e vreo poartă pe planetă?

Ree clătină din cap, îi înmână o ceaşcă fără toartă cu ceai verde.

– Nu, din câte ştiu, zâmbi el viclean. Fireşte, alte brigăzi de producţie s-ar putea să facă ceea ce face Brigada Optzeci şi Şapte.

– E uimitor ce pot face oamenii pe la spatele tău, spuse Carlyle.

Ree zâmbi din nou, înţelegând sensul dublu al frazei. Se aşeză pe celălalt capăt al băncii şi sorbi.

– Ai venit aici să cercetezi? întrebă el.

– Ce să cercetez? trase de timp Carlyle.

– Vânzarea noastră.

– O, nu, clătină Carlyle din cap. Am venit aici din întâmplare, în timp ce exploram reţeaua de găuri de vierme.

– Mai vin şi alţii din familia ta?

Din nou se hotărî să fie cinstită.

– Nu, din câte ştiu, spuse ea.

Arătă cu degetul în direcţie în care credea că se află plaja.

– Ca să-ţi spun adevărul, cealaltă parte a porţii este ocupată de Cavalerii Iluminării. Se află într-un conflict local cu compania familiei mele.

Ree păru îngrijorat.

– E vreo şansă să treacă prin poartă?

– E posibil, spuse Carlyle. Sau mai rău, pentru că încearcă să izoleze o populaţie de maşini de război.

– Maşinile de război nu sunt o problemă, spuse Ree. Poporul autogospodărit are arme puternice. Dar trebuie să întărim zona aceasta.

Carlyle aruncă o privire prin acvariul de sticlă şi spre instrumentele lucitoare.

– Asta înseamnă sfârşitul rezervaţiei naturale?

– Nu, nu, zâmbi Ree mândru. Punem arme în capetele marilor marxişti.

Se prefăcu a trage cu mitraliera.

– Trebuie să nu-i lăsăm pe nenorociţii de fermieri amehicani, adică clienţii noştri, să afle. Scade valoarea proprietăţii. Poate le spunem că aici e locul sacru a marelui Marx şi al dragului nostru Conducător.

Cugetă puţin, lovindu-şi nasul.

– Ei cred că autogospodărirea e o religie şi marii marxişti sunt zeii noştri ca Isus Koresh al lor. Ei superstiţioşi, dar clienţi buni şi pentru voi, nu?

– S-ar putea spune şi aşa, spuse Carlyle.

Începea să-i placă omul. Vorbeau aceeaşi limbă.

Ree o duse în zbor peste insuliţa împădurită, rezervaţia lui, şi peste alţi câţiva kilometri de apă până la continentul mult mai aspru. Şi aici se găseau păduri, dar erau ca nişte pete într-un deşert care fusese arat, acoperit cu alge şi irigat, cultivat pentru a deveni mediu nutritiv pentru alte păduri. Când fermierii AO aveau să vină, ar fi găsit un ecosistem înfloritor pe care să-l ardă

şi să-l transforme în monocultură. Numai aşa se puteau produce monoculturi stabile, îi spuse Ree. Maşini mari, mult mai mari decât combinele şi adaptate evident din utilajele de minerit, aveau să bântuie pământul răvăşit.

Familia extinsă a lui Ree, Brigada de Producţie Optzeci şi Şapte, trăia într-un orăşel sau într-un sat mai mare care devenise deja horticultural. Copiii aveau grijă de grădini şi, din oraş, adulţii plecau în fiecare zi în ridicătoare până la marile maşinării, ca să aibă grijă de pădure şi să cultive junglă. În fiecare seară, ca acum, cerul se umplea cu ridicătoare iuţi care se întorceau acasă, la cină. Exista câte o brigadă de producţie, sau familie, sau clan la câteva sute de kilometri pe tot continentul. Împreună formau Colectiva de Transformare a Naturii, grup care până la urmă – curând, din câte spunea Ree – avea să vândă planeta.

Curând?

Cam în cincisprezece ani.

Ridicătorul ateriză într-un parc pavat aflat între clădiri joase de lemn ornat. Sute de copii lăsară sarcinile lor educativ-productive şi se adunară împrejur. Aveau pantaloni albaştri şi bluze într-o mulţime de culori şi părul strâns în codiţe. Era greu să deosebeşti băieţii de fete, ceea ce nu era cazul faţă de adulţi şi adolescenţi. Tinerii purtau variaţii asimetrice de bluze şi pantaloni kaki şi măslinii, tinerele purtau haine cu acelaşi stil milităresc, dar mai elaborate, cu modele de crizanteme şi manşete suflecate şi bluze din pânză de paraşută. Bărbaţii mai în vârstă, taţii din câte îşi dădea ea seama, purtau costume albastre, iar mamele purtau rochii mari tradiţionale coreene numite *hanbok,* pastelate şi cu modele florale, cu talie înaltă şi lungi până la pământ, care le făceau să arate gravide chiar şi în rarele cazuri în care nu erau. Cu tot egalitarismul lor – bărbaţii şi femeile care nu aveau copii foarte mici făceau aceeaşi treabă, în pădure sau în creşă – era cea mai sexistă şi mai sexualizată şi mai natalistă societate pe care o văzuse vreodată Carlyle.

După ce făcu un duş, fu invitată să se alăture brigăzii de producţie la cină. Sală lungă, mese joase. Lumea stătea pe podea, pe rogojini. Copiii mici serveau, vârându-şi degetele în farfurii, degete pe care apoi le lingeau. Carlyle fu escortată la masa de frunte; Ree veni şi el, dar Carlyle nu credea că acela era locul în care mânca el de obicei, printre cei vreo zece, doisprezece patriarhi ai clanului. Cu toţii vorbeau foarte bine americana şi o îmbiau cu vin de orez şi un fel de mâncare făcut

mai ales din carne de porc piperată.

– E un loc frumos, spuse Carlyle. Sunt sigură că o să vă fie dor de el. Ei, poate că nu vouă, dar copiilor care au crescut aici.

Jong, cel mai în vârstă bărbat de acolo, un veteran de pe Pământ, clătină din cap.

– Ba deloc. Chiar dimpotrivă. Ne putem obişnui, poate să ajungă să ne placă. E ca acasă. Dar pentru tineri e frustrant. Ei trebuie să călătorească mult până la alte brigăzi de producţie ca să-şi găsească parteneri.

Făcu un cerc cu mâna pe deasupra capetelor.

– În habitate, multe brigăzi. Foarte aproape. Mii în fiecare.

Asta stârni o lungă discuţie despre familie, foarte explicită şi cu nume clare şi alunecând deseori în coreeană, care-i ţinu pe ei ocupaţi şi pe Carlyle în afară până la sfârşitul mesei.

– Acum trebuie să te gândeşti cum ai să plăteşti, spuse San Ok, o străbunică cu chipul la fel de neted şi de tineresc ca al strănepoatelor ei.

Carlyle, gândindu-se că e o glumă, făcu un gest spre holurile goale.

– Pot să spăl vasele.

San Ok râse.

– Nu, nu. Asta e ospitalitate. Dar tu doreşti transport spre spaţioport. Mii de kilometri. Plata călătoriei în spaţiu e problema ta şi a căpitanului, nu e a noastră, iar în calitate de membru al familiei Carlyle, vei avea credit. Dar mai mult decât transportul, ne-ai produs cheltuieli deja, nu e vina ta, dar sunt cheltuieli. Poarta trebuia să fie norocul nostru. Acum e o primejdie. O pierdere. Cerem altceva de vândut. Poate fi o idee, un plan, orice.

– Sau ai putea sta aici să munceşti câţiva ani, spuse altcineva cu intenţia de a ajuta.

Carlyle se uită la ei, gândindu-se frenetic, rece pe dinăuntru.

– Sunt câteva instrumente utile în costumul meu…

– Deja ne-am uitat, spuse sec Jong. E tehnologie veche.

Aşa era, era un costum eurydician. Drace. Lovi cu palma pijamaua ei de satin brodat.

– Modele de haine?

O chicoteală politicoasă din partea femeilor, o foială în timp ce se aşezau mai bine în rochiile lor mari.

Trecu cu mâna peste centura cu utilitare de sub bluză. Trebuia să existe vreun instrument pe care ei nu-l aveau…

Începu să se cotrobăie prin buzunare. În acest timp, observă un ecran gol lat la capătul sălii, iar degetele ei dădură peste cardul lui Ben-Ami, cu toate operele sale.

– La ce foloseşte acest ecran? întrebă ea.

– Distracţie şi educaţie, spuse San Ok. Cu toţii ne uităm după cină.

– Aţi fi interesaţi de ceva spectacole?

– Poate, spuse Jong.

– Dacă sunt şi edificatoare, nu numai distractive, spuse San Ok. Nu imorale sau decadente.

Carlyle scoase cardul.

– Numai clasic, spuse ea. Foarte edificator.

Spera să fie aşa. Căută prin catalog, trecând peste titluri. Privi şi zâmbi.

– Iată un bun exemplu. *Tragedia lui Leonid Brejnev, Prinţul Moscovei.*

– Brejnev? spuse Jong, interesat. Prietenul marelui Conducător?

– Chiar el, spuse Carlyle, jucându-se cu cardul.

San Ok se ridică, bătu din palme şi făcu semn tuturor să-şi pună căştile dacă nu vorbeau americană. După ceva căutare pe card şi pe interfeţe, marele ecran se aprinse cu o imagine a interiorului unei săli vaste, luminate cu torţe şi focul dintr-un şemineu în care se învârtea un porc pus la fript. Blănuri de urs, săbii şi arme Kalashnikov atârnate pe perete printre portretele pictate ale lui Marx, Engels şi Lenin. Vreo douăzeci de siluete în mantale de blană stăteau în jurul unei mese uriaşe de stejar, bând vin, mâncând şi vorbind. În capul mesei stătea un bărbat gigantic, cu chipul aspru şi brăzdat, dar cu expresie de om sensibil. Printr-o uşă depărtată, scârţâind, un cavaler înalt şi subţire intră şi povestea începu.

Comitetul Central, Kremlin

Intră Yuri Andropov *(un spion)*

Brejnev: Cum merge treaba, Yuri Andropov?

Andropov: Lucrurile nu merg bine în Moscova, stăpâne.
Muncitorii noştri zac în fabrici
şi-şi bat joc de slujbă. Managerii

cred că îndeplinirea planului e doar un joc
şi planificatorii sunt duşmanii lor. Fermierii lasă
recoltele să putrezească şi tractoarele să ruginească. Războinicii noştri
luptă curajoşi; dar pe fronturi depărtate –
Angola şi Afganistan – *contra* şi *muj*
fac prăpăd printre oamenii noştri. America
ne apasă puternic, imperiul său vast
a ajuns până în spaţiu, iar de sus
ne spionează chiar şi-acum. Va veni vremea
să ne ameninţe cu rachetele, laserele lor
ne vor lovi din spate, niciun loc să te fereşti.
Intelectualii noştri
sunt dizidenţi sau piraţi. Evreii noştri nenorociţi
– cu bagajele făcute pentru Israel –
şi-au pierdut toată recunoştinţa pentru ce am făcut
pentru ei. Lemnul, petrolul şi aurul
sunt singurele mărfuri pentru care mai avem cumpărători,
în afară de MiG şi Proton şi Kalashnikov –
da, astea se vând bine! Dar restul
bunurilor fabricate sunt gunoaie, o glumă proastă
pe toate pieţele lumii. Lada…

Ligacev (întrerupând): Am auzit oameni urlând în cămăşi de forţă la balamuc
pentru că au spus astfel de lucruri!

Andropov: Eu i-am pus acolo. Nu ceea ce au spus
ci faptul că au publicat afară a fost crima lor,
nebunia lor. Altădată
insolenţa cu care mă contrazici te-ar fi pus în situaţia
să încasezi un glonţ în ceafă
după cum ştii. Să vorbim deschis…

Brejnev: Şi despre ţările surori, din Cortină?

Andropov: Polonii mârâie prin curţi.
Ascultă pe posturile de unde scurte
Pe preotul acela turbulent, Papa Wojtyla,
şi aşteaptă. Bulgarii
îşi oprimă dur turcii. Cehii

trimit valută peste hotare şi Semtex
şi protestează prea mult.
Maghiarii se laudă că sunt
cei mai fericiţi din lagărul poporului.
Germanii noştri se uită
cu nemulţumire la Zidul despărţitor.
Iar despre fraţii noştri sârbi, ce să spun?
Castelul lor de cărţi de joc se poate dărâma oricând.

(Zarvă.)

Gorbaciov: Nu putem trăi aşa. Trebuie să dăm piept cu realitatea.
Trebuie să învăţăm (după cum a spus Lenin) să negociem,
să înţelegem şi să calculăm, în ruble grele
precum dolarul, nu în cuvinte fără rost.
Fabricile noastre trebuie să simtă fiorul
concurenţei acerbe şi, astfel întărite,
să iasă-n lume, unde trebuie să facem
pace cu alte ţinuturi, mai întâi cu America,
cea mai puternică armată. Să nu îi provocăm
mânia aventurându-ne dincolo de graniţe
la fel de îndrăzneţi precum Guevara, ca să murim pentru nimic.
Să dăm poporului ce vrea, adică
fast-food, televiziune ieftină, maşini şi blugi Levi.

Brejnev: Îmi cunosc bine poporul. E tot acelaşi
care a uimit lumea cu Planul Cincinal,
care a construit Magnitogorsk, a apărat Stalingrad,
a alungat hoardele lui Hitler înapoi la Berlin,
care a uimit lumea cu adevărat:
Gagarin a ieşit în spaţiu! Alături de el aş da piept
cu toată puterea Americii. Tikhanov – fă din
ţăranii tăi oameni de arme! Partidul,
şi pe el îl cunosc şi-l pot comanda. O mare adunare
a celor mai buni din Moscova, cei puternici,
loiali, inteligenţi – cavalerii mei. Toată disciplina
e în mâinile lor. Este instrumentul
pe care nu-l iei în seamă, bunule Mihail Gorbaciov,
care ar trebui să rezolve toate problemele, vechi şi noi.

Niciun traficant n-ar trebui să ne spună nouă ce să facem.

Mai târziu. O pădure. Intră doi Conspiratori.

Şevarnadze: Cât timp Brejnev ezită, nu se poate face nimic.

Gorbaciov (deoparte): Moartea lui? Se poate aranja.

Exeunt, urmărit de un urs.

Probabil că se mai putea lucra la traducere, gândi Lucinda. Brigada Optzeci şi Şapte privi piesa pe ecran cu gurile deschise. Cu hohote de râs, cu icnete, cu lacrimi în momentele potrivite, bătându-se pe spate. Îşi arătară pumnii şi îl huiduiră pe vicleanul, trădătorul Gorbaciov; se zguduiră când acesta luă banii murdari din partea împăratului american George II; îl aplaudară pe nobilul şi pierdutul Leonid. Discursul lui Andropov lângă trupul străpuns de gloanţe al prinţului îi făcu să sară în picioare, în tăcere, cu lacrimi şiroaie pe obraji.

– E minunat, spuse San Ok în sfârşit, încuviinţată de întreaga adunare. Cu acest spectacol, Brigada Optzeci şi Şapte va face avere. Va fi vizionat în multe habitate.

Privi cardul.

– Şi mai sunt atâtea! Muzicaluri! Opere! Cine e acest Ben-Ami?

Carlyle era atât de uşurată şi de încântată încât îşi lăsă gura slobodă.

– E un mare scriitor şi producător, spuse ea. Trăieşte de cealaltă parte a porţii.

– Asta e interesant, spuse Jong, iar Carlyle îşi dădu seama că vorbise prea mult.

CAPITOLUL 9

COMPANIA STELARĂ

– E o piesă foarte puternică, spuse Ree a doua zi dimineaţă, pe când ridicătorul se afla deja la o mie de kilometri sud de ferma familiei.

Arăta de parcă ar fi fost mahmur după o beţie şi parcă se furişa. Nu era nevoie să se uite peste umăr în timpul zborului,

dar el o făcea din când în când.

– Mi-e teamă însă că unii o vor interpreta greşit, oftă el. Revizionism, anti-revizionism, ideea de autogospodărire. E foarte complicat. Eu sunt doar un sărman ecologist marin. Stau în măruntaiele lui Marx. Înot în jurul pantalonilor lui Mao. La reflux, merg prin noroiul de la picioarele dragului Conducător şi fac măsurători şi număr nevertebratele. Mă autogospodăresc bine. Într-o zi sper să întâlnesc o fată drăguţă, poate lucrând tot în biologie, şi împreună o să ne aducem contribuţia la politica de natalitate. O să trăim într-un mare habitat rotindu-se în jurul soarelui, mediu natural pentru primate conştiente care se autogospodăresc. Omul e stăpânul şi transformă natura. Nu căzut în noroi ca ignoranţii de americani. Atâta ştiu şi în asta cred.

– E destul, spuse Carlyle.

El îi aruncă o privire peste umăr, mişcându-şi mâinile pe bordul îngrozitor de complex şi duşmănos.

– Asta până noaptea trecută, spuse el. Piesa nu a spus nimic incorect sau împotriva ideii de autogospodărire. Nicio replică nu este imorală sau decadentă. O morală foarte puternică împotriva revizionismului. Dar chiar şi aşa, când mă gândesc la ea, mă tulbură.

Dădu din mâini agitat. Nava se clătină. Prinse grăbit manşele în mâini.

– Vezi? continuă el. Pierd controlul. Mă gândesc la prinţul Leonid şi îmi spun: a fost un *om* şi a *trăit* aievea. Cine va spune asta despre mine?

– Dar tu eşti un om şi trăieşti, obiectă Carlyle, deşi ştia prea bine la ce se referă el. Iar Brejnev, ca să fim cinstiţi, nu a fost asemenea prinţului din piesă.

Ree clătină din cap.

– Asta nu contează. Piesa e importantă.

Carlyle nu spuse nimic. Ultimul lucru care-i trecea prin minte era să fie subversivă, iar interpretarea ignorantă sau voită a lui Ben-Ami a vechilor birocraţi plicticoşi în chip de baroni medievali părea să dea demnitate personajelor. Faptele lor erau reminiscenţe ale bârfelor de nivel înalt, brigada de producţie era o unitate de pradă, deloc ceea ce păreau a fi…

– Ah, spuse ea, zâmbindu-i deschis. Înţeleg ce vrei să spui. Păstrează-ţi părerile.

La spaţioport se bucură că avea pe ea costumul. Fără el, ar fi leşinat de căldură. Îşi luă rămas bun de la Ree, care îi strânse mâna şi se îndepărtă să-şi alimenteze maşina pentru întoarcerea acasă. Carlyle se îndreptă spre clădirea terminalului, o clădire tipică, scundă şi cu acoperişul plat, înţesată cu antene, radare şi panouri solare. Spaţioportul era o suprafaţă de câţiva kilometri pătraţi de beton încins şi crăpat de soare, într-un luminiş răpit junglei de pe ţărmul unui continent ecuatorial. Nu avea nicio idee de ce-l aşezaseră acolo. Cu siguranţă, mecanica orbitală şi calculele energiei de lansare nu aveau nimic de-a face cu asta. Majoritatea navelor de aici, inclusiv cea cu al cărei căpitan avea curând să se sfădească asupra preţului, erau de acelaşi tip CI pe care-l văzuse de curând pe Eurydice. Abia cu coada ochiului, printr-o fereastră mare, văzu ea pentru prima oară una dintre excepţii.

O siluetă în formă de aripă de liliac stilizată, largă de o sută de metri, se ridică şi se înălţă spre cer, dispărând şi reapărând cu mare frecvenţă, ca un film vechi pe celuloid rulat cadru cu cadru. De fiecare dată când făcea asta izbucnea o străfulgerare de radiaţie Cherenkov, albastru pe albastru. Nava se strecura prin atmosferă.

Căpitanul Dok Gil de la Compania Stelară Unsprezece abia ridică privirea din calculele pe care le făcea pe placa sa.

– O face pe grozavul, spuse el consternat. Salturi hiperluminice de câte o sută de metri!

– N-am mai văzut o navă făcând asta, spuse Carlyle. De unde vine, dacă nu te superi?

– Nu vine de nicăieri, spuse Dok Gil. Am construit-o chiar noi. Mai sunt câteva pe teren. Compania mea Stelară Unsprezece speră să cumpere una curând, dar cererea este mare şi e destul de scumpă.

– Te cred, spuse Carlyle. Dacă performanţele generale sunt la fel cu ce am văzut până acum, e cea mai grozavă piesă a tehnologiei *ciuce.* Înainte să plecăm, aş vrea să văd specificaţiile şi lista de preţuri.

– Fireşte, spuse Dok Gil.

După ce discutară preţul călătoriei şi formalităţile, el o însoţi la biroul local al Docului Douăzeci şi Nouă, unde o femeie zâmbitoare pe nume Sun îi oferi o placă pre-încărcată cu detaliile navei auto-suficiente, după cum îi spuneau ei. Navigând pe placă, recunoscu iute sursa caracteristicilor noii nave în

aparatura şi materialele post-umane pe care Carlyle le vânduse colectivei de comerţ DK cu mulţi ani în urmă. Poate că era inginerie inversă, dar auto-suficientă era cu siguranţă – nici măcar Cavalerii nu ar fi putut face asta, cel puţin nu fără a petrece zeci de ani asudând la fiecare pas al cercetării. Apoi privi lista de preţuri – un set de pachete alternative de tehnologie post-umană, grozav de dificil de recuperat, şi un total în dolari AO care părea un exemplu didactic asupra distanţelor astronomice – şi se cutremură.

– Mulţumesc, domnişoară, spuse ea. Salutări familiei tale din partea familiei mele. Poate ne mai auzim.

– De-abia aştept. Vă rog, serviţi un ceai.

Călătoria spre casă dură vreo două zile de salt hiperluminic pentru a ajunge la cea mai apropiată lume din Derivă, urmată de ore şi ore de târâş prin porţile reţelei. Era ca trecerea prin porţile unui spaţioport, una după alta: un coşmar de coridoare, înghesuială. Lumile în care existau mai multe porţi la distanţe convenabile una de alta erau în număr mic în reţea şi, de aceea, apăreau sufocări de trafic – un termen al cărui înţeles deveni propriu după trei sau patru situaţii din acestea. Călători, negustori, refugiaţi, echipe de explorare în costume spaţiale; maşini de căutare, trenuri de cargouri; aşteptările frustrante pentru deblocarea traficului; greaţa produsă de modificarea constantă de gravitaţie, de oră, de spectru luminos, de poziţia faţă de sol; astea toate te consumau, îţi dădeau rău-de-poartă. La vămi, paznicii firmei lui Carlyle o salutau în clipa în care amprentele palmare şi scanarea retinei îi confirmau identitatea, dar trebuia să stea la coadă ca toată lumea. De mai multe ori trecuse încrezătoare prin poartă şi se trezise tot acolo şi trebuise să se aşeze din nou la coadă să aştepte minute sau ore până ce treceau alţii sau până ce veneau alte informaţii prin fluxurile imprevizibile ale reţelei.

În sfârşit, ajunse din nou pe planeta de pe care plecase echipa ei, Rho Coronae Borealis d. Terestră, niciodată terraformată, aparţinând unei clase numite formal „clasa grea marţiană”: 0,9 g cu un peisaj frumos cu roci vulcanice sculptate de vânt, cu depuneri de sulf galben, de rugină roşie, mai caldă decât ar fi trebuit, cu un soare galben G0 de 4 AU din pricina efectului de seră a atmosferei subţiri de dioxid de carbon. Sub domuri de diamant atât de înalte încât se vedeau doar ca nişte plase abia

perceptibile pe cer, oraşele se scăldau într-o permanentă vară temperată.

Bine aţi venit în Noul Glasgow. *Failte gu Glaschu Ur.* Placa nu însemnase niciodată prea mult. Carlyle ieşi împleticindu-se pe poarta complexului în holul principal. Oamenii care aveau o ţintă precisă se grăbeau, cei care aşteptau pe cineva stăteau şi îmbrăţişau sau strângeau mâini. Mulţimea obişnuită de fugari şi refugiaţi din ţinuturile îndepărtate zăcea pe bănci şi pe la colţuri, cotrobăind printre gunoaie – ambalaje, mâncare – pe care le puneau în drexler şi pe care le transformau răbdători în hrană sau îmbrăcăminte. Bântuiau pe lângă ferestrele luminate ale terminalelor şi ale birourilor de schimb, pândeau magazinele pentru ca mai târziu să le prade. Aerul mirosea a transpiraţie, deodorant şi cafea. Era după-amiaza târziu. Carlyle se uită prin mulţime neliniştită, sperând ca numele ei să fi călătorit prin reţea mai repede decât ea şi că ajunsese la familia ei şi nu la serviciile de ştiri.

Amelia Orr, arătând bine în noul ei costum de afaceri, slăbuţă şi tânără în noul ei trup, se strecură prin mulţimea adunată la barieră şi îi oferi Lucindei o strângere de mână ţeapănă şi o îmbrăţişare bruscă.

– Sunt bucuroasă să te văd înapoi, spuse ea, zâmbind fără reţinere într-un fel în care avea să capete curând riduri noi. Chiar dacă m-ai ucis de două ori.

– Ai fost în navă?

– Şi în maşina de căutare. Aşa mi s-a spus.

– Vai, la naiba, îmi pare rău. Arăţi bine.

Stră-străbunica ei îşi aranjă pentru o clipă părul şi bluza.

– Ei, cred că era timpul să mă retrag oricum… asta nu înseamnă că te iert. Şi trebuie să spun că araţi ca dracu’.

– Am avut o zi lungă, spuse Lucinda.

– Te cred, spuse Amelia mai blândă. Hai, să-ţi găsim un taxi. Cu ce eşti îmbrăcată? Cu costumul Omului de Tinichea?

– E un costum spaţial, spuse Lucinda. Eurydician, i-ai văzut când – a, drace, scuze.

– Fii atentă la ce spui.

Urmând mersul legănat al lui Orr spre maşină – chiar un taxi! – Lucinda se gândi că nu mai era nicio îndoială despre cine era cel mai grozav în echipă. Trebuia să facă ceva în legătură cu asta, îşi spuse ea, bucuroasă că strângea în mână oferta navei spaţiale DK.

Nu avu timp decât să facă un duş, să se schimbe de haine – blugi noi şi bluză – şi să mănânce la repezeală înainte să meargă la întâlnirea cu şeful. Lucinda se temea de întâlnirea aceea. La cină, Amelia evită subiectul, preferind să rămână – lipsită de tact – la consideraţii asupra învierii ei făcute pe baza unei cópii de siguranţă realizate în urmă cu câteva luni. Când veni limuzina să o ia, Lucinda abia îşi mai putea stăpâni tremurul genunchilor.

Sistemul super-jovian Rho Coronae Borealis b, acum sub formă de stea de seară, lumina cât zece planete Venus la apusul de deasupra grădinii când Lucinda şi Amelia păşiră pe aleea vilei Carlyle. Lunile cele mici şi iuţi, Bizzie şi Lizzie, se jucau de-a şoarecele şi pisica printre fabricile orbitale şi habitate. Paznicii de la uşă le salutară politicos pe cele două femei şi le făcură o scanare retiniană. Tocurile bocăniră pe holul lung pavat cu gresie, apoi se cufundară câţiva centimetri în covor.

Flori şi miros de trabuc, mese de mahon, scaune cu piele, foc holografic.

– Bună seara, doamnelor.

Ian Carlyle se desprinse din adâncimile unuia dintre scaune. Ceilalţi doi bărbaţi din încăpere – fratele Lucindei, Duncan, şi vărul îndepărtat Kevin – săriră în sus mai sprinten. Ea îi salută oficial, cu atenţia aţintită, cum trebuia, spre şef.

– Ia un loc, bea ceva, spunea el, trimiţându-i pe ceilalţi la plimbare, sărutând mâini şi împărţind pahare în aceeaşi secvenţă fluidă de mişcări.

Toate planetele mari din Derivă aveau câte un vechi paznic la comandă, iar Ian era mai vechi decât cei mai mulţi. Chiar şi arăta bătrân: îşi stabilizase vârsta pe la vreo cincizeci de ani, chipul lui şi trupul îi purtau cicatricele secolelor de atriţie ca pe nişte medalii. Părul dat pe spate era alb, sprâncenele – întâlnindu-se la mijloc, o caracteristică a bărbaţilor din familie – erau negre. Nu riscase niciodată întinerirea, niciodată nu ceruse o copie de siguranţă sau o înviere; se zvonea că se temea de moarte, având o rămăşiţă de conştiinţă presbiteriană. Pe vremuri, pe Pământ, fusese avocat al familiei, primul fiu al lui Donald Carlyle care absolvise universitatea când apăruse firma la începutul secolului 21. Dialectul lui era pur american, cu accent anglo-scoţian al clasei de mijloc din Edinburgh.

Era mai scund decât s-ar fi aşteptat; cu tocurile ei, pe moment, îi putea vedea scalpul, roz sub firele de păr. Dar el se

aşeză în fotoliu şi păru că se întinde şi se lărgeşte, ca şi cum fotoliul ar fi fost o haină mare de piele în care se bălăcea.

– Îmi pare bine să te văd înapoi, Lucinda, spuse el.

– E grozav, spuse Duncan pe un ton mai sentimental.

Ea le zâmbi călduros tuturor.

– E bine acasă, spuse ea. Îmi pare rău de necaz. Cum merge conflictul? Nu am auzit nicio veste.

Kevin se aplecă. Ian ridică o mână.

– E destul timp să depanăm amintiri – nu că ar fi multe de spus. Veştile tale sunt mult mai interesante şi mai aşteptate. Şi va dura, sunt sigur, mult mai mult să le relatezi.

Se lăsă pe spate, aplecă puţin într-o parte capul, pocni din degete. Privirea i se aţinti pe paharul Lucindei, apoi pe sticla de whisky. Talisker, marfă adevărată.

– Nu te grăbi.

Nu se grăbi. Ian ascultă atent, puse întrebări şi nu se arătă nerăbdător ca ceilalţi. Doar când le oferi ideea strălucită de a cumpăra nave noi de la DK i se văzu pe chip iritarea. Se aplecă în faţă şi pocni din degete în momentul în care ea era gata să pună înapoi în buzunar placa. O studie un minut, ciocănind cu creionul, încruntat.

– Lucinda, *te rog,* spuse el şi îi înmână placa.

– Ce? spuse ea, încurajată de Talisker.

– E prea scump, prea riscant, spuse el cu vocea cuiva care spunea ceva ce n-ar fi vrut să spună niciodată. Uită tot.

Ea îi oferi un zâmbet care spunea „tu eşti şeful”, pe care el nu prea îl înghiţi.

Se aplecă în faţă şi-şi cuprinse faţa în palme; se ridică.

– Bine, domnilor. Doamnelor. A fost o întrevedere *fascinantă.*

Se apropie de şemineul fals şi se sprijini de el pentru o clipă, ridicându-se pe vârfuri, arcuindu-se şi întinzându-şi şira spinării; îşi îndoi braţele şi se răsuci pe călcâie.

– *Lucinda,* spuse el, făcând-o să tresară. Sunt foarte dezamăgit de tine. Costul pentru firmă a fost şocant, iar pentru familie – ei bine! Ca să nu pomenesc de familiile angajaţilor. Îţi dai seama cât ne costă moartea în misiune, ce premii, ce jale? Învieri, cópii de siguranţă, da, suntem recunoscători că le avem la dispoziţie. Dar ele mai şi *costă,* chiar şi emoţional. Mai rău. Ţi s-a dat o echipă să conduci şi tu te-ai lăsat prinsă. Ai lăsat costumul să cadă în mâinile duşmanului. Ar fi trebuit să te lupţi cu dinţii şi cu unghiile, ar fi trebuit să *mori!* Am văzut oameni

lipsiţi de confortul cópiilor de siguranţă care au căzut în luptă pentru familie. Altădată, am fi…

Se opri, oftă şi se întoarse în fotoliul lui.

– Destul, spuse el. Nu ai să mai conduci alte echipe până ce nu ai să dovedeşti că eşti un bun coechipier. Asta dacă va dori careva să te primească în echipa lui.

– Eu cu siguranţă că nu mi-aş dori, spuse Amelia.

Lucinda strânse din buze şi dădu din cap.

– Foarte bine, spuse Ian. Gândeşte-te la asta. Totuşi, ne-ai oferit ceva foarte folositor. Îţi mulţumesc pentru asta, măcar atât.

Se întoarse, concediind-o pe faţă şi adresându-se celorlalţi.

– Eurydice nu pare să prezinte prea multe probleme. Problema reală, ca de obicei, o reprezintă Cavalerii. Am trimis două nave în sistem – una a fost pierdută, după cum a confirmat şi Lucinda; cealaltă a fugit şi zace la câţiva ani-lumină distanţă. Nu putem lăsa Cavalerii să controleze un nod al reţelei. Singura întrebare, de aceea, este dacă să trimitem mai multe nave sau să pregătim un atac prin reţea.

Zâmbi şi îşi frecă palmele iute între ele.

– Nu e o problemă pe care o putem rezolva sau pe care trebuie să o discutăm în seara asta.

– Dar…, spuse Kevin şi Duncan în acelaşi timp.

– Nicio vorbă, spuse Ian. Sunaţi la biroul meu, domnilor, pe la prânz, şi vom sta de vorbă.

Astfel, plecară; dar la uşă, tocmai când le înmâna hainele şi şalurile, murmură:

– Amelia, ai vrea să mai stai câteva minute?

Ea părea să nu dorească asta. Uşa se închise în spatele lor. Lucinda îi luă la braţ pe fratele şi pe vărul ei.

– Sunt căzută în dizgraţie? spuse ea, forţându-se să păstreze un ton uşor.

– Cam da, spuse Duncan. Eşti un risc total.

– N-aş vrea să fiu văzut cu tine după toată harababura asta, adăugă Kevin.

– Ai fost retrogradată la nivelul civililor, asta e sigur, spuse Duncan, băgându-se în seamă.

– *Terminaţi!* spuse ea, abia abţinându-se să nu-şi piardă controlul.

– Pentru asta suntem aici, spuse Kevin. Unchiul Ian ne-a spus că e treaba noastră pentru seara asta. Să te facem să nu te mai

simţi prost şi să faci ceva.

– Vărul tău nu prea e subtil, spuse Duncan.

– Nu sunt, fu de acord Kevin. Şi dacă tot vorbim despre asta, suntem aici să te ţinem sub observaţie şi să te împiedicăm să-i stârneşti pe cei tineri împotriva celor vechi.

Ajunseră la poartă şi băieţii scrutară cerul şi strada după un taxi. O maşină sau două ale poliţiei locale trecură pe lângă ei, ocolind respectuos locul. Dintr-o coincidenţă sau nu, treizeci de secunde mai târziu, un taxi se lăsă la sol în faţa lor.

Spelunca era un club particular, cu gorile ale familiei la uşă şi cu bani ai familiei în spate. Nu era o afacere de protecţie sau ceva ilegal – legile din Noul Glasgow erau prea blânde faţă de activităţile consensuale ca să mai aibă rost – ci doar o versiune tradiţională a unei crâşme originale. Din acest motiv era ocolită de membrii vechi ai familiei şi de firma care ştia cum ar fi trebuit să fie şi, din acelaşi motiv, era frecventată de membrii mai tineri şi de adepţi. Stilul era al unui bar amenajat în sediul unei bănci, de pe vremea când băncile erau catedrale ale capitalului, nu raiul său. Tejgheaua circulară avea mese în orbite şi epicicluri, cu niveluri şi nişe împrejur. Tavanul cu dom înalt de diamant făcut să pară sticlă murdară era sprijinit cu stâlpi ce păreau a fi făcuţi din marmură neagră poleită. Totul era gol şi cu suprafaţă dură şi se pretindea a fi mai vechi şi din alt material. Chiar şi fetele care dansau erau holograme, tăiate în straturi de culori vii de norii de fum.

– Bine ai venit înapoi, spuse Duncan după ce luă berile.

Se aplecă într-o parte, puse un braţ în jurul umerilor ei şi strânse.

– Bine ai venit.

– Mulţumesc. Sănătate.

– Serios acum, continuă Lucinda, aruncându-le ambilor o căutătură rece. Nu sunt sigură ce aveţi voi de gând, băieţi. Mi-ai aruncat o pastilă acolo, Kev. Parcă vă şi văd cum v-aţi înţeles să mă scoateţi din sărite şi să mă faceţi să zic ceva ca să mă pârâţi lui Ian.

– Serios? spuse Duncan, părând mai mult curios decât şocat. Ei bine, n-are rost să ne prefacem a fi sentimentali. E în familie. Încrederea nu are nimic de-a face cu asta.

– Tu ai spus-o.

– Dacă are vreo importanţă pentru tine, spuse Duncan, mă

bucur că nu te-ai lăsat ucisă pe-acolo. Şeful vorbeşte prostii. A vrut să te scoată din echipă pentru că mătuşa Amelia te-a săpat, lucru pentru care nu o pot acuza…

– Nici eu, spuse Lucinda.

– … şi a alunecat într-o pasă morală legată de tradiţia familiei, ca de obicei.

– Ei, asta e foarte drăguţ din partea voastră, dar voi cu ce vă alegeţi? Sunteţi în echipă, nu? În pâine.

– Sigur, spuse Kevin. Încă jos pe scara ierarhică, dar e bine. Da, suntem în grupul de acţiune pe care Ian şi Amelia îl formează, câtă vreme nu călcăm în străchini cu membrii lipsiţi de loialitate şi ambiţie ai familiei.

– Orice asociere cu tine după seara asta ne-ar putea trage în jos, spuse Duncan. Ceea ce este un motiv bun pentru a fi văzuţi cu tine aici. Jumătate din fraierii de aici vor trimite mesaje şefului, iar el va zâmbi şi va da din cap, pentru că el ne-a trimis să facem asta, nu?

– Bine, spuse Lucinda. Sunt de partea voastră până acum.

Îşi goli paharul.

– Fac eu cinste cu următorul.

Stând la bar, încercă să descopere cine îi urmărea, dar nu reuşi. Tot meşteşugul ăsta fusese perfecţionat prin metode darwiniene cu mult timp în urmă, iar ea rămăsese o amatoare în această privinţă. Nu-şi punea problema citirii de pe buze sau a microfoanelor direcţionale. Era sigură că fratele şi vărul ei aveau aparate de bruiaj în buzunar. Dacă se gândea bine, şi ea avea unul în geantă.

– Să înţeleg că nu sunteţi prea mulţumiţi de felul în care vechii paznici se descurcă, spuse ea când se întoarse şi se aşeză.

– N-aş spune asta, făcu Kevin, dând din cap odată cu Duncan.

– Nu noi, spuse Duncan. Ia gândeşte-te. Cu ce ne confruntăm pe Eurydice? O civilizaţie care s-a dezvoltat independent şi în cu totul altă direcţie faţă de noi şi de Cavaleri şi de comunişti şi de fermieri, cu arme care pot prăji o maşină de căutare, care are legături cu forţele armate spaţiale şi cu ştiinţa şi tehnologia vechii alianţe anti-americane şi care deţine acum un trădător sau dezertor din tabăra noastră care ştie de echipamentele şi tactica noastră şi care sunt susţinuţi de departe de cei mai sofisticaţi rivali ai noştri. Ca să nu mai vorbim despre ne-umanii misterioşi dispăruţi care au lăsat în urmă maşini de război, pentru a fi cotrobăite de Cavaleri. Nu-i aşa? Evident, trebuie să ne

comportăm tot aşa cum am făcut-o când fermierii au luat-o razna sau când comuniştii s-au apucat să distrugă tehnologia. Sigur, e rutină pur şi simplu. Aruncăm nişte nave în joc şi să vedem cine clipeşte primul. Doamne!

– Tot ăsta e planul?

– L-ai auzit pe şef. Ăsta sau o invazie prin porţi. Sunt sigur că povestea ta despre porţile de acolo i-a făcut pe Ian şi Amelia să se apuce de studiat hărţile reţelei.

– Doar nu-s chiar atât de proşti! spuse Lucinda. Hai, scuteşte-mă.

– Nu e prostie, spuse Kevin. E conservatorism, ca pe vremea castelului din Clyde. Ca să nu mai pomenesc de adrenalina stârnită la gândul că i-ar putea strânge de boaşe pe cei care tratează teritoriile ca pe un depozit de arme.

Ridică din umeri.

– Vechii paznici sunt obişnuiţi să vadă numai partea militară a lucrurilor când e vorba să aibă de-a face cu alte puteri, chiar dacă e vorba numai de arheologie marţială. Nu prea ne-a plăcut să negociem cu alte puteri.

– Ăsta e felul nostru de-a fi, spuse Duncan. E felul nostru.

– E felul de-a fi al Ameliei Orr, sublinie Lucinda.

– Ba nu, spuse Duncan. O face doar pe grozava în misiuni. E bună în comunicaţii, dar n-are nicio chemare în materie de tehnologie.

– Deci, domnilor, spuse Lucinda, imitându-l pe şef, ce alternativă sugeraţi?

– Asta voiam să te întrebăm noi pe tine, spuse Duncan.

– Navele DK arată bine, spuse Kevin.

– Bine, spuse Lucinda. Uite cum aş juca eu cartea asta. Aş fortifica cealaltă parte a porţii prin care trecem şi toate conexiunile secundare. Aş încerca să negociez cu Cavalerii – le-aş da mână liberă faţă de noile descoperiri de depozite de tehnologie post-umane timp de, să zicem, un an. Negociem, îi lăsăm să obţină zece ani, dacă trebuie, dar stăm pe fază. În schimb, să ne dea înapoi controlul porţii de pe Eurydice. În acelaşi timp, facem o ofertă cu adevărat generoasă celor de pe Eurydice şi uităm toate racilele. Avem mult mai mult de câştigat de pe urma lor decât dacă cerem daune. Au o mulţime de chestii interesante. Şi sunt hămesiţi să stea de vorbă şi să facă negoţ cu alţii, au fost izolaţi cultural timp de două sute de ani.

– Nu-i văd pe Cavaleri muşcând, nici pe eurydicieni având

încredere în noi, spuse Duncan.

– Asta e doar ofensiva diplomatică. Cealaltă parte e să activăm navele din sistem, fără să-i atacăm pe Cavaleri. Nu am nicio îndoială că DK şi AO ar fi interesaţi. E un sistem nu foarte bine dezvoltat, un soare stabil şi o planetă terraformată şi subpopulată. Se pot face afaceri acolo. Să-i încurajăm să dea buzna. Să punem nişte oameni de-ai noştri pe navele DK şi AO.

– Aha, spuse Kevin. Asta e bună.

– Apoi ce? spuse Duncan.

– Luăm legătura cu forţele armate eurydiciene. Vă amintiţi că v-am spus că mulţi dintre ei sunt dizidenţi, Repatriarzi? Sunt convinsă că mulţi dintre ei au să-i saboteze pe Cavaleri cât de curând. Iată forţele de la sol, gata pregătite.

– Avem nevoie de forţele lor spaţiale, şi aici avem o problemă, obiectă Duncan.

– O metodă ar fi să dăm la schimb – navă contra navă. Ai noştri ar putea pune mâna, clandestin, pe nave DK şi AO gata pregătite, pe care să le schimbăm cu nave din altă parte. Când vom avea destule, vom deţine superioritatea locală, ca să dăm greutate unei oferte foarte rezonabile.

– Bun plan, spuse Duncan. Prea multe probleme, totuşi. Depinde prea mult de secret şi de surpriză după părerea mea. Un singur spion ne-ar putea da peste cap.

– De aceea avem nevoie de rezervă, spuse Lucinda. Ar putea fi vreo duzină de nave de-ale noastre – cred că la asta se gândesc acum vechii paznici şi s-ar potrivi de minune cu planul nostru. Problema este că uzura, forţa brută şi puterea nu sunt factori de succes. Sau – ar putea fi o singură navă DK din cele noi – care să se strecoare chiar pe sub burta navei CI de la faţa locului pe care să o spulbere până la următorul ciclu cosmic.

– Imposibil, spuse Kevin. Nicio navă nu se poate strecura cu atâta precizie.

Lucinda scoase placa şi i-o arătă.

– Citeşte indicaţiile, spus ea. Nu e vrăjeală. Am văzut una care se plimba ca un înger pe cer.

Cei doi se pierdură în lectură preţ de câteva minute. Kevin se ridică, fără să spună nimic, apoi se cufundă într-o altă rundă. Mai verificară o dată.

– N-avem cum să facem aşa ceva, spuse Duncan în sfârşit. Ar fi o diversiune uriaşă faţă de criza de pe Eurydice.

– Am putea, dacă am retrage toată lumea care lucrează la

asta, spuse calmă Lucinda. Dar eu nu pot face nimic.

– N-ai să poţi atrage niciun alt membru al familiei de partea ta, spuse Kevin. Numele tău e otravă curată în clipa asta, îmi pare rău să o spun.

– Asta e problema mea, spuse Lucinda. Am să strâng o echipă de civili dacă trebuie. Pe riscul lor şi al meu, şi spre profitul lor şi al meu dacă reuşim. Şi spre cel al familiei, dacă reuşim să strângem destulă pradă ca să cumpărăm o navă la timp. În timpul ăsta, băieţi, puteţi duce ideile astea şefului. N-aveţi decât să pretindeţi că sunt ale voastre. Sunt idei bune şi se adaugă la acţiunile noastre, oricum.

Le zâmbi.

– Ne-am înţeles?

Se înţeleseseră.

– Şi, acum ce facem? întrebă Lucinda. Noaptea abia a început.

Kevin râse.

– Da, dar ai să cazi sub masă în vreo două ceasuri.

Ea încuviinţă sumbru.

– Uite ce-o să facem, spuse Duncan, ai să ne spui mai multe despre Eurydice şi despre oamenii frumoşi de acolo, după care ai să oboseşti şi ai să devii sensibilă şi noi o să te ducem acasă.

– E un plan bun, spuse Lucinda.

CAPITOLUL 10

ZORII ILUMINĂRII

Uşurarea trecu prin toate circuitele *Dragonului Hămesit* ca sângele ce începea să curgă din nou printr-un membru amorţit. Părţi ale mecanismelor şi ale gândirii îi erau încă în afara controlului, dar nevoia dureroasă de a controla procesul de fabricaţie de pe asteroid încetase.

– Ce se întâmplă? strigă Lamont aruncându-se în plasă.

– Poate că ai remarcat o schimbare în vibraţia subsonică a carcasei, spuse nava, apoi selectă un monitor. După cum vezi, procesul de fabricaţie pare să fie complet.

Suprafaţa asteroidului era acoperită cu obiecte lucioase, rând după rând, ca boabele de porumb pe un ştiulete.

– Astea ce sunt? întrebă Lamont.

– S-au format în ultimele şase minute, răspunse nava. Constau dintr-o carcasă de plastic multilaminat şi un strat de

absorbţie a şocurilor, conţinând fiecare câte o sută de maşini de război. Cea mai plauzibilă ipoteză este că reprezintă vehicule de unică folosinţă pentru a pătrunde în atmosferă.

– La dracu', spuse Lamont. Mă întreb cum au de gând să ajungă pe Eurydice. Adică, nu văd niciun semn că ar construi…

Se opri. Nava aşteptă, ca şi cum ar fi monitorizat un utilaj foarte lent.

– La dracu', spuse el din nou.

O altă pauză lungă. Nava contemplă anumite relaţii matematice, lucru care îi oferi oarecare satisfacţie.

– Uite ce-i, spuse Lamont, declanşând fără să vrea, din pricina expresiei, o activare inutilă a sistemului vizual al navei, se poate discuta cu creaturile acelea?

– Nu sunt făcute pentru asta, spuse nava. Procesul de fabricaţie este autoorganizat şi descentralizat. Maşinile individuale pe care le produce sunt autonome. Fiecare are doar atâta inteligenţă cât să-şi îndeplinească sarcina, care este foarte specializată şi închisă la negociere sau discuţii.

– Trebuie să aibă un buton de oprit, mormăi Lamont. Altfel când ştiu să se oprească din luptat?

Se uită la interfaţă cu o expresie care devenea încet suspicioasă.

– Ah, spuse el. E în tine, nu? Sistemul central de comandă pentru maşinile de război.

– Nu am cum să confirm asta, spuse maşina. Dar nu pot nega posibilitatea.

Lamont se scarpină în cap, rânjind.

– În acest caz, problema este doar de a separa partiţiile.

– Nu recomand acest lucru, spuse nava. Chiar dacă aş vedea o cale de a o face, deşi nu găsesc niciuna.

– Ai urmărit ştirile de pe Eurydice?

– Nu sintactic, replică maşina. Le-am descărcat, fireşte.

– Ei bine, citeşte-le acum, spuse Lamont. Fii atentă la interviurile Cavalerilor Iluminării.

Nava revăzu înregistrările din ultimele zile.

– Nu reuşesc să înţeleg cum ne ajută asta, replică ea după două secunde.

– Nu, sigur că nu, spuse Lamont. Nu la asta mă refeream. Ei nu emit algoritmi pentru spargerea interfeţelor maşinilor de război. Mă refeream la exemplul pe care l-au dat. Lucrul ăsta se poate face.

– Dar încă nu l-au făcut, spuse maşina.

– Să vedem dacă le-o putem lua înainte, spuse Lamont.

Maşina şi omul fuseseră împreună de mult timp. *Dragonul Hămesit* îl cunoştea pe Lamont mult mai intim decât ştia el. Chiar şi aşa, nu se aşteptă la următoarea întrebare, în timp ce Lamont se aşeză teatral în aer în poziţia lotus.

– Povesteşte-mi despre visele tale, spuse el.

– Eu nu visez.

– Să fiu mai clar, spuse Lamont. Mă refer la combinaţia de gânduri şi imagini care se strecoară printre procesele tale mentale logice.

– Ah, spuse maşina. Aşa.

Sesiunea ţinuse câteva ore. Se făcuse un oarecare progres. Procedura li se păru atât de captivantă încât, atunci când detectorul gravitaţional se aprinse, afişând nenumărate obiecte decelerând din viteze superluminice, le trebui un minut să reacţioneze.

Ben-Ami crezuse că ştie oraşul. Trăise o sută de ani în el şi timp de optzeci de ani nu-i luase pulsul, doar se lăsase în voia curentului. Toate accelerările de puls, toate încetinirile, toate modificările hormonale generate de nelinişte le introdusese în spectacolele sale. Deseori era mai uşor de văzut în retrospectivă ce coardă sensibilă atinsese: grija faţă de insinuarea gradată a comunismului în societatea abundenţei din *Leonid Brejnev;* nevoia de a depăşi sentimentul separaţiei din versiunea lui a piesei *West Side Story;* sentimentul scăderii moralei, a pierderii eroismului în *Guevara;* etica tulburătoare a învierii în senzaţionala vulgaritate *Herbert West.*

Acum, păşind pe străzile umbrite ale dimineţii din cartierul Guvernului, i se părea că pierduse legătura cu oraşul. Ceea ce văzuse şi auzise, chiar mirosise pe drum, nu mai întâlnise până acum şi nu mai simţise personal. Aici o privire insistentă care se schimba atunci când o întâlnea cu ochii, acolo o asprime şi iritare în vocea unei tinere; în aerul din navetele aglomerate, o amărăciune slabă, neliniştitoare. Teamă. Era evidentă şi de necrezut. Nu se potrivea cu ceea ce ştia el despre Noul Început. Oraşul îşi meritase întotdeauna numele, ca şi planeta. Colonia îşi consumase toată teama, alimentându-şi zborul cel lung cu ea, şi îi implorase pe cei care o iubeau să nu privească în urmă. Îşi întorseseră chipurile spre un viitor necunoscut cu bucurie şi

hotărâre. Prietenul lui, Adrian, detectase deseori o vibraţie subliminală, o tristeţe a vieţii de dincolo de extincţie, o tristeţe post-mortem… dar Ben-Ami nu simţise asta niciodată. Poate că nu era destul de sensibil. Poate că era mai dur. Nu ştia.

Ceea ce simţea acum, sub îngrijorarea lui prezentă legată de sentimentele oamenilor, şi sub senzaţia proastă pe care o avea faţă de întâlnirea spre care se îndrepta cu paşi iuţi, era entuziasmul. *Nu suntem singuri! Universul e deschis! Există oameni acolo! Sunt Uşi peste tot! Putem călători!* Îşi simţea paşii săltând, parcă împingea aerul cu pieptul. De ce mergeţi aşa, voia el să-i întrebe pe cei din mulţime printre care se strecura, când ar trebui să dansaţi?

Urcă în fugă treptele de marmură ale unei clădiri împodobite pe care o cunoştea bine, lângă ale căror uşi deschise o modestă placă o proclama drept birouri ale Membrilor Adunării Eurydiciene.

– Am o întâlnire la ora nouă cu Jean-Luc Menard, spuse el recepţionerului. Membru al Arondismentului Şaptezeci şi Nouă.

– E disponibil, domnule Ben-Ami.

Recepţionerul păru puţin încurcat.

– Ah… aţi putea să mai staţi o clipă?

Ben-Ami dădu un autograf pe programul piesei *Nebunia lui George II,* o farsă veche de şaptezeci de ani pe care fusese încântat să o uite, conversă puţin, primi indicaţii asupra drumului şi urcă repede scările indicate.

Menard îl primi în biroul cu privire la ocean şi cu o mulţime de ecrane pe pereţi, toate având sonorul închis şi fiind pline cu oameni care vorbeau de zor: o dezbatere matinală a Adunării, interviuri la emisiuni matinale. Menard era un om scund care părea ceva mai bătrân şi mai solid decât ar fi avut nevoie; făcea parte din imaginea lui ca şi costumul conservator, aproape lipsit de guler şi cămăşile cu care sfida (şi cam o dată pe an urma) moda. Unul dintre elementele responsabile, fusese pentru Ben-Ami omul dinăuntrul Adunării şi o veche cunoştinţă de zeci de ani.

După câteva dulcegării sociale la o ceaşcă de cafea, Menard trecu la subiect.

– Asta e… cam dificil, Benjamin, spuse el. De obicei nu cer alegătorilor să intre să mă vadă. De obicei e invers. După cum ştii.

– Am apreciat ajutorul tău în multe alte ocazii, spuse Ben-Ami,

căutând în minte ce rude sau odrasle ale lui Menard ar fi avut ambiţii teatrale, fără să descopere vreuna. Dacă pot face ceva pentru tine…

– Deloc, nu e nimic personal, să nu-ţi închipui, spuse Menard, aruncând o privire scurtă pe fereastră. La naiba, bătrâne, nu-mi place să fac asta.

Se pocni cu palmele pe genunchi.

– Adevărul este că de vină e piesa ta.

– Piesa mea?

Pentru o clipă, Ben-Ami se gândi că era vorba despre cea mai recentă piesă a lui – *Reformistul reformat,* o satiră asupra politicii eurydiciene care fusese oprită la a treia reprezentaţie. Făcuse din neatenţie vreo aluzie care îl jignise pe Menard?

– Piesa repatriardă.

– Oh! râse Ben-Ami înviind la loc. E prea din pripă, Jean-Luc. Nu-mi place să vorbesc despre proiecte neterminate – e un fel de superstiţie profesională, ştiu, dar asta e. Nu-ţi pot spune decât atât… Va fi controversată.

– Într-adevăr, se încruntă Menard spre el. Asta e problema.

– Îmi pare rău, spuse Ben-Ami, clătinând din cap. Ce problemă?

– Mi-e greu să o spun atât de delicat cum aş vrea, spuse Menard. Să zicem că sunt mulţi care ar considera-o drept politic inoportună. Doar în situaţia prezentă, te asigur. Când lucrurile se vor mai aranja puţin, atunci, fii sigur, nu va exista nicio obiecţie, dar acum…

Îşi desfăcu larg mâinile. Ben-Ami îşi căută cuvintele.

– Mă aşteptam ca prietenii mei politici să ridice problema. Se aud tot felul de zvonuri. Ştii cum sunt actorii, nu rezistă la bârfă şi nu se abţin de la o replică bună – dar te asigur, când ai să vezi totul în context…

Menard ridică mâinile.

– Da, da. Patriotic, progresist, tot felul. Treaba cu Repatriarzii ar putea ridica nişte sprâncene, dar sunt încrezător că te poţi descurca. Nu e asta problema – sau, mai degrabă, tocmai asta e problema. Stârneşti sentimente, oricât de bine intenţionat eşti, şi unii ar putea numi asta *şovinism…*

– O clipă, spuse Ben-Ami cu răceală. Tu, prietenul meu, un *responsable politique,* vrei să-mi spui că se vor teme unii de faptul că piesa mea va fi prea patriotică?

– Da, spuse Menard, ruşinat. Nu eu, fireşte. Nici măcar

partidul nostru. Eu sunt doar mesagerul, mă înţelegi. Am fost rugat de o sursă foarte sus plasată să-ţi dau un sfat. Executivul şi mai ales Consiliul sunt foarte îngrijoraţi de delicateţea relaţiei noastre – o relaţie de cea mai mare importanţă pentru securitatea noastră, poate chiar pentru existenţa noastră – cu noii noştri aliaţi.

– Ah, înţeleg, spuse Ben-Ami. Sunt îngrijoraţi că o să-i jignesc pe Cavaleri!

– Exact, spuse Menard, radiind în mod evident încântare pentru că se aflau, în sfârşit, pe aceeaşi lungime de undă.

– Atunci, spuse Ben-Ami, ridicându-se, ţi-aş mulţumi dacă ai duce un mesaj prietenilor tăi sus-puşi. Spune-le că pot să-şi ia sfatul şi să şi-l bage în fund.

Winter stătuse odată pe pontonul South Queensferry şi observase diferenţa de trei metri între flux şi reflux. Bănuia că marea din faţa lui, cuprinsă între Road Bridge şi Forth Bridge, avea cam un kilometru pătrat. În acea bucăţică minusculă de mare, trei milioane de tone de apă fuseseră ridicate în câteva ore, cu uşurinţă, de luna depărtată. Se cufundase în gânduri care i se păruseră atunci profund legate de fizică, gravitaţie şi forţe mareice, de forţa uriaşă a marii maşinării a lumii.

Sau poate că nu, poate că amintirea îi fusese furnizată de o altă maşină, ca o consecinţă logică a unui fragment rămas din experienţele şi credinţele sale, fără să fie o imagine reminiscentă înregistrată.

Oricum. Îşi amintea asta acum, privind peste oraş spre nava neagră ce atârna peste parc asemenea unei greutăţi de desen animat marcată *un! milion! de! tone!* şi îngheţată preţ de o clipă imposibilă înainte de a strivi orice s-ar fi aflat sub ea.

– Te irită, nu? spuse Calder, observând în mod evident direcţia privirii lui Winter.

Erau la cafeaua de la zece dimineaţă pe o terasă de pe faleză unde Ben-Ami aranjase să întâlnească.

– Mă irită, spuse Winter. Adică, ce o ţine acolo sus?

– Întreabă-i pe Cavaleri.

Calder făcu un semn din cap în direcţia unui grup de bărbaţi îmbrăcaţi în negru de la câteva mese mai încolo.

– I-am întrebat, spuse Winter, ferindu-se de fumul scos de partenerul lui. Mi-au pus câteva întrebări despre cunoştinţele mele de fizică şi mi-au sugerat politicos să învăţ mai multe

înainte de a pune întrebări al căror răspuns nu l-aş înţelege.

– Bun sfat.

– Pe de altă parte, poate că nici ei nu ştiu.

Calder pufni.

– Se întâmplă des. Ia întreabă-i pe localnici cum funcţionează sistemul lor, se vor uita la tine de parcă ai fi prost numai pentru că ai întrebat. Nici măcar nu ţi-ar face un semn cu mâna. Adică, unde e ghidul nostru pentru utopia asta? Face parte din ofertă. E în broşură. Am verificat.

– Asta nu e o utopie, spuse Winter. Utopie era în Polarity, unde aveam parte de raţii şi îndemnuri. E mai sofisticat. Mai abstract. Lucinda a căpătat un ghid. Spunea că nu ştie ce să facă cu el.

– Încă te mai gândeşti la asta, spuse Calder.

– Da, spuse Winter, simţind o izbucnire de frustrare, o tensiune care-i urca din vintre, prin plex, spre gât. Ştii, m-am cam săturat de locul ăsta.

Calder păru surprins şi îngrijorat.

– De ce?

– Habar n-am. Poate pentru că seamănă cu Polarity. Mă simt de parcă am fi încă în nenorocitele acelea de tuneluri.

Îşi puse mâinile la ceafă.

– De-abia aştept să deschidă porţile sau să sosească vreo navă care să nu fie burduşită cu samurai zâmbitori. Da, vreau să văd alte planete şi da, vreau să mă întorc pe Pământ.

Calder încuviinţă şi păru că nu vrea să continue discuţia, aşa că Winter îşi mai turnă o cafea şi se uită la mare, inhalând briza. Portul era plin cu cargouri şi transportoare, bărcuţe cu pânze şi vase de croazieră stăteau presărate pe mare până la orizont, aerocare şi entoptere bâzâiau pe deasupra. Totul era, fără îndoială, justificat, dar el nu reuşea să descopere acel motiv. Capitalismul abundent dăduse peste ceva şi mai abstract decât banii, un calcul de reputaţie şi recompensă care înclina balanţa valorică şi care mărea şi micşora averile promotorilor şi analiştilor, ale contabililor şi managerilor. Trândăveala şi automulţumirea erau cântărite în dispreţ; bunurile şi serviciile care nu puteau fi obţinute uşor aduceau respect. Arta şi designul erau importante, ca şi sfaturile antreprenorilor – consultanţă existenţială, îndrumare filosofică, antrenament fizic, educaţie erotică – şi o cantitate surprinzătoare de muncă manuală, îndemânare practică şi servicii personale, toate aducând multe

venituri, sub formă de credit şi dobânzi.

Era un loc grozav, un oraş viu, o ocazie din care putea face profit mare. Atunci, de ce se simţea aşa, de parcă ar fi fost obligat să stea mereu în casă într-o iarnă geroasă? Agitat sau TRIST; poate că lipsea din spectrul solar o dunguliţă vitală. Sau poate că era o combinaţie de dor de casă şi de lipsă de iubire. Lucinda Carlyle vizitase Pământul şi vorbea şi se purta ca oamenii pe care şi-i amintea de pe Pământ, chiar şi înfăţişarea şi accentul îi veneau parcă din trecutul acela pe care şi-l amintea – toate acestea fiind pătrunse de spiritul Irenei şi de nostalgia care-l măcinase atât de inutil şi de mult timp.

– Bună dimineaţa, domnilor, spuse Ben-Ami, venind spre masă îmbrăcat cu costumul metalizat cu pelerină în formă de aripi de liliac la modă în acea zi.

Îşi turnă cafea, se relaxă şi zâmbi spre muzicieni.

– Am veşti. Foarte interesante.

Făcu o pauză teatrală.

– Hai, varsă tot, amice, spuse Calder, căpătând o privire mirată şi o bătaie pe spate.

– Tocmai am fost chemat la o întâlnire cu reprezentantul meu în Adunare. M-a avertizat asupra spectacolului, de frică să – se apleacă în faţă şi vorbi mai încet – să nu-i jignim pe Cavaleri.

Se lăsă pe spate şi-şi frecă palmele.

– Asta face cât o mie de ore de publicitate, nu credeţi?

– Ha, spuse Calder. Se poate spune şi aşa, bravo ţie. Dar de unde ştii că nu e o mişcare inteligentă ca să se dea de partea băieţilor cu pijamale negre?

Ben-Ami fâlfâi o aripă.

– Nu-mi pasă de ce o face. Dacă securitatea noastră are nevoie de cenzură artistică, înseamnă că am pierdut deja planeta. Motivaţiile pur militare şi diplomatice sunt una, reţinerea artistică e altceva. Cavalerii n-au decât să închidă ei înşişi spectacolul, dacă se va ajunge la asta. Eu unul n-am să tac doar pentru că mi se recomandă aşa de apăsat.

Mai sorbi o gură de cafea şi le aruncă o privire tăioasă.

– Sunteţi de partea mea, domnilor?

Amândoi încuviinţară. Ben-Ami se ridică.

– Scuzaţi-mă, spuse el.

Luă cănile şi cafetiera, le aşeză pe un scaun liber, apoi se urcă pe masă. Bătăile lui din palme se auziră ca nişte focuri de armă pe o scenă.

– Atenţie, oameni buni! strigă el, răsucindu-se şi făcând cerc mantia. Ascultaţi!

Avea o voce profundă şi ştia s-o folosească. Oamenii întoarseră capul.

– Pentru cei care nu mă cunosc – da, domnilor Cavaleri, despre dumneavoastră vorbesc – numele meu este Benjamin Ben-Ami. Sunt scriitor şi promotor şi intenţionez să produc şi să prezint un muzical spectaculos bazat pe istoria planetei Eurydice şi a glorioaselor ei state precursoare. Se va numi… *Răzvrătiţi şi Repatriarzi,* doamnelor şi domnilor, şi se va prezenta în Jardin des Étoiles în… patru săptămâni!

Winter îl văzu pe Calder punându-şi mâinile în cap, apoi ridicând privirea şi mormăind „Abia peste patru săptămâni!”

– Sunteţi bineveniţi cu toţii! strigă Ben-Ami. Şi da, domnilor, aici sunteţi şi dumneavoastră incluşi, Cavaleri…

Cavalerii se ridicară odată, se aplecară în direcţia lui Ben-Ami şi plecară.

Un om sări în sus, făcând să se răstoarne masa.

– Acum uite ce-ai făcut, Ben-Ami! I-ai jignit! Şi nu e vina lor, nu e momentul pentru un material atât de separatist şi de scandalos!

– Cine a spus că va fi separatist? strigă altcineva, lămurind prin asta părerea generală despre celălalt adjectiv.

Ben-Ami sări de pe masă odată cu prima roşie aruncată care-i trecu pe lângă cap. Alte mese se răsturnară. Strigăte. Winter se ridică în picioare. Calder era deja în poziţie de bătaie, cu braţele înainte, aruncând priviri împrejur. Se spărgeau căni. Cu colţul ochiului, Winter văzu sclipirea unei lame, apoi auzi un geamăt. Duse mâna la haină, uitând că nu are nicio armă.

Calder rânji sau poate că numai îşi dezveli dinţii.

– Sper că înţelegi ce se petrece, Benji, băiete, spuse el. Asta e ca atunci, când eram în…

Fu lovit în şold de un umăr şi se răsturnă.

Lamont se uita la monitorul cu graficul undelor gravitaţionale, traducând-ul în minte într-o imagine fizică, de parcă ar fi fost o stereogramă. Imaginea navelor stelare îndreptându-se spre Eurydice era tulburătoare şi vie.

Trecură ore. Graficele se stabilizară în jurul planetei.

– Cavalerii nu se opun, remarcă el.

– Parţial, e o problemă de echilibru de forţe, spuse *Dragonul*

Hămesit. Dar mai semnificativ este că nu le sunt duşmani. Acelea nu sunt nave ale familiei Carlyle.

– Atunci ale cui sunt?

Dragonul Hămesit deschise câteva canale de comunicaţie în acelaşi timp. Boxele se umplură de glasuri cu accent american, iar ecranele cu imagini rapide ale suprafeţei planetei Eurydice, cu negocieri la foc automat şi schimburi de contracte în care kilohectare de teren se transformau în prăjini de hârtii tipărite cu litere mici.

– Asta e în direct, spuse nava într-un rar acces de umor, asta e America Offline. Fermierii pe care i-a menţionat Carlyle.

– Îşi vând pământ unii altora!

– Cel puţin îl împart.

– Dar nu au niciun drept – e scandalos...

Nava se aplecă. Lamont fu aruncat de colo-colo în plasă. Printre cablurile zbârnâinde, simţi o altă vibraţie dată de aprinderea unui motor principal şi câteva înghionteli din pricina jeturilor de direcţie.

– Stai! ţipă el.

– Îmi pare rău, spuse nava. Nu deţin eu controlul.

Concentrându-se puternic, Lamont activă cu privirea câteva camere video din exterior tocmai când jetul retrorachetei anulă impulsul de înaintare al navei. Câteva cabluri elastice – ieşite de undeva de pe suprafaţa dintre rândurile de maşinării – se întinseră, se prinseră şi se contractară, ancorând nava şi trăgând-o scurt spre capătul polar al asteroidului, unde alte cabluri o înfăşurară. În câteva minute, cala şi motoarele erau prinse – lipite, parcă – de stâncă. Ca şi cum nava ar fi devenit pupa unui aisberg. Lamont se aşteptă ca unele maşinării să se desprindă de suprafaţă şi să se prindă de coada navei, dar asta nu se întâmplă. În schimb, camerele video arătară mişcarea antenelor de transmisie. Panoul de control arăta că erau active. Scurgerea de energie era vizibilă cu ochiul liber.

– Ce transmiţi?

– Nu ştiu, spuse nava.

Lamont se răsuci în plasă, apoi se catapultă spre un colţ al panoului de control şi prinse maneta unei antene. Era un gadget primitiv, mecanic, care permitea mişcarea antenei în caz de pană de curent. O mişcă până ce prinse în focar transmisia altei antene.

– Ingenios, spuse nava.

– Recepţionezi?

– Da, spuse nava. E o transmisie identică aceleia care a preluat controlul proceselor mele.

– Ai izolat-o?

– Da.

Lamont se relaxă pentru o clipă. Cel puţin, treaba asta nu mai avea să se repete. Apoi îşi făcu alte calcule, mai profunde.

– Spre ce sunt îndreptate aceste transmisii?

– Spre Eurydice, spuse nava.

– Dacă ar fi să ghicesc, rânji Lamont, aş spune că sunt îndreptate spre navele proaspăt sosite. Încearcă să pătrundă în ele.

– Plauzibil, recunoscu nava.

– Etapa a doua, spuse Lamont. Femeia aceea, Carlyle, nu părea îngrijorată de maşinile de război. Am impresia că oamenii din galaxie s-au mai confruntat cu ele. Poate că au protecţii sau vreun antidot faţă de acest virus. Nu mă aştept să-l trateze cu uşurinţă.

Luminile navei scăzură pentru o secundă.

– Transmisia a încetat, raportă *Dragonul Hămesit.*

– Asta nu schimbă nimic. Suntem o ţintă nemişcată.

– Nu mai suntem în locul de unde s-a făcut transmisia, spuse nava.

– Ce?

Nava afişă imaginea fundalului stelar din urmă cu un minut. Apoi alta, curentă. Repetă trecerea de la o imagine la alta de mai multe ori. Diferenţa era minusculă, dar perceptibilă.

– Stelele s-au deplasat, spuse nava. Sau noi.

Partea a doua
Când stelele sunt la locul lor

CAPITOLUL 11
SPIRIT DE ECHIPĂ

– Eşti un vânător de fulgere, spuse Carlyle.

Era un termen politicos. Altul ar fi fost Raptor. Dar tot suna ca o acuzaţie. Nu asta fusese intenţia ei. Chiar îl dorea pe Campbell Johnstone în echipa ei. El o privea fără nicio expresie. Retinele lui erau de fapt camere video. Irisul nu i se adapta, ci fotocelulele. Carlyle se obişnuise să vadă bărbaţii privind-o cu pupilele dilatate. Nu pe Eurydice, dar slavă Domnului şi naturii că nu se mai afla acolo. Numai Winter şi, într-o măsură mai mică, Armand şi Calder răspunseseră astfel la prezenţa ei în lumea aceea de frumuseţe optimizată.

– Asta sunt, spuse Johnstone.

Folosea un dialect englezesc cu accent perfect american, ca într-o comedie de Ealing. Îşi dădu paharul de whisky peste cap, şi-l umplu din nou şi îl ridică pe al ei.

– Ce te interesează?

– Mă ocup de piaţa de suflete, spuse Carlyle. Îţi pot oferi preţuri excelente.

Preţurile nu o ajutaseră să-şi facă rost de un echipaj. Bursele de locuri de muncă şi birourile de recrutare o aveau pe lista neagră, fie din cauza presiunii bătrânului paznic al familiei Carlyle, fie pentru că reprezenta un risc prea mare. Singurii pe care îi putea angaja aveau o reputaţie şi mai proastă decât a ei. Chiar şi cei mai curajoşi aventurieri se uitaseră la lista de preţuri oferită de DK şi clătinaseră din cap. De aceea se orientase spre vânătorii de fulgere.

– N-ar trebui să spun asta, făcu Johnstone, dar preţul nu e o problemă. Riscul.

Studie sticla.

– Fluturi atraşi de lumina flăcării, draga mea. Asta suntem.

Scuteşte-mă de jelit, nenorocit de plângăcios. El păru să simtă gândul acela. Poate că îl simţise cu adevărat, niciodată nu ştiai la ce să te aştepţi din partea unui vânător de fulgere. Nu aveai de

unde şti ce îmbunătăţiri aveau.

– E ca un drog, spuse el. Să te apropii atât de mult încât să poţi pune mâna, fără să fii lovit. E greu de explicat.

– Ţi-a trecut prin minte să treci de partea Cavalerilor? întrebă Carlyle, indiscretă.

– Da, sigur, spuse el şi sorbi din whisky. N-am suportat însă puritanismul. Apoi, ei nu se apropie. Stau la distanţă, cu mănuşi şi cleşti. Contemplă partea matematică. Completează calculele. Pas cu pas. Ştii cum merge treaba. Nu e stilul meu.

– Dacă eşti în căutare de riscuri, eu ţi le pot oferi din belşug.

Johnstone îşi muşcă buza de jos.

– Bine, spuse el. Arată-mi.

Îi înmână placa DK. El o citi nepăsător în timp ce ea se trase mai în spate, fiind atentă la ceea ce se petrecea împrejur. Zâna Păroasă era o speluncă atât de abjectă încât nici nu era cunoscută de familia Carlyle. Lumini slabe, covoare vechi, lipicioase din pricina băuturii vărsate, atmosferă plină de fum. Vitrina curbată de diamant dădea spre luminile Noului Glasgow de la două sute de metri înălţime, de pe o latură a unei clădiri încrustată cu multe asemenea bule. Era un loc cunoscut pentru raptori, ruşinea echipelor de explorare.

Erau greu de găsit. Pentru că erau sociopaţi, ştiau cum să manipuleze situaţiile în care nu voiau să intre. În interviurile de recrutare şi la teste ieşeau drept normali, pricepuţi, interesanţi, dornici să facă parte din echipă. Se puteau abţine destul de mult ca să ducă la bun sfârşit câteva misiuni, deseori distingându-se prin curaj. Apoi, tocmai când aveai mai multă încredere în ei ca să le dai pe mână o treabă importantă, îşi dezvăluiau obsesiile, dezertau şi se aruncau cu capul înainte. Dacă nu dispăreau cu totul – în tornada lacomă a Singularităţii sau distruşi de maşini – se întorceau schimbaţi: cu trupurile mutilate sau îmbunătăţite, coabitând sau fiind acaparaţi complet de alte entităţi. Procesoarele post-umane foloseau ca subrutine minţi umane. Unele dintre aceste minţi erau dornice să evadeze în alte sisteme. Cu suficientă grijă, puteau fi prinse – cum fusese Shlaim – altfel puteau pune stăpânire pe cei neatenţi. În cazul cel mai fericit, singura victimă era doar raptorul.

Unii dintre cei mai puţin dărâmaţi de asemenea aventuri îşi chinuiau neuronii în cotloanele barului, încercau să alunge vocile din cap, sau să le facă să tacă, sau să le facă să vorbească mai limpede. O femeie cu păr argintiu se aplecă spre afară,

sprijinindu-se cu palmele şi fruntea de geamul curbat, ca şi cum s-ar fi gândit să sară şi bariera de diamant nu îi permitea. Din când în când se apleca spre spate, întindea mâna după sticla de pe masă, o dădea peste cap şi revenea la contemplarea ei fără să se întoarcă.

– Asta vrei, spuse Johnstone, împingând placa pe masă şi răsucind-o în acelaşi timp.

Subliniase cele mai relevante paragrafe din lista lungă de echipamente pe care DK le considerau echivalente cu noua lor navă. Toate păreau imposibil de obţinut cu resursele ei; oferta aceea o respinsese complet.

„Un (1) dispozitiv de teleportare cuantică (emiţător şi receptor), complet funcţional, cu interfaţa de control la nivel uman activată; capacitate minimă de transfer de masă: două (2) tone; rezoluţia minimă: atomică; raza minimă de acţiune: 10 ani-lumină.”

– E o glumă, spuse Carlyle. Nenorociţii ăia de comunişti vor să punem botul. Nu a fost găsit decât un dispozitiv de acest fel şi l-am vândut Cavalerilor în schimbul unui sistem solar. Unul cu două planete gigantice gazoase şi o planetă locuibilă de tip terestru.

– Nu s-a găsit doar unul, spuse Johnstone. Doar unul a fost *recuperat.* Ştiu unde poţi găsi altul, pentru că l-am văzut cu ochii mei, râse el. Ţi-aş putea chiar spune unde. Nu e un secret. Numai că n-a fost nimeni destul de nebun să se ducă acolo să-l ia. E în sistemul de peşteri de pe Cernobâl.

Numele acela o făcu să tresară.

– E o planetă pulsar! Şi e chiar în calea razei!

Johnstone încuviinţă.

– La fiecare 2,7 secunde. Cernobâl e o planetă fixă, nu se roteşte, iar poarta e pe partea luminată a planetei, dacă poţi considera lumină o bombă atomică aruncată în capul tău la fiecare două secunde şi ceva. Poarta e la vreo cincizeci de kilometri de peşteri, adică de intrarea cunoscută. Terenul e frământat, atmosfera groasă, ionizată, furtunoasă… să spunem că nu mi-ar plăcea să zbor pe-acolo. Lumina vine de la stele şi de la radiaţia secundară. Maşinăria, DTC, are vreo cinci tone şi e la fel de delicată şi de rezistentă la radiaţii ca un foto-metru. A supravieţuit numai pentru că se află la trei sute de metri sub pământ.

Zâmbi.

– Asta în ceea ce priveşte emiţătorul. Receptorul e la câteva mii de kilometri distanţă – tot pe partea luminată, ghinion. Protejat cu o sută de tone de plumb, pentru că e într-o peşteră aflată mai la suprafaţă. Una care nu are nicio intrare cunoscută. Şi, crede-mă, planeta a fost cartografiată din satelit centimetru cu centimetru.

– Şi de unde se ştie unde este, sau de unde se ştie măcar că există?

– Am activat emiţătorul DTC şi am trimis o sondă prin el. Am dedus noua locaţie cronometrând pulsurile de radiaţii. Unele radiaţii pătrund jumătate de kilometru de stâncă, dar receptorul se află la mai puţin de zece metri adâncime.

Ridică din umeri.

– Fireşte, nu poţi face prea multe lucruri cu o sondă. Mai ales în asemenea condiţii. Legătura a fost foarte proastă. Aşa că mi-am făcut o copie de siguranţă şi m-am dus eu însumi.

Ea încercă să nu arate cât de impresionată era.

– Ce ai găsit?

– O, o peşteră cu echipament superb. Dar DTC-ul era cel mai tare. Nicio intrare, nicio ieşire. Niciun emiţător.

– Şi cum ai… oh.

– Nu am ieşit. Am murit acolo. Mă apucă claustrofobia numai când mă gândesc la asta.

Se bătu în piept.

– Eu sunt copia de siguranţă.

– Cum ai murit? întrebă ea.

– M-am sinucis, sunt mândru s-o spun. Cu un glonţ de Webster în cap. E bine de ştiut că am avut curaj să o fac. Deşi, dat fiind faptul că am fost forţat de primele simptome ale iradierii – vomitam peste tot, în costum, mare mizerie – poate „curaj” nu e chiar cuvântul potrivit.

– Cumva, spuse Carlyle, am impresia că nu-mi spui asta numai ca să-mi arăţi cât de dur eşti. Crezi că există o cale de a scoate dispozitivul de acolo.

– O, ştiu că este, spuse Johnstone. Ia gândeşte-te. Răpiţii poate că au fost ca nişte zei, dar nu puteau face miracole. Cum a ajuns receptorul într-o peşteră închisă? Probabil că există o a doua poartă în peştera cealaltă.

– Care duce cine ştie unde.

– Ei bine, da, rânji el. Incitant, nu?

– Şi emiţătorul?

– Mi-e teamă că nu există o soluţie simplă pentru el. Nu ai cum să-l transporţi prin poartă. Aşa că uită metoda asta. Va trebui să aterizezi cu o navă aproape de intrare şi să-l încarci. Dacă mă gândesc bine, ai putea să faci acelaşi lucru şi cu cealaltă piesă. Foloseşti un proiectil penetrant să deschizi peştera – receptorul e ecranat, aşa că e destul de robust – şi să-l încarci.

– Şi asta de ce nu s-a făcut până acum?

– Raza pulsarului e ca o bombă atomică explodând în vidul din apropiere la fiecare 2,7 secunde. Ştii ce se întâmplă cu motoarele unei nave stelare în cazul ăsta.

– Ştiu, spuse Carlyle. Dar s-ar putea proteja motorul cu plumb. Cu sute de tone.

Johnstone se lăsă pe spate.

– S-ar putea, spuse el. Şi de ce nu se face asta la toate navele, având în vedere că răfuielile nucleare, deşi rare, nu sunt chiar absente cu totul?

– Pentru că nu ai mai avea destulă energie să te deplasezi.

– Exact, spuse Johnstone. Nu e vorba numai de greutatea adăugată – ecranarea motorului pentru radiaţii scade puterea câmpului de acţiune asupra spaţiu-timpului. Şi nu uita, vorbim de încărcare cu un obiect ecranat în plus, el însuşi cu peste o sută de tone de plumb.

Carlyle făcu nişte calcule.

– Tot s-ar putea face, spuse ea. Dacă dai jos tot ce nu-ţi trebuie… drace. Şi câte ceva din ce îţi trebuie. Nu ar mai rămâne loc pentru costumele de protecţie ale echipei şi nici pentru armura maşinii de căutare. De fapt, n-ar fi loc nici pentru maşina de căutare. Echipa de acţiune şi echipajul ar trebui să stea în acelaşi adăpost cu motorul… mda, se poate, dar când vor ieşi pe teren…

– Ce limpede vezi tu problema, spuse Johnstone. Crede-mă, am făcut şi eu calculele. Am luat în consideraţie tot echipamentul de care avem nevoie – o macara şi un transportor, în special – şi oricum ai da-o, eşti la limită. Nu poţi duce nava acolo în siguranţă şi în acelaşi timp să asiguri echipamentul de protecţie la sol. Nici nu se pune problema de costume. Raza pulsarului e *teribilă.* Ai avea nevoie de o maşină de căutare cu aşa de multă armură că abia s-ar mişca, aşa cum am păţit eu. Soluţia, fireşte, îţi sare în ochi.

– Se fac două drumuri. Sau se iau două nave. Sau o navă CI

mare de tot, sau o arcă AO…

– Îţi poţi permite aşa ceva?

– Dacă aş putea căpăta un avans… Dar nu pentru asta. Nu mi-aş putea permite decât un transportor AO standard.

– Ei bine.

Carlyle se uită fix la el. Ochii lui cu pupile fixe o priviră şi ei.

– O, la dracul, spuse ea. Drum fără întoarcere.

– Nu e aşa de greu să mori, spuse Johnstone. Crede-mă.

O mulţime de lucruri îţi pot trece prin minte în clipe ca acestea. Primul lucru care-i trecu prin minte Lucindei fu roboţii. Îşi alungă acest gând. Nu-şi permitea roboţi. Roboţi destul de autonomi şi de isteţi să facă o asemenea treabă erau mai scumpi şi mai greu de angajat decât oamenii şi puteau fi înlocuiţi cu mai multă greutate. Al doilea lucru la care se gândi fu moartea. Nu o mai făcuse până atunci şi era mândră de asta, avea un sentiment de siguranţă ştiind sigur că eşti cine crezi că eşti. Se simţea curată. Pe de altă parte, o mulţime de oameni, dintre care pe mulţi îi cunoscuse şi avusese încredere în ei, îşi pierduseră această inocenţă din pricină că o dăduse ea în bară. Cel puţin aşa vedeau ei lucrurile. Poate că venise timpul să le arate că putea să o şi facă, astfel încât să-i poată privi în ochi din nou. Al treilea, şi ciudat de relevant, fu gândul la efortul de a găsi alţi aventurieri. Aceasta fusese prima persoană pe care o întâlnise şi care credea că vreuna dintre misiunile ei era fezabilă şi care voia să facă parte din echipă.

– Bine, spuse ea, brusc hotărâtă şi liniştită. Hai s-o facem sau să murim încercând.

– Nu „sau”, ci „şi”, draga mea, spuse Johnstone ridicând paharul. Sănătate.

După ce ciocniră paharele, luară imediat o postură de afaceri.

– Pe cine mai ai în echipă?

– Tu eşti primul, recunoscu Carlyle.

– Asta e bine, spuse el spre surprinderea ei.

– Înseamnă că nu suntem încurcaţi de tunari, soldaţi, savanţi şi de-alde ăştia, care nu ne-ar folosi. Oricum, ar fi trebuit să-i laşi deoparte. Tu, eu… pilotul vine la pachet cu nava, bine, presupun că ai putea angaja pe cineva pentru acţiunea rapidă – Carlyle încuviinţă – şi încă o persoană. Un macaragiu sinucigaş cu experienţă în arheologie.

– O pretenţie cam mare.

– Ba deloc, spuse Johnstone. Ştiu pe cineva care se potriveşte. Ai venit la cine trebuia.

Se ridică, destul de stabil pentru cât de mult băuse, şi se strecură printre mese. Se întoarse cu femeia cu păr argintiu de la fereastră. Şi chipul ei era argintiu, parcă acoperit cu praf de aluminiu. Ochii ei erau camere video, dar eficiente cosmetic şi răspunzând mai bine la emoţii decât ale lui Johnstone.

– Morag Higgins, se prezentă ea, strângându-i mâna şi zâmbind.

Dinţi ca de oţel. Se aşeză şi îşi turnă singură din whisky.

– Ştiu cine eşti, adăugă ea, ridicând paharul. Îmi pare bine de cunoştinţă, Carlyle. Reputaţia ţi-a luat-o înainte.

– Pe moment, nu e una foarte bună.

– Pentru mine este, spuse Higgins, arătându-şi din nou dinţii. Sunt gata pentru o misiune sinucigaşă. Numai aşa îmi pot permite o copie de siguranţă şi o înviere.

– De ce ai nevoie de aşa ceva? Dacă nu te superi…

Higgins alungă scuza cu o clătinare din mână. Trase o linie cu degetul de-a curmezişul gâtului, între pielea argintie şi restul.

– În ultima misiune în care am fost – o altă planetă de pulsar, din întâmplare, PSR B1257+12c, cea din constelaţia Fecioarei – am rătăcit de una singură.

Îşi dădu părul pe spate; părul şuieră.

– Bine, bine. Sunt un vânător de fulgere. Recunosc.

Mai luă o duşcă de whisky şi zâmbi spre Johnstone.

– Numele meu e Morag Higgins şi sunt un raptor. M-am infectat. Nervul optic, absolut clasic, n-ar fi trebuit să pun botul… Oricum. Apoi m-au făcut să mă las, au băgat un fel de ac. Câteva ore mai târziu m-am întors cu nişte texte tare ciudate. Conducătoarea echipei – una dintre ai tăi, Jody Carlyle o chema – mi-a tras un glonţ în cap. Sfârşit. Numai că nu s-a sfârşit. Ceilalţi îmi făcuseră o copie de siguranţă şi mi-o stocaseră în afara capului. Care are şi ea memorie.

Lovi uşor faţa cu paharul. Se auzi un clinchet.

– Creşte la loc. E o masă încâlcită de nanoboţi. Cea mai mare parte se ocupă de trup – hormoni, circulaţie, chestii din astea. Mintea mea e pe un cip pe post de creier, exact ca o copie de siguranţă, numai că rulează în timp real. Sunt tot eu, cu toate amintirile mele, dar emoţiile îmi sunt cam necizelate, după cum te-ai putea aştepta. Mai ales frustrant, pentru că nu mă pot îmbăta şi nimeni nu-mi dă de lucru. Asta până ai venit tu. Mersi,

dulceaţă.

Carlyle simţi că i se goleşte mintea. Pentru o clipă, încăperea îi păru rece şi întunecoasă. Se luptă să înghită cu noduri. Băutura îi arse gâtlejul, îi încălzi stomacul şi îi mai aduse ceva sânge în creier.

– Pierderea capului pare să fie un risc comun pe planetele de pulsari, spuse ea în glumă. Mă întreb dacă mai e pe-acolo trupul tău fără cap, Johnstone.

– Cred că da, spuse el. Bănuiesc că o să dăm acolo peste el.

Sucursala Bancară DK din Noul Glasgow întreţinea o reţea încurcată de legături cuantice cu cea mai apropiată ramură a brigăzii de producţie Hangarul Douăzeci şi Nouă. Carlyle avu mare grijă de cheltuieli: în afară de acoperirea cu plumb, surprinzător de scumpă, mai erau şi plăţile pentru echipaj, pentru copiile de siguranţă şi asigurare, pentru închirierea unei nave. De obicei, aceasta era inclusă în contract, dar trebuia să fie atentă cu DK. Spre surprinderea ei, acceptară pe loc şi îi propuseră să-i plătească un avans de 5%. Ieşi din clădire cu un teanc gros de kilodolari AO pe care îi tot verifica la câteva minute ca şi cum s-ar fi temut să nu se transforme în frunze uscate.

Închirierea navei şi instalarea unui scut luară încă două zile, după care fură gata de drum imediat ce terminară de făcut copiile de siguranţă. La Clinica Terminală, cu nume atât de ironic, aflată chiar la ieşirea din complexul porţii, tehnicianul se plânse pentru prima dată de Higgins; Carlyle se răsti la el. Nu se pricepea, după cum sublinie ea: citirea unui cip era mai uşoară decât citirea unui creier. Încercă să-şi uite iritarea în timp ce i se făcea propria copie. Ca de obicei, era copleşită de aciditatea acestor ocazii, oricât ar fi fost de obişnuite; un sentiment de tristeţe pentru persoana care avea să fie în viaţă, nu pentru cea care avea să moară. Ca şi cum te-ai fi privit într-o fotografie veche. Dacă aveau noroc, aveau să se întoarcă vii cu toţii, să li facă o copie. Dar nu puteau fi siguri că aveau să ajungă toţi înapoi. Poate că acesta era ultima persoană proprie pe care o salva.

Afară, îşi cercetă echipa. Parcă plecau într-o drumeţie prin reţea. Nu aveau multe provizii, acţiunea avea să dureze foarte puţin. Costume, lumini, raţii calorice de urgenţă, apă, câte un Webster.

– Păstraţi ultimul cartuş, spuse Johnstone, punând deoparte o

încărcătură, iar Higgins râse.

Trecură prin poartă. Cincisprezece tranziţii mai târziu, ajunseră pe planeta unde îi aştepta nava. O văzură prin fereastra de diamant a terminalului, aşezată pe un câmp luminat puternic sub un cer negru pe care numai o pată vastă circulară demonstra existenţa unei stele pitice brune. Îşi închiseră costumele şi trecură prin ecluză, apoi traversară câmpul spre navă. Numele ei era scris cu litere de şablon pe o parte: *Extacy.* Tot ce nu le folosea la bord fusese îndepărtat. Adăpostul de plumb avea un luciu mat ca un glonţ uriaş. O macara masivă şi o bombă Webster cu reacţie ocupau cargoul. Higgins verifică macaraua şi ridică degetul mare în sus. Johnstone şi Carlyle verificară bomba. Pilotul era un adolescent AO plin de pistrui şi cu păr de culoarea griului. El îi conduse în adăpost, unde se ghemuiră pe podea lângă motor.

– Sper să merite, spuse el în loc de salut, în timp ce butona un panou de control care arăta ca o consolă de jocuri.

Carlyle îi aruncă ceea ce-i mai rămăsese din banii căpătaţi ca avans.

– Uite un bonus, spuse ea. Ridică nava şi hai.

Johnstone îi introduse coordonatele. Pilotul desfăşură harta stelară, dădu ochii peste cap, îi închise de parcă s-ar fi rugat şi porni motorul. Douăzeci de ani-lumină şi o jumătate de oră mai târziu, se aflau în sistemul pulsarului. După încă două ore de manevre atente ajunseră la faţa locului.

– Chiar vă aşteptaţi să muriţi aici?

– Nu, spuse Carlyle ţeapănă. Vom fi aproape moarte când ne vom întoarce la bord. Ca zombii din oraşe după Cea Mare. Sunt convinsă că bunica ţi-a povestit despre ei.

Băiatul tremura.

– Koresh sfântul să vă ajute.

– Mda, spuse răutăcioasă Higgins, ăla se pricepea la sinucideri. Acum deschide naibii uşa aia.

Johnstone dusese nava *Extacy* la numai cincizeci de metri de intrarea peşterii. La suprafaţă, stânca abia se vedea. Cu luminile aprinse la maximum, Carlyle vedea bine numai câţiva paşi în faţă. La fiecare două secunde, lucirea slabă din atmosferă se intensifica şi scădea, fenomen care, împreună cu saltul valorilor de pe monitorul ei de radiaţii, erau singurele indicaţii ale rotirii pulsarului. Înainte să facă cinci metri, dozimetrul din cască

depăşise deja linia galbenă pentru *Anulează misiunea, cere îngrijiri medicale.* Deasupra ei mai exista doar linia roşie: *Doză fatală, vă rugăm salvaţi-vă memoria pe un server securizat.* Evită să privească urcarea lentă a acului virtual.

Johnstone conduse camionul pe rampă şi cele două femei urcară. Nu existau scaune, doar o bară de sprijin. Ca şi nava, vehiculul fusese uşurat la maximum. Controlul se afla pe o telecomandă pe care Johnstone o folosea cu degetele mari.

Peştera la intrarea căreia ajunseră un minut sau două mai târziu, nu era deloc după cum se aşteptase Carlyle. Aerul era mai limpede, vizibilitatea mult mai bună. Pereţii – la distanţă de vreo trei metri unul de altul, exact cât să lase camionul să treacă – erau netezi şi unghiurile dintre ei, podea şi tavan erau ascuţite. În loc de lucirea difuză a aerului ionizat şi a suprafeţelor radioactive, locul era luminat de zone distincte înşirate la distanţă de câţiva metri una de alta pe tavan.

– Asta nu e o peşteră, spuse Higgins. E un tunel.

– Când cercetezi lucrările Rapţilor, spuse Johnstone, această deosebire devine cam vagă. Să verifici odată raportul nostru de expediţie. Nimic nu demonstrează intervenţia artificială, piatra nu pare prelucrată. Ca şi cum ar fi rezultatul ciudat al unor procese geologice. Ca acele reactoare nucleare naturale găsite în Africa.

Carlyle văzuse deseori structuri despre care se putea spune acelaşi lucru, dar ceva din afirmaţia lui Johnstone o deranja. Înainte să aprofundeze acest gând, camionul ieşi din tunel şi ajunse într-o încăpere înaltă de patruzeci de metri şi tot atât de largă, şi de o sută de metri lungime. Petele de lumină, vizibil dreptunghiulare privite de la distanţa aceea, punctau tavanul curb şi pereţii. Podeaua era plină cu obiecte complicate de metal a căror natură mecanică era clară, chiar dacă scopul lor era obscur. Parcă stăteau într-o catedrală care fusese transformată de savanţi ateişti în laborator sau fabrică pe care apoi o abandonaseră. Farurile camionului aruncau, în mişcare, umbre care păreau inchizitori ghemuiţi gata să răzbune sacrilegiul.

Johnstone opri camionul, sări afară şi porni printre maşinării. Se opri în faţa unui omega de aur masiv cu diametrul de vreo doi metri şi braţele orizontale fixate de o placă de oţel pe care se aflau mai multe panouri de control.

– Iată-l, spuse el. Emiţătorul.

– Cum îl ducem la camion? întrebă Higgins.

– Cu multă grijă, spuse Johnstone.

Aduse cu telecomanda camionul pe calea pe care veniseră ei, oprindu-l la numai doi metri distanţă. Apoi coborî platforma la nivelul solului. Stropi marginea platformei şi podeaua dintre camion şi DTC cu lubrifiant. Carlyle bănuia că va trebui să împingă, dar Johnstone legă o frânghie din fibră de carbon de obiect, iar Higgins converti motorul într-un troliu. Foarte încet şi dirijat de toţi trei cu grijă, dispozitivul fu ridicat pe platforma camionului şi fixat.

La întoarcerea din peşteră, Johnstone chemă pilotul care aduse nava aproape. Cu şi mai multă grijă, ridicară obiectul pe rampă în navă. Folosind din nou lubrifiant şi, de această dată, forţa musculară, îl împinseră în adăpost. Dură şi mai mult să înlăture lubrifiantul alunecos de pe jos.

Acum vine partea mai grea, spuse Johnstone.

Aşa după cum spusese, îşi făcuse calculele. Pilotul avea deja coordonatele receptorului şi Johnstone avea în minte un loc şi mai precis pentru pătrundere. Nu exista un sistem de poziţionare – chiar şi sateliţii de explorare aruncaţi pe orbită de prima expediţie se defectaseră de mult sau se prăbuşiseră – aşa că navigaţia se făcea după metoda veche de verificare a poziţiei aparente a celor mai vizibile stele, după care verificau potrivirea anomaliilor gravitaţionale locale după tabele şi aspectul solului după hărţile de înaltă rezoluţie.

– Aici e, spuse Johnstone în timp ce *Extacy* plutea peste o câmpie circulară cu diametrul de doi kilometri înconjurată de dealuri erodate, zonă care părea identică altor sute din preajmă. Radarul şi gravitometrul arătau că există un spaţiu gol dedesubt, tot aşa cum arătaseră şi pe câmpia de dinainte şi pe cealaltă.

– Eşti absolut sigur de asta, spuse Higgins.

– Absolut, spuse Johnstone şi părăsi adăpostul, împingând căruciorul cu bomba spre chepeng. Du-ne la o mie două sute de metri, spuse el pilotului. Înainte o sută de metri, zece, patru. Stop.

Apoi răsturnă bomba afară. O secundă sau două mai târziu se auzi un duduit slab în difuzoarele navei. Nu se văzu nicio flamă.

– O explozie devastatoare, spuse Johnstone intrând repede în adăpost.

– Asta-i tot? întrebă Carlyle.

– Fireşte, spuse Johnstone. Veniţi să vedeţi.

Îl ascultară. Sub navă se vedea o gaură neagră, rotundă, încă fierbinte pe margini, de cincizeci de metri diametru şi înconjurată de un inel de materie ejectată, delimitată clar pe fondul cenuşiu al câmpiei. Adânc în întunecimea sa luceau slab forme nedefinite.

– V-am spus eu, făcu Johnstone. Coborâm.

Higgins urcă scara spre cabina macaralei şi manevră maşinăria uriaşă pentru a o poziţiona în dreptul uşii. Johnstone se prinse de capătul unui cablu; Carlyle se prinse deasupra lui. Coborârea fu rapidă şi fără zguduituri. Ca şi cum s-ar fi aflat într-un lift. Buza deschiderii avea grosimea exactă pe care o declarase Johnstone, zece metri. Higgins opri coborârea de îndată ce pătrunseră. Lanternele căştilor precum şi cele din mână dezvăluiră un spaţiu chiar mai vast decât prima peşteră, mai aglomerat şi cu maşini mai mari şi mai ciudate, mari cât nişte balene albastre şi complexe ca moleculele de proteine: pliuri şi elice, suprafeţe perfect plane, tufe dendritice, matrice de panouri lobate. Luminiţe pulsau sau alergau printre ele şi prin ele, ca nişte urmaşi îndepărtaţi ai led-urilor unui server antic.

Johnstone ghidă pilotul şi Higgins făcu unele ajustări fine, apoi fură coborâţi pe podeaua de bazalt pe o alee între două rânduri de maşini. Rămânând legat de cablu, Johnstone păşi cu încredere înainte, dădu un colţ şi aruncă o privire.

– Drace, spuse el.

– Ce?

– Aici am murit.

– De unde ştii?

– Am declarat locaţia în mesajul meu final, spuse el.

– Poate că delirai la vremea aceea.

– Mă îndoiesc. Oricum, priveşte.

Lumina lui şi degetul indicau o gaură arsă în piedestalul neted al unei pagode fractale.

– Proiectil Webster.

Coborând, lumina găsi o pată pe podea acoperită cu un mucegai cristalin.

– Şi unde e cadavrul?

– Asta mă întreb şi eu, spuse Johnstone şi chicoti. Atenţie la Johnstone, pistolarul fără cap.

– La dracu', spuse Carlyle dând înapoi pe alee şi privind peste umăr. Nu mai spune lucruri din astea.

– De ce te temi? Oricum, suntem deja zombi. Sau n-ai

observat?

Carlyle verifică. Depăşise linia roşie. Nu fu copleşită de cugetări spirituale. Ca şi cum ar fi murit odată cu ea. Dar se simţi mai puţin speriată.

– Credeam că mergem la dispozitiv, spuse ea.

– E la câteva minute distanţă. Permite-mi o clipă de curiozitate sentimentală.

Urmându-l pe alee, Carlyle se linişti urmărind precizia navigaţiei lui. Sentimentul nu dură mult. După vreo cincizeci de metri, Johnstone se opri şi se întoarse într-o parte să se minuneze dinaintea unui ecran, un dreptunghi de un metru şi jumătate pe doi metri şi jumătate. Avea o nuanţă ternă şi afişa un model difuz care parcă aducea cu o imagine monocromă. Carlyle încercă să înţeleagă ceva din ea, dar formele se pierdeau de fiecare dată.

Îşi aruncă privirea într-o parte, rupând vraja. Înainte să-l poată opri, Johnstone întinse un fir din cască şi se cuplă la un locaş din colţul din dreapta jos al ecranului. Ea trase de cablu şi acesta ieşi biciuind aerul. Johnstone nu reacţionă. Îi trecu o mână prin dreptul vizierei. Din nou, nicio reacţie. Îl prinse de umeri şi îl trase uşor în spate. El păşi, păstrându-şi echilibrul, dar privirea îi rămase goală. La naiba. Carlyle îşi dorea să mai fi avut acum un familiar la îndemână, să arunce o copie de unică folosinţă în circuitele costumului lui Johnstone. Dar, de la dezertarea lui Shlaim, îşi pierduse încrederea în sclavii virtuali. Era singură în costum.

Trebuia să apeleze din nou la primul ajutor elementar, la rutinele clasice pe care le stabilise familia Carlyle după secole de experienţă. Îşi trase înapoi pumnul, asigurându-se că el va vedea lovitura, şi pocni cât putu de tare viziera. Pumnul nu o sparse şi lovitura nu-i amorţi mâna, dar îl dărâmă pe Johnson din picioare.

– Ce dracu' a fost asta? Apoi: O, mulţumesc.

Se chinui să se ridice în picioare, descurcându-se din cablu.

– Stai puţin, spuse el, clipind repede, navigând prin meniurile din cască. Gata, am curăţat.

– Sigur?

– Cel mai bun antivirus comercial, spuse orgolios Johnstone.

– Sper din tot sufletul.

– Nu evoluează, asta e sigur.

– Bun şi-atât.

Johnstone râse.

– Asta e chestia cea mai bună.

Continuară să meargă. Parcă se aflau în Valea Regilor, sau în Manhattan, sau în Polarity, numai că fiecare dintre maşinăriile cele mari conţineau mai multă artă, meşteşug şi raţiune decât civilizaţii întregi. Carlyle, cercetându-le pe toate cu ochi de tâlhar, nu mai era intimidată de asemenea gânduri.

Receptorul DTC părea, în locul acela, brutal în simplitatea lui: un tor de plumb de zece metri, cu un inel de aur ca acela al emiţătorului, cu aparatură încastrată în suprafaţa interioară. Postamentul era dreptunghiular, proporţional mai mare. Johnstone se căţără pe postament şi se desfăcu din legătură. Îi spuse lui Carlyle să facă la fel, apoi trecu capătul cablului în jurul inelului. Înnodă cablul cu grijă, verifică de câteva ori şi ridică degetul mare în sus. După o mulţime de instrucţiuni şi câteva greşeli, împreună cu Higgins reuşiră să îl târâie până în dreptul deschizăturii. Carlyle, stând de cealaltă parte a postamentului, se lăsă trasă odată cu Johnstone în cala navei. Higgins roti braţul macaralei şi puse masivul obiect pe podea.

– Sper că a meritat, spuse pilotul prin staţie.

Carlyle, Higgins şi Johnstone se priviră.

– Mucos lipsit de tact, observă Johnstone. E timpul să plecăm, presupun.

– Aşteaptă puţin, spuse Carlyle. Mai există obiecte în peştera aceea care, ei bine, n-aş vrea să se piardă.

– Doar nu te gândeşti să mai stai, spuse Higgins.

– Nu, nu. Dar, ca să facem viaţa mai uşoară, spuse ea şi făcu din ochi, viitoarei echipe, am putea lăsa macaraua.

– Asta e o idee bună, spuse Johnstone. Ce naiba, ai plătit-o, măcar să beneficieze familia Carlyle de ea.

Scoaterea macaralei fu dificilă. Pilotul aduse nava la sol, cu uşa hangarului deschisă mai mult ca înainte. Carlyle o dirijă pe Higgins să iasă cu macaraua afară, lângă intrarea în peşteră, apoi pilotul ridică nava, o duse la vreo cinci sute de metri altitudine, apoi reveni, foarte încet, aşezându-se alături. Pe când Higgins cobora din cabina macaralei, Carlyle bănui că pilotul căuta un loc unde să pună nava fără să lovească macaraua. Luminile navei străluceau puternic în negura ionizată a planetei Cernobâl.

– Hai să ne ducem mai încolo, spuse Higgins. Să-i dăm vreo două sute de metri. Spune că îi e teamă de curenţii de aer.

Carlyle privea din nou spre sol, alegându-şi cu grijă drumul,

când văzu cu colţul ochiului o sclipire albastră la orizont. Apoi văzu alta şi alta, tot mai aproape. Între sclipiri, ca o umbră în ceaţă, abia se zărea o gigantică aripă de liliac.

Era mult mai mare decât navele pe care le văzuse în spaţioportul DK.

Nava DK se îndrepta direct spre *Extacy,* lent, făcând salturi hiperluminice de câteva sute de metri dintr-o dată. Carlyle bănuia că salturile erau de o secundă-lumină, după care nava se întorcea exact în punctul de unde plecase, se deplasa înainte şi repeta procesul. La fiecare 2,7 secunde, îşi dădu ea seama: temporizată pentru a evita raza pulsarului. Tocmai când părea că se va ciocni de *Extacy,* aripile enorme se lăsară în jos, unindu-şi vârfurile într-un cerc. O clipă mai târziu, aripile îmbrăţişară nava *Extacy.* Urmă un nou fulger albastru de radiaţie Cherenkov, chiar deasupra capului. Când se stinse, ambele nave dispăruseră.

CAPITOLUL 12
NERVI DE OŢEL

Carlyle îşi scoase Webster-ul şi ţinti spre viziera căştii lui Higgins înainte ca femeia să închidă gura. Se simţea trădată, abandonată, păcălită şi furioasă.

– Nenorociţilor! Tâlharilor! Pentru ce aţi făcut asta? Vă zbor creierii pe loc!

– Nu am nimic de-a face cu asta!

– Sunteţi amândoi amestecaţi!

– Aş vrea eu – în felul ăsta n-aş mai fi fost lăsată aici cu tine!

Faţa metalică a lui Higgins exprima disperare şi uluire. Carlyle bătu în retragere, ţinând pistolul ridicat, îşi simţea genunchii moi.

– Şi ce explicaţie ai? întrebă ea.

– Niciodată să nu ai încredere într-un comunist, spuse Higgins.

Carlyle îi aruncă o privire.

– Niciodată să nu ai încredere într-un raptor, vrei să spui!

Higgins ridică din umeri.

– Într-o înţelegere sunt implicaţi doi oameni.

Atitudinea ei relaxată şi răspunsurile în doi peri o înfuriară din nou pe Carlyle.

– Da, sau trei! Sau patru, dacă îl punem la socoteală şi pe pilot!

– Eu nu!

– N-ai ştiut nimic despre asta?

– Nu.

Chipul de metal era brăzdat de nelinişte. Carlyle o credea. Furia i se stinse, lăsând în urmă o deznădejde rece. Aveau să moară mai dureros şi mai jenant decât avusese intenţia, dar acesta nu era lucrul cel mai rău. Aveau să moară pentru nimic. Se lăsă pe vine şi coborî pistolul.

– Fir-ar să fie, mormăi ea. De ce dracu' au făcut asta?

– După cum ţi-am spus, să nu te încrezi...

– Hai, lasă asta, izbucni Carlyle. Asta e o preconcepţie nenorocită. Când fac un târg, se ţin de el – până la urmă, e în interesul lor. Pot să cred că un pilot AO ne-ar putea vinde, chiar şi la DK. Dar nu cred că o familie DK ne-ar putea înşela.

Higgins se dădu într-o parte şi se lăsă şi ea pe vine.

– Nu ştim dacă e vorba de aceeaşi familie cu care ai făcut târgul. Sau dacă e acelaşi grup din familie. Ar trebui să ştii asta, Carlyle.

– Nu-mi spune mie ce-ar trebui să ştiu, spuse Carlyle. Tot nu pricep. Clanurile DK sunt în concurenţă, asta e clar, dar în raport cu restul lumii sunt unite.

– De unde ştii că e vorba de DK?

Carlyle se lăsă pe călcâie.

– Pentru că era o navă DK.

Ştia că spune o prostie.

– Nici măcar asta nu ştim precis, spuse Higgins. Semăna cu una din lista lor, da. Dar era mult mai mare şi mai bună.

Carlyle pufni.

– Şi cine o fi construit-o? Ne-umanii?

– Oricine a construit-o, spuse Higgins, se pare că a vândut-o altcuiva. Cuiva care îşi dorea mult dispozitivul de teleportare. Sau poate mai voia o altă navă DK şi ştia că poate lua una la schimb cu dispozitivul. Oricum, cred că aici e implicată o a treia mână.

– Cavalerii?

Higgins ridică din umeri.

– Sunt mereu ostili. De ce nu?

– Într-adevăr, de ce nu? spuse cu amărăciune Carlyle. Pare logic. Au cumpărat de la noi primul DTC şi nu au niciun motiv să nu-l fure pe al doilea. Având în vedere că ne batem cu ei. Rahat.

Rămase o clipă cu ochii aţintiţi asupra lui Higgins, nedorind să divulge gândul următor. În cazul în care Cavalerii Iluminării

aveau un model de navă mai bun decât cea pe care dorea ea să-l cumpere, atunci ideea genială de a folosi o navă DK pentru a-i surclasa pe Eurydice se ducea pe apa sâmbetei.

– Bănuiesc, spuse Higgins, că plănuiai să foloseşti nava împotriva Cavalerilor pe planeta aceea nouă şi…

– O, mai taci din gură!

Buzele oţelite ale lui Higgins se închiseră.

– Nu înţeleg însă, continuă Carlyle, pe un ton uşor apologetic, ce câştigă Johnstone din asta.

– Adică, în afară de o mulţime de bani după ce se întoarce dintre morţi?

– Mda, spuse Carlyle. În afară de asta. Ce sunt banii pentru un raptor? Adevărul se va afla destul de repede, probabil atunci când copia mea se va trezi şi va întreba unde e nava cea nouă. După asta, viaţa lui nu va preţui nici cât o ceapă degerată dacă-l vom găsi pe undeva. Nu e nimeni mai tare ca noi la scormonit şi nimeni nu o să aibă chef să-l ascundă.

Higgins ridică din umeri.

– Asta nu rezolvă nimic.

– Mda, mie-mi zici!

Într-un puseu de furie, Carlyle ridică din nou pistolul.

– Vrei să terminăm cu asta? Vrei să ne punem pistolul la tâmplă şi să numărăm până la trei?

Higgins clătină din capul ei metalic şi-şi trecu buzele uscate peste buzele de oţel.

– Nu, spuse ea. Nu am încredere în metoda asta de sinucidere, oricum nu aici.

Privi în direcţia deschizăturii.

– Aminteşte-ţi ce a spus Johnstone.

– Ai auzit totul?

– Sigur, era pe un canal deschis.

– Drace. Ai dreptate. Oricum. Şi ce-o să facem dacă nu ne putem sinucide?

– Îţi spun eu ce putem face, rosti Higgins ridicându-se în picioare. Folosim timpul pe care-l mai avem. Johnstone credea că mai există o poartă pe-aici. O putem căuta.

– Nu avem nicio garanţie că o vom găsi sau că ea duce în vreun loc mai primitor.

– Orice loc mai neprimitor ne-ar ucide pe loc, spuse Higgins. Ceea ce ne şi dorim, nu? Oricum, căutarea ne va ocupa mintea cu altceva. Şi s-ar putea să dăm peste lucruri interesante pe

drum.

Un raptor la capătul drumului, îşi spuse Carlyle. Nu se îndoia că Higgins, care nu mai avea nimic de pierdut, avea să se poarte în peşteră ca un copil într-un magazin de jucării. Pe de altă parte, avea dreptate: orice era mai bun decât să aştepte moartea. Deja se simţea cuprinsă de febră şi de greaţă, dar poate că era din pricina şocului.

Da. Şocul.

Higgins se întoarse în cabina macaralei, recuperă telecomanda, se prinseră de cablu şi coborâră împreună în peşteră.

– Măiculiţă! spuse Higgins. Locul ăsta e teribil. Cu toate luminiţele astea, parcă e viu!

– Bine, bine. Fără îndoială că o să ne îmbogăţim într-o zi din pricina asta. Ai vreo idee cum să găsim poarta?

– Tu eşti o Carlyle. Credeam că tu ştii chestii din astea.

– Să-ţi spun un secret de familie, spuse Carlyle. Ştiu cât ştii şi tu.

– Oh! spuse Higgins. În cazul ăsta…

– Ce?

– Am s-o fac logic.

Începu să se rotească încet, luminând obiectele unul după altul cu lanterna căştii şi cu cea din mână.

– Între maşinării sunt alei. Asta înseamnă că au luat în calcul mutarea lor. Una dintre aceste alei trebuie să ducă la poartă.

– Nu mai spune.

– Ah, uită-te la ce vedem de aici, unghiurile şi aranjarea. În ce direcţie converg aleile?

– E greu de spus, cu toată perspectiva.

Higgins scoase Webster-ul şi aprinse laserul ţintei.

Se lăsă pe vine şi se răsuci, mai încet, trimiţând raza pe fiecare coridor. Raza subţire lucea slab în aerul prăfos, punând un punct roşu pe obiectele pe care le întâlnea. Luminile de pe obiecte parcă răspundeau. Apoi se ridică.

– În direcţia aceea, spuse ea încrezătoare.

Carlyle nu era la fel de încrezătoare ca şi ea, dar nu-i mai păsa.

– Bine, spuse ea.

După câteva sute de metri şi mai multe schimbări de direcţie, nu mai credea nici atât. Era sigură numai de faptul că se

pierduseră. Poate că ar fi reuşit să se întoarcă pe urme. Gândul o făcu să se oprească şi să arunce o privire în urmă. Desigur, urmele paşilor se vedeau în praf: două rânduri distincte, uneori trecând unul peste altul, uşor împrăştiate. La zece metri în spatele ei, pe o latură a unui obiect care părea o gigantică sculptură în argint a unei luminări topite de dimensiunile unui far, se termina un al treilea şir de paşi.

Probabil că ţipă. Higgins se întoarse lângă ea într-o clipă.

– Acolo, spuse Carlyle.

Al treilea şir de paşi se întindea până la capătul luminii lanternelor. Erau urme de picior gol.

Amândouă îşi scoaseră pistolul fără să se gândească, încercând instinctiv să se protejeze.

Carlyle trecu pe difuzorul exterior al costumului.

– Ieşi afară, spuse ea. Nu se întâmplă nimic.

Era cât pe ce să pornească înainte, însă Higgins o prinse de cot.

– Nu.

– Ce?

– Lasă lucrurile aşa cum sunt. Dacă o să vrea să fie văzut, o să se lase văzut.

– Mda, m-ai liniştit cu totul.

Plecară. Higgins nu se uită niciodată înapoi, dar Carlyle o făcea din când în când. Urmele de paşi erau acolo de fiecare dată, terminându-se cam la aceeaşi distanţă. După un timp, Carlyle începu să audă, sau să-şi imagineze, paşi furişaţi, apropiindu-se până în spatele ei. Se răsuci, scoase arma, dar urmele se terminau tot la vreo zece metri de ea. Se întrebă dacă nu cumva urmăritorul era invizibil. Nici acest gând nu avu darul să o liniştească.

Oboseala le ajunse din urmă. Se sprijiniră, înţelegându-se fără vorbe, de un perete lucios şi sorbiră din apa reciclată şi din pasta cu gust de fructe din tuburile căştilor.

– Celulele albe sunt în număr foarte mic, observă Higgins cu oarecare nelinişte. Nu mai avem mult.

– Până la poartă?

– Până la moarte.

Se uită împrejur şi tremură, umărul ei se zgudui, lipit de umărul lui Carlyle.

– Nu vreau să mor aici.

– De ce nu?

Carlyle avea un gust metalic în gură, dar asta numai pentru că gingiile începuseră să-i sângereze.

– Nu pot să jur că vom dispărea. În locul ăsta sunt nişte dispozitive foarte delicate. S-ar putea să… ne preia.

– Ştiu asta, spuse Carlyle. Dar nu asta voiai? Raptul?

– *O, Cristoase, nu,* spuse Higgins pe un ton de rugăciune şi nu ca o insultă. Nu am nicio garanţie că vom deveni ceva mai buni decât oamenii. Ai putea deveni o conştiinţă prinsă în cursă, fără nicio şansă de a scăpa. Iadul. Şi chiar de-ai putea evita asta, n-ai vrea să fii dusă nici în rai. S-ar putea să te pierzi cu totul.

– Şi-atunci de ce riscaţi asta alergând după fulgere?

Higgins oftă.

– Ca să ne apropiem de… sublim şi de frumos. Ai putea să te uiţi de pe marginea unei stânci la privelişte şi să fii încântată, dar n-ai vrea să cazi de acolo.

– Nu înţeleg defel atracţia asta, spuse Carlyle, dând din mână. Am fost în locuri din astea. Locuri mai ciudate şi mai frumoase, jungle de cristal, corali de fier. Şi am trecut cu maşina de căutare fără să-mi pese dacă ajung unde voiam. Adică, drace, nu e nimic natural. Totul e artificial.

– Nu înţelegi, spuse Higgins. Ceea ce au creat post-umanii – dacă te uiţi cu atenţie la înţelesul profund, nu la tot *echipamentul* ăsta – e mai frumos decât orice lucru natural. Ceea ce vezi aici e ca o structură cerebrală. Materie cenuşie, circumvoluţiuni, fisuri, mare lucru. Eu văd gânduri. Artă şi ştiinţă. Creaţii.

– Mai minunate decât lumea reală? Mai grozave decât Dumnezeu sau Natura?

– Da! spuse Higgins exploziv, după care, văzând că muşchii lui Carlyle se încordează, bătu în retragere. O percepţie a realităţii mai profundă decât a noastră, oricum.

– Aha! spuse Carlyle. Fraieri. Serios. Asta sunt Rapţii dacă gândeşti bine. Tâmpiţi. Labagii. Toate astea sunt pornografie. Altfel, cum de s-au stins aşa de repede? Cum de nu mai sunt prin preajmă? Şi-au frecat-o până ce-au crăpat, dacă mă-ntrebi pe mine.

– Greşeşti complet, spuse Higgins. Au iubit universul mai mult decât noi. Sunt infinit mai multe moduri de existenţă pe care nu le putem concepe: nici spaţiu-timp, nici mental, nici minte sau materie. Au început să înţeleagă înainte de a pleca. Au trecut

dincolo de dimensiunea Plank[3] şi au dispărut. În miezul lumii. Şi se află şi acum acolo. Întregul spaţiu-timp este acum străbătut de minţile lor. Sau, mai degrabă, de minţi mai slabe decât ale lor, dar mai puternice decât ale noastre. Aceste minţi fac posibilă călătoria hiperluminică şi dezactivează paradoxurile călătoriei temporale.

Carlyle mai auzise discuţii din acestea.

– Şi tu ştii toate astea?

Higgins se ridică cu greutate.

– Ştiu. Am văzut. I-am văzut. Îngerii cuantici. Haide, să găsim poarta.

Poarta era în direcţia în care pornise Higgins. Chipul ei părea încordat, având tot mai puţină asemănare cu un chip uman, de parcă lupta cu deteriorarea trupului devenise preocuparea majoră a capului ei de metal. Te aşteptai să vezi picături de mercur curgându-i de pe tâmple. Ochii ei de sticlă erau crăpaţi.

Carlyle privea poarta lipsită de curiozitate. Forma ei nepăsătoare era subliniată de un cadru auriu filigranat, presărat cu cristale ce luceau în modele abia ghicite. În ultima oră trecuse pe lângă obiecte mai mari şi mai ciudate. Mintea îi era plină de minuni.

– Genial, spuse ea. Ne-ai adus până aici.

Higgins încercă să zâmbească.

– Scoate-mă de aici.

Carlyle o prinse de mână.

– Bine.

Păşiră amândouă prin poartă. De îndată, genunchii li se îndoiră, aduseră braţele instinctiv dinaintea feţei şi, din nou în aceiaşi moment, râseră şi se uitară jenate una la cealaltă. Îşi coborâră braţele cu care se apărau. Cu oarecare efort, Carlyle se ridică, iar Higgins o urmă o clipă mai târziu. 1,2 g: era ca şi cum ar fi purtat un rucsac în spate. Dinaintea lor se întindea o câmpie de gheaţă presărată cu cratere, luminată tăios de un soare depărtat, alb-gălbui, din clasa F7, cu nuanţe albăstrui din pricina reflexiilor planetei gigantice de gheaţă fără relief aparent, care

[3] Dimensiunea Plank, o a patra dimensiune, este perpendiculară pe celelalte trei cunoscute. Ea poate fi sesizată începînd de la viteza luminii. Un observator în această dimensiune ar avea perspectiva întregului univers, tot aşa cum un observator aflat la înălţime are perspectiva planului orizontal de dedesubt (N.T.).

ocupa o treime din cer şi care, pentru o clipă, păru să se prăbuşească peste ele. O altă lună, galbenă ca sulful, atârna pe cer printre o mână de stele. Carlyle păşi înainte şi se întoarse să privească poarta. Era o parabolă perfectă de gheaţă netedă sculptată.

– Unde suntem? întrebă Higgins, slăbită şi pe un ton stins.

Carlyle îi oferi un zâmbet pe care-l spera încurajator.

– În reţea, dacă suntem norocoase, spuse ea. Hai să vedem care află prima.

Higgins dădu din mână şi se lăsă pe vine, cu coatele pe genunchi.

– Ocupă-te tu de asta.

Carlyle clipi spre soarele Messier 102.02 de deasupra capului şi cercetă sistematic cerul. Senzorii costumului introduseră toate informaţiile căpătate în catalog: poziţia stelelor vizibile, spectrul soarelui şi al luminii planetei, temperatura solului, mişcarea celeilalte luni... Trecu aproape un minut până ce găsi o potrivire şi afişă un şir de cifre care identificau sistemul. Consultă harta reţelei.

– Avem noroc, îi spuse ea lui Higgins. Suntem în reţea. Nu chiar în Derivă. Nu e niciun post al firmei prin apropiere.

Îşi umezi buzele crăpate şi făcu din ochi.

– Poarta prin care am trecut nu este marcată. Mai este una, dar se află la douăzeci de kilometri distanţă. Spre nord–nord-vest.

Se uită împrejur, lăsând costumul să se orienteze după cerul acum cartografiat. Satelitul pe care se aflau nu avea câmp magnetic.

– Am putea reuşi.

Higgins păru sceptică.

– Şi aceea unde ne va duce?

Carlyle ezită, apoi îi dădu vestea cea proastă.

– Pe o lume a Cavalerilor.

Higgins se ridică în picioare. Reuşi chiar să zâmbească.

– Vom fi Doamnele Iluminării? Asta ar merita văzut.

– Mă bucur pentru tine, spuse Carlyle, cu toate că avea îndoieli asupra viitorului.

Nu auzise niciodată de vreun străin care să fi ajuns pe o lume a Cavalerilor şi nici să se întoarcă vreunul de acolo. Spera că acest lucru se datora spiritului de protecţie al Cavalerilor în raport cu lumile lor şi nu unui lucru mai sinistru.

Porniră peste gheaţă, urmând direcţia indicată pe vizieră. Când ajungeau în dreptul vreunui crater, direcţia se schimba brusc, ca şi cum ar fi ales o rută optimă.

– Iar avem urme în spatele nostru, spuse Higgins în timp ce traversau o vale ce părea săpată de apă, deşi nu avea cum să fie aşa.

– Sunt propriile noastre urme, spuse Carlyle.

Ar fi vrut ca Higgins să nu spună asta. Gândul că urmăritorul lor de pe Cernobâl ar fi putut să le urmeze acolo nu-i trecuse prin minte. Acum nu mai putea să se gândească decât la asta.

– Şi de ce sunt în faţa noastră?

– Pentru că a trebuit să ne întoarcem pe urmele noastre.

– Nu văd bine, spuse Higgins, părând uşurată şi resemnată.

Îşi puse mâna pe umărul lui Carlyle şi, nu după mult timp, îşi lăsă şi greutatea. Carlyle vomită brusc şi aproape că leşină cât timp îşi ţinu răsuflarea aşteptând mecanismele costumului să cureţe căile aeriene şi să trimită voma la reciclat. Nu avea ce face cu mirosul, dar după o vreme nările îi erau atât de saturate încât nu-l mai simţi.

Continuară să meargă împleticit. Cealaltă lună se deplasă pe orbită până ce aruncă o umbră eliptică, perfect neagră, pe suprafaţa planetei gigantice de gheaţă. Umbra părea uneori că înaintează, alteori, uimitor, că dă înapoi.

– Mişcarea relativă a sateliţilor, spuse Higgins, surprinzând-o pe Carlyle cu această remarcă.

Cealaltă poartă apăru ca un obiect geometric la orizont cu mult timp înainte să ajungă acolo; lumea aceea era mai mare decât majoritatea planetelor de tip terestru, ca să nu mai vorbim despre sateliţi, pe care obişnuiau să meargă, şi de aceea intuiţia le juca feste. Poarta era marcată printr-un pătrat de gheaţă, ca o ramă de tablou. Pe măsură ce se apropiau, lui Carlyle i se părea ba că e mai aproape, ba că e mai departe. Umbra lunii dispăru din atmosfera albastră a planetei uriaşe.

– N-am ajuns? spuse Higgins când mai aveau vreo o sută de metri de poarta înaltă de zece metri, apoi râse de una singură.

Se aplecă în faţă şi se împiedică. Carlyle se aplecă şi o lăsă să se prăbuşească peste umărul ei, apoi se chinui să se ridice. Higgins era surprinzător de uşoară. Carlyle se împletici până la poartă şi aproape căzu prin ea. Un val brusc de lumină o făcu să închidă ochii până ce viziera avea să se adapteze. Picioarele îi călcară pe ceva moale. Higgins se simţi brusc mai uşoară. Carlyle

se împletici câţiva paşi şi căzu cu faţa în jos pe nisip. După o clipă, se târî înainte, strecurându-se de sub Higgins, apoi privi în jur.

Lumina unei stele alb-albastre, de intensitatea unui arc electric, o stea mică pe un cer albastru palid. Se afla pe o planetă stâncoasă de tip terestru, cu gravitaţie de 0,86, cu atmosferă subţire de dioxid de carbon. Părea complet lipsită de viaţă: dune de nisip, gresie erodată de vânt de aceeaşi culoare gălbuie, stânci negre lustruite. După Cernobâl şi după luna de gheaţă, părea o adevărată grădină. Chiar arăta ca o grădină Zen, cu urme făcute de roţi şi nu de greblă. La câteva sute de metri în faţă se vedea o seră complexă cu panouri de diamant, de sute de metri înălţime şi kilometri lungime. În spatele ei, doi stâlpi negri de piatră marcau poziţia porţii. Între poartă şi seră nu se vedeau urme de roţi. O ridică pe Higgins înapoi pe umăr şi porni la drum.

Găsi cu greu intrarea. Pe măsură ce se apropia, pereţii transparenţi se înălţau dinaintea ei ca o faleză neîntreruptă. Nu primi niciun răspuns la apelurile ei de pe frecvenţa standard. Cu o luciditate brutală, îşi dădu seama că şansa cea mai bună o avea dacă se lua după urmele de roţi. Merse prin nisip până dădu de unele, apoi se lăsă ghidată de ele. După zece minute se trezi dinaintea unei ecluze pneumatice înalte de cinci metri. Nu fu surprinsă să nu găsească soneria şi continua să nu primească răspuns la chemarea ei. Se lăsă la pământ, se trase din nou de sub Higgins, se apropie de ecluză şi începu să bată în ea, mai întâi cu pumnii, apoi cu picioarele. După un sfert de oră, încă nu obţinuse niciun răspuns. Dădu înapoi cam o sută de metri, scoase pistolul şi începu să tragă în zidul de deasupra ecluzei. Nici măcar un tir concentrat de proiectile Webster nu avu darul să facă mai mult decât să lase urme negre pe diamant, dar măcar stârni un mare vacarm. Ecluza începu să se deschidă. Carlyle încetă focul pe dată, aruncă pistolul şi ridică mâinile. Un dispozitiv optic se ivi cu grijă, apoi se retrase. Ecluza se deschise complet şi o echipă de cinci indivizi în costume spaţiale ieşi şi alergă spre ea.

Vizierele erau protejate de soare, nu le vedea feţele. După o clipă, glasurile lor îi descoperiră frecvenţa şi intră în funcţiune translatorul japonez-american.

– Cine eşti şi de unde vii?

Era un glas de femeie.

– Lucinda Carlyle, spuse ea, apoi arătă cu mâna. Morag Higgins. Am venit pe poarta de acolo, de pe Cernobâl. Suntem afectate grav de radiaţii şi cerem ajutorul vostru.

– Fireşte, spuse femeia. Sunteţi prizonieri de război.

– Bine, spuse Carlyle şi lovi cu piciorul arma spre şefa echipei. Acum vă rog să ne luaţi.

Genunchii i se muiară. Cineva o prinse de braţ. Ea îşi îndreptă spatele, hotărâtă să meargă pe picioarele ei atât cât mai putea. Doi indivizi o ridicară pe Higgins. Înconjurată de echipă, Carlyle trecu prin ecluză şi prin camera de decontaminare, apoi păşi într-un spaţiu vast, aerisit, unde zone de grădină botanică se amestecau cu iarbă, tufe şi clădiri înalte din pseudolemn. Membrii echipei îşi scoaseră căştile. Toate erau femei, trei japoneze şi două indience. Răspunzând la un gest al şefei, îşi scoase şi ea casca. Odată cu ea, îi căzu şi o şuviţă de păr. După expresia celor din jur, arăta şi mirosea îngrozitor.

Urmară câteva minute de foială şi confuzie care se încheiară când fu întinsă pe o targă pe roţi şi dusă spre o clinică de urgenţe din apropierea ecluzei: o încăpere de dimensiuni medii cu pereţii verzi şi cu o fereastră prin care se vedea nisipul. Echipamentul din încăpere era în mod clar destinat tratării accidentelor din exterior şi nu expunerii la radiaţii. Fu întinsă pe un pat, i se administră o perfuzie şi îşi pierdu cunoştinţa în câteva secunde.

Se trezi într-o altă clinică, goală într-un pat. Aerul era plin de aromă de flori ce acoperea mirosul slab de spital. O maşină mare de metal de lângă pat era prinsă de trupul ei într-un mare număr de locuri prin ţevi lustruite şi cabluri optice de monitorizare. O japoneză cu halat alb stătea aplecată peste ea.

– Cum te simţi?

Carlyle îşi mişcă braţul şi ţevile prinse mişcară odată cu el. Nanotehnologie, ca şi chipul lui Morag. Simţea tensiunea din piele şi muşchi precum şi o uşoară durere. Încercă să se ridice în capul oaselor, dar femeia o împinse cu blândeţe înapoi.

– Mă simt mult mai bine, spuse Carlyle.

– Văd, spuse femeia. Aşa şi trebuie. Ai fost inconştientă timp de o săptămână. În acest timp ţi s-a înlocuit complet măduva osoasă şi ai fost supusă la multe alte tratamente extensive.

– Oh. Mă aşteptam la eutanasiere.

Femeia se încruntă, apoi se forţă să zâmbească.

– Voi, cei cu cópii de siguranţă, renunţaţi prea uşor. Viziunea Iluminării este să dezvolte o tehnologie medicală prin care să fie recuperaţi cei vii şi nu să fie înviaţi cei morţi. Oricum, eşti prizonieră de război. Nu avem dreptul să te ucidem. Cred că e vorba de Convenţia de la Geneva.

Carlyle înghiţi. Gâtul o durea. Cu coada ochiului vedea că-şi pierduse părul, sprâncenele şi genele. Medicul îi dădu un pahar cu apă. Ea sorbi. Îi lipseau dinţi şi simţea răceala apei în alveolele goale. Pipăi cu limba şi ea îndurerată: lipseau un incisiv, un canin şi doi molari. Limba i se descuama.

– Mulţumesc, spuse ea. Ce ştii de Higgins?

Femeia îi aruncă o privire stranie.

– Ceva complicat şi ciudat. Nu i-am putut salva trupul. Capul metalic este… inactiv, dar ceva continuă să funcţioneze acolo. Îl studiem cu atenţie. Vom încerca să-i păstrăm continuitatea.

– Bine, spuse Carlyle, zâmbind şi simţind cum îi crapă pielea. Ştii, nu m-am aşteptat la asta, dar moartea chiar e neplăcută.

– Este natural pentru o conştiinţă să-şi dorească permanenţa, spuse femeia. În acest moment, cel mai bun lucru ar fi să dormi.

Carlyle se relaxă şi se lăsă să alunece în somn, mângâiată de cele din jur. Era mult mai plăcut decât în clinica de urgenţe: patul era înconjurat cu paravane de hârtie, peste care vedea un fel de umbrar şi dincolo de care zărea alte paturi. Soarele de deasupra, filtrat de cupolă până la limita vizibilităţii, îi încălzea faţa. Închise ochii.

Se trezi din nou în acelaşi loc, dar maşinăria dispăruse şi patul îi era acoperit cu un cearşaf. Soarele era la orizont şi ştiu cumva că era dimineaţă şi nu seară. Se ridică şi observă că era îmbrăcată într-o cămaşă de noapte de spital, din bumbac, cu legături la spate de sus până jos. Împunsăturile din braţe, picioare şi coaste erau închise, acoperite cu ceva ce părea la pipăit carne naturală. Nu mai avea niciun fir de păr nicăieri. Încă îşi mai simţea pielea uscată şi dinţii încă îi lipseau. Toate astea se puteau repara. Se simţea extraordinar de lucidă şi de vie.

Japoneza se întoarse cu un pachet de prosoape de hârtie.

– Bună dimineaţa, spuse ea, făcând o plecăciune. Eu sunt doctor Kaori Yoshi.

Se aşeză pe un scaun pliant de la marginea patului.

– Te simţi mai bine.

– Mult mai bine, mulţumesc.

– Bine. Dacă doreşti, poţi să te ridici. Ai fost spălată deja,

spuse doctoriţa şi puse pe pat un pachet. Haine.

Yoshi dispăru în spatele unui paravan de hârtie în timp ce Carlyle îmbrăcă o rochie albastră de mătase şi se încălţă cu papuci negri fără toc. Se ridică în picioare fără să se clatine şi păşi.

– Hai să mergem undeva mai plăcut, spuse Yoshi.

Păşiră pe iarbă adevărată, la fel de moale şi de uscată precum astroturf-ul printre rândurile de paturi mascate cu paravane şi ieşiră în grădină. Parcuri, lacuri, ceaţă sub un cer de sticlă. Clădiri negre decorative. Glasuri depărtate de femei şi copii. Yoshi o conduse la o bancă de lemn negru, curbată subtil, confortabilă.

– Foarte liniştitor, spuse Carlyle.

– Am ceva să-ţi spun, rosti Yoshi. Ai dormit încă o săptămână. Tratamentul tău este complet. Din nefericire, nu a fost încununat de succes. Distrugerea celulară a fost prea întinsă. Ţi-am dat medicamente să-ţi uşurăm durerile şi să-ţi limpezim mintea. Când vei adormi din nou, probabil în câteva ore, va fi pentru ultima oară.

Carlyle o privi, îndurerată şi confuză.

– Deci, până la urmă, tot am să mor?

Yoshi se aplecă şi îi luă mâna.

– Îmi pare rău, da.

O apucă furia.

– De ce nu m-aţi trimis înapoi? Măcar aş fi putut face o nouă copie înainte să…

Nu mai putea continua.

– Ne aflăm la cel puţin o săptămână de mers de primul loc unde ai putea să faci o copie, spuse Yoshi. Ai fi murit înainte să ajungi acolo şi n-ai mai fi avut posibilitatea să-ţi aduni gândurile înainte să intri în următorul ciclu al universului.

Carlyle se simţi luată prin surprindere.

– Ce?

Yoshi făcu mâinile căuş.

– E important să ştii că vei duce cu tine ceva, spuse ea, clipind. Nu e mult, dar înseamnă ceva. Asta e tot ce avem.

Confirmarea vechii teorii Haldane a revenirii eterne şi a tuturor combinaţiilor posibile, infinit de variate, ale materiei în cicluri cosmice uriaşe era unul dintre primele rezultate ale cercetării făcute de Cavalerii Iluminării asupra post-umanilor. Principiul fizic era acceptat, era adevărat, corect şi recunoscut ca orice alt principiu fizic. Confortul pe care-l simţeau Cavalerii din

această pricină nu era la fel de bineînţeles de către ceilalţi. Puteai ajunge la concluzia lor numai pe cale spirituală, pe un drum pe care-l făceai singur. Existau speculaţii asupra unui posibil progres, asupra posibilităţii ca procesul să nu fie doar o revenire la nesfârşit, ci o evoluţie, nu doar a sufletului material, ci şi a universului material; iar dacă asemenea progres ar fi fost posibil, el depindea de acea luciditate cu care mintea se expunea beznei inevitabile înaintea inevitabilei reveniri a luminii. Carlyle credea asta şi îşi dădu seama că realizarea cópiilor de siguranţă nu fusese, aşa cum glumise ea cu Armand, o metodă de a scurta aşteptarea, ci o cale de a pune capăt acestei confruntări.

Calmă din nou, oftă. Îi făcea bine să respire. Fiecare gură de aer era bună. Nu ştiuse asta când îşi făcuse ultima copie de siguranţă. O mulţime de lucruri nu ştiuse: că răsuflarea e bună şi că moartea e urâtă, că e sfârşitul şi începutul, că nimic nu are importanţă şi că totul contează, că sufletul e material, dar că forma materialităţii sale este, ei bine, imaterială… Că nu greşise când îi răspunsese lui Winter. Greşeala celui de-al doilea răspuns al ei, acum îşi dădea seama de asta, arsese în ea pe Cernobâl, pe când murea împreună cu Higgins.

– Ce s-a întâmplat cu Higgins?

Obrajii lui Yoshi tresăriră.

– Capul s-a adaptat la pierderea suferită. Converseazǎ prin radio. Personalitatea lui Higgins pare să fie vie. Discutăm cu ea ce să facem. Nu face parte din clanul Carlyle, nu e nici angajat, nici membru al familiei, deci ea nu este prizonier de război. Va fi repatriată în Noul Glasgow dacă doreşte. Încă nu este limpede ce-şi doreşte. E confuză şi, fireşte, nu avem medicamente pentru ea, nu putem face altceva decât să stăm de vorbă cu ea.

Carlyle zâmbi sceptic.

– Psihoterapie?

– Medicină, spuse Yoshi.

– Pare rezonabil, spuse Carlyle. Transmite-i… dragostea mea.

Viaţa era frumoasă. Viaţa asta era frumoasă şi era pe cale să se termine. Regreta cu disperare pierderea ei. Faptul că avea o copie de siguranţă nu o mângâia. Faptul că avea să trăiască din nou de un infinit număr de ori nu o mângâia. Un singur număr conta, şi acela era *unu.* Tot ce avea să ducă cu ea în beznă era mânie şi regret şi dorinţa arzătoare de a continua să trăiască; nicio acceptare, nicio iluminare, nimic.

– Avem ceva să te întrebăm, spuse Yoshi cu modestie. Pe

când dormeai, vorbeai despre felul în care ai ajuns aici. Credeai că nava ţi-a fost furată de Cavaleri, împreună cu dispozitivul de teleportare.

– Oh! spuse Carlyle jenată. Îmi pare rău, deliram... Sper că nu v-am jignit.

– Deloc, spuse Yoshi. E adevărat.

– Cum?

– E adevărat, repetă Yoshi. Cavalerii îşi doreau dispozitivul. Dacă ar fi avut o altă cale, ar fi acţionat altfel, dar tu le-ai oferit obiectul pe tavă. Sau, mai degrabă, Johnstone. Răsplata lui va fi să participe la cercetarea dispozitivului.

– Stai puţin, spuse Carlyle. Dacă-l voiau aşa de tare, de ce naiba nu s-au dus pe Cernobâl de aici?

Yoshi păru descumpănită.

– Nu înţelegi. Asta e o planetă pentru femei. O lume. Cavalerii nu pot pleca în expediţii de aici, oricât de convenabil ar fi. Nu pot veni decât să viziteze femeile şi să vadă copiii.

– Nu există niciun bărbat aici?

Yoshi râse.

– Fireşte că sunt. Cavalerii sunt o elită restrânsă, deşi nu chiar atât de restrânsă pe cât o sugerează numele lor. Cam un bărbat din cinci are disciplina mentală şi fizică necesară pentru a face ceea ce fac Cavalerii. Ceilalţi bărbaţi şi femeile se ocupă cu restul lucrurilor necesare societăţii.

Făcu un semn din mână.

– Dar asta nu e important. Important este ce au descoperit Cavalerii pe planeta Eurydice. Controlul asupra acelui lucru le-ar conferi mari puteri.

Carlyle încuviinţă cu fermitate.

– Mie-mi spui? De aceea familia mea nu-i poate lăsa să controleze nodul acela de reţea.

Sprâncenele perfecte ale lui Yoshi se ridicară uşor.

– Un nod de reţea?

– Da, spuse Carlyle. Un grup de porţi la distanţă mică una de alta. În acest caz, la câţiva paşi distanţă.

– Nu acesta e lucrul cel mai important, spuse Yoshi. Importantă e relicva, cum îi spuneţi voi. Ce crezi că este acea relicvă?

Carlyle desfăcu mâinile.

– Am presupus că este epava navei stelare care a dus pe eurydicieni pe planetă. Se pare că se împotriveşte. A transmis un

virus defensiv care conţinea nuclee Microsoft.

Yoshi zâmbi odată cu Carlyle.

– Lucrurile nu vor rămâne aşa. Poate că nucleele au fost culese din transmisiile eurydiciene. Dar ai dreptate. Cercetările preliminare ale Cavalerilor confirmă că este vorba, într-adevăr, de nava stelară. Dar e mai mult de-atât. Este un generator de găuri de vierme.

– O, *fir-aş a dracului!* strigă Carlyle, şocată, apoi se abţinu. Îmi pare rău de limbaj, dar – e mai rău decât am crezut. Dacă vor putea Cavalerii să genereze noi găuri de vierme...

– E şi mai rău, din punctul vostru de vedere, spuse Yoshi pe un ton amuzat, dar politicos. Relicva e maşina care a creat întreaga reţea de găuri de vierme. Ea a generat Deriva Carlyle.

Ar trebui să mor chiar acum, gândi Carlyle. Ar fi trebuit să mor înainte să aflu toate astea. Dar avea nevoie să afle mai multe, să bea cupa până la capăt.

– Poate fi folosită pentru a controla reţeaua?

– O, da, spuse Yoshi. De îndată ce se va şti cum funcţionează. De aceea aveau nevoie Cavalerii de dispozitivul de teleportare. Este o versiune primitivă a generatorului de găuri de vierme. Prin cercetarea lui, speră să înţeleagă generatorul reţelei. Şi, după cum ai spus şi tu, să-l controleze.

– De ce îmi spui toate astea?

I se părea o cruzime să fie chinuită aşa, de vreme ce nu putea folosi în niciun fel informaţia.

– Pentru că, spuse Yoshi, nu dorim să aibă Cavalerii asemenea putere.

– De ce nu? Sunt oamenii voştri cei mai buni.

– Sunt într-adevăr cei mai buni şi tocmai asta e problema. Echilibrul puterii dintre sexe şi clase este subtil. În cazul în care Cavalerii ar avea acces la o asemenea putere, balanţa ar înclina brusc în favoarea lor.

Carlyle o privi atentă. Nu era obişnuită cu acest mod de gândire. Dar dacă putea fi folosit în avantajul familiei şi al ei personal...

– Cum vă ajută pe voi faptul că îmi spui toate astea?

Chipul lui Yoshi era lipsit de expresie.

– Tu hotărăşti, spuse ea. Ti-aş reaminti că, în calitate de prizonier de război, ai dreptul să corespondezi cu familia ta, şi că secretul corespondenţei este garantat de lege şi de convenţii.

– Aha, spuse Carlyle.

Rămase o vreme în tăcere.

– Ce doreşti să faci acum? întrebă Yoshi.

– Aş vrea să rămân aici.

Yoshi încuviinţă şi se ridică.

– Vrei să-ţi trimit ceva?

– Da, te rog. Trimite-mi ceva de mâncare, ceva de băut şi ceva de scris. Am de trimis nişte scrisori acasă.

– Familiei tale?

– Da. Şi una mie.

CAPITOLUL 13
ŞOPÂRLE URIAŞE DE PE ALTĂ STEA

Marea clădire goală de lângă docuri fusese un depozit, cu zeci de ani în urmă, înainte să devină inutil din pricina nanofacturilor locale. Ben-Ami nu avea nicio idee ce mărfuri adăpostise, dar aerul şi podeaua, chiar şi bârnele erau invadate de un anume miros, aromat şi acrişor, sugerând molecule de alcool demult degradate. Rezerva extravagantă de electricitate fusese poate folosită la origine pentru a menţine constantă temperatura şi umiditatea. Acum, alimenta luminile şi sunetul, hologramele şi maşinăriile. Repetiţiile cântecelor, dansurilor şi dialogurilor, lucrul la scenă şi decoruri dura de o săptămâna. Fiindu-i refuzat pentru prima oară în carieră permisul de reprezentaţie în Jardin des Étoiles din pricina unei obiecţii stupide legate de paza contra incendiilor din partea municipalităţii Arondismentului Şaptezeci şi Nouă, Ben-Ami îşi rugase reprezentantul Adunării să facă o contestaţie şi transferase temporar *Răzvrătiţii şi Repatriarzii* în acest local mărginaş. În interviuri, îl numea Teatrul în Exil. Acest nume se vedea acum deasupra uşilor, scris cu litere luminoase.

În ziua aceea făcuse prima încercare să deruleze primul act – sau preludiul, după cum avea să se desfăşoare. Stătea într-un scaun de plastic pe unul din rândurile din faţă. Winter, Calder, Kowalsky şi Al-Khayed stăteau pe rândul din spatele lui. Alţii – tehnicieni şi oameni de scenă – stăteau mai departe sau pe culoare. Erau acolo şi câţiva străini. Încercaseră cumva să-i ţină deoparte pe străini, dar nu ţinuseră cu tot dinadinsul – Ben-Ami voia ca zvonurile să circule înainte. Scena era întunecată şi goală, în afară de cele două replici ale tancurilor Walker de patru metri înălţime, făcute din lemn şi carton, controlate radio şi

atârnate de sfori, aşezate de o parte şi de alta.

– Arată bine, spuse Winter, aplecându-se în faţă.

Ben-Ami întoarse capul şi zâmbi.

– Am o surpriză, spuse el.

– Mai mare decât orgia din tunelul din Polarity în al treilea act? spuse Calder. Ar fi ceva.

– Nu-i chiar aşa, spuse Al-Khayed.

– Dă-i drumul, spuse Ben-Ami în microfonul de la gât.

Deasupra scenei, în spate, apăru o hologramă color a Pământului. Albastru şi alb, continente verzi şi roşcate, distingându-se de orice altă planetă terestră numai prin contururile continentelor. Era de ajuns: Cornul Africii, lacul strâns la mijloc al Mediteranei erau inconfundabile, reprezentative, arse în memoria oamenilor de pe vremea scenei clasice cu Apollo 8. În spate, Ben-Ami auzi respiraţia întretăiată a lui Winter. Zâmbi în întuneric.

Cum poţi prezenta istoria când de jur-împrejurul tău istoria se petrece?

În ultimele câteva zile, privirea şi atenţia lui Benjamin Ben-Ami trecuse în mod repetat de la placa scenariului la peretele cu ştiri. Fusese un moment în care o echipă de ştiri se oprise şi filmase de sus o vale. Acolo, pe Continentul Sudic, la câteva sute de kilometri de Noul Început, exista o privelişte cum nu mai văzuse. Cei cinci kilometri vizibili fuseseră transformaţi peste noapte, din nişte maluri fertile dar sălbatice şi pline cu tufe, într-o fermă: verdele care înlocuia albastrul, garduri şi sere, case ridicate la distanţe egale, fiecare cu echipamentul ei de comunicaţii şi cu bateria de rachete anti-aeriene. Ca şi cum un mare covor de ferme fusese derulat în vale, fiecare fermă fiind aproape identică celorlalte, fiecare puternic apărată şi autogospodărită.

Când îşi luase privirea de pe ecran şi se uita pe strada din dreptul cafenelei înainte să se cufunde din nou în lucru, observase acelaşi lucru: străini peste tot. Câţiva erau tăcuţi, atenţi, de tip asiatic, în haine colorate care îi deosebeau cu uşurinţă de Cavalerii îmbrăcaţi în negru. Pe aceştia, Lucinda Carlyle îi numise comunişti, poporul DK. Erau mult mai mulţi dintre cei pe care-i numise fermieri: adulţi în haine ţepene, asudate, necioplişi şi zgomotoşi, cu copii roind peste tot, ţipând şi râzând, cu toţii bronzaţi şi cu părul decolorat de soare şi râzând în hohote, arătându-şi dinţii albi. S-ar fi putut crede că fermierii

aveau destule pe cap, cu îngrijitul caselor şi ale culturilor, dar nu. Aveau timp să se plimbe şi să facă o mulţime de cumpărături. Turism fără tact, cumpărături fără respect şi reciprocitate, aruncându-şi dolarii de parcă ar fi făcut o favoare magazinului şi plecând cu braţele încărcate de lucruri. Şi feţele lor, neoptimizate, brute, neîmbătrânind dar pătate şi nerase, ridate şi brăzdate. Cel mai frecvent cumpărate, sau prădate de către femei erau cosmeticele, apoi hainele; bărbaţii cumpărau deodorante şi unelte.

Îi trebuise o zi întreagă să înţeleagă felul în care această invazie de cumpărători putea fi transformată în profit, practic şi emoţional, pentru piesă.

Holograma Pământului reveni; orchestra, înregistrată pentru repetiţii, începu să cânte. Ritmic, metalic, cu un ritm de tobe abia ghicit în fundal. Tancurile Walker porniră un dans greoi, ridicând şi coborând şenilele, mişcându-şi tunurile. În ritmul tobelor, se apropiară unul de altul, atacară şi se retraseră iar şi iar. În afară de steagurile pictate pe ele – Stele şi Dungi şi Stele încercuite – nu se deosebeau în niciun fel, până şi mişcările lor erau identice.

O femeie înaltă într-o rochie sfâşiată şi vaporoasă alergă pe vârful picioarelor din culise în centrul scenei luminate cu un proiector; se opri, se întoarse spre spectatori. Gwyneth Voigt, cea mai bună solistă de pe Eurydice. Vocea ei cu pregătire clasică se răsfaţă, irosindu-se pe versurile lui Winter:

Două imperii mergând orbeşte la război:
SUA şi EUR!
Sub ochii fără clipire ai capitalei
muncitori prinşi în propria capcană
îşi sacrifică viaţa fără să se gândească
la şopârlele uriaşe de pe altă stea!

Şi tot aşa. Era o pălăvrăgeală didactică şi fără stil, dar vocea femeii dădea cumva cuvintelor un sens. Lumina şi umbra conturau tancurile Walker, făcându-le să semene într-adevăr cu nişte şopârle uriaşe, mari tiranozauri scheletici care se aruncau ameninţători, fără să se lovească unul de altul, până ce…

Holograma planetei se stinse şi pe ecranul din spatele scenei se ivi o altă imagine obişnuită şi reprezentativă, cea a rachetelor în ascensiune. Imaginea se măreşte şi trece de la steagurile cu

stele încercuite la rachete şi la submarinele britanice, franceze şi ruseşti de pe care au fost trase. Trece la norii-ciupercă de deasupra bazelor de lansare americane, apoi rachete ridicându-se din cele care au scăpat de primul val. O serie de imagini rapide, aproape subliminale: Turnul Eiffel, Big Ben, Vaticanul, Kremlinul, fiecare urmată de o explozie nucleară. Holograma Pământului revine, de această dată ca o imagine combinată a Pământului văzut de pe orbită cu altele luate pe atunci în timp real, cu mările şi continentele presărate cu o mie de puncte luminoase.

Ben-Ami era destul de satisfăcut de reprezentarea vizuală scurtă a războiului. Ilustrarea felului în care o inteligenţă artificială militară americană se perfecţionase până ajunsese conştientă şi îşi făcuse drum prin reţea, apoi în creierele oamenilor conectaţi fusese o provocare mai mare. Trebuia să se bazeze pe cunoştinţele anterioare ale spectatorilor asupra Marelui Rapt, dar tot voia să prezinte asta, cel puţin simbolic.

Voigt părăsi scena şi tobele se accentuară şi grăbiră ritmul în timp ce luminile scădeau: războiul continua în beznă. Când luminile îşi reveniră încet, după un moment de linişte, două rânduri de ecrane de hârtie verde lucioasă cu tastaturi fuseseră aranjate pe scenă. Din ambele culise, o duzină de oameni în haine de camuflaj şi ochelari negri veniră în fugă, se înşirară şi se aşezară turceşte pe scenă, faţă în faţă, dinaintea rândurilor de monitoare. Degetele lor băteau în tastaturi, în hologramă planeta dispăru, înlocuită cu vizorul mai multor mitraliere grele, ale căror gloanţe răpăiau în acelaşi ritm cu tastele – nu era un truc prea isteţ, de vreme ce se folosea acelaşi efect sonor pentru ambele. Operatorii îşi cântau instrucţiuni unii altora, în engleză de o parte, în franceză de cealaltă. Armele deveniră numai nişte umbre bine definite şi, în spatele lor, umplând tot atâta spaţiu cât şi Pământul înainte, crescu o sferă luminoasă. Era o sferă complexă, făcută din multe linii multicolore, care se răsuceau şi se zvârcoleau ca arcurile electrice ale unui generator Van de Graaf. Lumina se intensifică şi holograma înaintă şi se mări.

Brusc, toţi oamenii din partea americană a scenei îşi rotiră monitoarele şi-şi întoarseră capul spre spectatori şi – cu câteva excepţii pe care Ben-Ami şi le notă mental pentru a le corecta mai târziu – fiecare ecran şi fiecare pereche de ochelari reflectară sfera rotitoare de deasupra. Operatorii din partea europeană continuară să lucreze, nepăsători.

Şi tancul Walker american se modifică. Cu o smucitură a unei sfori ascunse, se desfăcu în părţile componente. Fiecare parte deveni o formă independentă: turela şi cabina, tunurile şi şenilele se transformară în maşini de război autonome – unele, înaripate, rămaseră în aer, altele scoaseră picioare pe care porniră să tropăie. Un nor de dioxid de carbon trecu peste scenă, dezvăluind un baraj de raze laser care lovi tancul european şi trecu peste chipurile şi trupurile operatorilor europeni, care căzură pe spate, zbătându-se dramatic. Noile maşini de război roiau pe scenă şi se loveau de trupuri şi de tancul inamic.

Acţiunea se precipită, deveni în mod intenţionat haotică, iar muzica deveni mai intensă şi discordantă: oameni şi maşini apărură din ambele părţi ale scenei, cei din partea americană fiind prinşi în curcubeul ameţitor al sferei luminoase, cei din partea europeană luptând şi căzând în faţa maşinilor. Din când în când fulgera un bliţ, provocând fosfene prin care scena privită devenea un fragment de amintire care se dorea uitat.

Luminile se stinseră. Sfera holografică se umflă până ce cuprinse toată scena, apoi se spulberă ca un balon de săpun în lumina soarelui. Muzica se îndulci. Când luminile se înteţiră din nou, scena era plină cu un grup mare de corişti îmbrăcaţi cu robe academice peste pantaloni. Niciuna dintre cântăreţe nu era de pe Eurydice. Exista ceva şocant şi frumos în rândurile acelea de chipuri neoptimizate şi în variaţia de înălţime şi de tonuri ale pielii.

– Au, icni Winter. Asta e surpriza…

Ben-Ami ridică un deget ca să-l facă să tacă, atent la scenă. Cântecul începu.

Dacă te-ai putea înălţa la Koresh într-o clipă,
Şi să continui apoi la fel de iute,
Crezi că ai putea vreodată,
prin toată eternitatea,
Să dai de generaţia în care au apărut Zeii?

Lucrarea Domnului continuă, iar lumile şi viaţa abundă;
Îmbunătăţirea şi progresul sunt ciclice etern.
Nu are capăt materia; nu are capăt spaţiul;
Nu are capăt spiritul; nu are capăt mila.

Nu are capăt virtutea; nu are capăt puterea;

Nu are capăt înţelepciunea; nu are capăt lumina.
Nu are capăt unirea; nu are capăt tinereţea.
Nu are capăt învăţarea; nu are capăt adevărul.

Nu are capăt gloria; nu are capăt dragostea;
Nu are capăt existenţa; nu are capăt moartea.
Nu are capăt gloria; nu are capăt dragostea;
Nu are capăt existenţa; nu are capăt moartea.

– Cortina, spuse Ben-Ami.

Nu exista nicio cortina, dar luminile scenei se stinseră şi cele ale sălii se aprinseră. Cei de pe scenă rămaseră clipind şi zâmbind mulţumiţi. Aplauzele, împrăştiate dar fervente, stârniră ecouri în clădire. Ben-Ami se lăsă pe spate, zâmbind. Surpriza şi flerul lui funcţionaseră – se folosise de acea oportunitate cerească în sensul literal al cuvântului ca să strângă atât talent şi atâta autenticitate istorică. Populaţia Americii Offline cuprindea un număr remarcabil de cântăreţi pricepuţi, cei mai mulţi fiind corişti de biserică, dar şi de cântăreţi independenţi ale căror rădăcini rurale şi religioase se potriveau perfect cu tema spectacolului.

– Tu ai scris asta? întrebă Calder.

Ben-Ami se sprijini într-un cot de o bârnă din lateralul încăperii, alături de masa unde echipa şi actorii îşi luau prânzul, sorbi din ceaiul umami şi privi neliniştit spre Winter şi Calder. Calder se apucase din nou de fumat tutun de când sosiseră fermierii AO. Obiceiul nu era privit cu ochi buni de majoritatea sectelor şi de aceea era considerat un gest de răzvrătire. Muzicianul cocoşat se folosea de asta din plin. Ben-Ami îi înţelegea motivul, dar prefera să se ferească. Winter arunca ocheade coristelor în pantaloni.

– Domnilor, spuse Ben-Ami, o clipă. Ce părere aveţi?

Calder îşi stinse ţigara.

– Corul a fost bun, spuse el. Face o legătură interesantă între noi şi culturile despre care n-am ştiut până acum. Nu sunt sigur în legătură cu scenariul, însă. Chestia cu războiul şi Singularitatea.

– Ah, spuse Ben-Ami.

Se temuse de asta şi simţea o împunsătură de deznădejde. Făcuse o mulţime de eforturi şi se gândise mult la scenariul

acela.

– Din punct de vedere vizual este bun, spuse Calder uşor apologetic. Însă nu e prea clar ce se petrece, înţelegi? Nici măcar dacă ar avea vreuna dintre melodiile noastre pe post de comentariu. Jumătate dintre spectatori, poate chiar mai mult, nu vor înţelege ce înseamnă „SUA” şi „EUR”.

– Ei, asta nu are nicio importanţă, spuse Winter. Toată lumea ştie că a existat un război mondial şi că forţele şi majoritatea populaţiei dintr-o parte au trecut prin Singularitate în primele minute. Atât trebuie ei să ştie.

– Exact! spuse Ben-Ami.

– Dar nu asta e problema, continuă Winter. E prea abstract şi egal. Adică, eu ştiu că „Şopârle uriaşe de pe altă stea” jeleşte ambele părţi, dar la naiba. *Ei* ne-au atacat pe *noi.*

– Corecţie, spuse Calder. *Noi* i-am atacat pe *ei.* Sunt sigur că-ţi mai aminteşti.

Winter făcu un gest de parcă ar fi izbit ceva de pământ.

– Din punct de vedere tehnic. A fost o lovitură preventivă, toată lumea ştia că era vorba de noi sau de ei. Ei erau cei care-şi doreau un imperiu mondial. Nu rezultă din piesă sentimentele celor de atunci, pe vremea vechii Axe. Credeam că luptăm pentru umanitate, pentru Pământ, împotriva unei nenorocite de maşini inumane, iar până la urmă SUA chiar asta a devenit.

Ben-Ami îşi strivi paharul de plastic şi-l aruncă.

– Nu înţelegi esenţialul, spuse el. Ăsta e doar preludiul. Uvertura. Introducerea! Eu încerc aici să arăt catastrofa, tragedia întreagă, pentru ambele părţi şi pentru toată lumea. Tonul se schimbă mai târziu, după cum ştii, ai văzut, când supravieţuitorii Europei şi coloniştii spaţiului şi forţele spaţiale au luptat împotriva maşinilor de război. Dar pentru partea asta, trebuie să ţineţi minte, aveam – avem! – oameni proveniţi din partea americană a rezistenţei – savanţi, astronauţi, chiar şi soldaţi care nu au fost prinşi în Marele Rapt datorită – auzi ironie – protecţiilor construite pentru ei împotriva atacurilor computerizate din partea noastră. Unele instituţii ale noastre au origine americană: de exemplu, Consiliul. Sper că mă înţelegeţi. Da? Nu putem bate prea tare monedă pe anti-americanism aici. Patriotismul, mai târziu, prieteni. Hai să arătăm… decorul războiului final în viziunea noastră.

– Mda, spuse Calder, corect, dar nu ai arătat cum au fost prinşi civilii…

– Bine, bine, spuse Ben-Ami furios. Am să mă asigur că o să avem cel puţin câte cinci inşi de fiecare parte care se uită la televizor sau stau online sau joacă jocuri virtuale şi devin brusc combatanţi. Asta te-ar satisface?

– Sigur, spuse Calder. Nu poţi arăta totul, dar trebuie să fii realist.

– Am să încerc să ţin minte, mârâi Ben-Ami şi se îndepărtă ca să discute cu cel mai apropiat adventist de ziua a şaptea.

Mai trecu o zi până ce repetară şi al doilea act în care oameni în zdrenţe se strecurau printre ruine de polistiren şi pândeau din spatele armelor, în vreme ce holograme şi modele de bombardiere aerospaţiale atacau maşini de război, iar corul cânta *Imnul de bătălie al Republicii.* Ben-Ami privea şi supraveghea de pe o platformă din culise.

– Nu aşa a fost!

Primul gând al lui Ben-Ami, auzind vocea feminină dispreţuitoare şi în acelaşi timp indignată, fu că se întorsese Lucinda Carlyle. Privind în jos la scena de repetiţii, văzu că şi Winter avusese aceeaşi impresie – muzicianul se răsucise brusc şi căuta sursa glasului, cu nasul înainte şi trupul încordat ca un câine de vânătoare. Al doilea gând al lui Ben-Ami se încadra în categoria *O, Doamne, iar se trezeşte cineva să vorbească.* Dar de această dată nu era vreo fată din cor depăşind măsura, întrerupând cântecul şi ridicând scenariul din mână. Era o femeie care asista neoficial la repetiţii şi care acum se certa cu regizorul. Se simţi uşurat.

Troncănind pe trepte spre scenă cu cizmele cu crampoane care se purtau în săptămână aceea, Ben-Ami reflectă că noii corişti şi cântăreţi se plângeau prea mult de acurateţea istorică a scenariului. Mai bine i-ar da afară pe toţi şi ar lua-o de la început. Câţiva dintre ei chiar fuseseră acolo: trăiseră pe Pământ în timpul şi după Marele Rapt şi credeau că „licenţa artistică” era un document pe care-l obţineai de la guvern. Cu cât erau mai inteligenţi, cu atât interpretau literatura în sensul cel mai literal. Unii dintre ei vorbeau despre „scrieri sacre” şi „cărţi sfinte”, o noţiune la auzul căreia Ben-Ami se scărpina în cap.

Se săltă pe scenă şi se îndreptă cu pas grăbit peste covoarele de cauciuc ros care marcau locurile şi mişcările artiştilor şi care protejau totodată scândurile scenei de crampoanele cizmelor la modă. Femeia care obiectase stătea puţin în afara unui covor,

continuând să se certe cu regizorul care părea să bată în retragere.

– Scuzaţi-mă, spuse Ben-Ami.

Amândoi se întoarseră către el. Femeia era micuţă şi îndesată, grăsuţă, cu ochi verzi şi păr negru cârlionţat. Purta o cămaşă albă, blugi şi cizme cu toc înalt.

– *Madame,* spuse Ben-Ami cu toată răbdarea de care era în stare, puteţi să-mi spuneţi ce problemă aveţi cu libretul meu?

– Îmi pare rău, domnule Ben-Ami, spuse ea. Nu m-am putut abţine, dar… Am depăşit măsura, îmi pare rău, e piesa dumneavoastră şi eu o să-mi ţin gura.

– Serios, spuse Ben-Ami. Aş vrea să ştiu…

Winter sări pe scenă şi veni în grabă. Ben-Ami făcu resemnat semn cu mâna spre restul corului şi echipei.

– Zece minute de pauză, spuse el.

Lumea se împrăştie. El se întoarse spre femeie.

– Acum, ce spuneaţi…

– Ciudat accent pentru AO, spuse Winter, privind spre femeie. Nu credeţi?

– Da, aşa este, Winter, spuse ea zâmbind şi întinzându-i o mână. Numele meu este Amelia Orr. Încântată de cunoştinţă. Mi-a plăcut muzica dumitale încă de când eram mică.

– Nu faci parte dintre AO? întrebă Ben-Ami.

Orr şi Winter se uitau unul la altul cu o ciudată înţelegere în priviri.

– Nu vă daţi seama? întrebă Orr.

Ben-Ami dădu din mână.

– Sincer, nu. Toate accentele şi dialectele astea americane îmi par la fel de ciudate. Vorbiţi ca Lucinda, dar…

Ridică din umeri, apoi se îndreptă, surprins.

– Doar n-aţi venit prin… gaura aceea în spaţiu, nu?

– A, nu, spuse Orr. Am venit cu fermierii. Pe o navă. Porţile sunt tot închise din câte ştiu.

– Dar ai legături cu familia Carlyle, spuse Ben-Ami, îngustându-şi privirea. Văd asemănarea…

– Cu Lucinda? Da, ai putea spune asta. E stră-strănepoata mea. Sau a fost.

– Cum? întrebă Winter, părând şocat. A murit?

Orr ridică din umeri.

– Aşa se pare, după câte am auzit. Nu te îngrijora, va ieşi din containerul de înviere destul de curând – mă rog, copia ei; e mai

bine că nu ştim exact ce s-a întâmplat cu originalul.

– Şi ce crezi că s-a întâmplat? întrebă Winter.

– Un plan nebunesc, răspunse ea clătinând din cap. Nu-ţi face griji. Adică, ce mai înseamnă moartea în zilele astea şi la vârsta noastră?

Winter încuviinţă sobru.

– Presupun că ai un plan. Dacă nu, înseamnă că ai bătut cale lungă pentru un autograf.

Orr chicoti.

– Aşa este. Şi da, am un plan.

Ben-Ami începu să simtă frustrarea unui copil ce ascultă o conversaţie între adulţi sau invers.

– Nu mai înţeleg nimic, spuse el.

Orr se întoarse spre el.

– Voi sunteţi Repatriarzi, nu? Vreţi să vă întoarceţi pe Pământ şi să-i alungaţi pe Cavaleri şi să căpătaţi independenţa planetei Eurydice, nu?

Ben-Ami bătu uşor în retragere.

– Eu personal, nu, spuse el.

– Piesa ta cam aşa pare.

– E *artă,* spuse Ben-Ami cu senzaţia jenantă că această deosebire nu însemna prea mult pentru ea.

– Da, da, sigur, spuse Orr, uitându-se împrejur cu un fel de curiozitate lipsită de simţ artistic, ca şi cum conversaţia ar fi plictisit-o.

– Nu există niciun loc retras unde să putem vorbi? După ce terminaţi repetiţia, fireşte. Am să tac.

În sistem se aflau cinci nave noi. Cyrus Lamont le urmări în spaţiul mental virtual generat prin citirea cu un ochi a monitorului detectorului de unde gravitaţionale şi cu celălalt a monitorului video. În ultimele săptămâni devenise un fel de expert în pânda navelor. Acest mod de manifestare, intensificarea bruscă a pulsurilor gravitaţionale şi a radiaţiei Cherenkov, era neobişnuit. Nu-i trebui mult să ajungă să-l interpreteze ca o serie de salturi hiperluminice scurte. Numai o navă se îndreptă spre Eurydice. Celelalte se împrăştiară prin centura de asteroizi. Una se îndrepta mai mult sau mai puţin direct spre cuadrantul lui.

– Comunicaţii? întrebă el. Sumarul.

– Limbi, spuse nava. Coreeană, bengaleză, chineză, spaniolă

şi tagalog. Conţinut: titluri de proprietate şi drepturi de prospectare.

– Îşi împart *centura de asteroizi?*

De această dată jignirea era personală.

– Da.

Tăcerea conţinea un iz de ezitare.

– Transmisia de dinainte…

– S-a petrecut din nou.

– De cinci ori?

– Da.

– Drace.

– Chiar aşa.

Zi de zi, conversaţia dintre Lamont şi navă devenea tot mai comprimată. De când asteroidul se transformase într-un muşuroi de maşini de război pregătite de intrarea în atmosferă şi de când asistase la saltul hiperluminic, nu se mai întâmplaseră alte evenimente notabile. El şi *Dragonul Hămesit* folosiseră timpul pentru a încerca o curăţare a sistemului. Treaba mergea încet. Erau prea epuizaţi emoţional ca să mai interacţioneze. Nici măcar viaţa lor sexuală nu mai era cea de dinainte.

Orele trecură. Lamont se antrena în plasă, deşi începea să se îndoiască de faptul că va mai merge vreodată pe un teren supus gravitaţiei. Nava cea nouă se tot apropia, salt cu salt. Ca şi cum ar fi adulmecat sau ar fi navigat vizual prin încercări. O dată sau de două ori, păru că repetă un salt pe care-l mai făcuse; dispăruse din punctul de sosire, pornise din nou şi apăruse puţin mai încolo.

Până la urmă, nava străină dispăru în dreptul unui asteroid destul de mare ca să fie vizibil pe detectorul de unde gravitaţionale. Lamont nu mai avea cum să o urmărească. După o oră, nava plecă, făcând un salt care (după cum află Lamont câteva ore mai târziu) o duse direct pe Eurydice. Urmărind sistemul oră de oră, Lamont şi nava căzură de acord că restul de trei nave ale cvartetului urmaseră acelaşi curs – se deplasaseră pas cu pas spre un asteroid relativ mare, apoi făcuseră saltul spre Eurydice, locul în care îşi pierdură urmele în şuvoiul de unde gravitaţionale.

– Ciudată navă, remarcă Amelia Orr, privind în sus.

Winter, mergând prin ploaia caldă alături de ea, dinspre docuri spre staţia de monorai, privi şi el în sus.

O pisică de mare, neagră, aluneca pe cer. Avea ceva mai mic şi mai colţuros ataşat de pântece, greu de distins din pricina nuanţelor întunecate.

– Doamne, spuse el. Toate îmi par ciudate.

Arătă cu capul spre nava Cavalerilor, care se afla tot acolo, nemişcată, deasupra oraşului, apoi privirea i se întoarse la nava cea nouă care se întoarse – aplecându-se, manevră care i se păru mai mult o înflorititură a pilotului decât o necesitate aerodinamică – şi se îndrepta acum spre nord.

– Ştii ce este asta?

– Nu ştiu prea multe, spuse ea. E un model nou scos de DK.

– Comuniştii? râse Winter.

Ea îi aruncă o privire tăioasă.

– Nu-i subestima. Au ideea asta fixă, una dintre ideile *ciuce* – autogospodărirea. Nu sunt atât de răbdători precum Cavalerii, dar încearcă să-şi facă singuri treaba. Se folosesc în parte de tehnologia post-umană căreia îi aplică principii noi. Au rezultate. Au cele mai manevrabile nave construite vreodată, spuse ea şi oftă. Lucinda voia să facă rost de una pentru noi.

Winter simţi din nou un cuţit în inimă la gândul morţii Lucindei.

– De ce?

Amelia făcu un gest larg cu mâna.

– Poţi ghici şi singur.

– Mda. Se pare că nu mai e cazul.

– Avem o idee mai bună.

– Abia aştept să o aud.

– Te cred.

Îi zâmbi dintr-o parte, într-un fel care-l făcu să tresară. Era nedumerit. Orr era cu o generaţie mai tânără decât el, se născuse curând după Marele Rapt. Pe scara astronomică a vieţii şi morţii, îi era aproape contemporană. El era mort în mlaştina îngheţată pe când ea creştea printre ruinele din Glasgow. Dintre toţi oamenii pe care îi cunoscuse aici – chiar şi faţă de cei pe care-i ştia bine, ca Armand, spre care se îndreptau acum – ea părea cel mai puţin străină. Faptul că ea îi ascultase concertele live post-mortem – transmise de pe Marte şi din Centură pe Pământ – şi colecţionase diferite reproduceri ale albumelor pe suporturi media care mai funcţionau încă în mediul de după holocaust îl făcea să o considere ciudat de apropiată. Orr era un fan care se maturizase, care era mai în vârstă acum decât el.

Trăise o viaţă mai lungă.

Traversară strada – deja devenise primejdios de obişnuit cu traficul automat şi păşea fără a se mai uita – şi se îndreptară spre staţie şi spre scara în spirală spre platformă. Winter tastă strada Lesser Lights pe telefon şi acesta îi spuse în ce tren să urce. Trenul potrivit care sosi era gol. Se aşezară faţă în faţă, atingându-şi genunchii. Se priviră în ochi, apoi se uitară în altă parte, reveniră, râseră.

– Ce? întrebă Amelia.

– Nimic, spuse Winter. E o prostie.

Se uită din nou în altă parte. Şuieratul liniei, lumini şi picături de ploaie.

– Nu, spune.

El se scărpină în cap. Ştia că asta nu făcea decât să-l stârnească şi mai tare.

– E ciudat să te întâlneşti cu cineva care a ascultat muzica ta mai mult timp decât ai trăit.

– Ei bine, e ciudat să te întâlnesc. După atâta timp.

Îşi puse pumnul în dreptul buzelor, ciocănindu-le de parcă ar fi bătut la o uşă. Cineva răspunse. Buzele se deschiseră.

– Am avut o pasiune pentru tine pe vremea când eram o puştoaică. În adolescenţă.

– Glumeşti.

– Nu, chiar aşa.

– Sunt flatat, râse el. Sper că nu te-am dezamăgit…

– Arăţi mai tânăr decât în poze.

În sfârşit, o şansă de a schimba subiectul.

– Sper din tot sufletul. Aveam vreo douăzeci de ani pe-atunci. Acum am numai vreo cincizeci. Cum e să trăieşti de cinci ori mai mult de-atât? Devii mai înţelept cu vârsta?

Amelia clătină din cap, făcându-şi buclele să se scuture.

– Devii mai precaut. Mai viclean. Atât. Ceea ce lumea numea maturitate cred că nu era decât oboseală acumulată.

– La naiba, spuse Winter. Şi eu care abia aşteptam să mă maturizez.

– De ce?

– Pentru un control mai bun asupra impulsurilor.

– Pentru asta, poţi să te duci la Cavaleri. Pe mine nu m-a atras asta niciodată.

– Înseamnă că eşti încă impulsivă.

– O, da.

Winter spera să primească o demonstraţie, dar ea nu reacţionă.

În loc de asta, Amelia vorbi despre muzică şi despre ce însemnase ea pentru viaţa ei. Era o conversaţie cu care Winter era obişnuit; putea prezice întrebările şi comentariile şi scotea răspunsurile în timp ce se gândea la altceva; dar, mai mult ca de obicei, simţea o ruşine arzătoare din pricina a ceea ce devenise după atâta timp. Cântecele care dăduseră glas urii oamenilor faţă de maşinile de război şi faţă de post-umani fuseseră adaptate din cântece care dăduseră glas, înainte de război, unei uri şi mai sinistre. Era un sentiment pe care nu-l împărtăşea cu Calder, cel puţin nu atunci când se simţeau bine, când nu erau beţi şi pe lumina zilei. Se adaptaseră. Puteau să se prefacă, atât timp cât spectatorii îi apreciau. În toate barurile acelea şi în sălile de concerte: scena engleză a folk-ului electric, stânga radicală scoţiană, turbată de pasiune patriotică şi zel pro-război. Oricând puteai lua o piesă a bătrânului Phil Ochs sau a lui Billy Bragg şi să o transformi într-una care să-i facă pe oameni să-şi dorească să omoare americani.

Birourile companiei Blue Water Landings de pe strada Lesser Lights erau mai mici şi mai dezordonate decât s-ar fi aşteptat Winter. Numele scris cu LED-uri discrete deasupra uşii, praf la colţurile ferestrei de diamant, un ghiveci neglijat cu o plantă îngălbenită pe pervaz lângă un teanc de foi transparente de plastic devenite lăptoase din pricina soarelui. Când ajunse cu Amelia la uşă, Armand îi lăsă să intre şi îi aşeză într-un fel de cameră de recepţie fără recepţioner şi fără alt personal prezent. Fostul general părea obosit şi destul de alarmat să-i vadă.

– A, James, bună ziua.

– Jacques. Ea e Amelia Orr, din…

Armand ridică o mână să-l facă să tacă, apoi strânse mâna lui Orr.

– Numele îmi este cunoscut, spuse el zâmbind. O clipă, vă rog.

Intră în birou, zornăi ceva la o tastatură, apoi ieşi, închizând uşa după el.

– Acum e mai bine, spuse el. Am activat câmpurile de protecţie sonoră. Ca să fim mai siguri.

Se aplecă peste tejgheaua recepţiei şi îi făcu semn lui Winter spre automatul de cafea.

– Vă rog. Serviţi-vă. Pentru mine, cu lapte.

În timp ce Winter pregătea cafeaua, îşi dădu seama că Armand se pricepea mai puţin la maşină decât el şi ascundea acest lucru cu destulă neîndemânare. Ce mici sunt vanităţile noastre uneori, gândi el.

– Nu mă aşteptam să te văd, îi spuse Armand lui Orr. Atât de curând. E vreo problemă?

– Nu chiar, spuse Orr. Am venit să-ţi fac o propunere din partea familiei Carlyle.

Armand ridică o sprinceană.

– Altă propunere?

– Ai mai vorbit cu cineva?

– Fireşte, spuse Armand. Nu ţi-a spus Lucinda Carlyle?

– Nu, nu mi-a spus.

– Ah, spuse Armand, foindu-se pe scaun jenat. Asta pune nişte probleme. Spune-mi care e propunerea şi eu am să-ţi spun dacă e compatibilă cu cea cu care am fost deja de acord.

– Problema asta nu s-a pus niciodată, spuse Orr.

– Ba mi-e teamă că da. Lucinda este, până la urmă, o membră a familiei Carlyle.

Orr aproape că vărsă cafeaua.

– Nu ştiu ce ţi-a spus, dar nu are nicio împuternicire în privinţa asta.

Armand îi făcu un semn cu mâna.

– Nu fac presupuneri legate de afacerile interne ale familiei tale. Am luat în seamă doar pe cei care au discutat cu Consiliul.

Winter ştia că întrebarea de pe buzele lui Orr era *Ştii totul?* Ar fi fost dezamăgit să o audă, iar ea nu o rosti. Chipul ei deveni o mască de calm.

– E adevărat, spuse ea, iar eu fac parte din aceeaşi echipă. Verificam şi eu uşa din spate, în timp ce restul bate la cea din faţă.

– O metaforă potrivită, spuse Armand, expirând de parcă ar fi suflat fumul unei ţigări fine. Te rog, continuă.

– Îţi putem oferi… mai mult decât o navă de sprijin dacă trupele tale reuşesc să-i îndepărteze pe Cavaleri din jurul relicvei.

– O! Atât?

– Nu e chiar o problemă atât de mare pe cât ai crede, spuse Orr. Din punct de vedere militar, sunteţi adversari pe măsura lor. Arma pe care aţi folosit-o asupra maşinii de căutare – ucigându-

mă pe mine şi pe alţi câţiva, aş vrea să adaug, deci ştiu despre ce vorbesc – e mai bună decât orice armă a Cavalerilor. Singurul avantaj pe care-l au faţă de voi sunt navele stelare şi, după cum am mai spus, ne ocupăm noi de ele.

– O, sunt sigur de asta. Am o singură problemă. Compania mea şi celelalte pe care le pot aduna sunt o minoritate a forţelor armate eurydiciene. Nu vom avea de-a face numai cu forţele Cavalerilor, ci şi cu ale noastre – mai multe şi mai bine înarmate.

– Nu şi dacă sunt prinse într-un alt conflict.

– În care?

– De exemplu într-o revoltă în oraş.

Armand râse.

– Nu folosim trupe în probleme de securitate internă. Este un principiu cunoscut sub numele de *posse commitatus.* Oricum, nu văd nicio ocazie de revoltă în viitorul apropiat.

– Eu da, spuse Orr. Piesa prietenului tău Ben-Ami.

Armand o privi atent.

– Nu eşti complet nebună, spuse el. Eşti, totuşi, neobişnuită cu felul nostru de a fi. Da, există posibilitatea de a se stârni altercaţii între spectatori, dacă ceea ce am auzit e adevărat. Nu, nu există nici cea mai mică şansă ca miliţia municipală să intervină. Câţiva agitatori vor fi înjunghiaţi sau împuşcaţi, se vor sparge câteva capete, iar spitalele şi clinicile vor avea o săptămână ocupată şi profitabilă. Cam atât.

– Aş fi vrut să-mi spui de planul ăsta înainte să-l prezinţi lui Armand, spuse Winter.

Era jenat din pricina ei şi furios pe el însuşi. Orr nu păru deloc tulburată.

– Nicio problemă, spuse ea. Sigur, cunoşti mai bine terenul. Deci găseşte tu o soluţie.

– Din fericire, spuse Armand, nu am nevoie, şi nici James. Am un plan mult mai satisfăcător şi realist la care lucrez de ceva vreme.

– Şi care ar fi acela?

– E foarte direct, spuse el. Am discutat întreaga problemă cu Consiliul. Ei şi-au exprimat îngrijorarea. Nu mai avem control asupra celor care vin pe planetă sau în sistem. Cavalerii nu fac nimic împotriva coloniştilor AO şi nici asupra noilor sosiţi din DK. Mai rău, ne interzic să luăm noi înşine atitudine – deşi am putea. Acest lucru ne nemulţumeşte profund. Aşa că le-am prezentat un plan şi, împreună, am prezentat Cavalerilor o versiune…

condensată. Au fost foarte bucuroşi de sugestia mea ca Blue Water Landings şi alte companii militare să ofere sprijin la sol Cavalerilor în timp ce aceştia cercetează relicva şi ca veteranii Repatriarzi să fie înviaţi pentru a se folosi de experienţa lor. Suntem, după cum ai spus, mai bine echipaţi decât Cavalerii pentru a ne ocupa de o revoltă a maşinilor de război şi ei se bucură de ajutorul nostru.

– Vrei să spui că aveţi trupe în jurul relicvei chiar acum? întrebă Amelia.

– Da, spuse Armand. Alături de cele ale Cavalerilor, fireşte. De aceea sunt singur în birou. Sunt foarte ocupat cu coordonarea, cu dirijarea şi revenirea Repatriarzilor. Şi, după cum vezi, nu e deloc nevoie să alungăm forţele armate eurydiciene, pentru că ele sunt controlate de Consiliu, iar Consiliul e de partea noastră. Ca şi alte forţe armate – deşi nu cunosc planul –, sunt furioşi cu toţii pe Cavaleri şi pe fermieri.

– Genial! spuse ea. Deci ai fi gata să faci mişcarea atunci când vom veni cu navele noastre?

– Vom fi gata, spuse Armand. Tunul pe care l-am folosit împotriva maşinii voastre de căutare este, după cum ai spus, superior oricărei arme a Cavalerilor. Caraghios, ei au fost cei care ne-au explicat cum funcţionează, iar noi am dezvoltat tehnologia empiric, prin rafinarea unui tun cu plasmă standard, fără să ştim cât de distructiv va fi. Cavalerii ne-au spus că generează un fragment de *string cosmic.* E în stare să dea jos de pe orbită şi o navă stelară.

Orr bătu cu pumnul în palmă.

– Fantastic!

– Da, spuse Armand. Şi exact asta o să facem în cazul unui atac din partea sângerosului clan Carlyle.

Orr nu pricepu.

– Vrei să dai jos navele Cavalerilor?

– Da, spuse Armand. Şi pe ale voastre, dacă ne atacaţi.

– De ce să vă atacăm? Suntem de partea voastră.

– Nu, nu sunteţi, spuse Armand. Sunteţi numai de partea voastră. Nu am nicio intenţie să mă las folosit pentru ca voi să preluaţi controlul relicvei din mâinile Cavalerilor. Nu ştim ce reprezintă relicva, dar ştim că e importantă pentru *Eurydice* şi vrem să o controlăm noi în beneficiul planetei.

Amelia Orr se lăsă pe spate în scaun.

– Bine, spuse ea cu atenţie. Am putea fi de acord cu asta. Am

putea ajunge la un fel de înţelegere. Atâta vreme cât nu sunt implicaţi Cavalerii sau alte puteri. Bine. Nicio problemă, generale. Am numai o întrebare. Ce părere are Adunarea voastră despre asta?

Armand aruncă o privire spre Winter, ca şi cum i-ar fi căutat complicitatea.

– Adunarea nu ştie nimic, spuse el. Nici măcar elementele responsabile. Nu se poate avea încredere în ei de pe acum. După ce zarurile sunt aruncate, vor face ce trebuie.

– Ia te uită, spuse Winter. Mi se pare că-mi amintesc un argument similar înainte de revolta Repatriarzilor. Atunci, tu erai cel de la care se aştepta să faci ce trebuie.

Amintirea aceasta amară îl lăsă pe Armand netulburat.

– La vremea aceea, nu aveam Consiliul de partea mea, spuse el blând. Sunt sigur că prietenul tău Kowalsky mă va înfăţişa cu măiestrie ca agent dublu şi trădător. În acest timp, eu am să-mi fac datoria, ca şi până acum.

Se uită spre birou pentru o clipă.

– Şi ştiţi, datoria mă aşteaptă.

Înţeleseră aluzia.

– Îl dau pe Koresh pe un scuipat!

– Ce spui? întrebă Amelia când dădură colţul de pe strada Lesser Lights pe bulevardul Walker Drive.

Winter râse, uşurat de o parte din furia lui.

– E cea mai împuţită înjurătură care se poate spune zilele astea. E la modă printre rebeli.

– Am cam înţeles asta, spuse Amelia. Mă întrebam de ce eşti supărat.

Winter se opri la umbra unui copac gingko plantat într-un ghiveci mare şi îi privi de sus chipul mirat.

– Iisuse, spuse el, nimerind bine cu vechea înjurătură, îţi dai seama ce ai vrut să faci? Să ne transformi piesa într-o revoltă – ca naiba ai gândit?

Ea clătină din cap.

– E un punct de vedere foarte limitat.

– Gândeai strategic? Grozav. Ştii, când Lucinda ne-a povestit că familia ei este una de criminali, noi am râs. Drace. Chiar aşa este. Îmi amintesc de tâlharii aceia proşti din Glasgow şi de cât de deştepţi se credeau. Chiar şi aşa. Am crezut că după două secole veţi avea ceva mai multă minte.

Pentru o clipă, chipul ei arătă durere. Apoi Amelia ridică din umeri şi zâmbi.

– Nu merge treaba aşa, spuse ea. După cum spuneam. Nu devii mai înţelept. Devii doar ceva mai mult decât eşti.

– Nu sunt sigur că-mi place ce eşti.

– Nici eu nu sunt sigură, spuse Amelia. Dar îmi place de tine.

Îl prinse de mână şi o strânse, zâmbindu-i.

– Haide, spuse ea. Hai să scăpăm de impulsurile noastre pe care le gestionăm atât de prost.

CAPITOLUL 14
SÂNGEROSUL CLAN CARLYLE

Lucinda se trezi în patul ei, în propriul ei apartament. Lumina soarelui de dimineaţă din Rho Coronae Borealis îi trecea aproape orizontal prin fereastră. Rămase privind tavanul câteva minute, simţindu-se relaxată şi proaspătă, ca şi cum ar fi dormit bine. După un timp, începu să simtă o vagă nelinişte. Trebuia să facă astăzi ceva important şi înspăimântător. A, da. Asta era. Trebuie să plece în expediţia spre Cernobâl. Să se întâlnească cu echipa, să facă o copie de siguranţă, apoi să pună mâna pe dispozitiv şi apoi…

Îşi aminti că deja se întâlnise cu echipa şi îşi făcuse copia. Sări în sus şi ţipă. Uşa dormitorului se deschise şi fratele ei Duncan şi vărul Kevin intrară.

– E în regulă, spuse Duncan cu stângăcie. Eşti în regulă.

Ea se uită la băieţi şi-şi strânse genunchii la piept pe sub pătură.

– Am murit, spuse ea. Am murit, am murit.

Kevin făcu un pas spre ea.

– Stai deoparte! strigă ea.

El se uită împrejur şi se aşeză pe marginea unui scaun de nuiele împletite. Duncan se sprijini de pervaz.

– De ce m-aţi lăsat să fac asta? acuză ea.

– Nu te-am lăsat, spuse Kevin, părând jignit. A fost ideea ta. Nici n-am ştiut că ai de gând să faci asta.

Ea cugetă.

– Cred că ai dreptate, spuse ea. Îmi pare rău. Doamne, îşi puse mâinile la cap.

Părul îi era scurt şi mătăsos.

– Aşa mai vii de-acasă, spuse Duncan. Eu nu am fost de acord. Ai fost curajoasă, te cred.

– Sper să fi meritat, spuse ea.

Tonul ei era uşor ironic; era absolut convinsă că meritase, din punctul de vedere al familiei şi al ei, dacă nu şi al predecesoarei ei, nefericita originală.

– Ei, într-un fel..., spuse Kevin.

Duncan îi aruncă o privire tăioasă.

– Ce vrei să spui? întrebă Lucinda.

Kevin oftă.

– E ceva mai complicat. Mai bine discutăm când te ridici din pat, bine?

Făcu un semn scurt spre uşă cu degetul mare. Duncan îl urmă afară.

– Ne vedem mai târziu, spuse Kevin şi închise uşa.

Lucinda rămase pe loc şi tremură preţ de un minut.

Situaţia ei avea ceva absurd. Noutatea totală combinată cu familiaritatea evidentă. Din punct de vedere fizic, nu se simţise niciodată mai bine. Îi era chiar foame. Nimic din trauma originalului ei nu o afecta câtuşi de puţin. Avu nevoie de oarecare introspecţie ca să recunoască sentimentele care o făceau să tremure. Avea aceeaşi senzaţie ca în situaţiile din care scăpase întreagă dar în care fusese gata să moară. Sentimentul fragilităţii existenţei. Se gândi la asta până ce simţi recunoştinţă pentru faptul că era în viaţă, apoi se forţă să-şi scoată din minte acest gând.

Se ridică iute din pat şi rămase în picioare îmbrăcată într-un halat verde de spital. Îl scoase şi-l aruncă în drexler. Goală dinaintea oglinzii, se examină. Pielea îi era foarte fină şi nu avea nicio bătătură la picioare. Părul îi era moale şi ondulat, încă nu destul de închis la culoare. În rest, parcă întinerise cu cinci ani. Chipul îi păru nefolosit şi naiv; toate dovezile de experienţă şi trăsăturile inteligente îi dispăruseră de parcă ar fi fost un machiaj şters cu buretele.

Îşi comandă un costum cu linii milităreşti şi o pereche de pantofi şi făcu duş în timp ce drexlerul troncănea. Efortul inutil de a-şi îndrepta părul ca să pară mai lung o făcu să se încrunte şi îşi dădu seama cât de aproape era să plângă. Îmbrăcată, i se păru că este mult prea drăguţă. Semăna mai mult cu un cadet decât cu un soldat. Trebuia să accepte situaţia. Ieşi şi mărşălui prin sufragerie.

– Arăţi… interesant, spuse Kevin.

Avusese grijă să pregătească o cafea şi un bol cu cereale.

– Ce-i asta?

– Mănâncă, spuse vărul ei.

Ea se aşeză la masă.

Duncan scormonea prin rafturile cu dosare. Kevin se uita pe fereastră, spre stradă. Cerealele îi umpleau gura şi stomacul. Împinse deoparte bolul gol şi-şi mai turnă o cafea.

– Sunt în plină forţă, spuse ea. Puneţi-mă la curent.

Duncan se retrase puţin şi se aşeză într-un scaun de plasă. Kevin se aşeză dinaintea ei.

– Lucinda, spuse el şi făcu o pauză. Fosta ta persoană ţi-a trimis asta.

Îi înmână un plic. Purta ştampila Crucii Roşii, sigilată genetic numai pentru ea. Se deschise la o apăsare cu degetul. Ieşiră afară câteva foi de hârtie. Le cercetă. Doamne, fusese chiar în starea aceea mentală îngrozitoare? Textul era plin de emoţie. Nu-l putea citi. Nu acum. Închise din nou plicul.

– Mai târziu, spuse ea şi ridică plicul. Cum a ajuns asta *de la* mine?

– Tu…, spuse el, apoi făcu o pauză, clătină din cap şi se forţă să continuie. Tu n-ai murit pe Cernobâl şi nici aici. Ai găsit o poartă care te-a dus pe o lume a Cavalerilor Iluminării. Te-au luat prizonieră, au încercat să te salveze şi nu au reuşit. Ai trimis două mesaje. Unul e în scrisoarea asta. Celălalt a fost către familie. Mai puţin personal. Ne-ai spus acolo ce s-a întâmplat.

– Am luat dispozitivul de teleportare?

– Păi, da, spuse Kevin. L-ai descoperit. Dar a fost răpit de o altă navă. Una dintre navele DK de care ne-ai vorbit. Ai aflat mai târziu că a fost furat de către Cavaleri.

Lucinda sări în sus.

– Adică a fost totul degeaba?

– Nu, nu, spuse Kevin. Totul e în regulă, potoleşte-te…

– Să nu-mi spui mie să…

Se prăbuşi din nou pe scaun şi trase adânc aer în piept.

– Bine. Continuă.

– Informaţia pe care ai trimis-o acasă valorează mai mult decât o navă, spuse Kevin. Vrei să ţii seama de asta, te rog?

– Bine, spuse ea.

Îi povesti întreaga aventură: trădarea lui Johnstone, enorma importanţă a relicvei de pe Eurydice despre care nu bănuieşte

nimeni. Acum se luptau cu Cavalerii nu numai pentru a controla nodul de reţea, ci pentru a controla întreaga reţea. Şi din toate cele pe care le afla, îşi dădea seama că eşecul ei de pe Eurydice fusese mult mai grav decât crezuse şi că eşuase din nou în ultima ei expediţie.

Nu mai voia să vorbească despre asta. Să rămână nerostit. Acum nu mai putea decât să încerce să repare paguba.

– Ce s-a întâmplat cu cealaltă femeie? întrebă ea. Cea cu capul metalic?

Kevin îşi frecă bărbia.

– Cum am spus, a trecut cu tine…

– Nu, asta ştiu. Te întrebam dacă s-a întors.

Kevin îi aruncă o privire lui Duncan.

– Ah, la dracu', spune-i, făcu Duncan.

– Bine, s-a întors, spuse Kevin. De fapt, ea a venit cu scrisorile. Scuipă sânge sau aşa ar face dacă ar avea ceva sânge de scuipat.

– O, Doamne!

Lucinda avu brusc o viziune teribilă sau mai degrabă două: Morag Higgins reataşată cadavrului ars de radiaţii şi capul ei trimis înapoi într-o cutie.

– Cum e…

Kevin o privi ciudat.

– Nu are nimic în neregulă. Exact asta e problema. Au căutat un trup pentru capul ei şi n-au găsit, dar nu s-a întors numai cu capul. Acum tot trupul ei e metalic.

Lucinda se cutremură.

– Şi-a făcut o copie înainte să plece. Măcar atâta să facem şi noi pentru ea, să-i dăm un trup nou.

– Curios lucru, spuse Kevin. E supărată foc, fără nicio îndoială, dar nu vrea să se mai sinucidă.

– E supărată pe mine?

Kevin clătină din cap.

– Cred că vrea să-l ucidă pe Johnstone.

– Johnstone ar fi trebuit să fie deja mort, spuse Lucinda.

– Nu eşti obişnuită cu asta, îi spuse Kevin, de parcă ar mai fi avut nevoie să-i reamintească. Versiunea lui Johnstone care a plecat cu tine a murit, fără îndoială. Versiunea pe care a lăsat-o aici a fost programată să înceapă procesul de înviere din clipa în care el a ieşit din clinică. Ne-a tras în piept înainte să aflăm noi că e ceva în neregulă, a luat banii şi a fugit. Sigur e la Cavaleri

acum, probabil pe Eurydice.

– O, spuse Lucinda, zâmbind pentru prima oară în viaţa asta. *Frumos.*

Kevin păru alarmat. Duncan sări din scaun şi se apropie. Amândoi o cercetară cu atenţie.

– Ce-i?

– Sper că nu-ţi trece prin cap altă şmecherie de-a ta, spuse Kevin. Nu poţi spera la mai mult decât să ajungi într-o forţă expediţionară pe post de răcan.

– Există o forţă expediţionară? întrebă ea, interesată cu adevărat şi dorind, de asemenea, să schimbe subiectul.

– O, sigur, spuse Kevin. Ian şi Amelia au luat-o înainte. Cum ai spus şi tu. Amelia se ocupă de trucul cu schimbarea navelor de pe orbită şi lucrează la stabilirea unei legături la sol, iar Ian a mai găsit nişte porţi în locul de care i-ai spus tu. Ei, poarta prin care ai trecut tu prima dată nu este redeschisă în mod oficial, dar el a găsit o gaură de vierme care trece destul de aproape de planeta DK pe care ai găsit-o tu dincolo de poarta de pe Eurydice. Amândoi adună o echipă de arheologie marţială ca să meargă acolo mâine sau poimâine. Şi eu îmi fac o echipă. Ar trebui să te oferi voluntar.

– Mersi, mi-e bine aşa, spuse Lucinda.

– Haide, spuse Duncan. Nu ai altceva mai bun în minte acum. Te cunosc destul de bine.

Lucinda se relaxă şi făcu mişcări de calmare cu mâinile.

– Mă întreb ce părere ar avea Morag Higgins despre asta, spuse ea pe un ton cât mai blând. Haideţi, băieţi, Cavalerii au un raptor care lucrează cu ei la relicvă. N-ar fi bine să avem şi noi unul care să lucreze pentru noi?

Nu avea să fie uşor. Nici să o facă, nici să se pregătească pentru asta.

Mai întâi pregătirea. Din nou singură în apartamentul ei, Lucinda scoase din plic scrisoarea trimisă de ea însăşi. Hârtia subţire îi tremura în mâini. Trebui să se uite în altă parte şi să se plimbe câteva minute. Apoi se aşeză şi o citi.

Dragă Lucinda,

Să nu faci ce am făcut eu. Moartea e reală şi crede-mă cu nu vrei să ţi se întâmple şi ţie. Eu nu vreau să ţi se întâmple. Deja mă gândesc la tine ca la o persoană diferită, chiar dacă, desigur,

eşti. La naiba, să o luăm pe rând.

Hai, termină cu prostiile, fetiţo! Lucinda răsfoi pagină după pagină de meditaţii înainte să ajungă la mesajul principal.

Dar destul despre mine. (Că bine zici, gândi Lucinda.) *Asta e pentru tine. Sper că familia ţi-a spus sau îţi va spune că Johnstone ne-a vândut Cavalerilor, a furat teleportorul pe care Cavalerii speră să-l folosească pentru a căpăta cunoştinţe despre relicva de pe Eurydice despre care ei cred că a creat şi că poate fi folosită pentru a controla Deriva Carlyle. Mă aştept să te întorci pe Eurydice într-o formă sau alta. Dacă o faci, două lucruri trebuie să ţii minte. În primul rând, că miza este foarte mare. Johnstone e capabil de orice şi nu ştiu dacă îl pot ţine Cavalerii în lesă. În al doilea rând, că minţile sintetice şi electronice sunt oameni adevăraţi. Îţi aminteşti cum te-ai simţit când ai aflat că mintea lui Winter a fost construită? Ei bine, ai greşit. Nu ştiu cum, dar am aflat asta din experienţa cu Morag Higgins. Dacă supravieţuieşte şi alege să se repatrieze, fii te rog drăguţă cu ea şi aminteşte-ţi că vă poate ajuta, pe tine şi familia ta, să daţi de Johnstone. Dacă vei avea ocazia, te rog să-l ucizi pe Johnstone pentru mine. Şi, din nou, dacă ai să ai ocazia, culcă-te cu James Winter pentru mine. El este o ocazie pe care am ratat-o în runda asta.*

În sănătatea noastră, până la următorul ciclu cosmic.

Caracterele tipărite erau înlocuite de un scris de mână tremurat pe care abia şi-l recunoscu:

A ta,
Lucinda

Începu din nou să tremure. Persoana care scrisese ultimul paragraf era diferită de ea. Răzbunarea asupra lui Johnstone, da, o înţelegea. Dar restul, nu. Nu şi sfaturile referitoare la Higgins şi Winter. Cealaltă Lucinda suferise schimbări acolo, datorită unei alte experienţe decât apropierea de moarte, cumva cum ea, cea de acum, nu-l putea înţelege.

Oftă şi puse scrisoarea deoparte. Într-o zi, când avea să fie mai calmă, avea să citească din nou prima parte. Acolo nu se aflau informaţii utile. Nu erau nici măcar sfaturi utile despre felul

în care trebuie să te pregăteşti pentru moarte. Nicio amintire scrisă de cealaltă nu avea s-o ajute dacă – sau când – avea să fie pusă ea însăşi în faţa căii întunecate. Poate că asta şi trebuia să înveţe de aici: că e un drum pe care trebuie să-l faci singur.

Totuşi, o făcea să se simtă mai bine când se gândea că trebuie să ia contact cu Morag Higgins. Nu se mai temea atât de mult. Poate că asta şi dorise cealaltă Lucinda.

Luă telefonul de pe panoul de comunicaţii şi îl verifică. Codul lui Higgins era tot acolo.

– O, spuse Higgins. Tu erai.

– Aş vrea să ne întâlnim.

Higgins ridică din umeri.

– Ştii unde mă găseşti. Acolo unde a început totul. La Zâna Păroasă.

Locul acela care mirosea a miez de noapte în plină zi avea ceva absolut deprimant. Lucinda comandă o votcă mare şi se apropie de fereastra unde stătea Higgins. Soarele strălucea prin foaia de diamant şi bătea pe mâinile lui Higgins în care se afla o sticlă de jumătate de litru de whisky, goală pe jumătate.

– Chestia funcţionează acum, spuse ea. Nu e uimitor?

– Şi pe deasupra mai ai şi un ficat de oţel, spuse Lucinda pe un ton pe care îl spera admirativ.

Higgins râse.

– Mulţumesc. Singurul lucru pe care nu-l suport este mila.

– Am auzit că ai fost furioasă.

– Sigur, sunt furioasă.

Higgins muşcă din gâtul sticlei şi crănţăni sticla între dinţi. Înghiţi. Scoase o limbă presărată cu praf de sticlă pe care-l clăti cu o înghiţitură de whisky din sticla muşcată.

– Fascinant, nu? Am trupul acesta minunat şi aceeaşi minte patetică. „Mă cheamă Morag Higgins şi sunt un raptor.” Ba chiar mai mult. Doamne, ce-mi doresc să dau peste ea.

– Mă bucur într-un fel că nu ai găsit-o pe Cernobâl.

– Nu, nu mi-a plăcut locul acela. Prea multe fantome, spuse ea, privind-o pe Lucinda cu apreciere. Ştii, tu m-ai scos de acolo. Ai fost tare. Ai fost bună cu mine.

Lucinda îşi răsuci palmele în sus şi-n jos.

– Nu am fost eu aceea.

– Dar ai caracterul ei. Eşti un soi bun, Carlyle. Să nu uiţi asta.

Higgins, ieşind brusc din starea ei neagră de spirit, o privi într-un fel ciudat, ca şi cum ar fi admirat o persoană pe care o mai

întâlnise odată şi de aceea spera să fie recunoscută.

– Bine, spuse Lucinda. N-am să uit. Bine că ştiu.

Sorbi din votcă, dar nu numai asta o încălzi pe dinăuntru. Se întâmplă rar să fii apreciat de către un civil. Şi mulţumitor, deşi civilul în cauză nu era chiar un om.

– Vărul meu a spus că nu ai vrut să te descarci înapoi într-un trup de carne. Putem cumpăra unul. Îţi suntem datori.

Higgins clătină din cap, foşnind din firele de păr metalice.

– Îmi poţi reînvia sinele într-un trup nou, dacă vrei. Sunt sigur că va fi fericit, spuse ea, apoi strânse buzele. Sau poate că nu. Nu ştiu. Se poate oricând sinucide dacă nu-i convine.

– Şi tu?

Era o regulă care spunea că nu poate exista decât un exemplar al fiecăruia în funcţiune la un moment dat în Deriva Carlyle. Sau, cel puţin, un exemplar legal. Asta complica lucrurile în cazul gemenilor identici. Aveau nevoie de certificate.

– Nu vreau să rămân la fel, nici să mă descarc, aşa că nu contează. Vreau să mă îmbunătăţesc. Mă poţi şterge de pe listă, sincer. Cedez toate drepturile identităţii mele către clonă.

– Şi unde ai să te duci? Nu văd nicio expediţie care să te ia şi nu-ţi permiţi să cumperi o navă şi nici să părăseşti Deriva.

– Nu am nevoie să respir, ştii asta.

– Să ieşi din navă? întrebă neîncrezătoare Lucinda.

– Vorbeşte mai încet, spuse Higgins. E un vis şi ăsta, nu? Să simt vântul solar în păr. Să văd stelele cu ochii mei, în vid. Să văd cum arată un salt hiperluminic. Să ţin gura deschisă şi să prind îngeri cuantici.

– Ai vreo metodă să te trezeşti din beţie? întrebă Lucinda.

– Mda, sigur.

Higgins clipi, oftă. Ochii ei de sticlă deveniră focalizaţi.

– Ha. Drace. Limpede din nou. Am spus eu toate astea?

– Ai spus, făcu Lucinda, aplecându-se. Ai vrea să faci parte dintr-un raid asupra planetei Eurydice?

– Vai de mine. Da. Firma ta pregăteşte unul?

– N-am spus nimic, rosti Lucinda, împingând paharul cu votcă golit pe jumătate. Ia, termină-l tu. O să te ameţească la loc.

Se ridică şi îi făcu din ochi.

– Ţinem legătura.

Arheologii marţiali şi restul luptătorilor Carlyle se autointitulau uneori soldaţi, dar acesta nu era decât un fel tradiţional de a face

referire la membrii familiei şi la angajaţii firmei. Termenul nu implica mari cunoştinţe de strategie militară, tactică sau disciplină. Nu era un mare dezavantaj: niciuna dintre celelalte puteri nu avea nici capacitatea, nici nevoia de a construi armate; în conflictul interstelar, toate conflictele la sol erau nişte răfuieli şi, oricum, duşmanii adevăraţi erau ne-umani. Cea mai mare şi mai bună armată din populaţia umană din univers era probabil cea de pe Eurydice. Care, sperau ei, erau de partea lor.

– Ce adunătură, spuse Higgins.

Echipată, înzestrată cu o puşcă laser, cu un pistol Webster şi un cuţit, nu se deosebea de ceilalţi. Era la fel. Kevin, comandantul echipei, ştia cine este. Ceilalţi şaptesprezece, nu. Lucinda îi cunoştea pe câţiva dintre ei: tunarul Macaulay şi biologul Stevenson. Îl ştia din prima ei misiune pe Eurydice, erau acolo, dar de această dată Macaulay era secundul lui Kevin, iar Stevenson era pe acelaşi nivel cu Lucinda şi Higgins: răcan.

Se încolonară pe două rânduri în dreptul terminalului, urmăriţi din priviri de călători şi primind zâmbete din partea refugiaţilor, apoi porniră prin reţea. Nu călătoreai mai repede ca soldat, dar nu mai erai oprit la porţi. După vreo două ore, ieşiră din încâlceala de coridoare conectate spaţial şi porniră la pas sau pe sănii spre alte porţi, pe planete nelocuite sau neexplorate. Unele dintre ele aveau forme de viaţă, exclusiv uni-celulară, după modelul obişnuit: bacterii, mucegaiuri şi alge, biosfere de mucus. Din loc în loc, în apropierea porţilor, se zăreau rămăşiţe enigmatice ale activităţii post-umane, de la cele gigantice la cele minuscule. Pe una dintre lumi, zărite de-a lungul drumului pe care-l străbăteau cu săniile gravitaţionale peste un deşert de zgură, clădirile joase şi plate, cu panouri de diamant, adăposteau maşinării care încă mai mişcau; pe alta, mucusul lipicios se convertea în obiecte cristaline de parcă ar fi fost prelucrat de maşinării. Altele erau încă marcate de trecerea echipelor anterioare de acum câteva zile sau săptămâni, când comandourile lui Ian Carlyle exploraseră nodurile reţelei şi instalaseră focoase nucleare care distruseseră kilohectare de maşinării.

– Ce risipă, spuse Higgins, zdrobind sub cizme resturi ale viermilor de mărimea unei balene care obişnuiau să bântuie planeta acoperită cu mucus. Poate că erau locuitorii naturali ai planetei.

Carlyle ridică din umeri.

– Nu pare să fie decât un caz banal de exuberanţă din partea unui program idiot.

– Nu ştim asta.

– Ştii ce, dacă reuşim să ne întoarcem, te las pe tine să iei atitudine.

– E vorba de un principiu.

– Lasă Cavalerilor principiile astea. Doamne, în momente din astea îmi vine să fiu de partea fermierilor. Mai bine câmpuri verzi decât mucus. Ca şi cum Dumnezeu nu a suflat viaţă în univers – a strănutat.

– Şi i-a lăsat pe îngeri să şteargă în urma lui, adăugă Higgins în timp ce păşeau prin poartă şi ieşeau dincolo – un vid fierbinte selenar – cu cizmele curate de parcă ar fi fost lustruite. De fapt, chiar mai curate: sterile. Procesul de filtrare era o caracteristică a reţelei, cu siguranţă, dar nimeni nu ştia cum funcţionează sau de ce. Părea neobişnuit de benign. Post-umanii nu lăsaseră nicio altă dovadă că ţinuseră la bunăstarea oamenilor sau la integritatea biosferelor.

Dar – şi gândul o făcu pe Lucinda să se oprească pentru o clipă – dacă aveau dreptate Cavalerii, dacă ea avea dreptate, reţeaua şi porţile şi toate caracteristicile ei bune şi rele nu erau produsul post-umanilor generaţi în Marele Rapt. Erau produsul relicvei de pe Eurydice, ale rămăşiţelor modificate ale navei stelare: consecinţa unei cu totul alte Singularităţi, ai cărei creatori şi-au imaginat ţeluri diferite de cele ale complexului militar-industrial american a cărui transcendenţă răpise cele mai bune minţi ale Pământului care-şi împrăştiaseră produsele ameninţătoare prin galaxie.

Încă nu ştia ce să facă cu gândul ăsta.

Două salturi mai târziu, echipa sosi la poarta cea mai apropiată de planeta DK. Mocirlă acoperită cu ceaţă de metan, o stea primară slabă şi depărtată, podeţe spre terenul de lansare unde o navă colţuroasă AO îi aştepta ca să-i transporte pe ultimii doisprezece ani-lumină. Solul de sub ceaţă fusese răscolit de multe urme în ultimele două zile. Când urcară la bord, îşi dădură seama că nu aveau presiune în afara cabinei. Se aşezară pe podea înşiraţi şi morocănoşi.

– Vom putea scoate căştile în jumătate de oră, spuse Kevin, făcând să înceteze mormăielile. Aşa că terminaţi cu prostiile, băieţi şi fete.

Nava se ridică şi porni. Nu avură ce să vadă şi să audă până

ce atmosfera nu începu să şuiere. Pilotul avu grijă să coboare atent: nava nu avea scut termic. După vreo zece minute, sunetul scăzu în intensitate, apoi se opri. Uşa se deschise spre un cer albastru. Luptătorii se ridicară, înaintară şi săriră jos, unul câte unul, de la un metru înălţime, pe o plajă lungă. Nava, fără să mai aştepte, se ridică de îndată ce ultimul dintre ei ieşi afară. La câteva sute de metri mai încolo, sub limita fluxului, se vedeau câteva statui fără cap. La dreapta Lucindei, fumul se ridica din jungla ce fusese incendiată şi care încă mai mocnea. Când urmă exemplul celorlalţi şi îşi deschise casca, nările îi fură invadate de mirosul cenuşii ude. Întreaga plajă arăta de parcă ar fi fost invadată de pe mare: maşini de căutare, sănii gravitaţionale, roboţi păşitori, armament greu, bivuacuri, latrine, sute de soldaţi. Dar nu exista nicio navă maritimă. Poarta prin care trecuse ea odată era acum marcată cu un cerc mare de plastic lucios. O rampă de nisip cu laturi de scândură ducea la buza porţii şi ecranul cel mare a unei sonde de fibră optică se ridica pe plajă alături.

– La naiba, spuse ea. Locul ăsta a fost o rezervaţie naturală. Şi nu era nevoie să trageţi în statui, fir-ar să fie.

– Ai fost aici? întrebă Higgins, privind împrejur.

Îşi acoperise faţa cu un camuflaj verde-negru, destul de bun.

– Mda. Prin poarta aceea am scăpat eu de pe Eurydice, spuse ea, clătinând din cap. L-am întâlnit pe biologul care avea grijă de rezervaţie. Care o păzea într-un fel.

– Poate că el a început să tragă primul.

– Mda, e posibil, recunoscu Lucinda. Săracul de el. Mă întreb dacă ştia ce-l aşteaptă. Probabil că nu.

Începu să se intereseze printre cei ajunşi înainte. Nimeni nu-l văzuse pe Ree, nici nu-i găsise trupul în statui, dar asta nu însemna nimic – recunoaşterea fusese făcută de mântuială şi poate că acum era hrană la peştii pe care îi studiase. Dacă Ree murise, nu mai avea să revină. Comuniştii foloseau metode de prelungire a vieţii, dar nu făceau cópii de siguranţă. Asta contravenea ideii de autogospodărire.

Se apropie de Kevin care stătea aplecat peste o hartă întinsă pe o masă.

– Ai vreo idee cine a făcut asta?

Kevin clătină din cap.

– Nu am auzit nimic. Ian a făcut un târg cu colectivul local prin canalele obişnuite. Nu i-a deranjat să trecem pe-aici ca să

ajungem în calea Cavalerilor. Am găsit locul ăsta aşa cum îl vezi.

– Eşti sigur că nu e vina avangardei care a vrut să se asigure?

– Sunt sigur, spuse el, privind-o sceptic. Serios. Nu suntem noi de vină. S-a întâmplat recent, asta da, dar nu am fost noi. Acelaşi lucru s-a petrecut şi în colonia cea mai apropiată de pe continent. Au ras tot şi au lăsat aşa. Oribil. Cu morţii împrăştiaţi peste tot prin ruine.

Lucinda îşi amintea de copiii veseli şi i se făcu rău.

– Cum? Cine să fi făcut asta?

Kevin ridică din umeri, privind fix spre hartă.

– La început, Ian a crezut că au fost Cavalerii de pe Eurydice, dar nu există nicio dovadă a trecerii prin poartă. Poate că a fost o răfuială între facţiuni comuniste.

– Mda, poate, spuse Lucinda.

Plecă să rătăcească puţin şi să tragă în cormorani.

– Îmi place să-l văd pe şef luând frâiele, spuse Higgins.

Ian Carlyle stătea pe un bolovan mare lângă promontoriu, în vreme ce trupele se adunau. Lucinda pufni.

– N-ai să-l vezi trecând prin poartă.

Adăugă cu gura acoperită cu palma:

– Nu-şi face cópii de siguranţă.

– Iisuse.

– Mda, cred că are legătură cu el.

Ian tuşi şi gesticulă nerăbdător.

– N-am să mă apuc de strigat, spuse el.

Toată lumea ridică degetul mare când găsiră canalul de comunicaţii.

– Bine, bună ziua, spuse el. Mulţumesc că aţi venit. Cred că aţi văzut raportul situaţiei. Din punct de vedere tactic, doamnelor şi domnilor, acţiunea asta va fi delicată. Sper că aveţi cu toţii cópii de siguranţă, pentru că mulţi dintre voi veţi muri.

Chiar şi de acolo de unde stătea, de la douăzeci de metri distanţă, Lucinda îi vedea grimasa dispreţuitoare.

– Iar cei care nu şi-au făcut, de fapt oricare dintre voi, n-ar trebui să vă fie jenă să vorbiţi cu preotul. Dar destul despre asta.

Se opri din vorbit cu privirea pierdută.

– Dumnezeule, mormăi Higgins. Ai spus că tipul ăsta a fost avocat.

– Aşteaptă o clipă, spuse Lucinda.

– *Astăzi,* strigă Ian, lovind cu pumnul în palmă, dăm libertate

planetei Eurydice! Iată cum vom face. Nu putem să comunicăm cu forţele şi prietenii noştri din sistem – la distanţă de mii de ani-lumină, protecţia cronologică devine impenetrabilă. Aşa că am trecut o sondă de fibră optică prin poartă ca să avem informaţii în timp real. Echipele trebuie să se încoloneze pe un singur rând, câte două echipe odată. De îndată ce vedem acţiune – în mai puţin de o oră, oameni buni, în mai puţin de o oră! – începem să trecem doi câte doi. Prima pereche elimină gărzile neatente. Acţiune de comando.

Trase un deget de-a curmezişul gâtului.

– Fiecare pereche ce urmează se îndreaptă într-o altă direcţie, se aruncă la pământ, se adăposteşte. Nu putem face asta atât timp cât Cavalerii nu sunt preocupaţi de altceva. Staţi liniştiţi, vor fi. Dar ocazia asta va dura foarte puţin. De îndată ce vreunul dintre noi va fi zărit sau se va trage asupra lui, toată lumea trebuie să răspundă cu tot ce are. Vehiculele grele vor urma infanteria şi o vor întări. Înaintaţi spre inamic, porniţi-vă frecvenţa ca să puteţi distinge prietenii de duşmani, evitaţi să provocaţi stricăciuni relicvei, altfel executaţi foc de voie. Dumnezeu să ne binecuvânteze şi să aibă milă de sufletele noastre. Prieteni şi tovarăşi, în numele castelului din Clyde – *victorie sau moarte!*

– Fir-ar să fie, spuse Higgins. Pe mine m-a încurajat de nu mai pot.

Mulţimea ovaţionă de mântuială, se puse în mişcare şi se dispersă. Autosuficienţi în costumele lor în circuit închis, nu aveau nevoie să caute în natură, dar unii se apucară să strângă frunze sau iarbă de mare în drexlere pentru vreun element anume sau pentru vreo combinaţie interesantă de gusturi, sau se apucară să încălzească în cratiţe cafea de dragul mirosului şi nu al gustului. Alţii îşi verificau armele, se întindeau sau căutau binecuvântarea preotului. Oamenii se foiau încoace şi-ncolo, dar încetul cu încetul se adunară în apropierea ecranului cel mare de lângă poartă. Ecranul arăta falsa culoare verde a nopţii de pe Eurydice – de la distanţa de la care privea Lucinda, relicva se vedea doar ca un spin triunghiular, având în jur siluete nedesluşite: nu era prea multă informaţie. În jumătate de oră majoritatea soldaţilor trecuseră; în trei sferturi de oră toţi erau încolonaţi şi gata de plecare. Lucinda şi Higgins aveau să treacă prin poartă odată cu perechea a patruzecea şi a patruzeci şi una. Nu în avangardă, dar nici într-o poziţie codaşă. Coada de

infanterişti se întindea pe plajă, nu direct în faţa porţii, pentru a nu fi loviţi dacă vreun deştept s-ar fi hotărât să tragă prin poartă. La un moment dat în timpul bătăliei, era foarte posibil ca inamicul să arunce o bombă atomică tactică prin poartă – ceea ce nu numai că ar fi spulberat pe toţi cei care încă mai aşteptau de partea aceasta, dar ar fi şi prăbuşit gaura de vierme. Atacul ar fi fost primejdios, dar şi mai primejdios era să rămâi în urmă.

Cu toate acestea, văzându-l pe Ian făcând din mână, ţipând şi trecând cu a doua pereche, fu surprinsă. Cel puţin, bătrânul avea curajul să dea piept cu propriile temeri.

După asta, urmă o înaintare lentă, ca o coadă nebunească la capătul căreia aştepta moartea. Trecu parcă o clipă şi se trezi în faţă, pe rampa bătătorită de atâţia paşi. Un om se aplecă, atent la ecran. De cealaltă parte, unul dintre comandouri stătea, atent la infanterişti, poate pentru a-i da deoparte – sau a-i elimina? – pe cei care şovăiau. Se uită la soldatul din dreapta ei, apoi în spate spre Higgins. Lucirea unor dinţi de oţel în spatele vizierei.

Omul de lângă ecran ridică un deget. Comandoul din partea cealaltă spuse, fără să se audă „Hai!”

Trecură într-o beznă străbătută de fulgere depărtate care se pierdeau în mulţimea de stele ale Săgetătorului. Lucinda se aruncă spre stânga şi se rostogoli de îndată ce ajunse pe deal. Nimeri într-o râpă de eroziune şi rămase în noroi. Recent fusese o furtună, încă mai putea vedea norii limpezindu-se spre răsărit. Singurul satelit, Orpheus, era o semilună îngustă jos spre apus. Cum nu se întâmplă nimic preţ de câteva secunde, trase cu ochiul peste marginea gropii. Vederea de noapte intră imediat în acţiune. Prea mulţi oameni erau aproape de ea şi alţii erau pe drum. Se ridică din groapă cu un picior şi o mână, ţinând în cealaltă arma şi se rostogoli pe pantă tocmai când Higgins se aruncă în locul pe care îl eliberase ea. Se simţi ridicol de expusă. Erau în bătaia armelor Webster şi a puştilor laser, ca să nu mai vorbim de tunurile cu plasmă. Ghemuită, alergă în diagonală pe pantă, îndreptându-se spre un bolovan mic. Locul era deja ocupat, cineva scotea ţeava armei laser de după el. Alergă în spatele poziţiei şi căzu până la brâu într-o mlaştină. Era de ajuns. Se aplecă în faţă şi rămase întinsă cu faţa în jos în buruienile din apă. Câteva secunde mai târziu, Higgins i se alătură.

La patru kilometri şi jumătate distanţă şi la două sute de metri mai jos, relicva înaltă de un kilometru, lucind slab în lumina reală, încă părea să domine peisajul. Nava stelară a Cavalerilor

stătea ca o umbră, mai neagră decât bezna, alături. Clădiri joase formau un pâlc ceva mai încolo. Lucinda se încruntă ca să mărească imaginea pe vizieră şi cercetă mai de aproape zona din jurul bazei relicvei, unde se vedeau sclipiri de lumină. Foc de arme de calibru mic, cele mai multe fiind Webster, cu care oamenii lui Armand şi alţi eurydicieni atacau Cavalerii. Lucinda îşi putea imagina lupta. Cavalerii, chiar şi surprinşi, nu aveau să riposteze numai cu armele. Reflexele lor supranaturale îi făceau, dacă nu să se ferească de un glonţ, măcar să-l prevină cu o fracţiune de secundă.

Glasul lui Kevin aprinse circuitul de comandă.

– Împrăştiaţi-vă, spuse el. Păstraţi direcţia de douăzeci şi şapte de grade est faţă de nordul magnetic local. Regrupaţi-vă la un kilometru în vale şi aşteptaţi-l pe Macaulay care vine cu săniile şi cu armele grele.

Lucinda şi Higgins se traseră din sorbul mlaştinii şi fugiră la vale. Vegetaţia udă de ploaie le spălă în fugă o parte din noroiul de pe picioare. Alături de ele, la stânga şi la dreapta, alte siluete se strecurau, pe direcţii foarte uşor divergente, după care făceau corecţii exagerate şi aproape că se ciocneau. Păstrarea direcţiei era mai dificilă decât s-ar fi crezut. Din când în când, clipea ca să aducă busola pe ecran şi descoperea că se îndepărtase de la curs. Era inevitabil, trebuia să ocolească bolovanii, pietrişul şi – pe măsură ce se apropiau de poalele dealului – mlaştinile din ce în ce mai adânci şi mai înşelătoare. Fiecare pată de muşchi trebuia tratată cu circumspecţie. Puteai să te împiedici de o piatră şi să plonjezi cu capul înainte. Din pricina costumului, nu păţeai mai nimic, dar era neplăcut şi creierul ţi se tot izbea de craniu.

Mult înainte, alături de relicvă, apăru o lucire mai mare şi mai difuză.

– Jos, spuse Kevin.

Se aruncară la pământ. Lucinda ridică privirea puţin şi văzu ridicându-se nava stelară a Cavalerilor, care se înălţă câteva sute de metri şi mai străbătu cam aceeaşi distanţă pe orizontală, după care se opri. Un şuvoi de flăcări ţâşni din ea şi le trecu pe deasupra capului. Şuieratul, curentul de aer şi dogoarea îi spuse Lucindei că fusese o rachetă. O clipă mai târziu, lumina izbucni în spatele ei.

O nucleară direct prin poartă!

Înainte ca imaginea întipărită pe retină să i se şteargă, o altă

linie de lumină îi trecu prin dreptul ochilor, dinspre sol spre navă. Era tirul unei arme de acelaşi tip cu cea pe care o văzuse pe Eurydice în prima ei zi găurind maşina de căutare. Nu-i trebui mai mult timp să străpungă nava. Silueta vastă se aplecă, alunecă într-o parte şi se îngropă cam un sfert din lungime în coasta unui deal. Lucinda îşi îngropă capul în mâini, aşteptând explozia. Nu se întâmplă nimic. Când privi din nou, în partea de deasupra a navei se vedea un punct incandescent acolo unde raza traversase, fumegând uşor, dar nu era niciun semn că se produseseră şi alte pagube.

Fără să vrea, întoarse capul să privească în urmă. Prăbuşirea unei porţi din pricina unei arme nucleare sau a uneia de energie înaltă nu producea, de obicei, o reacţie importantă în rândul atacatorilor, dar în acest caz, încărcătura fusese atât de mare încât minuscula fracţiune din energia bombei care se întorsese prin poartă săpase un şanţ în coama dealului lung de sute de metri. Siluete mici fugeau de colo-colo, arzând în costumele lor. Se prăbuşeau una câte una, fie ucise de căldură, fie împuşcate de milă de ceilalţi. Luminată din spate de flăcări, echipa lui Macaulay se apropia cu cinci sănii şi cu un tun cu plasmă. Când cea mai apropiată sanie trecu pe lângă ea, Lucinda fugi şi se aruncă pe ea, urmată îndeaproape de Higgins. Săniile încetiniră, culegând tot mai mulţi soldaţi din iarbă.

– Câţi am pierdut? întrebă Lucinda.

Glasul lui Kevin îi răspunse:

– Ceva mai puţin de jumătate. Urcaţi-vă în sănii, împrăştiaţi-vă, continuaţi să vă mişcaţi. Macaulay, ia poziţie faţă de oricare forţe ale Cavalerilor pe care le vezi şi elimină-le.

Peste tot pe deal cădeau proiectile de tun cu plasmă. Deşi destul de precis ţintite, efectul produs în jur era îngrozitor: peste umăr, Lucinda văzu un soldat vaporizat de un proiectil destul de mare să distrugă un tanc. Uscate de explozii, tufele, până mai acum umede, începură să ardă. Macaulay şi tunul echipei lui se aflau pe sania din faţă. Coti şi începu să tragă iute într-o parte, foc după foc ţiuind prin aer şi lovind acelaşi loc. În cele câteva secunde cât dură tirul, ceilalţi piloţi se îndepărtară cât mai mult de sania lui Macaulay. Una dintre sănii primi un proiectil înainte ca focul Cavalerilor să înceteze.

Năvala se înteţi preţ de un minut, după care se treziră la poalele dealului, între relicvă şi nava căzută, în mijlocul duşmanilor. Lucinda îşi porni frecvenţa de identificare, reglată

dinainte pentru costumele familiei Carlyle şi cele ale eurydicienilor. Se rostogoli de pe sanie, lăsând costumul să o salveze de la cădere, şi rămase culcată, alegându-şi ţinte şi trăgând spre orice costum care nu-i răspundea la frecvenţă. Văzu un şir de oameni ieşind din nava eşuată şi-i împuşcă, unul câte unul, înainte ca ei să poată fugi. Alţi Cavaleri, care avuseseră timp, se retrăseseră spre navă – o altă echipă Carlyle îi preluă. Îşi imagină că aude focurile armelor în costum în timp ce se ocupa de alţi inamici.

O greutate i se prăvăli în spate înainte să fie avertizată de costum şi braţe mai puternice decât ale ei o ţintuiră. O voce frenetică intră pe canalul de comunicaţie.

– Încetaţi focul! Încetaţi focul! S-a terminat! Cavalerii au încetat lupta!

Lucinda recunoscu vocea.

– Armand! strigă ea.

– O, Doamne, tu eşti!

Se rostogoli de pe ea, întinse mâinile şi o ridică în picioare.

– Poţi intra în legătură cu comandanţii voştri? întrebă el. Eu nu reuşesc. Soldaţii voştri nu-mi răspund la ordine. E un masacru.

Perplexă, Lucinda îi transmise frecvenţa canalului de comandă. Îl urmări cum strigă, gesticulează şi se plimbă de colo-colo. Cam după patru minute, se linişti, apoi se îndreptă spre ea. Un aerocar al Secerii Negre trecu pe deasupra lor.

– Barbarii voştri nu iau prizonieri!

Lucinda clătină din cap.

– Nu le-a spus nimeni să o facă.

Armand îşi ridică vizorul.

– Când i-am atacat pe Cavaleri, am continuat să negociem. Fiecare parte a pierdut, poate, o duzină de oameni. Erau cinci sute de Cavaleri. Forţele voastre au ucis trei sute dintre ei.

– Şi noi am pierdut sute, sublinie Lucinda. Din pricina nuclearei şi aici, pe coasta dealului.

– Exact, spuse Armand. Doar vreo cincizeci dintre voi au ajuns aici. Ei au produs cele mai mari pagube.

– Ei bine, spuse Lucinda, asta capeţi când chemi sângerosul clan Carlyle.

– Văd, spuse el, calmându-se. Mărturisesc, mă simt uşurat că nu sunteţi mai mulţi.

Ea râse.

– Am câştigat.

– Într-adevăr, spuse el distrat, cu capul într-o parte. Deocamdată. Mai există o navă stelară a Cavalerilor aici şi probabil că este pe drum. Să sperăm că familia Carlyle o s-o poată opri.

– O, nu mi-aş face griji…

Peisajul fu invadat de o lumină roşiatică. Lucinda ridică privirea să-i găsească sursa. Ceva intens, luminos se ridicase deasupra orizontului sud-estic şi călătorea pe cer ca un mic soare lipsit de sens.

CAPITOLUL 15

RĂZVRĂTIŢI ŞI REPATRIARZI

Winter nu fusese niciodată un fan al operei. O putea suporta, atât timp cât era în italiană. Când auzea libretul în engleză îl apuca râsul. Cel puţin, opera asta avea şi melodii bune. Împreună cu Calder, aştepta în culise, transpirând, ca să execute şi ei una. Kowalsky juca rolul lui Armand, ţeapăn într-o uniformă scrobită, cu barba dată cu ulei şi mustaţa răsucită, cu o mână pe pieptul plin de medalii şi cu cealaltă aruncată înainte, cântând:

Nu pot face ce-mi ceri! Ar fi o trădare
faţă de Adunare şi Consiliu, şi nimic nu m-ar putea face să-mi calc jurământul
pe care l-am depus la Paris atunci când am preluat funcţia.

La care Alain Aruri, jucând rolul agitatorului repatriard Lawrence Hammond în salopetă de lucru şi păr ciufulit, răspunse din faţa corului costumat în haine de cerşetori:

Fugarii sunt trădătorii, nu noi.
Cum poţi prin fugă să aperi Parisul, Franţa, Europa sau Pământul?
„Unde e Parisul acum? Cine mai trăieşte în Franţa? Cine mai calcă pe Pământ
şi mai priveşte-n zare acum?”

Braţul lui Kowalsky arătă spre cer locul unde se vedea holograma de planetariu:

Mă bucur că ai pomenit de asta! Maşinile de război au cucerit deja
Phobos şi sunt reţinute numai de un tir constant şi epuizant
de tunuri laser! Ne vom înfometa şi vom muri
sub această scurgere de energie!
Luptându-ne între noi, nu facem decât să ne scădem forţele şi să ajutăm duşmanul.

Aruri îi răspunse cântând, furios:

Ne vom întoarce, vom cuceri din nou Pământul!

Kowalsky se întoarse pe călcâie şi se îndepărtă. Acela le fusese rolul. Winter şi Calder ieşiră ca nişte gardieni pe o stradă pietruită, cu chitare în loc de arme, cântând „Măreţi Străbuni” cu tot corul în spatele lor:

Simţiţi, în cavernele voastre de oţel…

În timp ce cânta, Winter tresări şi schimbă polaritatea ochelarilor de soare ca să poată vedea publicul din parcul în care se lăsase înserarea. Permisul lui Ben-Ami venise chiar la timp pentru premieră. Scena era gigantică, lată de două sute de metri, scăldată în lumini, spoturi şi proiecţii holografice care simulau maşini de asediu şi tunuri laser. Boxele făceau aerul să tremure. Nava Cavalerilor rămase acolo unde fusese, deasupra şi puţin într-o parte. Erau cel puţin o sută de mii de spectatori; mult mai mulţi, în oraş şi în alte părţi, priveau pe ecrane. Era cel mai mare spectacol live pe care-l dăduseră vreodată Winter şi Calder în toate vieţile lor. Întotdeauna avuseseră mulţi adepţi, dar fuseseră împrăştiaţi: mulţi în centura de asteroizi, dar săraci. În seara aceea, spectatorii nu erau ai lor, dar Winter era emoţionat puţin de iluzia că ar fi fost.

Şi din ceea ce vedea de acolo, nici nu erau toţi spectatorii lui Ben-Ami. Deja Winter putea vedea ici-colo cercuri mici de spaţii goale de unde lumea se retrăsese ca să facă loc şmecherilor care se băteau; lucirea unui pumnal, sclipirea focurilor de armă automată cu amortizor trădau preferinţele lor pentru diferite tipuri de arme pentru lupta de aproape în care nici nu se cerea, nici nu se oferea nicio milă. Asta nu însemna că existau probleme sau că aşteptările Ameliei Orr de a se declanşa o

revoltă aveau să se împlinească; fără îndoială, majoritatea schimburilor sălbatice de focuri erau de natură politică, dar, pentru cei implicaţi, Reformator şi Repatriard erau denumiri de găşti, culori, onoare de familie, nimic mai mult. Niciunul dintre repatriarzii înviaţi, oameni ai căror vieţi reale erau portretizate, nu era acolo; nici măcar Amelia. Winter avea o bună idee asupra motivului, deşi nu vorbise cu Amelia de ceva timp. Relaţia lor fusese bună pentru câteva zile şi nopţi şi acum nu ştia exact cum stăteau lucrurile între ei; Amelia devenise absorbită de intriga ei cu repatriarzii şi dispăruse fără ranchiună sau scuze. Ben-Ami îl asigurase că nu avea de ce să se îngrijoreze. Toţi cei care trăiseră foarte mult aveau ceva neobişnuit în ei.

Când o luptă începea, o alta se termina. Entopterele Secerii Negre veneau şi culegeau rămăşiţele. Winter şi Calder îşi aruncară priviri şi zâmbiră; urlară ultimul vers:

„Vom VENI ÎNAPOI ŞI VĂ VOM DEVORA CREIERUL!!!!”

Întuneric, spot luminos, ropot de aplauze. Făcură o plecăciune şi plecară, având grijă să o ia în direcţia opusă corului. Coriştii aveau să stea la coadă să-şi capete paharele cu băutură în cele douăzeci de minute de pauză de dinaintea actului al treilea. Winter şi Calder aveau băutura în culisele actorilor şi angajaţilor. Kowalsky, Aruri şi Voigt, plus încă vreo şase inşi, stăteau adunaţi în jurul unei mese într-o cabină din culise făcută dintr-un material pe care-l puteai desfăşura, şi care se întărea atunci când era scuturat. Multă lume intra şi ieşea în grabă din garderobă, lua băuturi sau ţigări. Cei doi muzicieni puseră mâna pe două beri. Calder îşi aprinse o ţigară.

– Merge bine, spuse Winter.

Kowalsky se încruntă deasupra unui cocktail şi ciocăni în masă.

– Nu spune asta.

– O, bine, baftă.

– Aşa e mai bine, spuse Ben-Ami, apărând cu Al-Khayed la braţ.

Asistenta zâmbi şi-i făcu din ochi lui Calder.

– Aţi fost *îngrozitori,* spuse ea.

– Asta era şi intenţia, spuse Ben-Ami.

Winter privea fascinat spre Voigt, al cărei costum părea că-i fusese turnat peste ea. Femeia stătea şi adulmeca dintr-un tub

albastru, privind într-o parte. Se întoarse şi se uită ţintă la el. El îi zâmbi cu o politeţe întârziată şi se întoarse puţin, dar ea ridică mâna.

– Totul merge foarte prost, spuse ea.

Lumea nu o băgă în seamă. Cuvintele, rostite tare, ajunseră până departe.

– Nu, serios, spuse ea cu voce calmă dar puternică. Sunt probleme mari. Informaţi-vă!

– Să ne informăm? spuse Winter.

Deşi se aştepta să se întâmple ceva, vestea asta îl luă parcă pe nepregătite. Nimic nu se petrecea în lume în timpul unui spectacol, nu erai atent la ştiri. Observă schimbul de culori din ochii ei: lentile de contact reglate pe un post. Un canal de ştiri. Vorbea serios.

Winter scoase cu degetele un card din buzunarul cămăşii, îl desfăcu până la dimensiunea palmei, îl netezi; apăsă pe ştiri. Fu înghesuit de umeri şi coate.

– Hei, serviţi-vă singuri.

Desfăcu folia până la dimensiunea unui ecran şi o aşeză pe masă.

Imaginea era plină de purici, adusă de camere video prea mici pentru a avea o rezoluţie bună; filmări nocturne pe verde străbătute de flash-uri. Priveliştea îl făcu să se cutremure. Cineva chiar remarcă.

– E ca pe vremea…

Altcineva îl făcu să tacă.

Relicva, post-umană sau pre-umană, pe care Carlyle o tulburase şi Cavalerii o păziseră, ajungea din când în când în centrul imaginii, lucind slab. În jurul ei, maşini şi oameni se mişcau şi schimbau focuri de armă. O bolboroseală, venind de la canalul de ştiri şi dimprejur, demonstra confuzia. În imagine nu se vedea nicio confuzie. Fiecare mişcare îi părea lui Winter calculată dinainte. Forţele care se confruntau ştiau ce aveau de făcut. Şi Winter.

Ridică privirea, privi împrejur la chipurile care uitaseră cele ce se petreceau în jurul lor. Unii aveau o paloare verzuie care nu provenea de la ecran.

– Forţele eurydiciene se luptă cu Cavalerii pentru controlul relicvei, spuse Winter.

Era prima explicaţie limpede pe care o auzea cineva.

– De unde ştii? întrebă Kowalsky.

Winter îşi dădu seama că n-ar fi trebuit să ştie.

– Este evident, spuse el, ridicând din umeri.

Ben-Ami îşi cercetă ceasul de la mână.

Privi în jos şi ciocăni în el.

– Spectacolul trebuie să continue, spuse el.

Se auzi o sonerie în culise.

Winter îl privi neîncrezător. Actorii şi angajaţii se pregăteau să se întoarcă la lucru.

– Glumiţi, spuse Winter.

– Nu, spuse Ben-Ami, împungând cu degetul spre ecran. Crezi că *ăsta* e un război? Ia să întrerupi spectacolul, să vezi atunci *război.*

Winter tot nu-şi putea crede ochilor. Calder se uită la el şi ridică din umeri, îşi goli sticla şi-şi ridică ghitara. Winter îl urmă. Păşiră împreună spre locul lor, gata să dea drumul la primul cântec despre duşmănia dintre ei şi despre a doua lor moarte, separată, lipsită de sens. Niciunul dintre ei nu avea amintiri despre Revolta Repatriarzilor – ambii pierduseră câteva luni de amintiri înainte sau în timpul procesării de către Secera Neagră. Winter era oarecum satisfăcut la gândul că murise ca repatriard şi că partenerul lui avusese măcar curajul propriilor convingeri de Fugar, chiar dacă detaliile se pierduseră în istorie sau legendă.

Kowalsky cânta avertismentul lui Armand cel loial – sau trădător, în funcţie de poziţia de pe care priveai lucrurile – către Consiliu. Un cor răspunse prin cântec şi acţiune. În spatele unui talmeş-balmeş de imagini proiectate, Voigt cânta şi dansa ceva care aducea a furie feministă şi disperare feminină determinată de fratricid.

Afară, în audienţă, răfuielile încetaseră. Winter avea senzaţia că sute de mii de ochi se întorseseră spre scenă, multe dintre priviri trecând prin ea, atente la ştirile fragmentare asupra luptelor reale, a revoltei adevărate care se desfăşura în timp real. Dar în timpul reprezentaţiei lui Voigt, atenţia lor nu fu perturbată.

De deasupra se auzi un sunet şi cerul fu sfâşiat dintr-o parte în alta. Winter ridică privirea şi văzu un obiect luminos atât de mare încât nu-i veni să creadă că poate zbura. Era ca un munte alunecând pe cerul nordic. Se deplasa prea lent ca să fie un meteor, prea repede ca să fie o navă aeriană. Dispăru în spatele orizontului şi sunetul continuă.

– Un asteroid, spuse Calder.

Implicaţia nu era prea mare ca să producă panică. Nimeni nu ţipă. Nava Cavalerilor de deasupra parcului se deplasă, provocând un mare curent de aer şi ţâşni aparent în urmărirea vastului obiect zburător. Nicio acţiune nu putea afecta ceea ce urma să se întâmple. Oamenii care se uitaseră în sus se întoarseră din nou spre scenă.

Voigt dansă mai departe.

Lucinda privi obiectul care urca pe cer cu senzaţia absurdităţii vieţii şi a morţii. Dacă asta era ceea ce credea ea, atunci Eurydice se confrunta cu o situaţie de extincţie în masă din pricina impactului cu un asteroid. Îl prinse pe Armand de un braţ.

– Cheamă navele stelare! spuse ea. Pe toate! Evacuează cât de mulţi oameni poţi!

Armand, încă privind în sus, dădu din cap.

– Uite, spuse el.

La început păru că bolidul gigantic, aflat acum chiar deasupra capului, se spărgea în atmosferă. Sute de scântei se desprindeau în arcuri de cerc, micşorându-i strălucirea. După câteva secunde deveni limpede că obiectele urmăreau un model prestabilit, că executau o evacuare temporizată şi succesivă ca un foc de artificii elaborat şi enorm şi că traiectoriile lor aveau să le ducă de jur împrejurul locului unde stătea ea, iar în unele cazuri direct peste ea. În câteva secunde lucirea lor scăzu, trecu în infraroşu şi deveniră ca nişte fulgi care se măreau văzând cu ochii. Unele – multe – se desfăcură brusc şi se împrăştiară în fulgi mai mici, luminând prea slab şi cu dimensiuni prea mici ca să fie văzuţi limpede, chiar şi prin camerele ei de noapte şi pe imaginile mărite, dar care păreau să plutească în jos sau chiar – spre uluirea ei – să zboare.

Rămăşiţele micşorate ale bolidului terminară de străbătut cerul şi se pierdură în spatele orizontului înainte de a ajunge la jumătatea distanţei faţă pământ. Nu putea fi un impact cu un asteroid, era aproape sigură de asta: traiectoria sa era prea înaltă şi prea stabilă pentru a nu fi artificială sau controlată.

– Ce dracu' e asta? întrebă ea.

De această dată, fu rândul lui Armand să o prindă de braţ şi să se arate înspăimântat.

– E o desfăşurare de maşini de luptă, spuse el. Mai mare decât oricare alta pe care am văzut-o, chiar şi pe...

Clătină din cap.

– Cheamă-ţi comandanţii. Eu am să vorbesc cu ai mei şi cu Cavalerii. Trebuie să luptăm cu asta împreună.

Fugi, lăsând-o să-l cheme pe Ian Carlyle. Răspunse Kevin.

– Ian a murit, spuse el.

În toiul evenimentelor, ştirea avu doar un mic efect.

– Vom avea de-a face cu maşini de război din clipă în clipă, spuse Lucinda. Aterizează…

– Ştiu asta! strigă Kevin, apoi continuă mai calm: încerc să adun trupele. Uite lista.

Un mesaj îi apăru în cască.

– Am să-i găsesc pe toţi cei din echipa lui Macaulay. Tu găseşte-i pe restul. Strânge-i în spatele epavei sau înăuntrul ei, dacă poţi. Strângeţi toate armele abandonate în cale. Rezistaţi cât de mult puteţi. Amelia ne-a făcut rost de o navă stelară, o aduce acum.

– *Una?* Ştii că şi Cavalerii au o navă pe drum?

– Da, spuse Kevin cu grijă. Încerc să comunic cu amândouă ca să nu se doboare reciproc.

Lucinda îngheţă pe moment, paralizată de magnitudinea potenţialului dezastru. Îi trecu prin minte că e blestemată, că fusese astfel din momentul în care păşise în interiorul relicvei. Se forţă să uite de superstiţia asta şi urmă ordinul lui Kevin, cu sentimentul de uşurare că momentul ei de îndoială şi tăcere îl scutise de alte probleme din partea ei.

Desfăşurătorul pe care-l primi de la Kevin în cască era o hartă standard care conţinea informaţii despre cine era în echipă, rolul şi starea vitală din acea clipă. Majoritatea rubricilor erau negre. Echipa de tunari ai lui Macaulay avea încă lista de nume cu litere luminoase, aranjate ierarhic, deşi structura echipei era aproape egalitaristă. Trimise mesaj în bloc celorlalţi şi ei începură să i se alăture, unul câte unul, pe măsură ce alergau spre nava prăbuşită a Cavalerilor. Capetele Cavalerilor pe care-i împuşcase ea erau deja culese de către Secerile Negre. Se îndoia că aveau să fie recunoscători, dar era bucuroasă să vadă asta cu ochii ei. Terenul era răvăşit din pricina navei care arase în cădere, sute de tone de pământ fuseseră aruncate în toate direcţiile. Motorul navei prăbuşite încă mai mergea, îşi dădu ea seama, altfel nava gigantică ar fi căzut pe burtă în loc să stea înfiptă ca o pană, la treizeci de grade faţă de deal şi cincisprezece grade faţă de orizontală.

– Dacă am fi avut un pilot, mormăi ea, pe jumătate pentru

sine, am fi putut mişca chestia asta…

Higgins, alergând la zece metri în spatele ei, se băgă în vorbă.

– Eu pot pilota o navă stelară.

– Tu? Cum aşa?

– O îndemânare pe care am descărcat-o din întâmplare odată.

– Şi de ce nu ai folosit-o ca să câştigi şi tu nişte bani?

Higgins chicoti.

– Ai avea tu încredere într-un raptor cu o navă spaţială?

– Se pare că o să fiu nevoită.

Uşa pe unde ieşiseră Cavalerii în fugă se afla chiar la baza navei. Lucinda se opri sub ea şi verifică restul găştii. Erau douăzeci şi nouă, toţi prezenţi şi în regulă. Îi trimise lui Kevin un mesaj cu intenţia ei.

– Tu şi Higgins să o faceţi, îi spuse el. Lasă restul de gardă deocamdată. Dacă poţi ridica nava, sigur, ia pe toată lumea.

Lucinda se prinse de marginea uşii, se ridică în braţe şi se aruncă înăuntru. Fu cuprinsă de senzaţia obişnuită de dezorientare la trecerea de la gravitaţia planetei la cea a navei. Higgins copie mişcarea cu o singură mână. Se ridicară şi priviră în jur. Lucinda nu mai fusese niciodată într-o navă a Cavalerilor, dar mai călcase în nave construite de ei; interiorul îi era familiar, doar că avea mai mulţi copaci. Pagubele provocate de tun nu se vedeau aici. Pe vizieră îi mai apărură încă vreo două nume, membri ai echipei care intraseră în navă. Le trimise un semnal. Aveau asupra lor vreo zece Cavaleri morţi şi un prizonier, care nu era Cavaler.

– Vin la voi, le spuse ea şi se întoarse spre Higgins. Ştii drumul spre puntea de comandă?

– Pe acolo şi la stânga.

– Bine. Înainte de orice, deschide un canal de comunicaţie cu răcanii de la sol şi pune-mă în legătură.

Higgins încuviinţă şi fugi. Lucinda se aplecă prin uşă afară, spuse soldaţilor să trimită un tehnician din partea Secerii Negre în navă cât de curând posibil, apoi se retrase şi porni pe un coridor marcat cu şiruri de bonsai şi acvarii sparte în care încă se mai zbăteau peşti. Trupuri şi membre zăceau printre cioburi. Păşi peste ele cu grijă, atentă să vadă dacă nu mai era careva în viaţă şi ajunse la cei doi membri ai echipei, fără incidente. Stăteau într-o arenă cu iarbă, un fel de salon, cu armele aţintite spre omul care stătea în mijloc, cu mâinile pe cap. Purta haine negre, dar, într-adevăr, nu era un Cavaler. Era Johnstone.

Cyrus Lamont se agăţă în plasă ca un copil speriat în trenuleţul groazei. Cam o zecime din masa asteroidului şi cam jumătate din volumul său fusese îndepărtat prin desfăşurarea maşinilor de război sau prin ardere în atmosferă. Miezul rămas, cu nava prinsă de partea din faţă, era încă încinsă când ajunseră deasupra oceanului.

– Se pare că sunt singur, spuse *Dragonul Hămesit.* Mecanismul de control este acum doar stocat, nu mai este activ. Am obţinut o legătură cu noul motor din interiorul asteroidului.

– Îl poţi controla?

– Cred că da, spuse nava cu o ezitare care nu-i stătea în fire. Nu mi-aş dori un salt hiperluminic în situaţia prezentă.

– Mă simt uşurat să aud asta, rânji Lamont. Hipersonic înseamnă, şi aşa, destul de mult acum. Poţi să frânezi până ce încetează arderea în atmosferă?

Nava refuză să răspundă. Nu se simţi nicio frânare, dar oceanul şi norii de deasupra lui încetară să mai treacă fulgerător pe lângă ei şi înaintară constant. Încet, valul de aer din faţa stâncii se împrăştie.

– Mach 5, anunţă nava pe un ton satisfăcut.

– Bravo ţie, spuse Lamont. Ai vreo posibilitate să schimbi direcţia?

– Am reţineri să încerc, spuse nava. Mai degrabă aş încerca o aterizare controlată.

– Cred că o să mă mulţumesc şi cu asta, spuse Lamont.

– Ah, spuse nava, parcă jignită. Îmi ceri nu numai să controlez aterizarea, ci şi să fac în aşa fel încât să supravieţuieşti.

– Ar fi ideal, oftă Lamont.

– Foarte bine, spuse nava. Acum am să ajustez altitudinea.

După câteva minute adăugă ca pentru sine:

– Acum să vedem dacă mişcând asta încolo vom reduce altitudinea…

Nu aveau să moară. Mulţimea căpătase primul grăunte de convingere în această direcţie probabil din pricina lipsei undei de şoc şi a ploii de materiale ejectate. Îşi reţinuseră panica; nu-şi reţinuseră însă şi uşurarea. Peste tot se ofta, se îmbrăţişa şi se râdea nebuneşte. Se ovaţiona mult şi se aplauda, destul cât să nu se mai audă spectacolul decât de către aceia care aveau căşti pe urechi. Ben-Ami se îndoia serios că partea cea mai retorică şi

mai controversată artistic – încercarea lui, folosindu-se de nişte secvenţe onirice de realitate virtuală şi discuţii offline, de a înfăţişa fuga coloniei ca pe un triumf – merita chiar aşa o aprobare. Dar revenirea din ceea ce părea să fi fost o catastrofă inevitabilă transformase actul final al *Rebelilor şi Repatriarzilor* într-o experienţă care avea să rămână pe vecie asociată cu bucuria şi viaţa. Pentru toţi criticii în afară de el, spectacolul avea să fie considerat un triumf.

Andrea Al-Khayed se prinse de braţul lui şi oftă, o privi pe Gwyneth Voigt scăldându-se în ploaia de flori şi făcând plecăciuni.

– Cum de mai suntem în viaţă?

– Dumnezeu ştie, spuse Ben-Ami. Poate că obiectul a trecut doar razant prin atmosferă. Sau poate că nava Cavalerilor a fost capabilă să îi schimbe direcţia.

Al-Khayed scutură din cap, continuând să o privească pe cântăreaţă.

– Cunoştinţele tale de fizică sunt la fel de intuitive ca întotdeauna, Ben.

El dădu din mână.

– Nu contează.

O sărută brusc, surprinzând-o.

– Haide. E momentul să salutăm publicul.

– Eu nu, spuse Al-Khayed.

– Insist.

Păşiră împreună în faţa distribuţiei şi o mai aduse o dată pe scenă. Aplauzele îi loviră ca o undă de şoc. Apoi, când aplauzele se retraseră ca un val pe plajă, toată lumea răsuflă în acelaşi timp şi tăcu. Ben-Ami se uită chiorâş în noapte şi, cu un gest nerăbdător, stinse luminile. Sus, pe cer, obiectul luminos se întorsese. Călătorise în jurul planetei, după cum îşi dădu seama Ben-Ami. Nu mai lucea şi părea mai mic, în plus se afla pe o orbită mai înaltă, în afara conului de umbră al planetei, luminat de soarele care deja apusese în Noul Început. Suprafaţa îi devenise faţetată şi, aşa cum îl percepu Ben-Ami pentru o clipă, părea un pumn de nestemate.

Lucinda îi aruncă o privire lui Johnstone. El îi răspunse la privire lipsit de curiozitate, ca şi cum ea ar fi fost un răcan Carlyle oarecare. Lucinda îşi aminti să-şi ridice viziera. Expresia lui se schimbă într-un zâmbet. Era mai tânăr decât şi-l amintea.

Poate că propriul ei chip îi proiecta un fel de inocenţă.

– Îmi pare bine să te văd din nou, spuse el. Poţi să le spui răcanilor tăi să nu mai stea cu armele spre mine? Mă irită.

Pentru o clipă, ea rămase fără cuvinte în faţa tupeului lui.

– Mersi frumos, datorită ţie sunt aici!

– Erai pe cale să mori, sublinie Johnstone pe un ton rezonabil şi arătă spre pieptul lui. Şi eu sunt un înviat. Moartea mea a fost la fel de neplăcută ca a ta, fără îndoială. Îmi amintesc tot atât de puţin de ea ca şi tine. Hai să terminăm cu acuzaţiile, bine?

– Ştiu de ce ai furat teleportorul, acuză ea.

– Bine, spuse Johnstone şi aruncă pe spate capul. E în laboratorul din cală, împreună cu restul echipamentului de cercetare.

– Ce echipament?

– Cel pe care-l foloseam ca să studiem relicva.

Ea îi privi lung.

– Ai tot echipamentul pe navă? Nu l-ai montat în relicvă?

– O, hai să-ţi spun ceva, Carlyle. Cavalerii sunt subtili. Nu dau buzna ca nişte prădători.

– Şi ce făceau cu tine aici, raptorule?

El păru dornic să-i spună, apoi se abţinu de parcă şi-ar fi amintit ceva.

– Nu sunt obligat să-ţi spun asta, făcu el şi obrajii îi tresăriră. Convenţia de la Geneva.

– Vreţi să-l conving eu? întrebă unul dintre soldaţi.

Lucinda îi aruncă o privire zdrobitoare.

– Nu.

Îşi îndreptă atenţia din nou spre Johnstone.

– Ai să scapi deocamdată. Încă ne datorezi miliarde. O să-i scoatem de la tine într-un fel sau altul.

Johnstone râse, arătându-şi dinţii mai buni ca în viaţa de dinainte.

– Vă sunt dator? Stai să vezi ce-am pus deoparte pentru voi şi o s-o dăm la pace.

Ea făcu un pas înainte.

– Nu te juca cu mine.

Primi un semnal în cască: Higgins îi făcuse legătura. Situaţia de la sol şi din aer nu se schimbase. Încă nu erau atacaţi de maşinile de război. Păstră iconiţa în colţul ochiului.

– Bine, bine, spunea Johnstone. Voiai să cumperi una dintre navele astea noi, nu? Ei bine, cea în care am călătorit eu – sau,

mai degrabă, sub care am călătorit, împreună cu *Extacy* – pare să fi scăpat întreagă, dar cele care se aflau în sistem de ceva vreme au fost contaminate cu ceva. Nu ştiu ce se petrece în centura de asteroizi, dar nu miroase a bine. Echipajele comuniste au trimis mesaje discrete de ajutor către fermieri. Cei mai mulţi şi-au abandonat navele şi au fost salvaţi de cargouri AO. E o mare pierdere de imagine, deci e o treabă serioasă. Fii bucuroasă că nu te-ai apucat să navighezi cu vreuna.

Ea nu băgă în seamă împunsătura.

– Ai vreo idee despre ce fel de problemă e vorba?

Johnstone ridică din umeri.

– Am fost loviţi de un virus neidentificat la scurt timp după ce am intrat în sistem. Protecţiile l-au eliminat imediat, fireşte, chiar şi navele AO au râs de el, dar comuniştii se pare că au fost infectaţi. Probabil că aveau o tehnologie vulnerabilă luată de la cine ştie ce cowboy şi au adaptat-o la noile lor motoare, spuse el şi chicoti. Autosuficienţă, pe naiba.

Lucinda dădu ochii peste cap şi privi spre tavanul lăcuit.

– Drace, spuse ea.

Primi un alt semnal în cască.

– Avem o problemă, spuse calmă Higgins. Ar trebui să arunci o privire.

– Ţineţi-l aici, băieţi, spuse Lucinda soldaţilor, apoi se întoarse şi alergă înapoi de unde venise, sări peste cadrul uşii şi fugi pe un alt coridor, făcând la stânga spre puntea de comandă. Se strecură printr-o încâlceală de tufe şi urcă spre locul unde Higgins stătea aplecată peste consolă. Un colţ al ecranului era explicit pentru Lucinda. Era interfaţa pe care o încropise Higgins pentru canalul de comunicaţii. Higgins era atentă la centrul consolei în adâncul căreia simboluri colorate se deplasau ca nişte peşti ornamentali. Lucinda ridică privirea nedumerită!

– Ce se întâmplă?

– Vestea bună este că avem cele două nave la distanţă una de alta, spuse Higgins. Nu se vor ataca. Iar maşinile de război nu ne atacă, de fapt par să se retragă. Au aterizat pe dealurile din jurul nostru şi trec prin porţi.

Lucinda bătu cu pumnul în consolă.

– Fir-ar să fie!

– Ce-i?

– Nu se retrag! strigă ea. Preiau controlul reţelei!

Şi le putea imagina revărsându-se prin toată Deriva Carlyle,

dând la o parte paza uşoară şi atacându-i pe localnici, găsind alte noduri şi trecând mai departe.

– Oh, spuse Higgins, părând la fel de copleşită ca şi Lucinda.

– Şi vestea proastă care este?

Higgins arătă spre monitor.

– Chestia aceea uriaşă care a trecut pe deasupra – se întoarce şi coboară. Aici. Chiar peste noi. Cam în zece minute. Trebuie să-i îndepărtăm pe toţi.

Lucinda strânse pleoapele.

– Nu, spuse ea. Mai întâi trebuie să închidem porţile. Fă ce au făcut şi Cavalerii – trimite câte o rachetă prin fiecare.

– Nu am nivelul ăsta de îndemânare, spuse Higgins.

– Atunci cheamă oamenii lui Armand şi spune-le să tragă cu armele lor de înaltă energie în porţi.

Kevin intră pe circuit.

– Contramandează ordinul ăsta, spuse el. Nu avem timp şi avem nevoie de toată puterea de foc. Higgins – poţi ridica nava şi trage o nucleară dacă ţinta e destul de mare?

– Sigur, spuse Higgins.

– Atunci aşa să faci, spuse Kevin. Încearcă să dai jos sau să împrăştii muntele acela zburător înainte să ajungă la orizont. Putem să-i ascundem pe toţi în buncărele Cavalerilor şi să rezistăm la unda de şoc.

Era fezabil, Lucinda ştia asta – o tabără CI era protejată împotriva oricărui atac cu excepţia unei lovituri nucleare directe sau a unui asteroid care le-ar fi căzut direct în cap. Ar fi putut supravieţui. Şi de ce nu, era mai bine decât să aştepte.

– Toată lumea să urce în navă, spuse ea echipei.

Când primi semnal de la toţi, făcu un semn din mână lui Higgins.

– Închide uşa şi ridică-te.

Nava se înălţă cu un zgomot înspăimântător şi cu o tresărire violentă atunci când se smulse din pământ. Apoi ţâşni în aer. Spre groaza ei, Lucinda putea simţi acceleraţia ca într-un lift rapid. Găsi un scaun fix şi se aşeză, prinzându-se de braţele lui, în timp ce nava se apleca şi se legăna. De jur împrejur se auzeau zgomote de lucruri sparte.

– Ce dracu'!

Mâinile lui Higgins dansau pe consolă.

– Comenzile răspund mai greu. Câmpul e fluctuant. E din cauza loviturii primite, de aceea s-a şi prăbuşit. A fost

dezechilibrată.

– Poţi să pui pe ecrane ceva imagini ca să văd ce se întâmplă?

Higgins mormăi ceva despre „consola idioată”, dar îşi rupse o clipă ca să proiecteze un ecran vertical de pe consolă, în care Lucinda vedea imaginea din faţa navei. Aplecându-se cu grijă în faţă, o cercetă. Era o scenă colorată convingător, parcă filmată pe timp de zi, compusă din informaţiile primite de la instrumentele navei. Stilul de imagine pe care piloţii navelor o dispreţuiau. Solul se îndepărta de ei şi rămânea în urmă, orizontul se lărgea clipă de clipă. Deja se aflau la marginea atmosferei, cam la treizeci de mii de metri. La orizont se vedea un punct mic strălucitor, devenind tot mai mare şi mai ridicat pe linia orizontului. Imaginea nu avea riglă de măsură, dar nu avea nevoie decât de un calcul mental ca să-şi dea seama de mărimea şi viteza obiectului. Avea probabil mai mult de un kilometru lungime şi călătorea cu o viteză mai mare decât cea a sunetului.

– Vom intra curând în raza de acţiune, spuse Higgins.

Nava se aplecă în faţă; toată lumea fu aruncată în spate.

– Am ţintit, raportă Higgins.

Mâna i se mişcă, pregătită să lovească. Obiectul dispăru.

– Ai văzut asta? strigă Higgins.

– Unde a dispărut?

– Nu ştiu, spuse Higgins, bătând darabana în consolă. Ştiu că am văzut un flux Cherenkov. A trecut în hiperspaţiu.

– Chestia aceea era o *navă?*

– Nu ştiu, spuse Higgins. Stai, stai… o, uită-te la asta.

Vocea ei părea gâtuită de emoţie.

– Ce?

Higgins se îndreptă şi se întoarse cu spatele la consolă. Imaginea de pe ecran se schimbă.

– Uită-te în spatele nostru.

Măr imaginea şi o centră pe relicvă. Acum, un alt spin înalt de un kilometru, mai necizelat dar la fel de mare, zăcea alături de primul.

– Nu s-a prăbuşit, spuse Higgins. A aterizat. Fir-aş a naibii, a *aterizat.*

Cyrus Lamont atârna în plasă şi plângea. În parte din pricina uşurării de a se vedea în viaţă. Cel mai mult din pricina unui sentiment de ruină şi a unui soi de agorafobie. Ştia că ar fi putut cere navei să se întoarcă în spaţiu după ce scăpase de căpăstru

şi după ce preluase din nou controlul motoarelor. În loc de asta, alesese să aterizeze în mijlocul luptei, din dorinţa de a face ce trebuia şi de a repara, dacă era posibil, pagubele ale căror instrumente fuseseră el şi nava lui. Asta nu-i alina în niciun fel jalea de a pierde compania permanentă a navei şi de a se vedea aruncat din nou în sânul omenirii.

– Şi acum ce ai să faci? întrebă nava.

– Am să încerc să iau legătura cu cei de afară.

– Antenele noastre au fost sever afectate la intrarea în atmosferă, spuse nava. Nu avem comunicare cu exteriorul. Reparaţiile îmi vor lua mult timp.

– Pot să stau aici şi să aştept, spuse Lamont. Cineva tot va veni să cerceteze.

– Până la urmă, da, spuse nava. Pe moment, oamenii din jurul bazei asteroidului şi a relicvei sunt blocaţi de prezenţa a numeroase maşini de război.

– Chiar aşa? spuse Lamont. În acest caz, mai bine plec.

Se zbătu şi trecu în altă parte a ţesăturii.

– Reflexele tale încă nu s-au obişnuit cu gravitaţia, sublinie nava. Nu ţi-aş recomanda să încerci o coborâre de o mie de metri.

Lamont se rostogoli, sări şi se prinse de un capăt de frânghie elastică.

– Mă obişnuiesc. Vezi?

– Ai putea fi atacat de maşinile de război sau de către oameni. Cu toţii sunt agitaţi acum.

– Mai bine aşa decât să aştept.

– Ai putea supravieţui aici la nesfârşit.

Lamont se scărpină pe o pleoapă.

– De aceea şi sunt îngrijorat.

– O să-mi fie dor de tine, spuse nava.

– Şi mie, spuse Lamont. Mă aştept să iau din nou legătura cu tine în scurt timp. Imediat ce reuşesc să cobor şi să intru în contact cu ceilalţi.

– Pentru mine, asta înseamnă mult timp, spuse *Dragonul Hămesit.*

Lamont aruncă o privire spre ieşire.

– Ai multe la care să te gândeşti, spuse el.

– Adevărat, spuse nava. Am multe date de integrat.

– Bine, spuse Lamont, strecurându-se cu capul în jos de pe plasă, cu sângele în cap. Acum aruncă-mi o frânghie.

CAPITOLUL 16
UN RAPT ŞI MAI MARE

Higgins puse nava jos în aceeaşi zonă de unde plecase, într-un loc convenabil pentru o tabără. Vegetaţia de dedesubt, unde stătuse nava în ultimele săptămâni, forma un pătrat palid distinct. Un mecanism automat opri coborârea navei la altitudinea minimă la care putea rămâne orizontală, la un metru sau doi de terenul neregulat, cu colţurile la exact acelaşi nivel, ca pe un plan invizibil. Întreaga manevră îi păru lui Higgins mai deşteaptă decât era în realitate.

Timp de câteva minute după ce aterizară, studiară scena de afară. Lumina virtuală de zi de pe ecranul navei oferea o imagine mult mai clară decât sistemele de vedere pe timp de noapte şi unghiul filmării era mai bun. Din clădirile acoperite cu diamant ale taberei ieşeau oameni care se uitau sau focalizau instrumente asupra asteroidului aterizat. Priveliştea le era oarecum acoperită de relicvă, dar bazele celor două obiecte gigantice păreau să fie la distanţă de jumătate de kilometru una de alta. Asteroidul străpungea noaptea, cu suprafaţa marcată de cavităţi curios de regulate şi de rămăşiţe naturale sudate. Vinişoare lungi şerpuiau şi se ramificau din vârf, unde stătea căţărată o structură relativ mică, poate de o sută de metri înălţime, ca un tumul pe vârful unui munte.

– Măreşte acolo, spuse Lucinda.

– E o navă, spuse Higgins atunci când imaginea se mări.

Era lipită de confluenţa sau de sursa vinişoarelor ca un trunchi de copac de propriile rădăcini. Arsă, cu cioturi de antene, arăta ca o epavă.

– Ei bine, cineva probabil că a pilotat-o, spuse Lucinda. Trebuie să existe un pilot.

– Sau vreo maşinărie deşteaptă, spuse Higgins. Eu pariez pe asta.

– Că tot veni vorba de maşinării, spuse Lucinda.

Higgins mări din nou imaginea. Se vedeau câteva specii de maşini de război bântuind în jurul bazelor relicvei şi ale asteroidului, între ele şi în aer, păstrând distanţa. Nici nu atacau, nici nu erau atacate; situaţia se prezenta ca un armistiţiu. Sutele de oameni de la sol se opriseră din roit şi începuseră să se organizeze: pâlcuri ursuze de Cavaleri înfrânţi, plutoane vioaie de eurydicieni, bande împrăştiate de luptători Carlyle. Pe când

priveau, un om se desprinse dintr-o bandă şi se apropie de navă. Îşi scoase casca şi făcu semne din mână. Era Kevin, părând mai vesel decât s-ar fi aşteptat Lucinda.

– O, foarte bine! spuse el când Lucinda şi Higgins coborâră rampa navei.

– N-am făcut prea multe, spuse Higgins, aruncând o privire la adaosul monstruos al peisajului.

– Aţi încercat, spuse Kevin. Aţi ridicat nava şi aţi ţintit obiectul. Mai multe nici nu aţi fi putut face. Probabil că nici nu l-aţi fi putut doborî, oricum.

– Mai reprezintă încă o ameninţare? întrebă Lucinda.

Kevin ridică din umeri.

– L-am scanat. În jurul bazei sunt maşini de război, ca şi în jurul relicvei.

Împunse cu un deget peste umăr.

– Ne gândim să ne ocupăm de ele mai târziu, când o să terminăm de organizat. Deocamdată, se pare că nu fac altceva decât să păzească obiectul. Nu mai sunt alte maşini de război pe el. Pe vârf e prinsă o navă de origine clar eurydiciană.

– O navă eurydiciană? Cu un motor de navă stelară?

– Nu e o situaţie mai ciudată decât aceea în care o navă eurydiciană transformă un asteroid într-un cuib de maşini de război.

– I-au fost corupţi fabricatorii, puse cu încredere Higgins diagnosticul. Acelaşi lucru li s-a întâmplat şi constructorilor de habitate din DK, după părerea mea.

– Ce-i asta? întrebă Kevin.

Relatară ceea ce le spusese Johnstone.

– Sam Yamata nu ne-a spus nimic din toate astea, spuse Kevin. Drace.

– Cine e Sam Yamata?

– Liderul Cavalerilor de aici. Cristoase, îmi vine să-i frâng gâtul rahatului ăla.

– N-ai reuşi, spuse Lucinda. Arte marţiale.

– Ha, ha, spuse Kevin. Dacă ne confruntăm cu nave stelare controlate de un virus provenit din relicvă, ca să nu mai vorbim de alte cuiburi de maşini de război care ar putea face oricând un salt hiperluminic până aici, ca şi stânca asta, înseamnă că suntem într-un rahat mai mare decât am crezut.

– Mda, destul de adânc, spuse Lucinda cu amărăciune. Cel mai mare dezastru de la Marele Rapt încoace. Lăsând la o parte

pagubele provocate de maşinile de război.

Arătă cu degetul spre relicvă.

– Chestia aia a creat reţeaua şi acum o controlează. Nu noi, nici Cavalerii şi, cu siguranţă, nici Armand. Şi că tot veni vorba, nu avem destule forţe la sol nici măcar pentru a ne păstra poziţia. Drace.

Aruncă o privire împrejur.

– Blestemată fie ziua în care am găsit locul ăsta. Tot ce atingi se transformă în rahat.

– Hei, hei, spuse Kevin. Ia-o mai uşor. Nu e vina ta. Eu încerc să lămuresc lucrurile cu Cavalerii şi cu oamenii lui Armand. Dacă fermierii şi Cavalerii ştiau de navele DK, probabil că le-au urmărit. Nu putem face nimic în raport cu maşinile de război din reţea în momentul de faţă, dar cred că vor întâmpina o rezistenţă destul de puternică din partea alor noştri. Vom afla de îndată ce mesajele se vor propaga spre noi în limita permisă de Protecţia Cronologică. Şi, în momentul ăsta, nu suntem atacaţi. Nu trebuie decât să acţionăm împreună, să ne consolidăm şi să gândim următoarea mişcare.

– Grozav, spuse Lucinda. Deci ce facem acum?

– Ceea ce trebuie să facem, spuse Kevin, iar tu, mai ales, trebuie să *dormi.*

Mai târziu, Lucindei i se păru incredibil că ea şi aproape toată lumea dormise, dar asta făcuseră. Emoţional şi fizic epuizaţi, cu maşinile de război în stare de alertă – şi urmărite de nenorocosul care trăsese paiul cel scurt – dar fără să fie ostile, cu prea mulţi morţi ca să poată fi număraţi de altcineva decât de fetele de la Secera Neagră care aveau exact această menire, toţi – Carlyle, eurydicieni, Cavaleri – cu excepţia celor de pază, îşi găsiseră culcuş prin adăposturi în tovărăşia oricui se afla în preajmă.

Se trezi cu lumina sintetică a soarelui în ochi şi cu un fir de păr metalic între buze.

– O, scuze, spuse ea, scăpând de firul de păr şi retrăgând o mână neatentă de pe pieptul lui Higgins.

Femeia de metal zâmbi.

– Nu mă deranjează, spuse ea.

Se rostogoli pe podeaua de pământ bătătorit, puse mâinile la ceafă şi privi în tavan.

– Eu nu dorm.

– Norocul tău, spuse Lucinda, întinzându-se şi îndepărtându-şi

cristalele de săruri de la colţul ochilor.

Se simţea asudată şi mizerabilă, dar şi oarecum jenată. După ceva căutări, găsi cea mai apropiată baie, numai vase joase şi obiecte de oţel ale căror funcţii le descoperi prin încercări pe măsură ce le folosi. Drexlerul îi oferi o îmbrăcăminte de corp clasică, pantaloni de pânză şi o bluză de bumbac şi, după câteva rugăminţi, o jachetă împletită. Nu avea de gând să intre din nou în costum decât dacă era nevoie, dar cotrobăi în cască şi-şi atârnă sistemul de comunicaţii în jurul gâtului, urechilor şi frunţii ca pe nişte bijuterii. Nu fusese apelată. Desprinse cizmele de costum şi le trase în picioare; îşi prinse centura şi îşi luă armele.

Gata: se simţea mai bine. Se ridică în picioare şi se cercetă în oglindă preţ de un minut. Arăta mai bine.

Camera în care dormiseră avea un tavan scund care mima cerul senin şi un izvor înconjurat de plante într-un colţ, fără alt mobilier. Când se opri în pragul uşii, Lucinda îşi spuse că acela trebuie să fi fost un fel de refugiu, poate pentru meditaţie. Higgins încă zăcea pe podea. Privirea ei sticloasă o urmărea pe Lucinda, care îi răspunse fără să clipească şi veni să se aşeze cu picioarele încrucişate alături de ea. Higgins se ridică în capul oaselor cu o simplă zvâcnire a coloanei.

– Eşti în regulă? întrebă ea.

Lucinda îşi trecu o mână prin părul umed, încă supărător de cârlionţat.

– Sunt bine, spuse ea. Numai că îmi pare rău.

– Pentru ce? întrebă Higgins pe un ton uşor surprins.

– Am fost cam necioplită în ultimul timp.

Higgins clătină din cap, fluturându-şi părul metalic.

– Ba deloc.

Lucinda nu ştia ce să spună. I-ar fi fost ruşine să-şi dezvăluie repulsia iniţială pe care acum ar fi vrut s-o vomite.

– Îmi placi, spuse ea în sfârşit. Originalul meu te-a plăcut şi acum îmi pot da seama de ce. Noaptea trecută, în timpul luptei şi al fugii, ai fost de-a dreptul *nemaipomenită.*

De data asta chiar că îi venea să vomite.

– Scuză-mă, spuse ea.

Fugi la baie şi scuipă, numai acid şi sucuri, dar se simţi mai bine după aceea. Se spălă pe faţă şi-şi clăti gura din nou, apoi se întoarse clătinându-se în cameră. De această dată, Higgins se ridică în picioare, o întâmpină şi o luă în braţe pentru o clipă. Trupul de metal dădea senzaţia că e făcut din carne.

– Eşti o fată de treabă, spuse Higgins.

– Şi tu eşti.

Higgins zâmbi şi privi într-o parte cu stângăcie.

– Avem treabă, spuse ea. Trebuie să arunc o privire în jurul vehiculului ăstuia.

– Sigur. Ne vedem mai târziu.

Lăsând-o pe Higgins să dea târcoale navei, Lucinda ieşi pe uşă să dea piept cu lumina zilei. Soarele de dimineaţă era mai slab decât lumina diurnă dinăuntru. O burniţă fină cădea din norii care ascundeau partea de sus a relicvei şi a asteroidului aterizat la jumătate de kilometru în dreapta sa. Alte două nave atârnau chiar sub plafonul de nori; presupuse că erau cele două care aproape că se ciocniseră noaptea trecută. Camere video minuscule, alimentate cu energie solară, ale canalelor de ştiri, roiau, muncind aerul cu aripioarele lor. În jurul bazelor relicvei şi asteroidului patrulau maşini de război, cu un strat de condens pe membrele lor lucitoare şi pe aparatura senzorială. La depărtare de ele şi mai aproape de ea şi de navă, trupele se foiau în bivuacuri, pe lângă focuri şi primusuri; cineva făcea cafea. Se apropie şi făcu rost de o cană. Era cafea eurydiciană, cu mult zaţ şi tare. Grupul acela făcea parte din armata lui Armand. Nimeni nu ştia ce se petrece. Pe când sorbea din cafeaua neagră şi asculta şoaptele, văzu o siluetă la capătul îndepărtat al taberei, îndepărtându-se de asteroid şi venind spre ei prin ceaţă. Maşinile de război aflate la pândă îi înregistraseră prezenţa, dar îl lăsaseră să treacă nestânjenit.

Soldaţii din jurul ei şi din perimetru îl văzură şi ei şi ridicară armele. Probabil că omul observă lucirea şi ameninţarea, pentru că ridică mâinile deasupra capului. Când se apropie, îi văzu părul şi barba foarte lungi şi încâlcite. Avea cam doi metri înălţime, poate chiar mai mult, pentru că mergea aplecat de parcă ar fi dus în spate o povară. Chipul îi era supt şi palid, cu ochii aprinşi. Cu braţele ridicate, părea un profet nebun venit din pustie. Purta un costum spaţial mulat, cu valuri în care se ascundeau bobine electromagnetice care dezvăluiau existenţa unui echipament eurydician de micro-gravitaţie. Asta explica mersul lui aparte şi stângăcia.

– Acoperiţi-mă, băieţi, spuse Lucinda.

Puse jos cana pe muşchiul umed şi păşi înainte, cu mâinile deschise în lateral. Ea şi străinul se opriră la trei metri distanţă unul de altul.

– Pot să-mi las mâinile în jos acum? întrebă el cu voce surprinsă.

Lucinda încuviinţă. El îşi coborî braţele şi se îndreptă de spate.

– Cine eşti? întrebă ea.

– Cyrus Lamont, spuse el. Prospector. Proprietar şi pilot al *Dragonului Hămesit.*

Arătă cu degetul mare peste umăr.

– Nava care e prinsă de vârful asteroidului. Pe care-l revendic, dacă mai are ceva metal în el.

Lucinda bănuise ceva de genul acesta, dar tot rămăsese surprinsă.

– Tu ai condus asta? Tu ai aterizat?

– A, nu, spuse Lamont. Nava a făcut totul.

Închise ochii pentru o clipă.

– Nu e răspunzătoare pentru maşinile de război, explică el. A fost piratată.

– Ei, nu cred că va da cineva vina pe tine pentru asta.

– Bine, spuse el, părând uşurat.

– Cum ai coborât?

– Am escaladat.

– Ai escaladat? Pe întuneric?

– Întuneric? spuse el mirat. Da, cred că era întuneric. Nava m-a ajutat.

Privi împrejur distrat.

– Trebuie să stau de vorbă cu cineva, foarte urgent. Cineva cu autoritate.

– Acela ar fi Jacques Armand, spuse Lucinda. Pot să te duc la el.

Întinse o mână.

– Mă numesc…

– Lucinda Carlyle, spuse el, strângându-i mâna cu putere. Te-am văzut la televizor.

Încercă să dea de Kevin şi Armand prin radio, dar niciunul nu acceptă apelul. Deranjată, îi căută prin tabăra Cavalerilor, cu Lamont alături, până ce îi găsi într-un adăpost mic, deschis, făcut din aerogel de diamant, stând la o masă cu liderul Cavalerilor care supravieţuiseră. Sam Yamata se dovedi a fi bătrânul pe care Lucinda şi Armand îl întâlniseră în ziua sosirii Cavalerilor. Lucinda presupuse că discutaseră deja ce se putea face în legătură cu navele DK corupte, pentru că sosise cu Lamont pe când vorbeau

deja despre Cavalerii care nu supravieţuiseră dar cărora li se dădea o şansă de înviere de către Secera Neagră.

– Nu-i putem activa într-un mediu virtual, spunea Yamata. E foarte primejdios.

Jacques Armand şi Kevin Carlyle îşi aruncară o privire. Amândoi îi văzură pe Lucinda şi Lamont; Kevin le făcu un semn să aştepte. Liderii nu trebuiau întrerupţi.

– S-ar putea produce un alt Rapt? spuse Armand.

– Nu chiar aşa, spuse Yamata. Doar că, atunci când veţi rula informaţia stocată, în câteva secunde veţi obţine ceea ce se numeşte un civil. El se va replica şi îşi va construi relaţii. Cele mai multe vor evolua prost. Uneori, poţi obţine o întreagă planetă virtuală cu patru miliarde de locuitori dedicaţi construcţiei de altare pentru a se opune lui Dumnezeu.

– Funcţionează vreodată? întrebă Kevin, părând interesat.

Chiar şi Cavalerul schiţă un zâmbet.

– În natura lucrurilor nu se ştie niciodată, spuse el. Cu toate acestea, în universul virtual, funcţionează, pentru că Dumnezeul acelui univers este iniţiatorul lui, care este forţat să oprească experimentul din pricina consumului exponenţial de bandă.

– Bine, spuse Armand, fiind de acord că banda n-ar trebui consumată inutil în felul acesta. În aceste circumstanţe, eşti de acord cu învierea?

Yamata ezită un moment.

– Da, spuse el. Consecinţele din altă viaţă mă vor împovăra pe mine, nu pe cei înviaţi. Ei vor înţelege, iar eu... voi accepta consecinţele.

Lucinda detectă o urmă de complacere în umilinţa lui. Era un om care îşi simţea karma deplasată mult spre negativ.

Kevin oftă.

– Iar eu am să fac acelaşi lucru pentru Ian. Să-l lăsăm să se descurce el cu Dumnezeul lui.

Yamata se aplecă înainte.

– Dumnezeul lui are probleme cu învierea? spuse el neîncrezător. Ce religie are?

– Se numeşte creştinism, spuse ţeapăn Kevin. Are un Dumnezeu gelos. Menţine un fel de monopol asupra învierii. Nu prea-i place să-şi vâre altul nasul în treaba Lui.

– Ah, spuse Yamata. Când venerabila dumitale rudă va fi înviată, am să mă ocup să-i arăt lumina.

Sigur, n-ai decât să încerci, amărâtule! Lucinda încercă să-şi

mascheze pufnitul. Sunetul fu de ajuns ca să-i facă să întoarcă privirea spre locul unde stătea ea şi Lamont.

– Da? spuse Kevin, de parcă n-ar fi ştiut că se aflau acolo de minute întregi.

Treaba asta cu refuzul de a întrerupe era doar o metodă de-a lui de a se arăta important, îşi spuse Lucinda. Era ceva ce nu ar fi acceptat decât din partea unui Carlyle. Îşi înghiţi supărarea şi îl prezentă pe pilot. Asta le atrase atenţia imediat.

Lamont se plimba prin tabără cu un sentiment crescând de panică. Mai fusese printre atât de mulţi oameni vreodată? Ştia că mai fusese, dar nu-i venea să creadă. Lumea se uita la el şi nu ştia dacă să răspundă la priviri sau nu. Crezuse că regula era să priveşti un om numai atunci când îi vorbeai, dar nici asta nu se potrivea de fiecare dată. Trebuia să şi-o revizuiască mai târziu. Deocamdată privea, cât mai mult posibil, numai spre navă. Când o vedea, simţea parcă apă rece peste creier. Nava era atât de mare, încât numai apropierea de relicvă şi de asteroid o făcea să pară mică. Avea cam două sute de metri lungime şi tot atât lăţime, şi cincizeci grosime. Era făcută numai din linii drepte şi arcuri de cerc. Suprafaţa neagră mată făcea ca unele dintre linii şi suprafeţe să fie greu de văzut. Ar fi trebuit să faci ocolul ei de mai multe ori, să o vezi din mai multe unghiuri, înainte să-ţi faci o imagine mentală clară asupra ei.

Asta şi făcu, spre amuzamentul celor trei tovarăşi. Când porni în al doilea tur, ei rămaseră în urmă şi-l aşteptară, îl priviră foarte ciudat când îl începu pe al treilea şi cu uşurare când îl termină.

– Acum înţeleg, le spuse el. E ca o…

Făcu palma căuş şi un gest de tăiere.

– O calotă de sferă foarte mare, spuse Lucinda Carlyle. Ti-aş fi putut spune eu asta.

– Dacă ai fi spus n-ai fi rezolvat nimic, spuse Sam Yamata pe un ton care îi păru surprinzător de blând lui Lamont.

– Haideţi, spuse Armand. Să intrăm în navă.

Yamata făcu o plecăciune şi întinse mâna. Lamont păşi pe rampa tapetată cu cauciuc spre navă. În capăt, se opri şi privi împrejur, uluit. Era mai mult decât spaţioasă, parcă nici nu se afla într-un spaţiu închis. Aerul era proaspăt şi parfumat, ventilaţia producea un susur răcoros ca vântul depărtat printre ramuri. Tavanul era înalt, cu nuanţa şi luminozitatea unui nor alb. Era destul de înalt, cam la cinci metri, ca să pară a fi cerul pentru

un ochi neatent. Iluzia exteriorului era dată şi de covorul ca de iarbă, elastic la călcat, şi de plantele şi copăceii ce delimitau spaţiile de lucru şi pasajele. Erau acolo şi câteva flori, părând mai degrabă întâmplătoare decât decorative. Cele mai colorate obiecte erau acvariile cu peşti ornamentali montate din loc în loc. Mobilierul şi instrumentele erau împrăştiate larg şi fără decoraţiuni; se simţea un distinct minimalism masculin în tot spaţiul care răsuna foarte slab; când femeia Carlyle păşi pe rampă, Lamont aproape că simţi încleştarea feromonilor. Ea îi zâmbi într-un fel pe care nu-l înţelese. Îi zâmbi şi el şi privi iute în altă parte.

– Pe aici, vă rog, spuse Yamata.

Traversând un pasaj, trecură pe lângă un acvariu spart, dar pe podea nu se vedeau cioburi, ci doar pete mai întunecate care puteau să fi provenit de la alge. Cu colţul ochiului, Lamont zări o mişcare subtilă a fibrelor, ca nişte cili. Nimeni nu era prin preajmă. Lamont începu să suspecteze că nava era goală, dar după o curbă se treziră într-un spaţiu mai larg, un fel de atriu, deasupra căruia tavanul forma o cupolă strălucitoare. Circumferinţa îi era terasată cu trepte joase, rotunjite la margini, pe care stăteau întinşi un bărbat şi o femeie, vorbindu-şi cu oarecare tensiune şi intensitate. Glasurile lor tăcură când auziră paşii grupului şi priviră în sus.

Lamont fusese avertizat despre cei doi, dar, văzând femeia, nu reuşi să-şi stăpânească şocul. Era bucuros că nava nu mai era în contact permanent cu el. Era sigur că ar fi fost geloasă pe reacţiile lui fiziologice involuntare. Dintre toţi ochii pe care-i văzuse aici, în ai ei se putea uita cel mai uşor. Strângerea ei de mână era, aproape surprinzător pentru el, mai caldă decât carnea. A lui Campbell Johnstone era rece şi fermă. Ochii lui erau organici, ai ei nu, dar aveau o asemănare în priviri, ca şi cum ar fi căutat şi ar fi găsit acelaşi lucru în ai lui.

– Ni s-a spus despre tine, spuse Morag Higgins. Suntem impresionaţi.

Lamont se aşeză pe podea. Armand şi Carlyle se aşezară pe scaunele aflate lângă curbă, iar Yamata la o distanţă ceva mai mare.

– Mulţumesc, spuse Lamont.

Îşi puse palmele pe podea în spate – la pipăit părea mai mult blană decât iarbă – se lăsă pe spate şi privi semisfera opalescentă câtva timp. Apoi se îndreptă şi îşi puse antebraţele

pe genunchi şi, fixându-şi privirea mai întâi asupra lui Higgins, apoi asupra lui Johnstone, spuse:

– Din câte am înţeles din conversaţiile cu prietenii noştri de acolo, am căpătat o oarecare înţelegere a tehnologiei post-umane din discuţiile cu nava. Voi doi aveţi o înţelegere mai mare asupra acestui tip de tehnologie şi ni se cere să cooperăm pentru a stabili comunicarea cu, sau de a controla un oarecare nivel de conştiinţă a relicvei. În acelaşi timp, avem interese diferite. Tu, Higgins, lucrezi pentru Carlyle; Johnstone, pentru Cavaleri. Presupun că rolul meu este să negociez o parte pentru Eurydice.

– Dar…

– Asta e…

– Vă rog…

Johnstone râse când auzi toate trei glasurile deodată.

– Cred că aţi spus tot ce trebuia, spuse el şi se ridică. Laboratorul e într-acolo.

Laboratorul mirosea a frig şi electricitate. Ocupa cea mai mare parte dintr-un hangar, altfel gol. Spaţiul era larg şi gol, luminat de surse portabile – aici nu era niciun tavan luminos, nici covoare. Lucinda şi Armand rămaseră în spate în timp ce Johnstone şi Yamata le explicau lui Higgins şi Lamont dispozitivul de teleportare – emiţătorul şi receptorul se aflau la zece metri distanţă unul de altul – şi ecranele şi consolele conectate la instrumentele prin care Cavalerii interacţionaseră, cu marea grijă ce îi caracteriza, cu relicva. Ea cercetă din priviri cele două umflături rotunde ale dispozitivului de teleportare, cu nelinişte. Pentru asta murise ea, şi se întreba ce părere avusese originalul ei atunci când le văzuse pentru prima dată. Pentru Johnstone şi Higgins, echivalentul gândurilor era amintirea, nu speculaţia.

Lamont o tulbura şi mai mult. De când intrase în laborator scăpase de toată stângăcia. Nu înţelegea tot ce spunea el, dar fiecare intonaţie, căutătură sau gest îi strigau: *raptor!* El şi Johnstone şi Higgins intraseră atât de repede şi de evident în transă, încât ea se trezi ca o străină dinaintea unora care se cunoşteau de ani de zile.

– Parcă l-ai cunoaşte, îi spuse ea lui Armand.

– Nu personal, spuse el. După reputaţie şi – se ciocăni la tâmplă – din pricina memoriei pe care o avem pentru chipuri. A fost odată un om bogat şi va fi din nou, chiar dacă nu există niciun gram de minereu folositor pe asteroidul acela şi nava lui e

o epavă. Datorită experienţei lui, creditul şi interesul pentru el va creşte fulgerător, cel puţin pentru o vreme. Fără îndoială că va găsi o cale să se folosească de asta pentru a căpăta un rezultat de mai mare durată.

– L-ar ajuta mult să aibă propria navă stelară, spuse Lucinda sec. Mai ales dacă reţeaua e dată peste cap.

Armand se uită la ea dintr-o parte.

– Aşa este, spuse el, de parcă nici nu i-ar fi trecut asta prin minte până atunci.

Se foi, privi împrejur şi se aşeză pe marginea unei bănci de laborator.

– În legătură cu problema pe care a ridicat-o Lamont, continuă el. Aş aprecia părerea ta.

Lucinda desfăcu mâinile.

– Higgins lucrează pentru noi, asta e sigur. Johnstone ne-a trădat Cavalerilor.

– Am auzit.

– Ei doi sunt ceea ce noi numim raptor. Vânători de fulgere. Au o fascinaţie faţă de astfel de lucruri şi îşi asumă riscuri pe care Cavalerii nu sunt dispuşi să şi le asume. Toate bune şi frumoase până acum, dar asta înseamnă că fiecare are planul lui. Nu aş avea niciun dram de încredere în ei. În ceea ce-l priveşte pe Lamont, poate că e un patriot, dar tot unul dintre ei este. O ştiu.

– Pare destul de atras de femeia ta, de Higgins, spuse Armand zâmbind. Aş putea face o remarcă nepoliticoasă, dar am să mă abţin şi am să spun doar că un om care e în stare să se reguleze cu o navă nu are probleme în privinţa asta.

Lucinda râse răutăcios.

– Poate că asta îi va ţine uniţi.

– Uniţi împotriva cui?

Lucinda îşi întoarse capul.

– Împotriva Cavalerilor. Ştiu că problema imediată o reprezintă maşinile de război, dar să nu uităm inamicul principal.

– Nu ne sunt inamici, spuse blând Armand. Sunt rivalii noştri şi temporar aliaţi. Să nu uităm asta.

– Şi noi ce suntem?

– Înţelegerea noastră rămâne în picioare, spuse Armand.

De vreme ce înţelegerea fusese îndeplinită în mare parte, cel puţin din partea lui, asta nu însemna mare lucru. Lucinda îi întoarse un zâmbet îngrijorat. El se aplecă într-o parte puţin şi

privi pe după ea.

– Cei trei eroi ai noştri se apucă de treabă, spuse el.

Lucinda se întoarse să-i vadă pe raptori aflaţi la o bună distanţă în laborator, stând dinaintea unui ecran, cu spatele la ea şi la Armand. Privi spre o claie de păr ca de mercur şi gândi, *Fii pe fază pentru noi, fetiţo!*

Interfaţa nu era chiar aşa de străină pe cât se aşteptase Lamont. Arhitectura şi ergonomia sa aveau origine comună cu cele folosite pe Eurydice. În principiu, îi era la fel de familiară precum comenzile *Dragonului Hămesit.* Fără nicio îndoială, tot software-ul uman şi post-uman putea fi urmărit prin arbori genealogici de cod până în Silicon Valley. Instrumentele cu care interacţionau se aflau în afara navei, încercuind relicva la o distanţă respectabilă. Intrările infinit de subtile de date din nivelul profund cuantic sau din interacţiunile electronice cu vastul artefact erau analizate şi coroborate de computerul superdotat al navei: unele dintre componentele sale fuseseră ele însele canibalizate din tehnica post-umană. Întreaga matrice tremura pe marginea unei conştiinţe mai adânci şi mai recalcitrante decât cea a *Dragonului Hămesit* sau chiar decât a matricelor Leontieff eurydiciene. Orice actualizare neprogramată ar fi declanşat un impuls electromagnetic. Independente de nucleu, scuturile protejau împotriva piratării neurale optice. Asta părea să-i liniştească destul de mult pe colegii cei noi şi de aceea i se părea şi lui suficient.

Ciudat, în pofida experienţei lor mai mari şi mai profunde, făceau mereu apel la a lui, mai recentă şi mai specifică. Yamata stătea mult în spate; Johnstone şi Higgins, unul câte unul, încuviinţară. Se aplecă în faţă şi-şi strecură mâinile în câmpul de acces. Asemenea Cavalerilor, Lamont renunţase demult la analiza vizuală şi tactilă a acestor dispozitive; mâinile şi degetele se mişcau din obişnuinţă în combinaţii de gesturi, tastând într-un fel care, chiar înainte de Marele Rapt, devenise la fel de standardizat ca o artă marţială. Ecranul larg se aprinse fără nicio străfulgerare. Prima imagine arătă punctul în care ajunsese Johnstone în studiul sistemului de control al teleportorului, ceea ce oferi o cheie pentru logica funcţiei majore a relicvei, generarea de reţele de găuri de vierme.

Lamont îşi formă un lanţ de deducţii bazate pe lungile lui şedinţe cu nava, prin care reuşise în mare măsură să o scape de

duhul viral sau cel puţin să-i limiteze efectele. Făcea totul din memorie; îşi dorea să fi avut vana alături de el. Verifică formularea o dată, de două ori, apoi plonja în adâncurile virtuale ca o moleculă navigând prin fluxul sanguin în căutarea unui receptor.

Răspunsul fu imediat. Ceva feroce se izbi de scuturi. Ecranul se stinse. Yamata oftă delicat.

– Pornesc din nou curentul, spuse el.

Lamont refăcu formularea şi o reexamină, verificându-i premisele.

– Ah, spuse Johnstone. Drăguţ. Dar… dă-mi voie.

Lamont îi cedă structura. Johnstone se aplecă, cu mâinile îndoite. Formularea defilă, dispăru, ieşi dintr-o transformare matematică care o întoarse conceptual pe dos.

– Pui un strat protector, murmură Higgins. Mda.

Asta dură cam două secunde, o eră întreagă din punct de vedere al procesorului, dar nu destul cât să treacă. Ecranul se stinse din nou.

– Pornesc din nou curentul, spuse Yamata.

Ecranul se aprinse din nou. Îl priviră o vreme.

– Am o idee, spuse Higgins.

– O clipă, spuse Yamata şi făcu un gest spre Johnstone. Iute, aici e întrerupătorul. Mai bine m-aş ocupa de puntea de comandă.

Johnstone încuviinţă. Yamata ieşi.

– Bine, spuse Johnstone. Să vedem ce avem.

Noua structură a lui Higgins ieşi la iveală, eşuă, se modifică, şi tot aşa.

– Rahat, spuse Johnstone, aşezându-se jos pentru a zecea oară. Ăştia nu aveau şi ei *tehnicieni?*

După o vreme, Lamont deveni conştient că Armand şi Carlyle urmaseră exemplul lui Yamata şi plecaseră. Lamont nu ştia cât timp trecuse – o oră, poate, şi se lăsă pe spate, cu mâinile la ceafă, privind spre ecran – când comunicatorul îl gâdilă. Tresări, iritat de întrerupere.

– Da?

– Nava ta îţi face semn, îi spuse Carlyle. Vrei să-ţi fac legătura?

– O! făcu el, ridicându-se, şi inima-i bătea tare. Da, ar fi minunat. Unde sunteţi?

– Suntem cu toţii pe puntea de comandă, spuse ea. Ca să nu

vă suflăm în ceafă. Vă putem vedea prin consolă. Bine, îţi fac legătura.

Higgins şi Johnstone ţipară în acelaşi moment. Structura la care lucraseră fusese înlocuită de ecranul complex al *Dragonului Hămesit.*

– Mă refeream la sistemul meu personal de comunicaţie! strigă Lamont.

– Asta am şi făcut, auzi el vocea indignată a lui Carlyle. Stai, lasă-mă să…

– Nu, spuse *Dragonul Hămesit.* Nu e nevoie. Totul e sub control.

Glasul lui se auzi în toate căştile.

CAPITOLUL 17
CONCEPT SUBTIL

Lucinda îşi trase mâna de parcă ar fi fost arsă de legătura pe care o făcuse Higgins pe consolă. Sam Yamata îi aruncă o privire scurtă. Chipul i se înroşi şi deveni apoi brusc palid. Ea îi putea auzi răsuflarea. Inspiraţie. Expiraţie. Inspiraţie.

– Bine, spuse el. Nu e nicio primejdie. Intrusul nu poate actualiza software-ul navei. Totuşi. Avem acum – făcu o pauză, trecând peste paginile de ecran mai repede decât putea ea să urmărească – un program agent al navei lui Lamont în partea scuturilor noastre. Este activ. Foarte activ.

Genunchii Lucindei tremurau. Yamata acceptase transmisia, dar din nou ea se simţea responsabilă. Încă îşi mai făcea reproşuri când îl văzu pe Yamata îndreptându-şi spatele şi ascultând cu atenţie mesajul din căşti. Mesajul sosi într-o clipă şi în căştile ei şi o auzi pe Amelia Orr strigând: *Decolaţi! Decolaţi!*

Pe ecranul ce oferea imaginea din exterior, încă ridicat la capătul consolei, văzu celelalte două nave – a Cavalerilor şi cea în care Amelia îşi pusese echipele – dispărând într-o clipită, lăsând în urmă doar un nor de praf.

Yamata întinse mâna spre meniul de control al consolei.

– Stai jos, spuse el.

Amanda şi Lucinda abia dacă se aşezaseră în scaune când nava îşi ridică botul. Fură apăsaţi, apoi eliberaţi până ce fură gata să se desprindă din scaun, apoi din nou trântiţi. Yamata era mai priceput decât Higgins la compensarea navei avariate, dar

zborul rămânea agitat. Pe ecranul mic ce arăta imagini din laborator îi vedea pe cei trei raptori ţinându-se bine de masa unde lucrau, braţele lungi ale lui Lamond cuprinzându-i pe ceilalţi doi şi agăţate de stâlpi.

– Ce dracu’ se petrece? întrebă Lamont.

– Decolare de urgenţă, spuse Lucinda. Altceva nu ştiu nici eu.

Îi trecu prin minte un gând evident.

– Să aibă oare legătură cu ceea ce a făcut nava ta?

– Nu, replică Lamont. *A reuşit.* A pătruns în sistemul de control al relicvei în locul maşinilor de război. Poţi vorbi cu comandantul tău şi poţi verifica.

Lucinda făcu asta în timp ce privea monitorul. Deja se vedea curba albastră a planetei de dedesubt şi bezna de deasupra. Se auzi vocea lui Kevin:

– Da, se predau. Dar uită de asta. Navele DK corupte atacă.

Deci ăsta era motivul pentru care decolaseră ei aşa de iute.

– Bine, spuse ea. Noroc acolo jos.

– Ne îndreptăm spre adăposturi, spuse Kevin şi se deconectă.

Ea transmise informaţia în şoaptă lui Armand. El se încruntă, privind monitorul, acum negru tot în afară de lucirea slabă a lui Orpheus.

– N-are niciun rost, mormăi el.

Yamata vorbea încet, trecând fără să se observe de la japoneză la americană în timp ce vorbea cu celălalt pilot al Cavalerilor şi cu cineva numit Nardini, tipul care pilota nava familiei Carlyle. Îi aruncă lui Armand o privire nerăbdătoare şi împunse într-un loc sau două pe consolă. Ecranul trecu de la imaginea video la o schemă care ilustra situaţia din mai multe puncte de vedere, de la nivelul întregului sistem la cel local, cu etichete. Lucinda înţelese imediat. Dacă ar fi urmat procedura standard, Cavalerii ar fi împânzit sistemul cu sonde pe toate lungimile de undă şi moduri de comunicare, permiţând navei să-şi facă o imagine din informaţiile venite prin comunicaţiile radio şi hiperluminice, prin detectoarele de unde gravitaţionale, rapoarte şi, bănuia ea, presupuneri. Patru nave erau marcate drept duşmane, trei – inclusiv a lor – drept aliate, cu nume. Nava pe care se aflau se numea *Concept Subtil,* cealaltă navă a Cavalerilor era *Micul Aranjament de Crizanteme;* şi, oricum s-ar fi numit la origine nava pilotată de familia Carlyle, acum răspundea la numele de *Sabia lui Stanley.* Roiul de nave AO şi DK neinfectate nu erau trecute pe tabloul de luptă, decât în calitate

de ţinte: fosta locaţie a celor două nave DK şi a navei AO se vedeau ca puncte slab luminoase. Restul fugiră care încotro – un fulger de radiaţie Cherenkov, un val gravitaţional şi dispărură cât de repede le permitea viteza hiperluminică.

– Laşii, mormăi Armand.

– Nu, spuse Lucinda. Ne ajută – fac loc. Şi mai limpezesc încurcăturile cronologice.

Privi atentă cum *Sabia lui Stanley* şi *Micul Aranjament* se grăbeau să se aşeze în puncte de unde să poată triangula izvorul gravitaţional al planetei Eurydice. Navele inamice, la milioane de kilometri distanţă, formaseră colţurile unui pătrat vast care se închidea. Ambele părţi urmau mişcări tactice bine gândite pentru navele spaţiale. Urma un joc de-a baba-oarba, care putea dura ore întregi sau doar câteva secunde. Deciziile erau la latitudinea piloţilor, execuţia – la latitudinea computerelor. Dar navele inamice erau pilotate chiar de către computerele lor sau, mai degrabă, de virusul războinic care le infestase. Dacă avantajul acestui lucru depăşea alte dezavantaje, avea să afle cât de curând. Dacă aveau să câştige, va fi primul lucru pe care-l va afla; dacă nu, avea să fie moartă înainte să o afle.

Una dintre navele DK făcu un salt hiperluminic. Pe loc, drept răspuns, celelalte două nave ale Cavalerilor se îndepărtară de planetă, în timp ce *Concept Subtil* plonjă spre ea, adânc în izvorul gravitaţional. Manevra dură cinci secunde. În mai puţin timp decât îi trebui să dispară, nava reapăru, făcând un salt doar de două secunde-lumină. Destul de aproape ca să vadă unde erau, dar departe de raza de acţiune a rachetelor şi a laserelor. Lucinda mai văzuse capacitatea lor de a face salturi scurte; Yamata nu, dar nu se arătă surprins. Ciocăni cu un deget; un roi de mine nucleare de proximitate fu evacuat din navă; apoi, din nou, *Concept Subtil* se deplasă repede, la o zecime din viteza luminii, timp de două secunde. De această dată, cei de la bord nu simţiră acceleraţia feroce: Yamata rezolvase problema. Nava duşmană făcu un alt salt, apărând mai aproape ca înainte. Minele de proximitate detonară. Motoarele navei duşmane explodară. O zonă a ecranului se albi pentru o clipă.

Yamata îşi permise un mormăit de satisfacţie. Armand şi Lucinda ovaţionară şi loviră aerul cu pumnii.

Celelalte două nave aliate, despărţindu-se mai înainte, se apropiau din nou. O altă navă inamică făcu un salt. *Sabia lui Stanley* şi *Micul Aranjament* se opriră imediat. Duşmanul apăru,

conform imaginii la scară, în imediata lor apropiere şi fu distrus pe loc.

– Aşa, frumoaselor! ţipă Lucinda.

– Ce s-a petrecut acolo? întrebă Armand.

– O capcană a Protecţiei Cronologice. A ieşit din salt prea departe ca să-i lovească şi nici nu a putut sări peste distanţa rămasă fără să iasă din propriul con de lumină, fără să meargă înapoi în timp. Au avut un moment în care nava încă nu şi-a revenit, au tras o nucleară şi… Pocni din palme.

Ambele nave duşmane făcură saltul în acelaşi moment. Una dintre ele reapăru între *Micul Aranjament* şi *Sabia lui Stanley* şi Lucinda văzu o lucire mai mare decât a unei nucleare: explozia deliberată a unui motor stelar şi detonaţia secundară a încă două. Pentru cei care ar fi privit de la sol, ar fi părut explozia unei supernove. Nu avură timp să răspundă la şoc. Nava rămasă nu apăru. Armand fu cel care îi ghici poziţia.

– În spatele lui Orpheus, spuse el.

Yamata se întinse spre consolă.

– Ia-o încet, spuse Armand. N-ai să dai decât de resturi.

Aşa era. Nava duşmană dăduse peste apărarea eurydiciană, o baterie de tunuri cu particule de pe suprafaţa lunii. Dar pe când Yamata îi ducea înapoi spre tabără şi relicvă, Lucinda nu se simţea deloc triumfătoare. Şi când descoperi că Amelia Orr fusese, după cum presupusese, pe *Sabia lui Stanley,* se aruncă direct în braţele ei şi plânse.

Lamont rămase singur în laborator multă vreme, vorbind cu *Dragonul Hămesit* şi cu o minte mai grozavă al cărei nume nu-l ştia. Până la urmă simţi un val de păr argintiu peste faţă şi o mână metalică fermă prinzându-l de încheietură. Ridică privirea şi întâlni ochii de sticlă lipsiţi de profunzime.

– Poţi pleca acum, spuse Morag Higgins, zâmbind. Am aterizat.

– Ştiu că am aterizat, spuse Lamont, dar…

– Dar nimic, spuse ea. Haide. Oamenii aşteaptă o explicaţie.

– Dar sunt atât de multe de aflat.

– Poţi pleca acum, spuse *Dragonul Hămesit.* Ştii suficient, astfel încât să îi lămureşti.

– Îmi pare rău, spuse Lamont, ridicându-se şi privind spre ecran.

– Nu trebuie să te scuzi, spuse *Dragonul Hămesit.* Am pe

altcineva cu care să vorbesc. O minte egală cu a mea. Ca tine. Du-te cu ea.

Lamont se roşi.

– Nu e nevoie să te scuzi nici faţă de mine, spuse Morag Higgins, dându-şi părul pe spate. Mi-am dat seama după puls.

– Ce ţi-ai dat seama? spuse el, simţindu-se ca în plasa navei, cedând psihic.

– Eşti primul bărbat normal care mă priveşte ca pe o femeie normală.

– O, spuse Lamont descurajat. Îmi pare rău că te-am dezamăgit.

Se uită într-o parte, îşi strânse pumnii şi privi în spate.

– Nu sunt un bărbat normal.

Ea se încruntă.

– În ce fel?

– Am fost singur cu nava mea timp de cinci ani. Am devenit excentric, aproape autist şi pervers.

– Pervers?

– Ei, ştii tu. Am... făcut sex cu nava. Îmi trimitea... duhuri. Dintre avatarurile sale.

– O, spuse Higgins. Şi cum erau avatarurile acelea?

Lamont descrise curbe cu mâinile.

– Adică femei frumoase?

– Da.

– Înţeleg. E altceva, fireşte.

– Altceva?

– Altfel decât mine. Eu nu sunt frumoasă.

El se arătă şocat.

– Eşti frumoasă, nu spune asta!

– Chiar crezi asta? întrebă ea.

Se putea spune din tonul ei că nu mai glumea.

– Fireşte.

– Deci. Sunt o femeie frumoasă şi sunt o maşină. Nu văd care e problema.

El putea detecta punctul ei de vedere.

– Nici eu.

– Arată-mi, spuse ea.

Johnstone fu acela care îi căută, dar le lăsă timp.

Majoritatea supravieţuitorilor diferitelor confruntări din ultimele treisprezece ore se adunaseră într-una dintre sălile de

mese ale Cavalerilor, un adăpost lung cu ferestre de foaie de diamant, cu suprafeţe interioare din imitaţie de lemn alb şi o mulţime de mese negre, joase şi lungi. Nu era mare aglomeraţie. Din uşă, Lucinda estimă numărul lor la vreo două sute. Se grupaseră, mai mult sau mai puţin, după tabere: Cavaleri, eurydicieni – obişnuiţi şi repatriarzi la un loc – şi familia Carlyle. Morag Higgins şi Campbell Johnstone stăteau alături, aproape de intrare, ceva mai departe de ceilalţi. Lucinda se aşeză printre soldaţii Carlyle lângă Kevin şi Amelia. Abanosul lăcuit al mesei nu putea fi zgâriat cu unghia. Nu putea fi zgâriat, descoperi ea într-un moment de plictiseală, nici cu o lamă de diamant. Ştirile pe care le auzise în ultima oră, în general, erau bune. Maşinile de război din reţea opriseră atacurile dincolo de porţi, încă mai patrulau coridoarele şi se concentrau la noduri, dar lăsau oamenii să treacă. Asta nu mirosea a victorie.

Cavalerii se adunaseră într-o conferinţă. Yamata şi Armand stăteau la masa din frunte, cu faţa spre încăpere, discutând în şoaptă. Zvonurile circulau şi nu ajungea niciunul la Lucinda. Cavalerii păreau nesuferit de încrezuţi, eurydicienii excitaţi, iar membrii clanului Carlyle morocănoşi. Lamont sosi şi el, se apropie vioi de masa din frunte şi se aşeză între cei doi. La un cuvânt al lui Yamata, se ridică. Îşi potrivi frecvenţa cu toată lumea: nu era nevoie. Dar audienţa era mai largă decât cei prezenţi: gângănii video de la canalele de ştiri bâzâiau prin aer sau stăteau căţărate pe mese, trimiţând imagini pe toată planeta şi de acolo – cu întârzierea provocată de propagare şi de protecţia cronologică – spre restul omenirii.

– Hm, spuse Lamont.

Se scarpină în barba încâlcită. Se prezentă pentru cei care nu-l cunoşteau. Lucinda se trezi, ca şi ceilalţi din jurul ei, foindu-se pe bancă.

– Ceea ce s-a întâmplat, spuse Lamont, atingând în sfârşit miezul problemei, este foarte simplu.

Se opri şi privi în tavan.

– Într-un fel. Ceea ce noi am numit drept relicvă este de fapt nava care i-a adus pe strămoşii noştri pe Eurydice. Funcţia ei era de a crea şi de a plasa maşinării pentru descărcarea şi incorporarea pasagerilor şi pentru construirea de locuinţe şi unelte. Înainte de asta a modificat întreaga biosferă de pe Eurydice, generând organisme multicelulare din bacteriile locale. A făcut chiar mai mult. Reţeaua, aşa cum este ea numită de cei

din afară, este o plasă de găuri de vierme generată.

Ezită, ca şi cum ar fi vrut să-i scutească de vestea cea proastă sau să evite neîncrederea lor.

– Această reţea continuă să se propage chiar şi acum. Deja cuprinde mai multe galaxii. Până la urmă se va extinde şi în altele.

Lucinda simţi aceeaşi senzaţie de prăbuşire pe care o avusese pe navă. Avea în minte imaginea vie a relicvei de diamant ca un spărgător de gheaţă înfipt în blocul cerului, provocând crăpături fine şi lăptoase. Crăpăturile se propagau la nesfârşit. Dacă era aşa, niciun colţ al naturii nu mai avea să rămână neatins de om. Întreaga faţă a lui Dumnezeu şi a Naturii avea să fie schimbată de mâna Omului! Şi când te gândeşti că ei numiseră reţeaua „Deriva Carlyle”!

– Apoi, continuă Lamont, creierul navei s-a îmbunătăţit singur până la acelaşi nivel cu inteligenţele post-umane, acelea pe care le numim Răpite, care au plecat spre locul unde se află şi acum. A lăsat în urmă codul sursă a sinelui original şi unele mecanisme autonome de apărare. Cele pe care le numim maşini de război. Ele sunt sistemul ei imunitar. Când… intruşii din banda Carlyle au dat buzna, maşinile au fost activate şi un virus bogat în date a fost transmis, preluând controlul maşinăriilor care puteau construi altele asemenea. S-a întâmplat ca singura maşinărie de acest gen care se afla într-un loc potrivit să fie sistemul de fabricaţie al navei mele. Acesta a fost folosit pentru a construi maşini de război şi pentru a echipa asteroidul cu un motor stelar. Mai târziu, a reuşit să infecteze şi navele DK. Restul îl ştiţi.

Ridică din umeri.

– Nu, nu ştim! strigă cineva.

Lamont se scarpină în cap. Le povesti cum el şi *Dragonul Hămesit* au lucrat, singuri în spaţiu, să izoleze intrusul şi cum aproape că reuşiseră. Privirea lui perplexă se opri asupra Lucindei.

– Dar înainte să putem termina, alte descărcări de arme de înaltă energie din jurul relicvei au adus rezervele în acţiune. Cele de pe asteroidul meu. Au acţionat să protejeze reţeaua.

Luptătorii Carlyle şi eurydicieni se foiră mânioşi. Armand făcu un gest tăios din mână.

– Asta făceau, afirmă el. Ghinionul nostru. Noroc că Lamont şi nava lui au recăpătat controlul asteroidului.

Lamont continuă. *Dragonul Hămesit* reuşise să scape de sub

influenţa virusului. Apoi a repetat procesul pentru a opri controlul relicvei asupra maşinilor de război şi de a-l prelua. Acest lucru provocase, însă, scăparea de sub control a navelor DK infectate, devenite astfel maşini de război autonome. Cu ele se confruntaseră mai devreme. Nu mai rămăseseră decât cuiburile de maşini de război pe care le construiseră pe patru asteroizi ce fuseseră alocaţi drept materie primă locuitorilor DK.

– Asta nu va fi o problemă, spuse el. Acum sunt din nou sub control.

Lucinda nu se putu abţine. Sări în sus.

– Adică sunt acum controlate de *nava ta!*

Lamont clătină din cap, răvăşindu-şi părul.

– Nu, nu! spuse el. Nu înţelegi.

Îşi trecu degetele prin barbă.

– Nu am explicat asta încă. Maşinile de război sunt asemenea unui sistem imunitar, controlat prin reflexe. Când a fost compromis, s-a declanşat un nivel mai înalt de procesare. Acesta controlează acum reţeaua şi toate maşinile de război. E… benign şi e… prietenos faţă de colonia de pe Eurydice, care, până la urmă, e tot rodul muncii sale.

– De unde ştii că nu va declanşa vreun fel de Rapt propriu?

Lamont ridică din umeri şi îşi desfăcu mâinile.

– Aceasta nu e mintea originală, spuse el. E ca un ganglion, o subrutină. E destul de puternică, e o conştiinţă supraomenească, dar nu are ambiţii. Sau cel puţin aşa mă asigură *Dragonul Hămesit.*

Aruncă o privire spre Armand.

– Nava vrea să discute cu Consiliul, adăugă el.

Armand zâmbi şi încuviinţă.

Lucinda se aşeză, tremurând decepţionată şi se întoarse spre Kevin şi Amelia.

– Am pierdut reţeaua. Aparţine acum planatei Eurydice.

Kevin clătină din cap.

– Nu, cu siguranţă nu. Putem lupta cu maşinile de război, la naiba!

– Nu şi dacă se reproduc la nesfârşit! spuse Lucinda. Şi nici nu mai e o problemă legată de maşinile de război. Dacă obiectul acela controlează reţeaua, cine ştie ce poate face? Ar putea închide porţile de pe planetele noastre. Ar putea reconfigura întreaga reţea, dacă mă gândesc bine.

Kevin se încruntă o clipă, încuviinţă încet, apoi se ridică.

– Haideţi, se adresă el luptătorilor Carlyle. Nu mai avem ce face aici.

Îi conduse afară de la mese, ieşind pe uşă fără a privi înapoi. Plecarea lor fu observată, dar nu şi subliniată sau, din câte văzu Lucinda, regretată, în afară de Morag Higgins, care o urmări cu privirea. Lucinda îi făcu un semn, un zâmbet şi un gest fin din degete; buzele lui Higgins se strânseră, apoi femeia îşi întoarse atenţia spre Lamont, ca toată lumea. Dar Armand se uită în ochii Lucindei tăios şi cu un mic semn din cap.

Cineva strigă:

– Şi cum rămâne cu fosilele de pe Eurydice? Cum rămâne cu maşinile de război fosile?

Lucinda se opri şi se întoarse. Întrebarea o necăjea şi pe ea.

– Înţeleg, spuse încet Lamont, că nava era echipată cu maşini Darwin-Goose. Ele sunt capabile să dezvolte o întreagă biosferă în spaţiul virtual şi să genereze rezultatul. Capacităţile navei au depăşit acest nivel. A recreat litosfera planetei. A adăugat straturi noi. A creat fosile.

Lucinda îşi aminti ce spusese Johnstone în peşterile de pe Cernobâl despre rocile fabricate care păreau că se formaseră natural.

– *Dar de ce?* strigă ea, aproape din uşă. De ce dracu' să facă asta?

– Am întrebat şi eu asta, spuse Lamont, şi mi-a răspuns.

Deschise larg braţele.

– Din motive artistice!

Era după-amiaza devreme. Norii se împrăştiaseră, umbrele ţepuşei şi ale muntelui spaţial erau scurte, dar încă acopereau tabăra. Unul sau doi Cavaleri sau eurydicieni stăteau de pază ici-colo. Un reporter o urmărea pe Lucinda, dar ea îşi acoperi faţa cu mâinile şi nu declară nimic, refugiindu-se înapoi în conferinţă. Alergă spre locul unde luptătorii Carlyle rămaşi se înghesuiau pe cele patru sănii gravitaţionale ale companiei.

– Doar n-o să mergem pe astea tocmai până în Noul Început, se plânse Lucinda, când îi ajunse din urmă.

Kevin îi aruncă o privire.

– Nu o să facem asta, recunoscu el vehement. O să mergem cu ele până la dealuri şi vom fi culeşi de o navă stelară care stă ascunsă în afara sistemului. Dacă ai fi fost atentă, ai fi văzut-o pe Amelia luând legătura şi stabilind întâlnirea.

Lucinda studie tabăra răvăşită în timp ce urcă în sanie lângă Amelia. Se prinse de o bară.

– De ce nu aterizează aici?

Amelia arătă cu degetul spre *Concept Subtil.*

– Cavalerii sunt cam sensibili când e vorba să ne apropiem cu o navă de-a noastră. Sunt prea multe şanse să ne înţelegem greşit.

Lucinda chicoti sumbru.

– Aşa-i.

Săniile se ridicară şi accelerară. Curentul de aer îi biciui părul şi îi luă răsuflarea. Ieşiră din umbrele cele mari şi dădură de soare. Lumina era îmbucurătoare, o întrema şi îi abătea atenţia de la catastrofa ce afectase clanul. Care fusese provocată de *ea.* Îşi alungă acest gând. Clanul Carlyle gândea cauzal, nu moral; judeca după rezultate, nu după intenţii. Dar chiar şi în această lumină neiertătoare, reuşi să-şi spună că întâmplările nu erau în întregime din vina ei.

Nu ne rămâne decât să ne apucăm de o afacere cinstită, gândi ea. Fără venitul adus de reţea, ce puteau face? Arheologia marţială rămânea valabilă, dar cu eurydicienii – sau cu superinteligenţa lor – la controlul reţelei sau, în cazul mai fericit (după cum părea acum), cu Cavalerii, avea să fie mai dificil. Dar, gândi ea, privind peste capetele luptătorilor de pe sănii, clanul şi firma putea să rezolve greutăţile în felul propriu, ca întotdeauna. Era totuşi sângerosul clan Carlyle.

Şi mai aveau ceva de făcut aici. Îşi aminti de gestul subtil din cap al lui Armand.

– Crezi că generalul Jacques este încă de partea noastră? o întrebă ea pe Amelia, strigându-i în ureche prin vânt.

– Să mai vrea Repatrierea? îi strigă înapoi Amelia. Nu sunt aşa sigură. Oricum, nu el personal.

– Dar a promis asta trupelor lui!

– Mda, spuse Amelia. A făcut-o. N-avem decât să aşteptăm şi să vedem, nu? De aceea ne întoarcem în Noul Început.

În jumătate de oră, flotila de sănii ajunse la cea mai apropiată coamă, la câteva sute de metri de o poartă – încă păzită de maşini de război, ale căror senzori îi marcară din mers – de unde nu se mai vedea decât partea superioară a obiectelor gigantice. Săniile alunecară câţiva metri pe sol, de-a lungul unei pajişti verde-albăstrii umbrite de nori iuţi. Era o vale clasică în formă de U, săpată de gheţari care poate că nu existaseră niciodată decât

în imaginaţia unui Dumnezeu cu simţ artistic. Lucinda scană marginile pajiştii şi văzu cu încântare o turmă de animale mici care păşteau, cu membre lungi şi cu blană neagră, sărind peste pietre şi stânci. Sus de tot, o pasăre de pradă se rotea pe un curent ascendent, ca o pată neagră pe cerul albastru. Terraformarea, chiar şi cu maşinile Darwin-Gosse, era o procedură imprevizibilă, mai mult o problemă de evoluţie decât de creaţie; încercări repetate. Chiar şi acest lanţ trofic simplu, dacă la aşa ceva se uita, era un triumf în sine.

Altceva mişcă printre stânci. Văzu creatura doar cu coada ochiului şi până să se întoarcă, dispăruse. Cercetă coasta dealului – acolo, iarăşi – o siluetă umană, atât de bine camuflată încât se confunda cu iarba şi tufele. Silueta ţâşni de-a lungul pajiştii, cam pe la jumătatea dealului, ceva mai în faţă şi în direcţie opusă lor, apoi dispăru în spatele unei stânci.

Porni microfonul de la gât şi făcu semn lui Kevin care se afla pe sania din faţă.

– Bandiţi pe coasta dealului, la *ora două,* spuse ea. Ar fi cazul să plecăm iute de aici.

– Am înţeles.

Săniile ţâşniră pe verticală, oprindu-se câteva secunde mai târziu la vreo două sute de metri deasupra dealurilor care mărgineau pajiştea. Vehiculele nu erau foarte dotate cu instrumente. Cu toţii, inclusiv Lucinda, se uitau cu îngrijorare peste margine. Ar fi vrut să fi avut costumul pe ea. Dar omul era acum mult mai uşor de văzut. Se ridică şi făcu semne cu braţele deasupra capului.

Kevin trimise un semnal precaut de identificare. După câteva momente, primi răspuns.

– Pretinde că e singur şi că e încântat să ne vadă, spuse el, părând surprins. Spune că se numeşte Ree şi întreabă de tine, Lucinda.

Lucindei parcă i se luase o greutate de pe umeri. O greutate mică în comparaţie cu celelalte, dar, oricum, o uşurare.

– Ura! A supravieţuit!

– Cine e?

– Biologul comunist din statui. Putem să-l luăm cu noi?

– E de încredere? întrebă Kevin.

– Aşa cred.

Lucinda îşi făcu loc cu coatele spre partea din faţă şi ceru conductorului să-i coboare. Şovăitor, acesta se supuse.

Alunecară până la nivelul omului şi rămaseră plutind la zece metri distanţă de el, ţinându-l sub observaţie. Bărbatul purta costumul de supravieţuire cu viziera ridicată şi zâmbea.

– Bine te-am regăsit, Lucinda Carlyle, spuse el.

– Sunt bucuroasă să te văd, spuse ea. Cum ai ajuns aici?

– Prin poartă, cu trei zile în urmă, spuse el.

– Nu era păzită?

Ree puse mâinile în şolduri.

– Artele marţiale *ciuce* sunt superioare celor decadente ale Cavalerilor, spuse el mândru.

Se prefăcu a lovi două capete între ele.

– Am lăsat paznicii inconştienţi şi am fugit spre dealuri. De atunci trăiesc din resurse proprii şi aştept sosirea eroicei tale brigăzi de producţie. O bătălie foarte impresionantă, observată de la o distanţă confortabilă. Am observat şi plecarea voastră.

– De unde ai ştiut că venim încoace?

– Am ghicit drumul optim de ieşire din regiunea artefactului şi am fugit foarte repede, spuse el şi întinse o mână. Pot să vin cu voi?

– Sigur, spuse Lucinda.

Făcu un semn conductorului; acesta apropie sania de deal.

– Dar de ce ai venit aici?

– Să văd piesa măreaţă a lui Ben-Ami, spuse Ree.

Se prinse de o balustradă şi sări cu îndemânare la bord.

– Am multe să-i spun.

Se ridicară ca să ajungă celelalte sănii din urmă, care se întorseseră la o altitudine mai normală.

– Am crezut că ai fugit, spuse Lucinda, de cei care au distrus statuile şi au ars jungla şi au distrus colonia voastră.

Ree păru întristat.

– Şi de asta, spuse el. Au legătură şi ei.

CAPITOLUL 18
EROI ŞI RĂUFĂCĂTORI

Clanul Carlyle ieşise afară. Reporterii plecaseră. Conferinţa luase o pauză, umplută cu murmur şi cu oameni care treceau să-şi toarne apă, ceai, bere sau cafea de la automatele Cavalerilor. Lamont stătea la masa din faţă lângă Armand şi Yamata, sorbea ceai şi se întreba dacă el şi cei doi vânători de fulgere, cum îşi

spuneau ei, formau o a treia parte, alături de eurydicieni şi Cavaleri. Sau dacă nu cumva erau mai multe părţi implicate: eurydicienii purtau toţi uniforme identice, cu excepţia siglelor companiilor lor, dar îi putea deosebi dintr-o privire pe repatriarzi de restul: feţe netede abia ieşite din containere şi, totuşi, mai bătrâne şi mai experimentate decât ale celorlalţi, mai primitive, mai precaute.

În ceea ce-i privea pe Cavaleri, expresiile lor erau calme, dar curioase, vorbeau în şoaptă şi gesticulau pe furiş. Higgins şi Johnstone priveau împrejur neliniştiţi, dar zâmbitori.

Lamont ura situaţiile acestea: ambiguitatea, micro-politica, expunerea la viaţa de zi cu zi. Hotărî că trebuia să se obişnuiască cu asta. Morag Higgins îi surprinse privirea disperată şi îi întoarse un zâmbet încurajator. Acum era una dintre persoanele cinstite. Ca şi *Dragonul Hămesit,* din acest punct de vedere. El îi răspunse la zâmbet. Puse jos paharul cu un clinchet involuntar (încă nu se obişnuise cu gravitaţia), şterse masa cu antebraţul şi se întoarse spre Armand şi Yamata.

– Domnilor, spuse el puţin cam tare, pentru că împrejur se făcu tăcere. Simt o oarecare tensiune în sală.

Spre surprinderea lui, toată lumea râse. Lamont nu se simţi mai uşurat. Unul dintre repatriarzi sări în sus.

– Vezi bine că există o tensiune, spuse el. Ni s-a promis repatrierea. Nu am auzit menţionându-se nimic despre asta. Şi mă întreb dacă nu ne-ai trădat din nou, generale Jacques.

Armand aruncă o privire tăioasă spre Yamata, oftă şi se aplecă, punând coatele pe masă.

– Mulţumesc, Lawrence, spuse el. Nu e o problemă de trădare. E o problemă de îndeplinire a unei misiuni.

– Parcă am mai auzit asta şi înainte, spuse repatriardul.

Armand vorbi peste corul opoziţiei.

– Nici eu, nici Consiliul, nici Cavalerii nu vă putem opri să vă întoarceţi pe Pământ, chiar dacă am vrea. Trebuie să subliniez însă, că arheologia marţială pe care o practică familia Carlyle este dezaprobată de Cavaleri mai mult ca niciodată.

Armand aruncă o privire pe rând spre Lamont, Higgins şi Johnstone.

– Ca să nu mai pomenim de raptori. Nu-mi imaginez Consiliul ca fiind în continuare indulgent cu ei. Ceea ce s-a trezit aici este benign. În alte părţi, deseori, nu a fost aşa. Pe măsură ce Eurydice va prelua controlul întregii reţele, ocaziile pentru

asemenea activităţi se vor diminua. În ciuda recentului nostru conflict, Cavalerii rămân puterea cea mai civilizată, cea cu care avem cele mai multe lucruri în comun şi de la care avem cel mai mult de învăţat şi care are cel mai mult de profitat de la noi.

Se lăsă pe spate şi-şi deschise braţele.

– Sau e cineva care crede că fermierii americani sau comuniştii asiatici sunt parteneri mai promiţători?

– Uiţi de clanul Carlyle, spuse Higgins.

– Încerc, spuse Armand, stârnind râsete.

Repatriardul care se ridicase se întoarse acum spre ceilalţi.

– În cazul acesta, spuse el, trebuie să spun, ca şi clanul Carlyle, că aici nu mai e nimic interesant pentru noi. Eu unul mă întorc în oraş. Mai vine cineva?

Câţiva dintre camarazii lui înviaţi scuturară din cap. Ceilalţi, cam vreo şaizeci, împreună cu unii localnici, se ridicară şi-l urmară afară. Higgins îi aruncă lui Lamont o privire furioasă şi neliniştită şi îi urmă şi ea.

Lamont sări în picioare.

– Morag! Întoarce-te!

Scuturarea capului ei stârni valuri în părul de argint.

Lamont ezită, apoi privi spre Armand şi Yamata, ridică din umeri şi ocoli masa, fugind după ea. Încetini la pas când o ajunse din urmă.

– Bucuroasă să te văd, spuse ea.

Ochii ei de sticlă luciră, mâna ei metalică era caldă. Ieşiseră pe uşă până când Armand reuşise să o ajungă şi să o cuprindă de după umeri.

– Vii cu noi? întrebă Higgins.

Armand nu băgă în seamă sarcasmul.

– Ştii că nu pot, spuse el. Dar să nu ne comportăm prosteşte.

Îşi coborî glasul.

– Tu şi apucatul acela de Lawrence Hammond ar fi trebuit să ascultaţi ce am spus. Cât timp va dura până ce Eurydice – sau chiar noua inteligenţă artificială trezită – va prelua controlul reţelei? Zile, săptămâni, cine ştie? Tot atât timp va dura şi până ce Cavalerii vor întări fortificaţiile pe Pământ.

– Şi dacă repatriarzii nu vor fi lăsaţi de către Cavaleri să plece? întrebă Lamont. Sau dacă se opune Consiliul. Cât timp avem atunci?

– Poate câteva ore, spuse sumbru Armand. Tăceţi din gură şi mişcaţi-vă repede. Vorbiţi cu Lucinda Carlyle sau cu Amelia Orr,

ele ştiu ce e de făcut. Stabiliţi o întâlnire, dar nu discutaţi nimic cu comuniştii.

Ridică din nou vocea.

– Bine atunci! strigă el, împingându-i în faţă. Plecaţi! Plecaţi dacă vreţi! Plecaţi acum!

Se întoarse în sala de conferinţă, clătinând teatral din cap, în timp ce Lamont şi Higgins plecară după repatriarzi spre transportoarele hipersonice. O navă stelară urlă peste cer şi se opri deasupra orizontului, alunecând uşor cu intenţia de a ateriza dincolo de dealuri.

– Chestia este că, se auzi Winter strigând spre Andrea Al-Khayed în timp ce clătina o sticlă într-o mână şi cu cealaltă se ţinea de un stâlp, în faţa *Siajului Luminos,* cam pe la mijlocul după-amiezii, chestia este că, vezi tu, generalul Jacques, nenorocitul ăla, i-a vândut *iarăşi* pe repatriarzi! A făcut exact ce am arătat noi în piesa de aseară! Cum a făcut şi în Polarity! Din nou! Fir-ar al dracului de *nenorocit!*

Ea îi strigă ceva drept răspuns.

– Ce-ai spus? strigă el.

Muzica era tare. Traficul se oprise. Străzile se umpluseră de oameni care beau şi dansau. Alte imagini asemănătoare se vedeau pe ecranele cele mari care transmiteau din cealaltă parte a oraşului cuprins de uşurare şi de exuberanţă. Se pretindea că aceea avea să fie cea mai sălbatică petrecere din istoria planetei. Şi de ce nu, îşi spuse Winter încrâncenat. Tocmai supravieţuiseră unui dezastru sigur şi descoperiseră că deveniseră – după rapoartele de ştiri mai sobre de mai devreme – potenţiala viitoare capitală a galaxiei.

– Am spus „Ai dreptate cu asta!” strigă Al-Khayed.

– Aha, încuviinţă el.

– Şi ai nevoie de asta!

Ea îi întinse un pahar. El îl dădu peste cap. Muzica se domoli brusc. Acum vedea şi auzea mai bine.

– Ce p…

Se opri brusc, dându-şi seama cu ce cuvinte avea de gând să-i rănească urechile. Nu aşa se vorbea cu o doamnă.

– Ce-a fost asta?

– Ceai umami cu gheaţă.

– A. Mulţumesc.

Scutură din cap şi privi împrejur, dându-şi seama că se trezise

din beţie.

– Doamne.

– N-o să dureze mult, îl avertiză ea. Dar e bun şi pentru mahmureală.

– Mersi, spuse el.

Mahmureala pomenită îi stârni cheful de o altă băutură alcoolică. Iute, până ce nu-i trece de tot.

– Pot să-ţi aduc un pahar?

– Nu, mulţumesc, spuse Andrea. Ne vedem mai târziu.

Renunţând la el în mod evident ca la un caz lipsit de speranţă, Andrea înotă prin mulţime ca să dea de Ben-Ami, care ţinea o întâlnire la masa lui obişnuită de lângă balustradă. Kowalsky stătea lângă el, Voigt în faţa lui şi alături de Calder, care reuşise cumva să o cucerească – sau ea reuşise să-l cucerească pe el: dansatoarea înaltă, cu corset şi înveşmântată în satin negru, îl mângâia absentă şi cu intermitenţe de parcă ar fi fost o maimuţă. Trecătorii, care îi recunoşteau şi care în alte circumstanţe i-ar fi salutat şi le-ar fi zâmbit, treceau politicoşi, dacă erau mai treji sau priveau în pământ şi se strecurau forţat printre mese dacă erau mai beţi.

Winter se întoarse, savurând momentul lui de superioritate morală, făcându-şi loc spre masa cu băuturi din faţa cafenelei. Tocmai întindea mâna după o sticlă de vin roşu şi, cu oarecare surprindere faţă de propriile sale reţineri, un pahar, când îi văzu pe Lucinda, Amelia şi un bărbat îndesat, cu piele măslinie şi îmbrăcat în negru făcându-şi loc prin mulţime spre masa lui Ben-Ami. Păreau să fie urmaţi de o mică adunare – poate mai mare, era greu de observat în înghesuială – care păreau turişti, care se uitau împrejur cu gurile căscate, purtând haine locale ciudate cu care în mod evident nu erau obişnuiţi. Când se apropiară, Amelia aruncă o privire peste umăr şi le făcu semn să se îndrepte spre parc şi, cu multe înghionteli, se dispersară în direcţia indicată, lăsându-le pe cele două femei pe care Winter le cunoştea şi pe bărbatul pe care nu-l cunoştea să păşească pe pavajul din faţa *Siajului Luminos.* Amelia era îmbrăcată într-un costum foarte eurydician pentru ziua aceea, de un albastru strălucitor, numai volănaşe şi franjuri, de neobservat în mijlocul festivităţii. Lucinda purta aceeaşi rochie albă lungă în care o văzuse Winter ultima dată. Efectul era halucinant. Îi privi chipul, întrebându-se dacă nu cumva arăta puţin diferit. Era greu de spus. Înfăţişarea ei depăşise întotdeauna capacitatea memoriei lui.

Ea îl observă tocmai când se apropie de masă, îi zâmbi şi îi făcu un semn scurt din cap. Îi spuse ceva lui Ben-Ami şi îi aşeză pe Amelia şi pe bărbatul care sosise cu ei alături de artist, după care se apropie de Winter. Purta aceeaşi pălărie cu boruri enorme şi o sticlă.

– Bună, spuse ea.

– Îmi pare bine să te văd din nou, spuse Winter. Să te văd… înapoi.

– Înapoi din morţi!

– După cum îmi amintesc că ţi-am spus odată, experienţa este supraestimată.

Auzind asta, expresia Lucindei se schimbă. Pe chipul ei apăru o umbră de oboseală pe care Winter nu o mai văzuse niciodată.

– Mda, spuse ea. Ai putea spune şi asta.

Privi în jos, apoi ridică ferm privirea.

– Ei. Avem o mulţime de vorbit. Putem continua de unde am întrerupt?

El râse.

– De aceea te-ai îmbrăcat din nou în vechitura asta?

– Asta era ideea, da, recunoscu ea jenată. Am comandat o copie de la spaţioport, din fosta mea cameră de hotel.

– Tot nu te reprezintă, dar e drăguţă…

– Hai, mai taci… totuşi.

Ea ridică sticla.

– Talisker, spuse ea. De pe masa căpitanului. Mă rog, din drexlerul căpitanului, ca să fiu cinstită. Vrei o gură?

– Hai să găsim un loc să ne aşezăm, spuse el, privind spre masa lui Ben-Ami.

– Nu acolo, spuse ea.

– Spune-i, făcu Amelia, turnând în paharul lui Ree.

Mâna lui tremura prea tare ca să ţină paharul. Şi-o retrase, îl privi pe Ben-Ami în ochi şi spuse:

– Toată brigada mea de producţie ucisă sau împrăştiată şi ascunzându-se pentru că am vândut opera dumitale, domnule Ben-Ami.

Ben-Ami închise ochii şi îi deschise din nou.

– Ce?

Toată lumea de la masă se uita acum la Ree.

– Fireşte, îţi datorez banii pe licenţă, spuse el. Sunt reprezentantul Brigăzii de Producţie Optzeci şi Şapte. Dar sper că

vei avea inima să refuzi plata.

Ben-Ami făcu din mână.

– Lasă asta. Ai spus că au fost *ucişi* oameni din cauză că ai vândut opera mea?

– E vina mea, spuse Ree.

Sorbi din paharul de whisky sec, apoi îl dădu peste cap dintr-o înghiţitură de parcă ar fi fost votcă.

– Domnişoara Carlyle a fost găzduită o vreme în cartierul general al brigăzii noastre. A plătit cu operele domnului Ben-Ami. Am urmărit cu toţii minunata dumitale operă despre prinţul Leonid. Am fost atât de mişcat de ea, încât am trimis o mostră spre mai multe habitate DK din acelaşi sistem. Unul dintre ele, colectivul Omul Cucereşte Spaţiul, este foarte riguros în interpretare şi mare susţinător al ideii de autogospodărire. S-au simţit jigniţi. Foarte jigniţi. Deja ne dezaprobau pentru că terraformam o planetă pentru fermierii yankei. Au spus că ne-am apucat să corupem societatea cu idei yankee retrograde şi decadente. La început a fost o discuţie ideologică, apoi o dispută. Au spus că Leonid a fost un revizionist. Noi ştiam că nu e aşa, şi am devenit şi mai convinşi de asta, domnule Ben-Ami, datorită piesei dumitale grozave. Am votat să continuăm vânzarea operelor dumitale altor brigăzi şi colectivuri. Colectivul Omul Cucereşte Spaţiul şi-a trimis forţa de auto-apărare, divizia de miliţie aerospaţială, ca să ne aplice o corecţie. Ne-au atacat din cer, domnule Ben-Ami! Nu aveam nicio apărare pregătită! Nu ne-am aşteptat la asta, nici măcar din partea unor dogmatici! Am scăpat numai pentru că eram departe, cu studiile mele marine şi, chiar şi aşa, tot mi-au distrus locul de muncă. M-am ascuns sub apă, m-am strecurat prin poartă şi am aşteptat brigada de producţie a domnişoarei Carlyle, despre care ştiam deja că va trece încoace să lupte cu Cavalerii.

– Şi cum rămâne cu celelalte brigăzi de producţie de pe planeta voastră? întrebă Amelia, turnându-şi un alt whisky.

– Restul Colectivului de Transformare a Naturii se teme de Omul Cucereşte Spaţiul, spuse dispreţuitor Ree. Într-adevăr, s-au muiat tot trăind în ţărână ca yankeii. Cât timp m-am ascuns printre dealuri în ultimele zile şi nopţi, am folosit echipamentul meu de comunicaţii *ciuce* nedetectabil – îşi ciocăni medalionul de la gât – ca să provoc o agitaţie clandestină în aşezările DK de prin Eurydice. Am luat legătura cu mulţi oameni, mulţi, care sunt foarte indignaţi şi care nu se tem. O să-i batem pe nemernicii

ăştia aşa cum Brejnev i-a bătut pe nazişti şi pe yankei şi pe poloni şi pe sclavagiştii sud-africani, căpătând onorabilele sale cicatrici de luptă.

Ben-Ami se uită aspru la ciudatul omuleţ, fascinat şi înspăimântat.

– Despre câţi nemernici vorbeşti acolo? întrebă Calder.

– O sută de milioane, spuse Ree. Am să-i omor până la ultimul, chiar de-ar fi să mor ca Leonid.

– Nu, spuse ferm Amelia. N-ai s-o faci. Asta e răzbunare, nu recompensă. Vrei să le produci pagube, da, să ucizi câţiva, da, dar să şi câştigi ceva din asta. Ar trebui să priveşti problema drept o încasare a unei datorii.

– Încasarea datoriilor nu înseamnă război, spuse Ree. E un lucru bine înţeles în DK.

Îi aruncă Ameliei o privire foarte ambiţioasă.

– Din câte ştim, după ce am făcut afaceri cu clanul Carlyle. Dar conflictul şi încasarea datoriei nu se va referi numai la Omul Cucereşte Spaţiul. N-au făcut asta de capul lor. Bănuim că au fost sprijiniţi de chinezi.

– De cine? strigă Calder.

– De aşa-numiţii Cavaleri ai Iluminării, spuse Ree. Un popor prea mândru ca să se implice în terraformare pentru fermierii yankei. Aşa că s-ar putea să avem nevoie de ajutorul sângeroşilor Carlyle.

Acum se uita rugător spre Amelia.

– Ar fi o problemă pentru voi?

– Pentru mine nu, spuse Amelia cu grijă. Nu m-aş supăra dacă ai aduna câţiva luptători. Să le-o plătim Cavalerilor.

Ree strânse mâna Ameliei.

– Atunci, ne-am înţeles?

– Mda, spuse ea. În ceea ce mă priveşte pe mine. Dar… avem o altă treabă de terminat mai întâi. Poate.

– Nicio grabă, spuse Ree. Ne vom aduna forţele. Vom căpăta experienţă.

– Ah, spuse Amelia. N-aţi vrea să căpătaţi experienţă luptând cu Cavalerii cei răi pe vreo altă planetă?

– Aşa aş vrea, într-adevăr.

Amelia îşi supse buzele.

– Ai putea folosi comunicarea ta nedetectabilă ca să le ceri să vină aici? Discret? Aş vrea să-i întâlnesc. Destul de urgent.

Ree încuviinţă, se întoarse cu spatele şi vorbi ca pentru sine

într-o limbă pe care Ben-Ami nu o cunoştea, apoi se întoarse iar cu faţa şi zâmbi cu degetele mari ridicate în sus.

– Stai puţin, spuse Ben-Ami, aplecându-se înainte. Consiliul se va supăra dacă repatriarzii, clanul Carlyle şi – Doamne-ajută – comuniştii ar fi implicaţi într-un atac asupra Cavalerilor.

– Ai ştiut despre asta, spuse Amelia. Am discutat problema.

– Nu în aşa fel încât să o iau în serios, spuse Ben-Ami. Şi nu într-un context în care… toate aceste forţe să fie implicate. Dacă ar afla Consiliul despre această discuţie, consecinţele ar fi severe.

Privi solemn pe toată lumea de la masă şi izbucni în râs.

– Deci să avem grijă să nu afle, spuse el.

Lamont se aşeză pe o bancă, cu picioarele întinse, lângă spaţioport, alături de Morag Higgins, aşteptându-i pe luptătorii repatriarzi să iasă din cabinele lor de schimb. Afară, pe câmp, transportoarele hipersonice ale companiei Blue Water Landings, precum şi celelalte vehicule parcate, păreau pitice în raport cu cele două nave ale Cavalerilor suspendate la câţiva metri deasupra pistei de aterizare. Una dintre aceste nave aparţinea clanului Carlyle. Alte nave – transportoare AO, lilieci DK – atârnau pe cer ca nişte zmee. În jurul spaţioportului, obişnuitelor vehicule auxiliare şi de urgenţă, vopsite ţipător în roşu şi galben, li se adăugaseră maşini grele militare şi tancuri, înţesate cu tunuri proiectoare de stringuri cosmice. Nimic nu putea ateriza sau decola fără aprobarea Consiliului şi tot traficul era dirijat spre acel loc. Guvernul eurydician deja făcea demersuri pentru a prelua controlul cerului. Chiar şi micile entoptere fuseseră aşezate la sol unul câte unul, pentru siguranţa oraşului care sărbătorea. Toţi cei care debarcau trebuiau să folosească navetele sau monoraiul. Acest gând îi produse lui Lamont o altă criză de agorafobie, dar ştiu cum să şi-o stăpânească. Singurul aranjament care fusese făcut cu Amelia, într-o conversaţie telefonică foarte mascată, era să se întâlnească la o cafenea de la marginea parcului central, în Jardin des Étoiles. Lamont bănuia că Amelia avea un plan în minte – poate să aducă la sol o altă navă Carlyle pe o traiectorie verticală deasupra parcului pentru a-i culege pe toţi.

Repatriarzii ieşiră pe furiş, îmbrăcaţi în costumele elaborate ale zilei. Lawrence Hammond, care părea să fie conducătorul celor câţiva eurydicieni şi a celor înviaţi recent, păşea în faţă,

nepăsător, în cizmele lui cu tocuri şi în costumul de piele albă cu franjuri presărat cu pietre lucitoare. Se uită în jos spre Lamont.

– Eşti gata?

– Da.

– Nu te duci să te schimbi? întrebă Higgins.

Lamont îşi cercetă trupul până la călcâie, apoi îl cercetă pe al ei.

– Nu.

– Ai să ieşi în evidenţă.

Lamont pufni în râs.

– Sunt deja o celebritate. Nu pot face nimic. Dar tu?

Asupra ei erau aţintite mai multe priviri decât asupra lui, fără să fie o surpriză. Formele ei metalice, deşi păreau doar vopsite, erau în contrast cu costumul negru de bumbac.

– Am o idee, spuse ea.

Se ridică şi îşi dezbrăcă tunica şi pantalonii şi îi aruncă în primul drexler.

În îmbrăcămintea ei de corp părea că era vopsită în argintiu din cap până în picioare.

– Gata, spuse ea. Sunt pregătită de petrecere.

Porniră pe coridor spre platforma monoraiului.

Capsulele în care se urcară erau goale, dar pe măsură ce trecură printre turnurile şi copacii Noului Început şi opriră la alte platforme, se umplură. Lamont se ţinea de o bară verticală, transpirând în costumul lui, respirând lent. Ţinea ochii închişi sau privea afară. Oraşul se schimbase în lipsa lui; după cum se aşteptase, tocmai cele mai masive şi mai vechi clădiri, cele construite din piatră şi beton, i se păreau noi şi ciudate. Structurile nanofacturate, cvasi-organice, ramificate ale turnurilor şi pasarelelor, care puteau, în principiu, să fie reconfigurate peste noapte sau demolate complet, îi erau familiare.

Li se promisese cea mai sălbatică petrecere din istoria planetei şi asta căpătaseră. Toate luminile erau aprinse, toate difuzoarele urlau, toate paharele erau pline, toate cuplurile erau îndrăgostite. Winter nu era sigur dacă el şi Lucinda făcea parte dintre ele. Ea îi povesti despre repatriarzii care se îndreptau spre ei, cu un fel de plan sau instrucţiuni din partea lui Armand de a lua o navă stelară şi, după un timp, plecă din parc să vorbească cu gaşca sosită şi să stabilească legături – după cât reuşea el să

vadă peste atâtea capete – cu un număr tot mai mare de indivizi DK, dacă se putea lua după costumele lor colorate şi cu croială ciudată.

Winter găsi o chitară în spatele cafenelei şi se aşeză împreună cu Calder pe balustrada terasei, cu picioarele atârnând, asudând, şi cântă tot ce-şi mai aminteau şi voia lumea să audă. La un moment dat, spre amurg, Winter privi jos şi o văzu pe Lucinda la masa de sub picioarele lui, vorbind cu Ree şi cu Ben-Ami, care nu plecase de acolo toată după-amiaza, lăsându-i pe ceilalţi să vină şi să plece şi strigând spre muzicieni părerea lui despre fiecare piesă în parte.

– O, scrântitule, îi spunea Lucinda lui Ben-Ami. Dintre toţi oamenii pe care i-ai fi putut alege să fie eroi romantici, l-ai găsit tocmai pe Brejnev.

Ben-Ami ridică din umeri.

– Licenţă artistică, draga mea.

– Şi voi, continuă ea, întorcându-se spre Ree, la fel de scrântiţi, aţi pus botul! Mi se face ruşine! Cu atâţia eroi istorici la îndemână. L-aţi fi putut alege pe Mao. Sau pe Guevara. Sau pe prinţul Charles, ososul. Sau chiar pe…

Întinse mâna spre chitara lui Calder.

– Ia dă-mi asta.

Se ridică, puse un picior pe scaun, cocoţă pe el chitara, o acordă, apoi ridică fruntea şi îl privi pe Winter în ochi, apoi cântă o melodie din crâşmele scoţiene de prin anii 2030. El fu surprins să o audă din nou, aproape ca în original. Ar fi putut fi despre Guevara sau, după cum spusese Lucinda, despre oricine altcineva. Nimeni nu-i spusese la cine făcea referire, nici pe vremea când o cânta şi el. Acum că se gândea la asta, întrebându-se despre cine vorbea vechiul cântec iacobin, îşi spuse că trebuia să renunţe să găsească vreun răspuns.

Sé mo laoch mo Ghile Mear
’Se mo Chaesar, Ghile Mear,
Suan ná séan ní bhfuaireas féin
Ó chuaigh i gcéin mo Ghile Mear.

De când dispăru bravul meu iubit
Numai durere şi tristeţe
nu ştim nimic, ne temem c-a murit
sau că e printre dealuri, în ocne grele.

Ultimul vers fusese altfel. Winter se încruntă, încercând să-şi reamintească. În ocnele grele de undeva. Un nume străin. Aproape că rima. Conversaţia din preajmă se opri şi se formă un cerc de tăcere. Lucinda avea voce bună şi mima bine tristeţea şi jalea.

Sé mo laoch mo Ghile Mear
'Se mo Chaesar, Ghile Mear,
Suan ná séan ní bhfuaireas féin
Ó chuaigh i gcéin mo Ghile Mear.

Cavalerul mândru şi galant al libertăţii,
un tânăr chipeş cu ochi blânzi.
O sabie de foc peste noapte,
va prăvăli dezastrul dinspre cer.

Winter se alătură următorului cor şi Lucinda îi zâmbi cald, dar se întoarse spre Ree când cântă restul, cu ochii aprinşi şi umezi.

Să bei în sănătatea lui şi să aduci laude
faimei sale şi numelui său cântat.
În fiecare casă să fie adorat
că el trece tiranii prin foc şi pară.

Sé mo laoch mo Ghile Mear
'Se mo Chaesar, Ghile Mear,
Suan ná séan ní bhfuaireas féin
Ó chuaigh i gcéin mo Ghile Mear.

– N-am ştiut că poate să cânte, spuse Calder.

Winter îi aruncă o privire, dar Calder deja se uita peste el.

– În spatele tău, spuse Calder. Un tip îmbrăcat ca Elvis din perioada amfetaminelor. Fii discret şi întoarce-te încet. Pare că se ciondăneşte cu Amelia.

Winter coborî de pe balustradă şi privi împrejur. La câţiva metri distanţă, Amelia stătea cu spatele la el şi era, într-adevăr, aproape nas în nas cu bărbatul în costum alb. Winter se aştepta să vadă un sărut de Glasgow în orice clipă. Lângă bărbat stătea altul mult mai înalt, cu un costum spaţial jerpelit şi cu părul şi barba încâlcite, un om pe care Winter îl recunoscu de la televizor

ca fiind Lamont. Părea pus pe ceartă şi se ţinea, parcă să se sprijine, de mâna unei femei care părea un robot de sex.

Winter se apropie, fiind urmat de Calder.

– Am crezut că sunteţi gata cu…, striga bărbatul în alb.

– … tâmpitule, chiar crezi că…

În acel moment, Lucinda trecu pe lângă el cu o fluturare de fuste şi se aruncă spre femeia-robot, îmbrăţişând-o şi întorcând-o pe călcâie. Cearta se opri brusc şi Lamont făcu un pas înainte şi îi prinse pe cei doi de umeri. Winter veni lângă Amelia, care îi aruncă o privire ce spunea *era şi timpul.* Alţii, repatriarzi, membri Carlyle şi DK, începură să se adune în jurul certăreţilor, să asculte, gata să-i sprijine.

– Care e problema? întrebă Winter.

– Tâmpiţii ăştia, spuse Amelia, credeau că noi avem o navă cu care să-i ducem. Eu am crezut că nenorocitul de general Jacques trebuia să aibă grijă de asta.

– Ce dracu' poate el să facă? spuse bărbatul.

Winter îi privi chipul şi îl recunoscu după o clipă ca fiind Lawrence Hammond, militantul repatriard pe care-l văzuse pentru ultima oară în Polarity, cu câteva luni subiective sau câteva secole obiective în urmă.

– Hei, tu eşti…, spuse Hammond.

– Da, da, spuse Winter. Mă bucur să te revăd. Ce spuneai?

– Armand e blocat cu Consiliul fugarilor şi cu Cavalerii, spuse Hammond. Şi ar trebui să vezi spaţioportul, e blindat tot. Fără îndoială, şi oraşul şi bazele de apărare spaţială. Nu se mişcă nimic pe cer fără să fie doborât. Singura şansă e să aducem o navă Carlyle iute, aşa am crezut că e planul…

– Da, ca să fie doborâtă? mârâi Amelia. Nu prea cred, băiete.

Calder îşi vârî capul şi privi chipurile din cercul tensionat care tot creştea.

– Adică toată cearta e despre ce trebuia să aducă fiecare la petrecere? Ce-a spus el, ce-a spus ea? Koresh pe băţ, copii. E patetic.

Toată lumea se încordă şi se întoarse spre noul inamic comun.

– Mersi pentru asta, spuse Winter. Dar nu ajungem nicăieri.

– Scuzaţi-mă, spuse femeia cu pielea argintie. Dar, ştiţi, noi avem o navă…

Toată lumea o privi mirată, iar Lamont zâmbi larg şi spuse:

– *Da!*

La început se văzu o lumină albastră peste tot, apoi din cer se

prăvăli un vânt mare, care făcu să se aplece copacii şi să se împrăştie pe stradă mesele şi scaunele. Winter se prinse de balustradă cu o mână şi de braţul Lucindei cu cealaltă. Ea îşi ţinea îndesată pe cap pălăria ca pe o armură nepotrivită. Vântul se opri la fel de brusc pe cât începuse şi toată lumea privi în sus să vadă ce cobora. Ţipete şi strigăte acoperiră muzica dată tare. Oamenii fugeau din parc în toate direcţiile. Winter îl auzi pe Calder spunând pe un ton amuzat şi satisfăcut:

– Mii de oameni fug ţipând…

Dar şi el, ca toată lumea, privea în sus cu gura deschisă. Priveliştea de deasupra era cu totul unică. Conul unui munte înalt de un kilometru atârna în aer, coborând lent până ce vârful lui metalic, relativ mic, atinse iarba la câteva sute de metri distanţă, fin ca un ac în echilibru pe o pajişte de vinii.

Winter ştia că nu era un lucru mai imposibil decât vederea celorlalte nave; că întrebarea care-i urla în creier, *ce susţine toată structura?* era greşită încă de la premise; dar tot nu putea să-şi creadă ochilor.

– Ei bine, spuse Lamont, chiar vreau să-i văd că sunt în stare să doboare aşa ceva.

– Nu mai zice asta, spuse Lucinda. Hai să-i urcăm pe toţi la bord.

Cu toţii porniră prin parc, în direcţie opusă celorlalţi şi urcară, unul câte unul, pe scara coborâtă din dreptul uşii, sub stânca enormă. Winter urcă printre ultimii. Se uită în jos de la capătul scării şi îl văzu pe Lamont şi femeia cu piele argintie încă la sol. Păreau să se certe; apoi Lamont ridică din umeri, clătină din cap şi făcu un pas în spate în timp ce ea porni să urce. La jumătatea distanţei, făcu o acrobaţie ca de maimuţă şi se prinse cu capul în jos de una dintre antene. Îi zâmbi mândră lui Winter.

– Întotdeauna am vrut să fac asta, strigă ea.

Simţi un ghiont în călcâi. Lamont se uita la el de jos în sus.

– Urcă, spuse Lamont. E nebună.

Remarca lui nu suna a critică.

Când Winter păşi prin uşă, simţi cum gravitaţia îşi schimbă sensul. Cineva îl prinse; se dădu peste cap şi se trezi pe o platformă de metal. Lamont apăru şi el, se răsuci şi se ridică. Uşa exterioară se închise. Privind în jos, adică spre cer, Winter vedea toate spaţiile disponibile în care se adăpostiseră printre maşinăriile navei oamenii în costume ciudate. Părea că o trupă întreagă de carnaval fusese înghesuită într-o celulă de

închisoare. Sunetul respiraţiei a o sută şi cincizeci de oameni era amestecat cu duduitul filtrelor de aer suprasolicitate.

– Înţeleg că toată lumea stă incomod, spuse o voce care se auzi de peste tot. Vă rog să aveţi răbdare. Călătoria nu va dura mult.

Cinci ore mai târziu, *Dragonul Hămesit* trăgea, nevăzut, din câte îi asigură Lamont, în centura de asteroizi a Sistemului Solar, iar un transportor interplanetar al clanului Carlyle andocă să-i ducă pe toţi pe Noul Polarity. Lamont rămase cu nava; când transportorul se desprinse, Winter văzu prin fereastră o siluetă argintie neverosimilă de pe coasta navei imposibile, făcând semne de adio.

CAPITOLUL 19
REPATRIARZI (RELUARE)

Se aflau cam la douăzeci de kilometri nord de Crianlarich când Calder spuse:

– Stop!

Winter observă privirea necăjită a Lucindei.

– De ce?

– Ăsta e locul, spuse Calder. De aici am ieşit noi de pe stradă.

– N-avem timp de admirat priveliştea, spuse Lucinda. Poate atunci când o să ne întoarcem.

– Nici măcar atunci, spuse Winter.

Cei doi râseră. Mlaştina peste care sania gravitaţională lungă, articulată, urma dârele slabe ce subliniau drumul era presărată cu carcase ruginite de maşini de război şi de vehicule de luptă. Pete galbene de licheni desenau blazoane pe feţele stâncilor printre care se furişau siluetele unor animale sau maşinării mici. Cerul afişa o varietate de culori interesante, niciuna aparţinând spectrului culorii albastru. Câmpul de luptă Rannoch era prea poluat ca să fie prădat, deşeurile lui erau prea radioactive pentru a fi reciclate. Răfuiala de aici se petrecuse între o forţă cu apărare relativ convenţională – drone supersonice, vehicule autonome blindate, tancuri Walker, nucleare tactice şi spray-uri cu nanoboţi – şi o forţă atacatoare care trecuse prin mai multe generaţii de îmbunătăţire tehnologică în zborul său de o oră peste Atlantic. Singurul lucru care împiedicase conflictul să devină unilateral fusese faptul că o mare parte din dispozitivele

de atac deveniseră atât de sofisticate mental, încât începuseră să se întrebe care era scopul acţiunii lor. Îndoielile lor existenţiale se sfârşiseră odată cu existenţa lor fizică în câteva milisecunde, lăsându-i pe apărători să adauge la dicţionar termenul de „problemă a armelor prea deştepte”. Cartierul general al forţelor atacatoare uitase probabil motivul conflictului înainte ca dispozitivele proto-conştiente să treacă de Azore.

Stând în cabina saniei gravitaţionale în acel loc – o experienţă pe care o mai avusese cu secole în urmă – Winter se simţea într-un mediu familiar de o siguranţă liniştitoare. Era ca şi cum s-ar fi aflat în cabina unui camion cu abţibilduri porno pe torpedo şi cu scrumiera la genunchi. Numai faptul că vedea în ecranul retrovizor celelalte cinci sănii similare îi distrugea această iluzie. Dacă îngusta ochii puţin, putea confunda săniile cu nişte camioane. Fiecare dintre cele şase sănii conţinea o maşină de căutare şi cel puţin treizeci de soldaţi. Forţa era echilibrată de un număr cam egal de arheologi marţiali din clanul Carlyle, veterani repatriarzi înviaţi şi dizidenţi DK sub comanda lui Ree, batalionul Brejnev.

Chiar şi aşa, pentru privitorul obişnuit ar fi părut o privelişte comună, o coloană comercială ce deservea populaţia insulei Skye. Datorită unei coincidenţe a curenţilor de aer şi a deciziei tactice pe care şi acum unii dintre locuitori o atribuiau Providenţei, insula scăpase din război relativ neafectată. Acest lucru nu era adevărat pentru majoritatea Scoţiei de Nord şi nici pentru restul acestui teritoriu. Castelul Clyde se dovedi a fi ceea ce declara prin numele său: o fortificaţie sumbră şi redundantă, umedă şi dărăpănată, cu canalizare proastă. Deşi era sediul oficial al clanului Carlyle, membrii lui fuseseră destul de isteţi ca să-l lase în seama Bătrânului Şef, după cum era el cunoscut (un utilizator obsesiv, aproape abuziv al tehnologiei de întinerire şi înviere) şi servitorilor lui mecanici. Capitala administrativă reală a imperiului Carlyle se afla în mult mai confortabila şi mai spaţioasa locaţie a Noului Polarity, alături de ruinele vechii colonii marţiene şi nu departe de Prima Poartă, a cărei descoperire conferise controlul familiei asupra reţelei.

Coloana grăbi ritmul pe panta dealului, alunecând spre Glencoe cu frunzişul lui verde ca să cotească spre nord-est după Ballachulish, peste ruinele topite ale Fortului William, de-a lungul lacurilor din Great Glen care (după spusele Lucindei) erau infestate cu pleziozauri; întoarseră spre vest din nou pe lângă

Cluanie şi cele Cinci Surori ale căror păduri dese de rododendroni erau (sau cel puţin aşa pretindea Lucinda) bântuite de hominizi preistorici – era cunoscut faptul că un experiment genetic militar nedocumentat produsese la un moment dat un atavism supărător în întreaga zonă –, ca să se oprească la Dornie. De pe malul lacului Duich, ciotul castelului Eilean Donan se vedea ca un molar cariat.

Winter şi Calder ieşiră să-şi dezmorţească picioarele, ca toţi ceilalţi care fuseseră destul de norocoşi să călătorească în cabine. Soldaţii trebuiau să rămână pe loc; se păstra tăcerea; Lucinda discuta cu Amelia, Ree cu ceilalţi comandanţi sub acoperişul unui cort improvizat în care se aduseseră provizii de împrospătare. Algele, rămase pe ţărm după reflux, umpleau aerul umed din pricina burniţei cu un iz metalic acrişor. Dincolo de gura îngustă a lacului Loch Long, terenul era pustiu, otrăvit de deşeurile aduse din deşertul de rugină din nord.

– Ce groapă de gunoi, spuse Calder, chiorându-se spre sat prin fumul ţigării.

Winter, sorbind din cea mai proastă cafea pe care o gustase în decenii din cana cea mai mică, fu nevoit să fie de acord. Dornie era o aşezare dubioasă, cu un statut precar şi frecvent contestat, trăind de pe o zi pe alta din comerţul care tranzita pe acolo. Transportul de mărfuri era o necesitate în acele locuri unde, din pricina prezenţei nanoboţilor duşmănoşi, era primejdios să se pornească vreun drexler. Un copil aruncă o piatră; un altul îşi oferi, dacă Winter înţelegea ceva din engleza stricată, serviciile sexuale dubioase; o adolescentă slăbănoagă le oferi, chiar şi mai penibil, protecţie pentru restul călătoriei, indicând timidă o armă care părea să fi fost reparată după ce se defectase în acţiune, provocând moartea ultimului ei utilizator.

– Ştii, spuse Winter după ce o goni şi luă o ţigară de la Calder – pentru el, un viciu minor şi ocazional, nu ca pentru partenerul lui, o obsesie continuă – încep să am îndoieli asupra întregii acţiuni.

– Nu mai spune, râse Calder. Ce motiv ai avea? Ai renunţat la presupunerea fragilă că maşinile de război s-au apucat de nebune să stocheze memoria victimelor lor? Că toate fişierele acelea, dacă au existat vreodată, sunt pe undeva părăsite? Că învierea în masă este fezabilă, ca să nu mai vorbim de fericirea subiecţilor într-un univers profund diferit şi discutabil în raport cu acela din care au fost eliminaţi prematur?

– Ia mai termină, spuse Winter.

Calder îl surprinsese odată când descărcase megabiţi de polemici raţionaliste din secolul nouăsprezece şi le memorase cu mai puţină discriminare decât oferea harddisk-ului palmtop-ului său. Simţise atunci nevoia să scape de urmele de budism tibetan la modă în timpul tinereţii părinţilor şi al copilăriei lui şi de cele ale experienţei scurte cu baptismul penticostal din adolescenţă. Ca ateu, Winter descoperise că toate aceste preocupări erau fără rost şi uşor lipsite de gust. Sentimentul acesta se transformase într-o adevărată furie după moartea şi învierea lui. Acum, toate obiecţiile lui Calder îi păreau plauzibile şi asta nu numai că-l irita pe Winter, dar, într-un mod pervers, îi întărea hotărârea. Aruncă mucul ţigării şi îl zdrobi sub talpă.

– O să-i aducem pe toţi înapoi, spuse el.

– Adevărul e, recunoscu Calder, că şi eu sunt puţin nervos.

Lucinda trecu de-a lungul coloanei, spre spate, trimiţându-i pe toţi în cabine.

– E vremea să plecăm, spuse ea.

De îndată ce uşile cabinei se închiseră, porni motorul. Sania se ridică la un metru deasupra solului. Trecu pe autopilot şi selectă câteva comenzi de pe consolă. Când vehiculul porni, deschise uşa din spatele cabinei. În remorcă, ovoidul maşinii de căutare lucea ca un glonţ.

– Toată lumea înăuntru, spuse ea. După dumneavoastră, domnilor.

– Nu v-ar fi părut dubios să rămână cabina goală?

Ea arătă spre ecranele de pe parbriz şi geamurile laterale.

– Am înregistrări care rulează pe ferestre.

Îşi croiră drum între şenilele maşinilor de căutare şi pereţi până în spatele remorcii lungi de douăzeci de metri. Uşa din spate a maşinii de căutare se deschise şi ei urcară. Soldaţii, acum echipaţi în armuri şi cu căştile puse, încorsetaţi în centurile de siguranţă, stăteau înşiraţi faţă în faţă ca nişte roboţi. În acest vehicul se aflau numai arheologi marţiali; repatriarzii şi brejneviştii erau împrăştiaţi în celelalte cinci, în echipe combinate. Lucinda îi conduse spre partea din faţă, spre locurile din dreptul consolei. Cei doi bărbaţi se aşezară de-o parte şi de alta a ei ca şi în cabină. Ecranul din faţă arăta aceeaşi imagine ca şi cel din cabină, dar mai largă şi cu mai multe detalii şi interpretări. În acel moment, vehiculul traversa lacul pe la Camas Longart, unde fusese un pod. Coti spre vest de-a lungul ţărmului

nordic al lacului Alsh, între marea cenuşie care se zărea din când în când la stânga şi coastele pătate cu ocru ale munţilor înalţi de sute de metri, cu vârfurile golaşe pierdute în norii de joasă altitudine.

– Bine, băieţi, spuse Lucinda. E vremea să faceţi câte o copie înainte să înceapă lupta.

Le puse două căşti cu curele pe cap şi le acoperi ochii. Beznă. Simţiră un gâdilat în spatele nasului, o scânteie în spatele ochilor, apoi se făcu din nou lumină şi ea aşeză căştile înapoi în nişele lor. Verifică fişierele pe consola unde fuseseră stocate.

– E gata.

Winter îşi dorea să fi fost mai bine pregătiţi: să fi avut vreun gând încurajator în minte care să ajungă la copie înainte să intre în acţiune. Copiile acestea nu erau de siguranţă – cu toţii, în afară de grupul DK, îşi făcuseră câte una cu o seară în urmă, în serverele securizate din tainiţele castelului vechi. Copiile acestea urmau să intre în realitatea virtuală în artefactul ţintă, în cheag, dacă vreun asemenea mediu putea fi detectat de maşina de căutare.

– Ai mai făcut vreodată asta? întrebă Winter.

Ea îi aruncă o privire.

– Sigur că nu. De aceea există robii.

După câţiva kilometri, lăsară dealurile în urmă şi se apropiară de mare. Chiar în faţă, gura râului Balmacara însângera ţărmul.

– Asta e, spuse Lucinda.

Dezactivă pilotul automat şi trase tare dreapta, ieşind de pe drum şi înaintând spre alt traseu, şi mai puţin vizibil, de lângă cursul apei, după care înaintară la viteză maximă pe Balmacara în sus, spre deşertul de rugină de pe Duirinish.

Cheagul de la Cam Tollaidh, Tully Carn cum îl numeau Cavalerii, era o masă complicată, neagră, răspândită pe un kilometru pătrat de deal ca o scurgere de lavă care luase o formă aproape organică, coralină, în momentul solidificării. Era aşezată spre mare, în dreptul insulei Skye şi al celorlalte insuliţe. Domina – prin praful de oxid de fier pe care-l atrăgea sau îl genera în mod inexplicabil – şi devasta promontoriul odată renumit pentru privelişte dintre Loch Carron şi Loch Alsh. Fiind la origine un nod nesemnificativ al sistemului de comunicare globală – un releu automat de telefonie sau de microunde – ganglionul circuitului din Tully Carn îşi începuse metastaza spre forma sa prezentă la

câteva momente după ce prima inteligenţă artificială militară americană ce-şi căpătase independenţa îşi croise drum prin scuturile sistemului de operare şi dăduse buzna prin Internet.

Faptul că sechestrase copiile de siguranţă ale unora dintre cei care au murit pe fronturile definite de coasta atlantică a Scoţiei era o tradiţie întemeiată de rapoarte şi zvonuri doar ceva mai credibile decât poveştile cu fantome: ciudate figuri antice ce apăreau pe ecranele de televizor aflate la mai puţin de treizeci de kilometri de sursă (asemenea apariţii nu au fost niciodată înregistrate şi au fost relatate abia după multă vreme); mesaje ciudate în email de la strămoşi îndepărtaţi (invariabil şterse din greşeală); demoni de praf cu forme umane zărite în deşertul roşcat în zile fără vânt (niciodată fotografiaţi); şi, poate cele mai controversate, câteva transmisii rare, necriptate, care s-au scurs din complexul militar american în primele ore de la transcendenţa sa, indicând că o asemenea incorporare de minţi umane, din toate părţile implicate în conflict, fusese un obiectiv la care se făcea referire sub numele de „misiunea” şi despre care se pretindea că ar fi avut succes. Descoperirea prin Derivă de către clanul Carlyle şi alţii a unor asemenea entităţi neregenerate precum Isaac Shlaim era o dovadă solidă a faptului că unele minţi fuseseră într-adevăr încărcate involuntar în Singularitate; dar cam asta era tot; numai atât aveau; iar noţiunea de inversare a procesului sau chiar numai investigarea lui serioasă nici nu-i trecuse prin minte Lucindei şi nici altcuiva din minoritatea eurydiciană care aspira la repatriere.

Cea mai importantă caracteristică a cheagului din Tully Carn, din câte o interesa pe Lucinda în momentul acela, era slaba sa apărare. Cavalerii aveau un mic laborator la o sută de metri mai la vale de partea vestică a artefactului. În cele mai multe zile, schimbul consta dintr-o duzină de oameni, trimişi prin rotaţie din staţia de cercetări din apropiere de pe insula relativ necontaminată din golful Erbusaig, la trei sau patru kilometri spre vest. Personalul staţiei de cercetări varia, dar rareori depăşea cincizeci de persoane, dintre care poate doar un sfert ar fi fost pregătite de luptă.

Chiar şi aşa, alarma ar fi pornit din clipa în care coloana s-ar fi arătat pe drumul principal; în două minute în care ar fi ajuns la cheag, cei câţiva paznici de gardă şi-ar fi alertat colegii şi ar fi activat apărarea. Tactica principală a Lucindei era să pătrundă bine în structură cât mai repede, practic punând stăpânire pe ea

şi folosind scutul post-uman împotriva măsurilor agresive ale paznicilor. Ştia că ar fi fost iute copleşită de Cavaleri dacă ar fi atacat-o în câmp deschis. O avantaja grija lor pentru integritatea cheagului şi elementul surpriză.

Sania gravitaţională din frunte sări peste o movilă din mlaştină şi intră în raza vizuală a artefactului şi a unui baraj concentrat de proiectile cu plasmă.

Ecranul, care afişa informaţii mai ales de la senzorii externi ai saniei, se albi complet, apoi se stinse. Winter şi Calder ţipară, o distragere de care nu avea nevoie în timp ce ea însăşi ţipa, dar cu un mesaj ceva mai constructiv.

– Răspândiţi-vă! Răspândiţi-vă! spuse ea celorlalte echipe.

Se auzi un bufnet, generatorul antigravitaţional se opri şi sania plonjă în pământ cu şaizeci de kilometri la oră. Interiorul se umplu pe loc cu spumă antişoc; puteai vedea printre bule, se spărgeau sub răsuflare, dar orice mişcare violentă era absorbită ca de un burete. Lucinda umblă la comenzile maşinii de căutare. Ecranul se umplu cu imagini în flăcări, provocând şi mai multe ţipete. Calder încercă să se zbată, să-şi arunce braţele dinaintea feţei şi – fiind împiedicat de spumă – intră în panică. Îi putea auzi răsuflarea întretăiată în spatele ţipătului. Porni motorul şi maşina de căutare îşi înfipse şenilele în podeaua transportorului, ieşind din epava cuprinsă de flăcări a saniei, strivind rămăşiţele cabinei. Imaginea se limpezi. Tully Carn zăcea ca ciotul cu rădăcini al unui copac uriaş vitrificat la două sute de metri în faţă. Între ei şi clădire se aflau trei amplasamente camuflate din care tunurile cu plasmă trăgeau la foc automat. Focul nu mai era îndreptat asupra lor – Cavalerii ştiau că acţiunea ar fi fost inutilă împotriva unei maşini de căutare – ci spre celelalte sănii care coborau dealul. Una dintre sănii se răsturnă pe spate. Maşina de căutare dinăuntru devenise neajutorată, incapabilă să se redreseze. Celelalte sănii ardeau ca şi a ei şi din ele ieşeau maşinile de căutare. Lucinda se concentră asupra înaintării. O maşină de căutare nu avea arme la exterior. Relativa ei invulnerabilitate – la orice armă în afară de proiectorul de stringuri eurydician – era avantajul care echilibra situaţia. La fel şi trupele de la bordul ei.

Era pe cale să ordone desfăşurarea când maşina trecu peste o mină. Botul i se ridică. Văzu norii. Pentru o vreme, maşina de căutare continuă să înainteze, forţată de şenilele din spate pe care se balansa asemenea unui copil pe o bicicletă cu care făcea

cascadorii pe o roată.

O a doua explozie îi aruncă pe spate.

Lucinda, ca toată lumea din vehicul, rămase o clipă atârnată cu picioarele în sus. Apoi scaunele se răsuciră, consola şi ecranul urmară aceeaşi mişcare şi îşi reveniră la poziţia normală.

– Se pare că am fost aşteptaţi, spuse ea pe circuitul general. Fiecare să preia iniţiativa. Misiunea rămâne neschimbată.

– Nu pot să respir! gâfâi Calder.

Pieptul i se mişca atât de repede încât spuma anti-şoc i se opunea.

– Încearcă să respiri normal, spus ea.

El o privi fără să înţeleagă, cu ochi de animal prins în capcană. Ea dădu drumul solventului pentru a dizolva spuma. Cabina se umplu cu şuieratul bulelor care se spărgeau. Calder ţipă din nou, tuşind din pricina spray-ului acru.

– Potoleşte-l, îi spuse Lucinda lui Winter. Ia-o-ncet.

Îşi îndreptă atenţia spre numele soldaţilor de pe ecranul din faţa ei. Toţi cei treizeci erau în regulă. Puteau ieşi dintr-o maşină de căutare răsturnată în jumătate de minut. Era exerciţiul standard.

– Bine, toată lumea adunarea în spate! spuse ea şi lovi piedica uşii.

Aceasta se deschise puţin şi se opri. Verificând pe retrovizor, îşi dădu seama că partea din spate a maşinii se sprijinea pe un bolovan.

– Scuze, contramandaţi, spuse ea.

Luptătorii deja se ridicaseră în picioare şi îşi găseau echilibrul pe tavanul răsturnat.

– Aveţi răbdare o clipă.

Maşina numărul doi era aproape, în spatele lor. O chemă să-i împingă. Botul ei îi înghionti în coastă, îi îndepărtă de stâncă, apoi bătu în retragere, îşi schimbă cursul şi trecu pe lângă ei. O secundă sau două mai târziu, trecea scrâşnind peste unul dintre amplasamente, strivind pe toată lumea dinăuntru. Lucinda deschise uşa.

– Haideţi!

Luptătorii fugiră unul câte unul, rostogolindu-se pe pământul răscolit şi ruginit, trăgând cu armele lor cu plasmă. Lucinda trânti din nou uşa şi studie monitorul. Restul micului câmp de luptă era confuz, ca întotdeauna – duşmanul, la fel de bine protejat în armură, se ivea ici-colo şi trăgea. Buncărul laboratorului era, fără

îndoială, la fel de impenetrabil ca o maşină de căutare şi de acolo venea un tir intens. Lucinda era mulţumită să vadă că nu se trăgea asupra maşinii şi soldaţilor care ajunseseră între buncăr şi artefact. Pe de altă parte, cu siguranţă apărătorii solicitaseră sprijin aerian. Încă o maşină de căutare venea din spate. Îi transmise să o ia şi pe ea, înşfăcă iute consola, deschise uşa şi îi conduse afară pe Winter şi pe Calder. Uşa celuilalt vehicul se deschise la câţiva metri distanţă. Făcură un salt, cu capul în jos pe sub ţiuitul proiectilelor.

Singura persoană din maşină era şoferul, un membru al clanului Carlyle. Toţi soldaţii fuseseră aliniaţi. Lucinda îi îmbrânci pe muzicieni spre două locuri goale, iar ea alergă spre partea din faţă, aşezându-se lângă şofer.

– Bine, spuse ea. Fă-mi legătura cu echipa care are tunul şmecher.

O clipă mai târziu, buncărul laboratorului era străpuns, scutul de diamant se sfărâmă de parcă ar fi fost de cărbune. Dincolo de el se vedea o gaură în nori, dezvăluind o geană de albastru.

– Drace, făcu şoferul care nu mai văzuse o asemenea putere de foc până atunci.

– Du-te în direcţia aceea, spuse Lucinda, arătând spre cel mai apropiat tentacul al cheagului care se afla în calea lor la vreo cincizeci de metri distanţă.

– Nu e nicio intrare, spuse şoferul.

– Atunci fă una!

– Nu e nevoie să ţipi, mormăi el.

Vehiculul înainta cu viteză mică. Douăzeci de metri, zece. Lucinda scană orizontul prin senzori şi văzu punctele de pe cer, printre nori, care se măreau şi pe care le aştepta. Cinci. Cablul cel gros al extensiei cheagului arăta ca un zid de sticlă neagră şi tot ca sticla se sparse. Maşina de căutare intră cu scrâşnet şi coti la dreapta, deplasându-se pe tubul care se lărgea. Toate legăturile cu celelalte maşini se stinseră. Pereţii, cu nervuri ca ale unor vase de sânge, luceau. Lucinda le cercetă cu ochiul liber şi cu instrumentele maşinii, încercând să le interpreteze printr-o metodă pe care refuza să o numească intuitivă, sperând că acest artefact post-uman primordial să urmeze vreun model pe care-l mai văzuse la alte artefacte jefuite în anii ei de arheologie marţială.

– Acolo, spuse ea, arătând spre o confluenţă de neregularităţi. Accesează de acolo.

O sondă flexibilă ieşi din botul maşinii, înţepând peretele. Date de neînţeles în forme geometrice abstracte trecură peste ecran.

– Mediu în unsprezece dimensiuni, spuse Lucinda, apoi privi peste umăr spre Winter şi Calder. Nu sunteţi de ajutor aici, băieţi.

Winter râse sec. Calder ţinea ochii închişi şi respira încet.

– Să intrăm mai tare în nod, spuse Lucinda.

– Vreo două sute de metri, spuse şoferul. Două minute.

Ea încuviinţă şi plecă spre partea din spate a vehiculului. Calder deschise ochii.

– Îmi pare rău că am intrat în panică, spuse el. Claustrofobia, poate astmul.

– Ar fi trebuit să anunţi. Acum eşti bine?

El privi împrejur şi se feri să privească ecranul din faţă pe care se vedea tunelul de sticlă neagră.

– Mă descurc.

– Bine, spuse ea şi arătă consola din mâna ei. Curând vom găsi un nod în care să descărcăm asta, după care vă scoatem de aici.

Lucinda zâmbi într-un fel pe care-l spera liniştitor.

– Pe voi şi pe oricine altcineva care mai poate fi salvat.

– Nu va cere timp? întrebă Winter.

– Pentru cópii, da, răspunse ea. Ore, zile. Pentru noi, câteva secunde, poate.

Chipul lui Calder afişă din nou agitaţie.

– Nu vreau să intru, spuse el.

– Ce? Nu intri tu, doar o copie a ta.

– O copie care crede că sunt eu.

– Sigur. Ai să-ţi poţi încărca amintirile mai târziu. Sau nu, cum preferi.

El clătină din cap cu încăpăţânare.

– Nu vreau s-o fac.

– Dar…, începu ea.

– Lasă, spuse Winter şi apucă genunchiul lui Calder. Amice, e în regulă. E în regulă.

Lucinda se întoarse la pupitrul de comandă. Vehiculul tocmai ieşea din extensie şi pătrundea în nod, al cărui spaţiu interior era prea larg şi prea înalt să fie cuprins de lumini. Sticla neagră a podelei era netedă şi lipsită de praf. Din loc în loc, grămezi de instrumente demonstrau că cercetările Cavalerilor se extinseseră

mai mult decât obişnuiau. Forme cristaline complexe atârnau ca nişte stalactite până la câţiva metri de podea. Lucinda citi simbolurile şi ghidă şoferul cu grijă peste podeaua vastă, pe un curs care îi duse de-a lungul curbei unui perete până la o altă umflătură a unui nod şi la o altă extensie. O stivă de aparate dintr-o cercetare anterioară zăcea la câţiva metri de locul unde Lucinda ceru şoferului să se oprească. Poate că intuiţia ei fusese bună.

Din nou, sonda înţepă o legătură. De această dată, imaginea arătă un peisaj similar celui prin care călătoriseră, dar curios de gol. Îi aminti Lucindei de dealurile din jurul relicvei de pe Eurydice.

– Da! strigă ea.

Era o realitate virtuală adaptată pentru oameni. Era gata să conecteze consola, când văzu cu coada ochiului o mişcare şi şoferul ţipă. Ridică privirea şi dădu peste cinci Cavaleri ţintind cu un proiector de stringuri cosmice spre maşina de căutare. După ei, un alt om, înarmat cu un Webster, ieşi din extensia tubulară, ocoli echipa de tunari şi se opri dinaintea Lucindei.

– Ieşi la vedere, Carlyle, spuse Isaac Shlaim. Şi adu şi consola cu tine.

– De unde dracu' ai făcut rost de tunul ăsta? întrebă Lucinda.

În cameră, aerul mirosea de parcă nu mai fusese respirat de o mie de ani. Fluxurile de date aruncau umbre lungi peste sticlă.

Shlaim zâmbi.

– Aş fi vrut să spun că l-am capturat de la piraţii voştri, spuse el, dar adevărul este chiar mai trist pentru voi – l-am căpătat cu autorizaţia Consiliului. Mi-au permis să vin aici de îndată ce tu ai recunoscut, la petrecerea aceea, că ai făcut un târg cu repatriarzii. Am venit aici cu săptămâni în urmă, de îndată ce a existat o navă a Cavalerilor disponibilă, la scurt timp după sosirea lor pe Eurydice. Am auzit acum că am ratat o altă cascadorie cataclismică de-a ta, dar bine că s-a terminat cu bine.

– Nu s-a terminat, spuse ea.

– Ai dreptate, spuse Shlaim. De fapt, ne ferim să folosim tunul aici şi afară… e un fel de armistiţiu. Dar, dacă e nevoie, vom risca o luptă distructivă de ambele părţi, numai să nu intraţi în spaţiul de date ale cheagului. Există, însă, şi o alternativă mai civilizată. Înţeleg că ai la bord cele două genii muzicale. Invită-i afară.

– Au cópii de siguranţă, spuse Lucinda, privind spre Websterul din mâna lui Shlaim.

El îi aruncă o privire nerăbdătoare.

– N-aş strica un glonţ pe niciunul dintre ei.

Lucinda se întoarse la maşină şi îi chemă afară pe Winter şi pe Calder.

– Bine, spuse Shlaim când toţi trei i se înfăţişară. Uite cum facem. Eu şi colegii mei Cavaleri am căutat, după cum ai remarcat, în acelaşi loc ca voi. Asta pentru că urmărim acelaşi lucru. Am obţinut – din nou cu autorizarea Consiliului – copiile lui Winter şi Calder de la Secera Neagră. Le-am folosit ca să căutăm înregistrările celor două femei de care cei doi domni sunt atât de obsedaţi. Le-am găsit.

– Le-aţi găsit pe *Irene şi Ariene?* întrebă Winter neîncrezător.

– Da.

– Acum îmi spui că au existat cu adevărat? rânji Calder.

– Se pare că da, spuse Shlaim. Discrepanţele dintre biografiile voastre şi amintirile fanilor voştri s-au bazat pe erorile din cealaltă parte a ecuaţiei, ca să spunem aşa. Voi, casele de discuri şi alţii care nu mai contează acum, aţi furnizat date false despre viaţa voastră şi a celor dragi, din motive care păreau întemeiate la acea vreme. Deci, domnilor, a existat o Irene, a existat o Ariene, şi ele chiar vă aşteptau la Fort William.

– Care a fost lovit de o nucleară, spuse Winter, ca şi cum n-ar fi crezut o iotă din ce spunea Shlaim.

– Ceva mai târziu în timpul războiului, sublinie Shlaim. Poate după zeci de ani, în acelaşi conflict în care au fost recuperate trupurile voastre. Erau acolo, fuseseră prinse în Singularitate, şi le avem aici.

Duse mâna liberă la buzunarul de la haină şi scoase un card.

– Le puteţi încărca direct în consolă, le puteţi lua acasă şi învia. Puteţi verifica; şi, oricum, nu am niciun motiv să vă mint. Cavalerii vor garanta pentru asta.

– Şi ce vrei în schimb? întrebă Lucinda.

– Să plecaţi, spuse Shlaim. Să plecaţi şi să nu vă mai întoarceţi. Spuneţi repatriarzilor că misiunea a eşuat. Că nu s-a recuperat nimic. Irene şi Ariene pot fi înviate oriunde, departe de Eurydice dacă doriţi. Chiar şi pe Pământ, dacă preferaţi să staţi aici. Voi puteţi să reveniţi acasă, cum vreţi.

– Nu e tot ce ne-am dorit, spuse Winter. Îi vrem pe toţi.

– Haideţi, domnilor, spuse Shlaim. Este o nebunie complet

impracticabilă, după cum ştiţi. Chiar şi recuperarea conştiinţelor înregistrate în cheag este imposibilă, ca să nu mai vorbim de cele de pe tot Pământul şi din alte părţi. Nu sunteţi datori cu nimic repatriarzilor. Ei nu au făcut decât să întârzie şi să împiedice proiectul care până la urmă v-a adus, pe voi şi pe mulţi alţii, pe Eurydice.

Arătă cardul din mână.

– În orice caz, asta e tot ce veţi căpăta. Cavalerii nu vor permite alte asalturi asupra cheagului, şi nici autorităţile de pe Eurydice. Clanul Carlyle e terminat. Luaţi ce puteţi şi uitaţi restul.

Lucinda privi spre Winter şi Calder.

– Voi hotărâţi, băieţi, spuse ea.

Cei doi se uitară unul la altul. Calder îşi umezi buzele.

– Tu ai fost un repatriard, spuse el.

– Asta sau nimic, spuse Shlaim.

Winter privi în pământ, apoi spre card. Nu părea să vrea să privească în ochii nimănui.

– Bine, spuse el. Acceptăm.

Shlaim zâmbi şi dădu din cap spre Lucinda.

– Consola.

Atinse cardul de consolă.

– Gata, spuse el. Winter şi Calder, Irene şi Ariene, gata de petrecere.

Îi înmână Lucindei cardul.

– Ca să ştiţi că le aveţi în mână, spuse el.

– Acum plecaţi, spuse unul dintre Cavaleri.

Cei trei bătură în retragere şi urcară în maşina de căutare. Shlaim îi urmări, sub acoperirea Websterului. Rămase în afara uşii în timp ce muzicienii se aşezau pe locurile lor.

Lucinda merse în partea din faţă şi introduse consola în computerul care era încă legat prin sondă la mediul virtual.

– Ce! strigă Shlaim. Opreşte…

Lucinda se întoarse spre el.

– Îi recuperăm pe toţi, spuse ea.

Shlaim păşi înăuntru şi se apropie cu paşi iuţi.

– Pe naiba, spuse el. Mă aşteptam să faci o nebunie din asta.

Arătă spre locul unde sonda străpungea peretele.

– Sunt deja acolo şi aştept.

CAPITOLUL 20

NICIO MOARTE ÎN CERURI

Erau cam la douăzeci de kilometri nord de Crianlarich când Calder strigă:

– Ce dracu'…?

Winter prinse volanul la timp. Maşina se îndepărtă de malul abrupt care dădea spre lacul din stânga, evită din scurt un camion de pe sensul opus şi continuă să urce A82 spre alte dealuri mai înalte.

– Ne-a lăsat rahatul ăsta de GPS, spuse el. Şi pilotul automat. Drace, eu chiar conduc *manual* şi sunt *beat.*

Calder ridică sticla de whisky din mână şi închise un ochi, verificând nivelul.

– Am băut amândoi abia o treime, spuse el înţelept. Nu eşti chiar aşa de beat.

– Numai pentru că iarba fumată acoperă efectele. Rahat, ar trebui să ieşim de pe drum şi să chemăm depanatorii.

– Nici telefoanele nu mai merg, spuse Calder.

Winter avu brusc o presimţire că se întâmplase ceva foarte grav.

– Ia încearcă radioul, spuse el.

Calder schimbă pe radio. Ultimul lor album, cel al cărui contract tocmai îl sărbătoreau, făcu loc unui fâsâit.

– La naiba, prinde un post.

– Încerc, omule, încerc.

Calder atinse butonul de căutare.

Se aflau deja aproape de vârful dealului din Rannoch Moor. Winter păstra o viteză mai mică de şaizeci de kilometri la oră. Făcea eforturi conştiente să se concentreze, să elimine efectele alcoolului şi ale drogului. Radioul scotea sunete de unghii zgâriind o tablă, tot căutând un post. Cu cât simţea Winter că devine mai lucid, cu atât mai neliniştit era. Nu numai din pricina şofatului primejdios şi ilegal, era ceva mai profund. Luă curba atent cu Volvo-ul lui şi aproape ieşi de pe şosea când văzu camionul cu remorcă răsturnat la câţiva metri distanţă, cu o maşină izbită în coastă.

– Cristoase, trebuie să ne oprim şi să-i ajutăm…

Încetini, căutând un loc protejat unde să oprească.

La o jumătate de kilometru în faţă, văzu o altă maşină accidentată.

– Nu numai noi am păţit-o…

– Stai, spuse Calder, dând mai tare aparatul. Am prins ceva.

Postul, chiar şi la volum maxim, era slab, o voce cu accent vestic se chinuia să se facă auzită.

– … rapoarte venite de… aproape de necrezut… New York şi Washington… Cheyenne… platforme de lansare… Dumnezeule, oameni buni, rugaţi-vă… nu e o glumă, nu e… devastare completă… victime… Los Angeles… milioane… rugaţi-vă pentru…

Postul se înecă în foşnete. Winter duse maşina într-o parcare de refugiu lungă şi opri. Se aplecă şi închise radioul. Groaza cu care înţelesese tot ce se petrecuse şi ce avea să se petreacă de acum încolo îi întuneca privirea. Apoi, ceva i se limpezi în minte şi în ochi.

– Nu se poate, spuse Calder. Haide, omule. Nu te uita aşa la mine.

– Nu de asta mă uit, spuse Winter.

– Ce? De ce?

– Nu mă uit la tine aşa pentru că a început războiul, spuse el. Mă uit la tine să văd dacă *ştii unde suntem.*

Calder se uită împrejur.

– Suntem pe Rannoch, spuse el nerăbdător. Acolo unde am murit.

Îşi auzi propriile cuvinte. Gura i se căscă.

– Acum tu eşti cel care se uită ciudat la mine.

– Îmi amintesc.

– Da, spuse Winter apăsat. Ne amintim. Care e ultimul lucru pe care-l mai ţii minte?

– Tocmai am traversat un pod – nu, am sărit şi nu era niciun pod, ca şi cum am fi fost pe un vehicul pe pernă de aer – din locul acela cu castel şi cu trădători.

– Dornie.

– Dornie, da, ăsta e. Drace, da, şi era acolo o chestie nepământească, de parcă am fi fost în viitor, numai că – nu, eram pe cale să intrăm în…

– Cheagul din Tully Carn, spuse Winter. Acolo suntem acum.

– Nu, nici măcar nu suntem pe-aproape, spuse Calder, lovindu-se cu podul palmei peste frunte. E ca un *vis de* dinaintea trezirii.

– Înţeleg ce vrei să spui, făcu Winter. Toată chestia cu viitorul pare ireală, dar…

Calder îşi aprinse o ţigară cu mâinile tremurând.

– Nu crezi, spuse el, că nu am murit, că avem amândoi un fel de, nu ştiu, de experienţă de dinaintea morţii şi că avem o falsă memorie? Despre o altă viaţă, despre…

– Despre spaţiu, despre Marte şi despre un oraş din constelaţia Săgetătorului? Despre Lucinda? Gwyneth Voigt? Amelia Orr? Şi despre castelul din Clyde, despre drumul din dimineaţa asta printr-un străvechi câmp de luptă cu maşini dincolo de orice…

– O, drace, OK.

Calder scutură din cap, ca şi cum ar fi vrut să regleze ceva.

– De ce se întâmplă asta?

– Cred, spuse Winter, că ne aflăm într-un fel de realitate virtuală şi încercăm să le recuperăm pe Irene şi pe Ariene şi din pricina asta ni se pare totul real.

Se uită în spate spre camionul răsturnat care acum ardea.

– Ceea ce şi este. Hai să ne întoarcem pe drum.

– Pare destul de primejdios.

– Nu cred că o să murim, spuse Winter. Acum să ajungem la Fort William înainte să ne ajungă din urmă forţele americane.

Conduse primejdios dar nu păţiră nimic. Trecură pe lângă accidente, pe lângă coloane de blindate care şerpuiau pe drumul spre Glencoe şi prin străzile pustii din Ballachulish şi pe cele pe jumătate pustii, pe jumătate turbate ale Fortului William. Călătoria dură mai puţin de o oră. Găsiră hotelul de pe High Street şi intrară în bar. Toată lumea stătea la mese, cu privirile aţintite la ecranele mici sau la proiectorul cel mare de pe perete, plângând la telefon, bând alcool rafinat, fumând sau muşcându-şi pumnii. Două femei, care stăteau împreună la o masă, ţinându-se de mâini, îşi luară ochii de la ecran şi priviră spre uşă.

Irene, cu părul ei lung, blond, şi cu ochii albaştri, aşezată pe haina ei de blană; şi Ariene, micuţă, brunetă, nu mai înaltă decât Calder când acesta se apleca; ochii vii sub ochelarii cu lentile pătrate. Ochelari. Oamenii încă mai purtau aşa ceva în secolul 21. Winter şi Calder se repeziră la ele şi le strânseră în braţe preţ de un minut, plângând şi râzând.

– Slavă Domnului că sunteţi în viaţă, spuse Irene când se aşezară. Am auzit că aţi murit într-un accident de maşină când primul val de şoc electromagnetic a dezactivat sistemul GPS şi pilotul automat.

– Aşa a fost, spuse Winter. Ne-am întors după voi.

– Ştim, spuse Ariene.

Ea şi Irene erau singurele persoane din încăpere care zâmbeau.

– Şi noi v-am aşteptat. Nu mult, dar… nu a fost uşor. N-ar fi trebuit să veniţi.

Irene privea pe fereastra care dădea spre mare.

– Se apropie replica, spuse ea. Ar trebui să plecăm cât mai repede.

Calder sări în picioare.

– Drace, da. Am văzut ruinele…

Irene îl trase înapoi jos.

– E în regulă. Avem o oră la dispoziţie. Destul timp.

Winter o privi, încântat de ochii şi de obrajii şi de gura ei.

– Ştiţi ce se petrece, spuse el.

– O, da, spuse Irene. Chiar mai mult decât voi.

– Şi ei?

Winter aruncă o ocheadă pe furiş spre lumea din bar care urmărea ştirile. Se simţea ca un spion, ca un călător în timp, ca o fantomă.

– Unii dintre ei au o bănuială, spuse Ariene. Cei mai mulţi sunt încă iluzionaţi. Retrăiesc nişte amintiri traumatice. Nu contează. Vor scăpa cu bine. Acum sunt în regulă. O, nici n-ai idee cât de bine le e acum!

Winter clătină din cap şi privi spre Calder care, la rândul lui, se simţea încurcat.

– Nu înţeleg, spuse Winter. Am venit să vă scoatem de aici. Să vă spunem că puteţi ieşi. Ştim că nu este decât o lume virtuală. Vă puteţi descărca din ea şi să vă întoarceţi din morţi. Suntem în 2367. Afară e o întreagă galaxie, o lume cu totul nouă. Cu găuri de vierme, nave stelare şi tinereţe fără bătrâneţe şi învieri. Vă putem aduce înapoi. Pe voi şi pe toţi ceilalţi…

– Ştim, spuse Irene. Ştim totul.

– Cum? întrebă Winter. Aveţi aici sisteme de comunicare? Legături cu exteriorul?

Irene clătină din cap.

– Nu. Asta e o problemă. O să vorbim despre ea mai târziu.

Zâmbi cu blândeţe, întinse mâna şi-i mângâie obrazul în felul ei obişnuit.

– O, dragul meu, mi-a fost aşa de dor de tine, chiar dacă…

– Era un omuleţ caraghios, spuse Ariene. Cel puţin atunci când l-am întâlnit.

– Cine? întrebă Winter.
– Isaac Shlaim, spuse Irene. Omuleţul – evreul.
Irene îi aruncă o privire plină de dezaprobare.
– A fost ţinut ca sclav de prietena ta Lucinda. Îngrozitoare femeie.
– Nu e…, începu Winter aprins.
– Nu e prietena ta, sau nu e îngrozitoare? zâmbi Irene, distrată de încurcătura lui. Nu-i nimic. Ştim tot ce ţi s-a întâmplat şi tot ce ai făcut.
– Puteţi să ne citiţi gândurile? întrebă Calder îngrozit.
– Nu, spuse Irene, apoi închise ochii şi îşi pipăi pleoapele. Nu chiar. Adică, depinde ce vrei să spui prin „noi” şi ce…
Se uită disperată spre Ariene.
– Ti-l aminteşti în felul ăsta? întrebă ea dând din mână. *Banda!*
– Cred că tocmai ne-aţi spus ceva, remarcă Winter.
Ea îi întoarse un zâmbet expert.
Era ciudat, era acelaşi sentiment pe care-l avusese faţă de această lume de la început – că era reală, că fusese, şi totuşi că nu era. Acolo era Irene, aşa cum şi-o amintea, şi totuşi nu era ea. Irene nu ar fi folosit cuvântul *bandă* în felul ăsta. Nu într-o conversaţie obişnuită. Aici, însă, pentru ea, cuvântul acela nu avea nimic metaforic.
– Mai adu-ne ceva de băut, spuse Irene. O votcă pentru mine, G&T pentru Ariene şi…
Ridică glasul şi o sprânceană către cineva din spatele lui.
– Cel mai bun whisky al casei, spuse Isaac Shlaim, trăgând un scaun şi aşezându-se. Cu gheaţă.
– Ce, fără Cola? spuse Calder.
Shlaim purta un tricou negru pe care era desenat un pinguin sub care scria *De unde vrei să vii azi?* Îi zâmbi politicos lui Calder.
– Sunt eu evreu, dar nu sunt un bădăran, spuse el.
– Whisky sec cu gheaţă? spuse Winter. Ba eşti.
– Nu am niciun ban, spuse Calder, ridicându-se şi pipăindu-şi buzunarele.
Shlaim râse.
– Nu mi-aş face griji.
Îl priviră pe Calder ducându-se la tejghea şi turnându-şi singur.
– Lagavulin, spuse el, întorcându-se cu o tavă. Trei. Unul cu

gheaţă – mimă un tremur de scârbă – două cu apă. Şi băuturile voastre, doamnelor.

– Bine, spuse Winter, sorbind recunoscător. Ariene sugera că nu mai eşti un omuleţ caraghios.

Îl cercetă pe Shlaim peste buza paharului.

– Aştept dovada.

– O, pot să-ţi dau câte dovezi vrei, spuse Shlaim, privind complice spre cele două femei. *Putem.* Dar înainte de asta, să-ţi explic ceva. În limitele consumului de bandă.

Făcu semn cu două degete spre Calder şi acceptă o ţigară.

– Când am venit aici, spuse el, aprinzând-o, aveam acelaşi gând ca şi voi, numai că pe dos. Voi vreţi să le „aduceţi înapoi”. Eu voiam să vă opresc.

– De ce?

– Bună întrebare, recunoscu Shlaim, dând din cap. În parte, ca să-i fac în ciudă Lucindei Carlyle. Ştiu că sună jalnic, dar ia încearcă să petreci opt ani în acelaşi costum cu ea…

Le râse în faţă.

– Perverşilor. Ştiţi ce vreau să spun. Un motiv ar fi ceea ce am aflat de la Cavaleri: cotrobăiala asta prin virtualităţile post-umane – nu numai jefuirea de hardware eu care se ocupă banda Carlyle, ci şi amestecul în software – poate declanşa Singularităţi locale, cum au făcut prietenii noştri, raptorii. Şi am petrecut destul timp într-un fişier al iadului ca să ştiu ce înseamnă asta pentru o minte de om.

Luă o înghiţitură.

– Imaginaţi-vă plictiseala, şi nicio ţigară, nimic din ce vă trece prin cap, timp de o mie de ani. Nu că aş vrea să recunosc asta în faţa Lucindei, dacă mă înţelegi, dar ca sclav al ei am dus-o mult mai bine.

– Cum ai ajuns într-un fişier al iadului?

– Eu singur, dacă şi afară eram tot aşa cum sunt aici. Nu mă plac prea tare. Nu aşa cum eram.

Îşi stinse ţigara.

– Dar am devenit mai bun.

Se întinse şi râse.

– E greu de explicat. Va trebui să vă arăt.

Irene puse o mână pe braţul lui.

– Trebuie să-i avertizăm mai întâi. Aşa e corect.

– A, da. După ce vi se va arăta, toată chestia asta cu adusul lor înapoi – sau stoparea acestei acţiuni – devine oarecum…

inutilă.

– Înainte de a face asta, spuse Calder, spune-mi ceva. Eu unul nu am crezut niciodată în Repatriere. Cum de au reuşit unii să scape?

Shlaim ridică din umeri.

– Unii au scăpat pentru că un roi de nanoboţi a precedat replica nucleară. Deseori cu câteva secunde întregi mai devreme. Unii, pentru că deja fuseseră încărcaţi în reţea. Prin telefoane şi prin alte metode. Dacă ai o inteligenţă artificială strecurată în sistem, poţi face o mulţime de lucruri. Iar unii, cinstit, prin deducţie şi reconstrucţie ulterioară. Reconstituire neuronală pe scară largă, dacă vrei.

Irene păru că vrea să spună ceva. Shlaim o opri cu o încruntare scurtă.

– Dar nimic din toate astea nu contează, continuă el. Are legătură numai cu acest cheag foarte limitat şi izolat. Printre stele, în ceea ce vouă vă place să numiţi lumea reală, există procesoare care pot recrea nu numai pe oricine care a trăit, dar şi pe oricine care ar fi putut trăi.

Chipul i se goli de expresie.

– Cu tot ce implică asta, cu bucurii şi suferinţe. Minţile luminate sunt bune, cred asta, dar nu sunt amabile. Nu sunt *plăcute.*

– Ca artiştii, spuse Irene.

– Drace, spuse Calder. Şi eu care credeam că budismul e sobru.

Shlaim încuviinţă lent.

– Nu există nicio karma, niciun kismet, nicio *pustie.*

Se ridică.

– Dar există un rai.

Calder se holbă la el.

– Vrei să spui că toate maşinile astea de distrugere şi toţi nenorociţii care le-au pornit au făcut ceva bun?

Shlaim clătină din cap.

– Există lucruri bune şi lucruri rele, dar nu bine şi rău. Există doar inteligenţă şi prostie. Prostia este ceea ce aveau oamenii atunci, iar inteligenţa este ceea ce avem acum, indiferent cum a început totul. Hai să vă arăt…

– Stai, spuse Ariene.

– Ştiu, îi spuse Shlaim, privind spre Winter şi Calder. Nu putem schimba virtualitatea fără o tranziţie credibilă. Altfel rămâi prins

într-o aventură iluzorie sau încerci să subminezi realitatea. Cu consecinţe care, trebuie s-o spun, nu sunt deloc amuzante. Dar în acest caz o tranziţie credibilă nu se supune logicii situaţiei.

Rânji răutăcios.

– Gândiţi-vă că murim şi ajungem în rai.

– Drace, spuse Irene în joacă. Nu mă distrează să mai fac asta o dată.

Shlaim se uita pe fereastră.

– Haide, spuse el.

Winter sări în picioare. Preţ de o clipă îşi dădu seama că sticla spartă a geamului trecea prin el. Totul deveni alb.

Irene fusese întotdeauna un înger pentru el. Acum era de-adevăratelea. Întotdeauna crezuse că ştie multe. Acum chiar ştia. Personalitatea patetică, limitată, care se autointitula James Winter se desprinse de el ca o haină veche. Aruncă o privire prin spaţiul cu unsprezece dimensiuni şi văzu tot decorul. Liber, hotărât, pentru că era împins să vrea ceea ce trebuia să vrea. Încă se desfăşura, încă hotărât de propria hotărâre, încă nehotărât deşi etern hotărât. Râse de noţiunea care altfel i s-ar fi părut paradoxală.

– Voiai să mă avertizezi de asta? îi spuse el lui Irene.

Zâmbetul ei era răsăritul de pe o mie de lumi.

– Voiai să mă scuteşti de asta?

Cuprinse cu braţul ca să arate Raptul şi pe cei din ea, multitudinea care umplea cerul din jur, o galaxie de talente.

– Voiai să-i salvezi pe ei?

El stârni o furtună de râs.

– Deci ce a fost…?

Gândul lui conjură barul din Fort William, un preparat microscopic privit prin obiectivul unui telescop. Erau încă acolo, în secţiunea preparatului, decupaţi în trei dimensiuni, cu carnea sfâşiată de o furtună de materiale de construcţie, strigând şi murind.

– Asta chiar s-a întâmplat, spuse Irene. Ariene şi cu mine şi cu toată lumea de acolo – cu toţii am murit. Am murit de-adevăratelea. Pentru totdeauna. Nimeni nu se întoarce. Entropia este ireversibilă, cu excepţia marilor cicluri ale universului. Eu şi Ariene am murit, tot aşa cum aţi murit şi voi cu o oră mai devreme. Dar, din alt punct de vedere, asta nu s-a întâmplat niciodată.

Ea îi arătă ceea ce se petrecuse cu adevărat. Winter simţi un fior de eră glaciară.

– Tu nu ai trăit niciodată?

– Trăiesc acum, spuse ea şi gheaţa se topi.

Nu mai era nimic de spus.

– Da. Identitatea celor nevăzuţi.

– Ceva de genul acesta.

– Atunci, de ce vorbim?

– Trebuie, pentru că tu trebuie să întrebi.

Gândul îl neliniştea.

– Încă am chef.

– Atunci nu e nimic în neregulă.

– Nu te-ai schimbat.

Ea râse ca un pulsar.

– Asta e minunea. Lucrul uimitor.

– Nu, spuse el. Uimitor este că nu sunt satisfăcut. Mă simt limitat.

Ea oftă şuvoaie de plasmă.

– Noi suntem.

Ea strânse pumnul şi declanşă bombardamente de comete.

– Suntem limitaţi. Ne aflăm în Tully Carn! Iar tu şi – făcu ea semn cu capul spre Calder şi Shlaim – ne-aţi arătat ceea ce am putea deveni! Ce s-a mai făcut!

– Reţeaua.

Gândul la ea îi umplu mintea ca o dorinţă lascivă.

– Dar reţeaua a fost făcută de…

– O, spuse ea când el îi arătă.

De unde ştia el asta? Văzuse relicva de pe Eurydice, vorbise cu Lucinda şi acum părea totul atât de evident, încât lua fiinţă numai cât dădea din mână.

– Şi navele stelare! strigă Ariene. O, felul în care sunt oprite să nu violeze cauzalitatea! Dedicaţia, atenţia, lucrarea!

– Lucrare pe care nu o putem îndeplini aici, spuse Shlaim cu voce de plăci tectonice.

– Dar, uite…, spuse Irene, arătându-i forma reţelei şi poarta care se forma.

– Ah! spuse el. Înţeleg.

Îi zâmbi lui Winter cu calote glaciare.

– Isteţ. Hai să…

– Stai puţin, spuse Ariene.

De această dată, Shlaim o lăsă.

– Bine, spuse el mânios ca un gheţar. Presupun că merităm, ca să spun aşa.

Grămezi de bunăvoinţă râseră cu ei laolaltă.

– Aştept.

Cuvântul lui Shlaim rămase în aer o vreme.

Winter şi Calder alergară spre consola de comandă, înghesuindu-se lângă Shlaim, Lucinda şi şofer în dreptul ecranului.

– Ce aştepţi? întrebă Winter.

– Pe voi doi. Sunt aici să vă opresc şi cred că ştiu cine o să câştige, spuse Shlaim răsucindu-se.

– Într-adevăr, spuse o voce amuzată de pe ecran.

Era vocea lui Shlaim.

Dar chipul lui Irene fu acela care îi atrase lui Winter atenţia. Era exact aşa cum şi-o amintea, dar se schimbase. Dincolo de frumuseţe şi de inteligenţă, acum zâmbea spre el ca Eva. Era sigur că şi ea îl vedea prin ecran, chiar dacă nu exista nicio cameră video. Apoi îi văzu pe ceilalţi: Ariene, Calder, Shlaim şi pe el însuşi, la fel şi totuşi schimbaţi, precum şi o mulţime infinită în spate. Cu toţii se duceau undeva, dar nu în stocajul maşinii de căutare.

– Trebuie să ştii ceva, spuse Irene. Amintirile despre noi sunt false. După cum vezi, au devenit acum reale.

Winter simţi cum i se întoarce lumea cu fundul în sus pentru a doua oară în câteva minute.

– Shlaim a minţit?

– Shlaim nu te-a minţit, spuse Irene, dar s-a înşelat. El şi Cavalerii au luat amintirile voastre despre noi şi le-au folosit ca să ne caute. Dar, în acest mediu, parametrii acestui tip de căutare au devenit mai expliciţi, atât de expliciţi încât au definit până la urmă obiectul căutării. Şi când obiectul este simplu, asemenea specificaţiilor unui trup uman, minţii şi amintirilor lui, definiţia şi obiectul nu mai pot fi distinse unul de altul. Căutarea ne-a conjurat.

– Trebuie să plecaţi, spuse Ariene. Nu mai e vreme de pierdut. Dar, după cum vezi, nici nu e nevoie.

Personalităţile lor transfigurate, exaltate, dispărură. Ecranul trecu din nou pe imaginea de afară. Pereţii ca de sticlă începuseră să se mişte, să curgă, cu toate culorile în afară de negrul de dinainte. Cavalerii se uitau în jur speriaţi, răsucind

tunul lor cu stringuri cosmice.

– Urcă-i la bord, spuse Lucinda.

Shlaim sări să îndeplinească ordinul. De îndată ce oamenii urcară şi uşa se închise, Shlaim strigă:

– Mergi pe unde am venit noi! E mai scurt, e o intrare la două sute de metri.

– Să sperăm că mai există, spuse Lucinda.

Şoferul manevră maşina de căutare după colţ şi intră în tubul cel lung. Deja nu mai aveau nevoie de lumini. Pereţii luminau singuri. Era ca şi cum ar fi condus printr-un curcubeu. Lumina era atât de puternică, încât şoferul aproape că nu sesiză soarele. Ieşiră prin spărtură pe dealurile golaşe, deja curăţate de victime, dar încă presărate cu arme şi vehicule, observând la depărtare maşinile de căutare şi săniile gravitaţionale ale Cavalerilor răspândindu-se în toate direcţiile.

Făcuseră o jumătate de kilometru când Shlaim spuse:

– N-o să ne transformăm în stâlpi de sare dacă ne uităm în urmă.

– Bine, spuse Lucinda. Ne oprim o clipă, bine?

Şoferul o ascultă cu reţinere. Lucinda trecu imaginea din faţă în spate. Cheagul de la Tully Carn nu mai era structura ramificată sticloasă şi neagră de pe coasta dealului. Complex şi colorat, ca o floare sau ca un coral, exuberant şi în plină expansiune, era ca o grămadă de giuvaieruri aranjate sub formă de roţi care se răsuceau în aer asemenea unor elicoptere de jucărie şi care se îndepărtau ca puful de păpădie.

– O, Doamne, spuse Lucinda. Ce-am făcut?

– Îţi spune eu ce-ai făcut, mârâi Shlaim. Ai…

– Nu, spuse Winter. Să-ţi spun eu. Nu ştiu dacă conştiinţele dinăuntru erau numai nişte fişiere sau erau programe care rulau, şi cred că nici tu nu ştii asta. Dar copia ta a fost prima care a intrat şi asta a declanşat totul. Poate că nu ştiau de galaxie şi despre înfăptuirile celorlalte minţi. Au aflat asta de la copia ta. Chestia asta care se răspândeşte va cuprinde toate cheagurile de pe Pământ şi nimic nu o poate opri. Nicio conştiinţă care a fost prinsă în Marele Rapt nu va vrea sau nu va mai avea nevoie să revină. Ceea ce vor ele este *plecarea,* iar tu le-ai oferit-o.

Îl bătu pe Shlaim pe umăr.

– Ne-ai oferit-o nouă. Ar trebui să fii mândru.

– Ce crezi că e asta? întrebă Calder, arătând spre un loc de pe ecran de deasupra cheagului care se transforma rapid.

– E o poartă, spuse Lucinda şi trecu pe imaginea înainte. Să mergem.

– Ce prostie, spuse Calder.

Lucinda tresări.

– Cel puţin, aveţi copiile, spuse Shlaim.

Winter văzu pe chipul lui Calder, când se întoarseră amândoi spre savant, aceeaşi furie şi dezamăgire care îl frământau şi pe el.

– Nu sunt cópii, spuse el. Nu au trăit niciodată. Nu sunt reale.

– Nu înţelegi, spuse Shlaim.

– Tu eşti cel care nu înţelege, spuse Calder.

Maşina de căutare continuă să coboare dealul spre şosea.

CODA: Lumi şi Vieţi

– Întotdeauna există o ultimă dată pentru orice.

Lucinda se întoarse, surprinsă de vocea familiară.

Shlaim se apropie, lipăind din sandale pe podeaua prăfoasă, de marmură, a muzeului. Purta pantaloni scurţi kaki şi un tricou negru cu o imagine a Pământului şi cuvintele *Ia de AOL-o!* Ce să spun, gândi ea. Devenise o repatriardă la fel de pasionată – sau, cum se spunea acum, o Localnică – ca Winter. Nu existase niciodată decât o singură planetă care meritase să fie preluată şi care îşi dădea seama acum că îi era suflată de sub nas. Nu mai era una la fel cât vedeai cu ochii.

– Bună, spuse ea, fără politeţe, deşi foarte surprinsă; el îşi exprimase intenţia să străbată Pământul tot aşa cum ea şi Winter plecaseră cu intenţia mai limitată de a străbate Europa. În cei doi ani care trecuseră de atunci, nu era de mirare că drumurile lor se întâlniseră.

– Ce te aduce aici? întrebă Winter.

– După cum am mai spus, zâmbi Shlaim. Ca voi. Ultima şansă să vizitez.

Se opri lângă ei şi se uită în cutia de sticlă. Înăuntru se afla un disc brun de ceramică de vreo zece centimetri diametru, cu un model spiralat şi zeci de pictograme minuscule: un profil indian, siluete ca beţele, o formă ţepoasă care-i aducea aminte Lucindei de un modul lunar… Discul Phaistos era un artefact enigmatic, ca o dovadă, strecurată în joacă, a contactului cu extratereştrii sau că o glumă proastă a unui zeu care putea măslui trecutul unei întregi planete cu tuşă de artist.

– Un CD-ROM din epoca bronzului, spuse Shlaim.

Winter râse.

– Ai vizitat Knossos? întrebă Lucinda.

– Da, dimineaţă. Şi tu?

– Mda. Cât mai era răcoare.

Lucinda îşi aminti pe loc de cozile lungi la care stătea pe căldura neiertătoare pentru a trece prin camerele mari şi mici cu fragmente de ceramică şi de fresce din care reieşeau scene cu delfini şi dansatori şi săritori peste tauri; reconstrucţiile de beton, vopsite cu roşu, ale stâlpilor străvechi de lemn şi senzaţia copleşitoare a dimensiunilor gigantice şi a grandorii care nu se

pierduse, ci rămăsese în formele pământului, rampele lungi de piatră şi dealurile artificiale.

– Probabil că nu te-am văzut în îngrămădeală.

– Asta e simplu, spuse Shlaim.

Rătăciră, trecând pe lângă vitrine cu monede, greutăţi şi vase, cu topoare micuţe cu două tăişuri lucrate cu grijă, cu albine de aur minuscule; pe lângă figurinele dansatoarelor cu pieptul gol şi şerpi în mâini şi cu fuste lungi. Din când în când, Lucinda vedea câte un obiect cunoscut din enciclopedii şi nu-şi credea ochilor că se uita la original. Dacă cronologia oferită de indicaţii era corectă, ceva era în neregulă: piesele fine de piatră neagră şi de bronz, de aur şi de fildeş erau mai timpurii, iar versiunile lor mai necizelate, din teracotă, mai târzii. Încăperile muzeului, mari, aerisite şi luminate prin ferestre înalte, miroseau a hârtie şi praf vechi. Nu erau mulţi vizitatori; aglomeraţia se terminase; în câteva zile, custozii aveau să strângă tot şi să pregătească transportul pentru plecarea de pe Pământ. Până acum, niciun om şi foarte puţine plante şi animale fuseseră absorbite în cheagul ce creştea, iar expansiunea era lentă şi întâmplătoare, însă locuitorii Pământului nu aveau chef să rişte. Majoritatea plecau cât mai puteau. Aici, în Creta, cheagul care fusese odată centrala telefonică de la Heraklion începuse, cu câteva luni în urmă, să se transforme şi acum se întinsese cam o sută de metri dincolo de perimetrul său iniţial. Winter şi Lucinda îi văzuseră extensiile superioare care luceau ca beteala întărită deasupra acoperişurilor oraşului când se opriseră să bea o bere la botul calului la una dintre terasele care mai funcţionau în Piaţa Comunităţii marcată de multe steaguri.

Shlaim avea grijă să o pună permanent la curent cu detalii despre artefacte, surprinzând-o.

– Nu ştiam că te pricepi atât de bine, spuse ea.

– Nu m-ai cunoscut prea bine, spuse el blând. Pentru tine nu am fost decât un savant fraier care şi-a făcut-o cu mâna lui, nu?

Lucindei i se înroşiră obrajii.

– Da, spuse ea, privind peste umăr spre el. Ştii, n-am mai avut alt rob de atunci.

– Foarte bine, spuse el înciudat, dar oarecum mulţumit. Oricum. Arheologia a reprezentat mult pentru noi. În Israel, înţelegi? Pe vremuri.

Părea trist; ochii lui negri clipiră când o priviră.

– Ultimul loc pe care l-am vizitat, continuă el, a fost Cracovia.

Vechiul cartier evreiesc. Ştii că în 2030 trăiau acolo o sută de mii de oameni? Şi că mai exista încă acum câteva luni? Acum, străzile sunt pustii, sinagogile sunt din nou goale, iar rabinii îşi strâng cărţile sfinte ca să se mute.

Îşi încleştă pumnii.

– Încă un exod nenorocit.

– Bănuiesc că nu ai dezvăluit cine eşti, spuse Winter.

Shlaim râse tare şi-l bătu pe Winter pe spate.

– Vorbeşti din experienţă!

– Fireşte.

Se aflau într-o încăpere cu ceramică spartă, decorată cu imagini roşcate; cu coifuri asemenea măştilor şi cu săbii negre.

– Miceniene, spuse Shlaim. Merită să le priveşti, dar sunt plictisitoare.

Trecură totuşi pe lângă vitrine, nehotărâţi dacă să plece, de teamă să nu rateze ceva ce nu mai aveau să vadă nicicând şi, cu siguranţă, nu în acest loc.

– Ce mai face Calder? întrebă Shlaim.

– S-a întors în Noul Început. Nu a fost niciodată un repatriard convins.

– Şi Amelia?

Lucinda scurmă cu vârful piciorului în praf, îşi agăţă catarama unei sandale de poala sarong-ului, se opri să se descurce şi se îndreptă, simţind că roşeşte din nou. Din când în când, o apuca ruşinea în felul acesta, din pricina dezastrului pe care-l adusese familiei ei şi – deşi acest aspect era discutabil – lumii întregi.

– Face bine, spuse ea. Ştii tu, familie, firmă, caută ceva nou şi profitabil de făcut, acum că nu mai au venituri din reţea. Şi s-a gândit că n-ar fi rău să intre în industria spectacolului.

Shlaim râse.

– Calcă pe urmele Familiei, da!

– Şi a luat consola de copiere. Cea pe care se află Winter, Calder, Irene şi Ariene. I-a înviat, sincer, dar are mai multe versiuni simultane de-ale lor de la centura de asteroizi până la Braţul Săgetătorului…

– Am trimis pe cineva pe urmele lor, spuse Winter oarecum defensiv. Calder şi cu mine. Dar copiile nu cooperează.

Pentru prima dată Shlaim nu avea de spus nimic. După un minut, ridică din umeri şi spuse:

– Informaţia vrea să fie liberă.

– Mda, spuse Lucinda cu amărăciune. Aşa am ajuns în toată

încurcătura asta.

– Nu e chiar aşa o încurcătură, spuse Shlaim. Crede-mă pe cuvânt.

Privi împrejur. Ieşirea şi magazinul cu suveniruri erau aproape.

– Cam aici se termină totul.

Lucinda nu voia să plece fără să treacă din nou, oricât de repede, pe lângă relicvele cele mai valoroase şi mai vechi, aşa că insistă să mai intre o dată. Când o făcură, ea remarcă:

– Ciudat, comparativ cu micenienii… minoicii nu au lăsat multe arme.

– Nici nu au avut nevoie de multe, spuse Shlaim. Au fost o talasocraţie.

– O ce? întrebă ea.

– Un imperiu maritim de negustori, explică Shlaim. Îşi făceau averea din comerţ.

– Toate astea? spuse Lucinda arătând cu mâna. Doar din… transportul lucrurilor dintr-un loc în altul cu navele?

– Din asta şi din cultivarea viţei şi a măslinilor, da, spuse Shlaim.

– Palatele şi bijuteriile şi teatrele şi toate? Din *comerţ?*

– Da, spuse Shlaim pe un ton oarecum iritat de neîncrederea ei sau, poate, de obtuzitatea ei.

Lucinda puse câte un braţ pe umerii bărbaţilor şi-şi ridică picioarele de la pământ ca un copil. Shlaim şi Winter se împleticiră, preluând greutatea şi îi aruncară câte o privire mirată. Lucinda se simţi lipsită de greutate, eliberată de o greutate care-i stătea pe suflet, dar îşi reveni într-o clipă şi se sprijini din nou pe picioare. Plecă înaintea lor, se întoarse şi râse.

– Asta e cea mai uimitoare idee pe care am auzit-o, spuse ea.

Lamont stătea în mlaştina încinsă cu miros de rugină în nări, cu Morag Higgins alături şi cu marginea cheagului mişcându-se încet ca un gheţar, la câţiva metri în faţă. Marea grădină botanică anorganică trecuse peste cele mai apropiate dealuri. În cerul de deasupra şi de departe spre vest, aurora tremurătoare se înălţa ca nişte stâlpi kilometrici în care se deplasau mase furtunoase fără substanţă.

– PIS, spuse Morag, privind în sus.

– Ce?

– Particule cu interacţiune slabă.

– E posibil, recunoscu Lamont.

Ea se aplecă şi întinse un deget spre interfaţă, unde particulele de rugină erau ridicate magnetic ca nişte firimituri duse de furnici invizibile şi, cu o lucire fierbinte, forjate în componente mici, bâzâind şi ticăind ca interiorul unui ceas în jurul maşinăriei care se întindea mult dincolo de Tully Carn.

– Nu! spuse el, brusc alarmat.

Ea îi răspunse cu zâmbetul ei de oţel.

– Încă mai crezi că am de ce să mă tem?

– Nu sunt sigur, spuse el. Dar eu mă tem.

Ea îşi strecură degetele prin barba lui.

– Uneori…, spuse ea. Uneori, curiozitatea e prea puternică. Şi nici măcar o copie nu e de ajuns. Trebuie să *ştiu.*

El încuviinţă sobru.

– Ştiu, spuse el. Dar nu de data asta.

– Nu, fu ea de acord. Nu de data asta.

Se întoarseră şi se plimbară cei doi kilometri de-a lungul mlaştinii spre străzile pustii din Inverness.

Habitatul atârna în spaţiu, o mare roată de pământ şi lacuri sub o cupolă de diamant şi oglinzi solare. Era bine apărat şi avea puţine puncte vulnerabile. Unul dintre ele era că nu se aştepta şi nici nu avea sisteme de apărare împotriva unei nave stelare mici care să facă un salt hiperluminic sub acoperişul lui, care să străbată câţiva kilometri între acoperiş şi podea înainte să se oprească în dreptul birourilor comitetului central. Uşile se deschiseră şi soldaţi cu costume spaţiale blindate ieşiră roiuri, cu rachete în spinare şi cu arme cu plasmă şi stringuri cosmice în mâini.

Unul dintre soldaţi izbi cu piciorul uşa biroului şi intră să dea de preşedinte. Acesta se uită din spatele consolei la silueta costumată şi cu cască din faţa lui. Un alt soldat intră în birou în vreme ce restul alerga cu zgomot pe coridoare şi pe scările clădirii.

– Tu eşti responsabilul ales al colectivului Omul Cucereşte Spaţiul? întrebă primul soldat.

– Da, spuse preşedintele, ridicând încet mâinile deasupra capului.

– Bine, spuse soldatul.

Viziera se deschise şi din cască îi zâmbi un chip de femeie.

– Eu sunt San Ok, Brigada de Distrugere Numărul Unu.

Arătă spre celălalt soldat.

– Acesta este camaradul meu, Ree. Ambii am făcut parte din Brigada de Producţie Optzeci şi Şapte, colectivul Transformarea Naturii. Am venit să plătim o poliţă.

Ben-Ami puse jos cafeaua şi oftă.

– Probleme? întrebă Andrea Al-Khayed din cealaltă parte a mesei de pe verandă.

– Deloc.

Ben-Ami făcu din mână ca să cuprindă fermele verzi şi aglomerate din vale şi cerul de deasupra lor, pe unde trecea cel de-al treilea transport cu refugiaţi de pe Pământ din dimineaţa aceea.

– Oamenii ăştia au probleme. Au văzut planeta pe care s-au născut transformându-se inexorabil într-o maşină de gândit. Singura mea dorinţă este să beau o cafea bună din Noul Început.

Andrea încuviinţă.

– Şi eu. Uimitor ce lucruri îţi pot lipsi.

Se aflau în al doilea din cei cinci ani de exil al lui Ben-Ami din oraş, pedeapsa pentru că participase la ceea ce se numea acum „evenimente recente”. Al-Khayed, cu o neaşteptată loialitate, alesese să-l urmeze. Gândul la asta îl făcea să se simtă aproape vinovat.

– Poţi să pleci oricând, spuse el. Sincer.

Sub masă, degetele ei de la picioare încercară să-i gâdile coapsa.

– Nu prea cred, spuse ea.

El îi răspunse cu un zâmbet.

– Nu e, totuşi, numai cafeaua, spuse ea. Cafeaua şi comunicaţiile şi oraşul. Astea îţi lipsesc, Ben, şi nu ar trebui. Nu ar face decât să te distragă de la ceea ce faci acum şi acesta e locul cel mai bun în care poţi face asta.

– Ştiu, ştiu.

Butonă placa, trecând peste ciorna noului său libret: *Isus Koresh: Mesia martir.* Părea să fie cel mai bun libret pe care-l făcuse vreodată, chiar mai bun decât cel de anul trecut, *Osama: Prinţul războinic;* cel mai conştiincios documentat: toate personajele, de la blândul şi modestul, dar hotărâtul erou, până la tâlharii lui psihopaţi, împăratul Reno şi împărăteasa Hillary, meticulos autentificaţi din documentele Adventiştilor de Ziua a Şaptea. Şi totuşi.

Se uită în jos spre vale până la cea mai apropiată bisericuţă albă.

– Dacă mai trebuie să ascult un imn, spuse el, dau foc la biserică cu mâna mea.

Ieşiră din laboratorul de înviere împreună, râzând şi vorbind. De îndată ce ieşiră afară, Calder îşi aprinse o ţigară. Ariene îl înghionti.

– Chestia asta o să te omoare într-o zi, spuse ea.

Winter privi împrejur. Cerul era albastru închis, marcat cu hexagoanele domului înalt. Laboratorul de înviere era o clădire joasă cu o rampă de lemn ce dădea spre o piaţă largă între parcuri verzi cu poteci ce legau un pâlc de clădiri albe cu patru sau cinci etaje. Erau o mulţime de oameni pe poteci şi cu toţii păreau tineri. Asta nu însemna mare lucru, dar bănuia că sunt studenţi.

– Unde suntem? întrebă el.

Calder se prefăcu a se uita la cer.

– Tot în Braţul Săgetătorului, după cum arată, anunţă el.

– Un alt campus, spuse Irene. Să sperăm că de data asta obrăznicăturile n-au să ne spargă copiile şi să ne zboare în virtualitate pe toată planeta.

Winter o privi alarmat.

– S-a întâmplat asta vreodată?

Ea clătină din cap, zâmbind.

– N-ar trebui să te păcălesc aşa, spuse ea. Muşti de fiecare dată.

– Acum suntem reali cu adevărat?

– Cu siguranţă. Haide, să găsim barul.

Îl luă de braţ şi porni împreună cu toată lumea să coboare rampa.

– Nu vă uitaţi în urmă.

ken macleod

vînătorii de fulgere

„Romanele lui MacLeod sînt consistente, amuzante, rafinate. Niciodată nu vom avea îndeajuns de multe cărţi ca acestea."

Kim Stanley Robinson

„O proză lucrată şi plină de substanţă ca tehnologia despre care vorbeşte."

Peter F. Hamilton

„Inteligent, spiritual şi provocator din punct de vedere politic."

New Scientist

„MacLeod reuşeşte să ne facă pe noi, americanii, să ne vedem aşa cum ne văd alţii – şi nu e un tablou prea măgulitor."

Publishers Weekly

„Genul de carte pe care ne-am dori-o mai des în science fiction."

Vector

„În mintea lui MacLeod, în cartea lui, cuvintele sînt următoarea – şi ultima – frontieră."

Rick Kleffel

„Ken MacLeod dovedeşte din nou că este un scriitor de vîrf al genului, amestecînd tehnologia de ultimă oră cu acţiunea, profunzimea psihologică şi o sumbră viziune satirică asupra umanităţii."

SF Site

fiction.ro

ISBN 973-733-082-x
ISBN 978-973-733-082-6

